BHAGWAN SHREE RAJNEESH

SPIRITUALITATEA TANTRICĂ

Bhagwan
Shree Rajneesh

SPIRITUALITATEA TANTRICA

Traducere de
ANGELA MAYER

SPIRITUALITATEA TANTRICA

Zece cuvîntări despre *"Cîntecul Regal al lui SARAHA"* rostite de BHAGWAN SRI RAJNEESH de la 2 la 30 aprilie 1977 şi răspunsurile la întrebările discipolilor săi.

Cuprins

Cuvînt înainte pag. 3
Despre Rajneesh pag. 5
Introducere pag. 9
Cap. 1. Cel a cărui săgeată este trasă. pag. 15
Cap. 2. Gîsca este afară! pag. 43
Cap. 3. Acest nectar este al vostru! pag. 69
Cap, 4. Dragostea este moarte. pag. 95
Cap. 5. Omul este un mit. pag. 117
Cap. 6. Eu sînt un distrugător. pag. 143
Cap. 7. Adevărul nu este nici sfînt, nici ne-sfînt. pag. 169
Cap. 8. Fii autentic în dragoste. pag. 193
Cap. 9. Conştiința imaculată în pura sa existentă. pag. 219
Cap. 10. Hingle de jibity dangeli ji. pag. 243

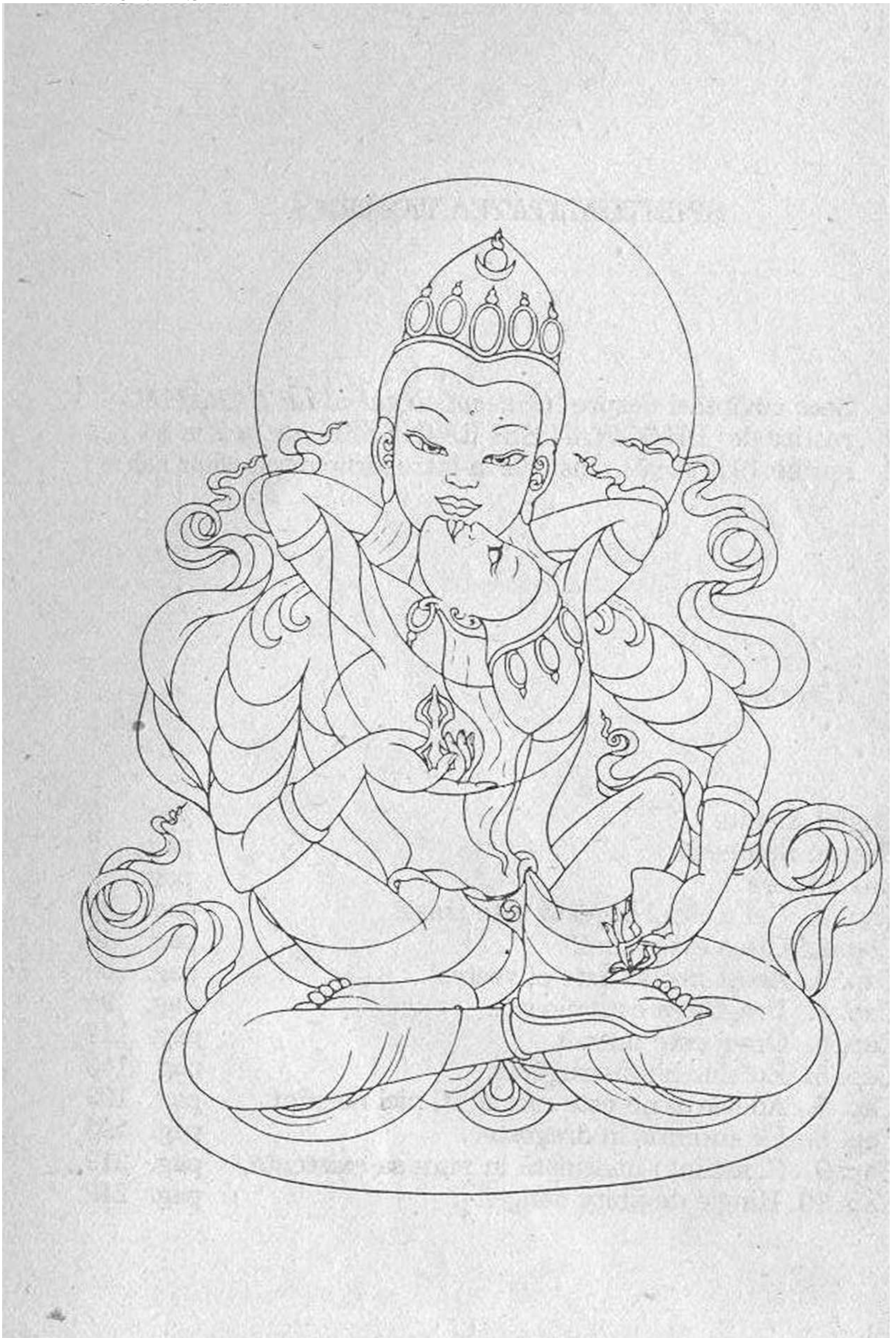

CUVÎNT ÎNAINTE

TANTRA YOGA = țesătură, urzeală, relație, adunare. Aceasta este definiția cuvîntului TANTRA.In conformitate cu VEDAS-urile, UPANISHAD-ele, PURANAS-urile şi BHAGAVAD-GITA, TANTRA face parte din SANATANA- DHARMA, religia eternă a hinduşilor.

TANTRA are drept temă centrală energia divină sau forța creatoare SHAKTI care sub forma unei zeițe (DEVI), încarnează aspectul feminin al fiecărei divinități. Această energie divină feminină este adeseori cunoscută ca fiind contrapartea polară sau soția lui SHIVA. In deplin acord cu SHIVA, SHAKTI adoptă adeseori forme benefice. Orice TANTRA comportă cinci teme:

1. creația lumii.
2. distrugerea sau disoluția acesteia .
3. adorarea frenetică a lui DUMNEZEU în aspectele sale masculin sau feminin, sau cu alte cuvinte, fuziunea inefabilă cu una dintre nenumăratele divinități masculine sau feminine.
4. obținerea puterilor supranaturale (SIDDHIS).
5. diferitele căi şi modalități pentru a ajunge la intima fuziune inefabilă şi unire cu Supremul prin meditație.

Adeseori TANTRA-YOGA este sinonimă cu KUNDALINI-YOGA. Tratatele tantrice sînt în general redactate sub forma dialogurilor între SHIVA, Absolutul divin şi o SHAKTI a sa care încarnează energia feminină subtilă divină. Aceste texte au drept scop să accelereze trezirea spirituală şi să eleveze ființa umană în întregime, conducînd-o la perfecțiunea divină, învățînd-o cum să-şi trezească şi să conducă în sus forța cosmică latentă (KUNDALINI-SHAKTI) care dormitează în el (o bună carte din aceasta manifestîndu-se prin potențialul sexual specific atît la bărbat cît şi la femeie), cu ajutorul diferitelor exerciții specifice şi procedee meditative.

Veche de cîteva mii de ani, TANTRA YOGA este o sinteză plină de înțelepciune a TRADIȚIEI şi a ştiinței yoghine care urmăreşte corelarea inefabilă într-o deplină armonie a stărilor fizice cu anumite experiențe metafizice pe care numai o ființă umană plenar conştientă şi inițiată poate să le realizeze. Practica tantrică oferă individului o gamă uluitoare de modalități

care îl ajută să fie în echilibru şi armonie cu Universul, folosind însăşi condiţiile pe care oricînd viata de zi cu zi le rezervă. Aşa-zisa TANTRA "a mîinii drepte" cuprinde o serie vastă de practici care includ exerciţii fizice profund binefăcătoare pentru sănătate, metode respiratorii care fac să se mişte la voinţă fluxurile energiei vitale, procese de purificare ce armonizează aspectele emoţionale ale fiinţei, tehnici mentale care disciplinează şi focalizează mintea, practici meditative care implică diagrame geometrice (YANTRAS) şi sunete subtile (MANTRAS) care rafinează conştiinţa şi o fac aptă să reveleze spiritul. In practica tantrică potenţialul creator, energia sexuală transmutata, atunci cînd este valorificată cu succes prin sublimare devine o forţă extrem de importantă care poate conduce rapid către o transformare extraordinară a fiinţei umane.Toate acestea pot fi realizate de către un individ care, rămînînd abstinent, practică singur, sau pot fi trăite într-un cuplu plin de tandreţe şi iubitor în care se urmăreşte permanent continenţa şi sublimarea superioară a energiilor rezultate precum în aşa-zisa TANTRA "a mîinii stingi". Abordarea intimă afectuoasă a acestor aspecte în cuplu presupune o rafinată şi sensibilă explorare şi valorizare a relaţiei dintre bărbat şi femeie, iubire reciprocă, respect pentru celălalt, transfigurarea fiecăruia de către celălalt în fiinţă ideală divină, transmutarea potenţialului sexual şi sublimarea energiei rezultante în sferele cele mai elevate ale fiinţei, pentru a atinge împreună, sau fiecare la un anumit moment dat, starea de extaz divin. Aplicarea corectă a acestor precepte izvorîte din înţelepciunea milenară a Orientului conduce gradat la o elevare şi o amplificare a trăirilor în cazul unirii sexuale conştient controlate, de la un proces guvernat de instincte ajungîndu-se la o veritabilă experienţă spirituală în care cuplul resimte la unison fericirea oceanică infinit nuanţată. Această stare extraordinară este definită adeseori în textele fundamentale YOGA sub numele de ANANDA, beatitudine cosmică sau extaz. Dincolo de aberaţiile pe care le susţin cei ignoranţi şi răuvoitori, TANTRA este viaţă trăită plenar şi superior.TANTRA bine practicată este viaţă echilibrată şi conştiinţă în armonie cu ceea ce apare în mod spontan oricînd. TANTRA YOGA este practicată de către persoane din întreaga lume, simplu şi într-o transfiguratoare stare de respect pentru Tot ceea ce Este.

TANTRA YOGA ne ajută imens să ne depăşim în mod natural toate limitele. Această depăşire este prin TANTRA YOGA realizabilă nu numai atunci cand limitarea poate veni din afară noastră şi ne este impusă ci şi în situaţiile în care limita este graniţa pe care şi-o da însăşi fiinţa umană cînd în asemenea cazuri limitarea noastră vine dinăuntrul fiinţei noastre.

DESPRE RAJNEESH

Încă din primii ani ai copilăriei şi adolescentei sale petrecute în India, Rajneesh se dovedea a fi un spirit independent şi rebel ce se opunea acceptării tradiţiilor sociale, politice şi religioase ale lumii în care trăia, fiind orientat întotdeauna către experimentarea proprie a adevărului şi nu către dobîndirea de cunoştiintele pur intelectuale.

La vîrsta de douăzeci şi unu de ani, pe data de 21 martie 1953, a atins starea de iluminare. El se definea, după aceea, astfel: "Eu nu mai doresc şi nu mai caut nimic. Existenţa şi-a deschis toate porţile pentru mine. Nu mai pot spune că aparţin existenţei pentru că acum sînt de fapt părticică din ea. Cînd o floare înfloreşte, eu înfloresc cu ea. Cind soarele răsare, eu răsar o dată cu el. Ego-ul, care face ca oamenii să se simtă individualităţi separate, nu mai există. Trupul meu este o părticică din natură, fiinţa mea este o parte din întreg. Eu nu mai sînt o entitate separată."

El a absolvit studiile de filozofie la Universitatea din Sagar, cu cea mai mare medie. După nouă ani de profesorat în filozofie la Universitatea din Jabalpur, a început să ţină conferinţe în întreaga Indie despre religie, lovind în concepţiile, tradiţiile şi prejudecăţile societăţii indiene, provocîndu-i pe liderii religioşi la discuţii publice.

În întreaga sa activitate spirituală, Rajneesh a vorbit despre toate nivelele conştiinţei umane. De la Sigmund Freud la Chuang Tzu, de la George Gurdjieff la Gautama Buddha, de la Isus Christos la Rabindranath Tagore... el a urmărit să extragă esenţa tuturor acestor învăţături, încercînd să le ofere cît mai pe înţelesul omului modern, bazîndu-se nu pe o înţelegere intelectuală ci pe propria sa experienţă spirituală.

El nu aparţine nici unei tradiţii-"Eu sînt începutul unei noi conştiinţe religioase", spunea Rajneesh. "Vă rog să nu-mi legaţi învăţătura de vreo religie a trecutului".

Discuţiile pe care le-a avut cu discipolii săi din întreaga lume, au fost publicate în mai mult de şase sute cincizeci de volume şi au fost traduse în peste treizeci de limbi. El spunea: "Mesajul meu nu este o doctrină, o filozofie. Mesajul meu este o alchimie, o ştiinţă a transformării, aşa că numai cei ce îmi vor permite să le distrug fiinţa ignorantă şi limitată pentru a

putea renaşte spiritual- numai aceşti cîțiva oameni curajoşi să vină să mă asculte, deoarece pentru ceilalți ceea ce eu voi spune va fi foarte periculos. Ascultîndu-mă faceți primul pas către renaşterea spirituală. Nu este o filozofie la adăpostul careia să vă simțiți mai în siguranță; nu este o doctrină în care să vă găsiți consolarea.Mesajul meu nu este o simplă comunicare verbală. Este mult mai periculos decît atît. Este moarte şi renaştere."

Rajneesh şi-a părăsit trupul pe 19 ianuarie 1990. Cu cîteva săptămîni înainte de moartea sa el a fost întrebat ce se va întîmpla cu tot ce el a dăruit din punct de vedere spiritual după ce nu va mai fi. El aspus: "Încrederea mea în existentă este absolută. Dacă există măcar un singur adevăr în ceea ce spun, acela va supraviețui...cei ce vor rămine interesați de munca mea vor conduce în continuare torța, dar fară să impună aceste adevăruri celorlalți.

Eu voi rămîne întotdeauna o sursă de inspirație, de lumină pentru discipolii mei şi sînt sigur că ei vor simți aceasta şi cînd eu nu voi mai fi. Doresc ca ei să dezvolte şi să emane în jurul lor dragoste, puritate, înțelepciune, luciditate, calități ce nu sînt monopolul nimănui, ce nu sînt dependente de nici un sistem filozofic, religios.

Doresc ca oamenii să devină proprii lor stăpîni, să nu mai poată să fie dominați şi controlați de alte persoane."

Comunitatea ce s-a dezvoltat în jurul lui există şi acum în Poona, India, aici adunîndu-se în fiecare ani mii de discipoli din toate colțurile lumii pentru a participa la activitatea culturală şi spirituală inițiată de Rajneesh, urmărind să descopere picătura divină din ființele lor.

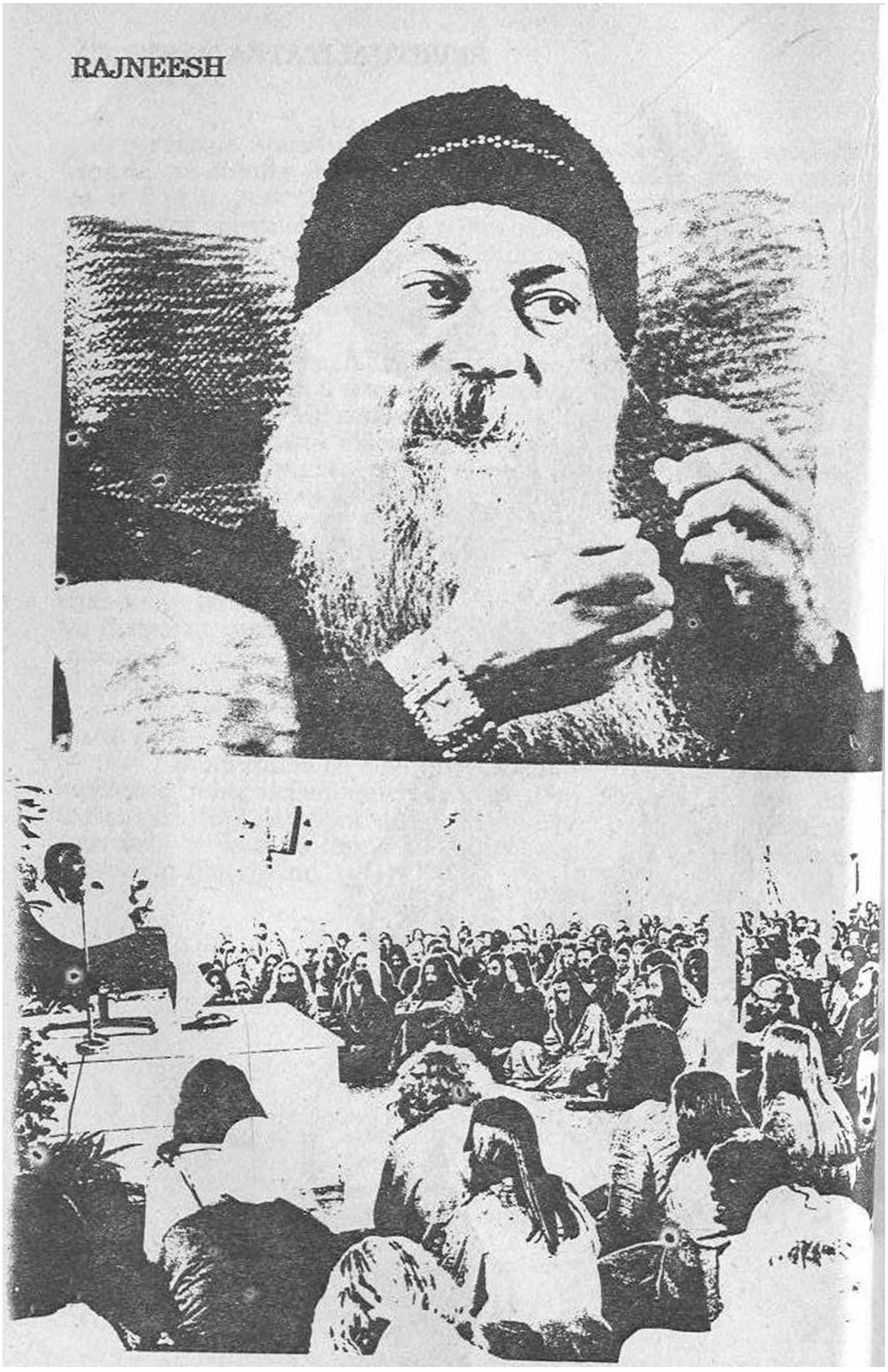
RAJNEESH

INTRODUCERE

Este "luna hindi" . Adică, discursurile zilnice ale lui BHAGWAN sînt în limba hindi. Luna viitoare, ca de altfel la fiecare 2 luni, ele vor fi în engleză. La fel ca pe mulți dintre discipolii săi occidentali, ora şapte şi jumătate dimineața mă găseşte intrînd în sala Chuang Tzu şi reluîndu-mi locul pe planşeul de marmură; faptul că El va vorbi într-o limbă în care eu nu cunosc nici măcar cuvintele " da" şi" nu", nu are importanță. Cînd vorbeşte în engleză El îți conduce mintea în călătorii fermecătoare pe potecile Lui iluminate, printre intuiții, paradoxuri, absurdități şi argumente strălucitor de logice sau de-a dreptul iraționale, după cum doreşte El. De fapt, dacă propria ta mîndrie şi cunoaştere au fost prea des rănite, vei lăsa de-o parte cartea, exasperat, ostentativ, sau cu o detaşare rece, după cum ți-e firea. Dar oricum ai proceda, greşeşti; nu ai înțeles sensul acțiunilor sale, nu ți-ai dat seama că El tocmai te-a păcălit, că ți-a suspendat voința ta interioară...

Aşa că stau aici, cu picioarele încrucişate şi nu prea confortabil, observînd totuşi cum corpul meu se simte mult mai uşor, mai puțin tensionat, decît era cu cîteva săptămîni înainte, cînd am sosit din Occident. Mintea îmi hoinăreşte; îmi amintesc ce mi-a spus BHAGWAN cînd mi-a dat numele meu spiritual, El a spus: "Eşti mai mereu neatent" . Asta a fost cu nouă luni în urmă şi tot timpul cuvintele lui au fost o cheie pentru mine, ceva viu şi mereu prezent. Dacă ar fi să traduc în cuvinte, acestea ar suna cam aşa: "Tot acest efort pe care îl faci tu ca să înțelegi numai din punct de vedere intelectual, este tocmai ceea ce împiedică orice posibilitate de a înțelege efectiv. Cu cît faci mai mult efort, cu atît vei deveni mai neatent. Gata cu încercările!" Numai că toate acestea nu mai sînt acum cuvinte, ci o stare interioară.

Aş vrea să-ți spun ceva despre această carte, despre BHAGWAN, despre tine, despre mine. Aş vrea să-ți spun cît de

periculoasă este această carte şi că mult mai periculos este BHAGWAN. La urma urmelor aici ai chiar cuvintele sale şi îți voi da un exemplu din paradoxurile lui: " Eu nu vorbesc pentru voi. Nu am ce să vă spun, pentru că ceea ce am eu de spus nu poate fi spus." Şi totuşi el vorbeşte în fiecare dimineață timp de o oră şi jumătate şi, aşa cum am mai spus, cînd vorbeşte în engleză, în afară de cazul cînd mintea îți este pusă pe ceartă, cuvintele sale sînt fermecătoare. Chiar şi cei care au venit pentru a-l contrazice, adesea renunță la dispută şi sînt cuceriți de EL. De aceea EL este atît de periculos; pentru că imediat îmbraci haine portocalii, porți ghirlanda Sa în jurul gîtului şi numele ți s-a schimbat într- unul mitic indian. Dar, mai mult decît toate, tot ceea ce ai crezut că ştii, că ai, că înțelegi, s-a evaporat sau zace părăsit într-un ungher al ființei tale, pentru că tocmai ai descoperit irevocabil şi categoric, că oricum totul a fost un eşec; că toată viața , deşi nu ai nici o vină pentru aceasta, ai fost ținut în afara vieții!

Dacă asta face BHAGWAN, el pare a fi un hedonist... dar tocmai asta spune el despre propria sa persoană, însă nu un hedonist materialist. El este un hedonist spiritual; el trăieşte în extaz, şi fără deosebire, revarsă dragoste peste noi.

Ora opt dimineața. Se deschide o uşă, un freamăt lin cuprinde tăcerea auditoriului aglomerat, deoarece atenția fiecăruia se îndreaptă, ca o undă uşoară, spre persoana îmbrăcată în alb, care intră în încăpere cu mîinile împreunate într-un umil salut. Mîinile noastre oferă acelaşi salut, şi înainte să ia loc, EL împarte binecuvîntarea Sa tăcută peste noi, cu zîmbetul său indescriptibil. Privirea Sa fixă exprimă SAT - CHIT - ANANDA pură existență, pură conştiință, pură beatitudine. Uneori, cînd EL intră, sînt prea puțin prezent - neatent, distrat şi insensibil la influența sa spirituală - însă azi mă simt uşor, disponibil, deschis. De îndată ce EL începe să vorbească, conştiința mea se simte înălțată, încurajată, plutind; gîndurile le percep ca pe nişte nori, corpul este aici urmîndu-şi propriul său ritm, şocul uşor, resimțit de fiecare dată cînd îl văd, se produce din nou. Bătăile de inimă ale vieții, pulsații nesfîrşite ... Această ființă este întotdeauna aici! Orice ar inventa cuvintele sale, eu ştiu că EL este una cu ceea ce spune. Vocea sa, expresia şi gesturile mîinilor sale, cîntă pentru noi Cîntecul Prezentului. Fără efort, EL este Maestrul Momentului Prezent, convingîndu-ne prin dragostea Sa, prin extazul Său, prin înțelepciunea Sa, să ne pierdem cu EL în prezent. Şi revelația misterioasă, accesibilă oricui, în orice

moment ai dori să o experimentezi, este liniştea Sa.Vorbirea, gestica, intimitatea, înțelegerea sînt un dans emanînd dintr-o linişte mereu prezentă, mereu vizibilă. El ne invită să ne vidăm interior ; pentru a deveni bambusul prin care suflă DUMNEZEU.

În acel moment eu accept cu bucurie, ca de multe ori înainte, riscurile de a fi îndrăgostit de EL. EL ne invită să luăm parte la dumnezeire, la Conştiința Cristică. Şi eu sînt aici! Este prea mult şi totuşi sînt. Un şoc zguduie baza identității mele de fiecare zi şi cu o percepție uşoară şi prozaică îl urmăresc pe BHAGWAN, plutind. Acum sînt iritat de acest idiot ego al meu şi pierd cîteva minute gîndindu-mă la ceea ce tocmai s-a întîmplat.

Văd imediat ceva ce BHAGWAN menționează adesea: şi anume că în momentul în care devin lacom, doritor, îngîmfat (şi eu sînt acum aşa), conştiința mea este perturbată de frică. Prin mine însumi, am ajuns să aflu că "ego-ul" meu nu este mai mult decît hainele pe care le îmbrac pentru a-mi ascunde frica. Frica de ce? Frica de moarte. Frica de nimicnicie. De a nu putea să te agăți de ceva. Există un astfel de paradox. Doresc să fiu liber să experimentez "existenta", să devin viata însăşi. Singura cale de a fi liber este de a te abandona vieții. Dar frica mă împiedică să o fac. Aşa că, ce pot să fac? Am ațipit nițel. Indienii din auditoriu rîd în legătură cu ce a spus BHAGWAN. Mă ridic, îmi schimb poziția picioarelor în timp ce amuzamentul continuă şi accept să fac ceea ce pot; adică pot să experimentez din ce în ce mai adînc ceea ce am, ceea ce cunosc despre trecut şi viitor, despre liniştea şi neliniştea interioară şi despre cele 1001 de feluri de a rămîne încătuşat. Din punct de vedere intelectual, ştiu care este diferența dintre BHAGWAN şi noi toti: în EL nu a mai rămas nici o dorință şi nici o frică.Mă gîndesc ce înseamnă să fii fără dorință şi fară frică.Cele două cuvinte care îmi răsar în minte sînt" moarte" şi" goliciune".Pînă în ziua în care l-am cunoscut pe BHAGWAN, eu am cunoscut doar starea de mortificare şi nimicnicia oamenilor cărora le era frică să trăiască; oameni care nu îndrăznesc să permită pasiunii, tumultului, nebuniei din ei să le perturbe viețile, care se desfaşoară aparent în siguranță.Ei par nişte oameni lipsiți de suflet. BHAGWAN ESTE SUFLET. Şi totuşi, a-L experimenta înseamnă a experimenta pe "Nimeni" ; personalitatea, ego-ul, acea iluzie în care trăim cu toții, pur şi simplu nu există. Iată de ce folosesc litera mare cînd scriu despre EL. Omul care a fost acolo a trăit pasiunea atît de total (şi brusc înțeleg semnificația Patimilor lui ISUS), încît toată personalitatea

a dispărut în superconştiință; unde a fost el , acum este EL.

Un fapt simplu mi-e veşnic clar în minte: tot ceea ce gîndesc se interpune între mine şi DUMNEZEU. Pentru că mi-e frică, eu continui să mă afirm, să mă susțin, să mă întăresc, să mă lupt pentru a fi mai mare; orice, dar nu să mor; orice, dar nu să cad în acel abis în care BIÎAGWAN ne invită pe noi toți. într-adevăr, în comparație cu aparenta răceală şi cu interiorizarea pînă la ridicol pe care le arătam lumii cu cîtiva ani în urmă, acum mă simt mult mai uşor, mai conştient şi mai relaxat. Mă gîndesc că asta este în legătură cu BHAGWAN şi cu faptul de a-mi fi frică.Dacă aş avea curajul să sar de la o trambulină de 5 metri, aş avea o scurtă experiență a zborului. Dar o trambulină de 25 metri? De 100 metri? De 100 km? De fapt, trambulina de pe care ne invită BIHAGWAN să sărim este infinit de înaltă. Şi acesta este un lucru tentant; pentru că este o săritură în infinit, este o săritură sigură! Şi pot vedea că BHAGWAN ne spune asta tot timpul. Dar noi continuăm să sărim de pe trambuline joase, învățînd sub conducerea dragostei şi compasiunii Sale, să îndrăznim un pic mai mult, un pic mai mult.

Acum mă bucur mult de fantezia mea. Ia imaginează-ți ce plăcut trebuie să fie să zbori! Sărind, am descoperit că nu există aterizare, că nu a existat niciodată o trambulină, că noi am fost întotdeauna în zbor şi că noi cu toții visăm acelaşi vis nebun! Imposibil? Tocmai asta ar spune cel care visează. Cred că nu aş fi îndrăznit să sugerez aşa ceva, dacă n-aş fi fost discipolul unuia care este treaz. Dar aceasta este o nebunie şi mai mare. Eu nu sînt discipolul Său, pentru că EL este treaz - nu aşa s-a întîmplat. Sînt cu EL, pentru că nu am putut să-i rezist. îmi amintesc cum am încercat timp de un an: mintea mea argumentînd, sfidînd, respingînd argumente, condamnînd, într-un efort disperat de a nega că EL mi-a intrat în inimă. Este un avertisment; dacă nu vrei ca viața ta să fie perturbată, lasă de-o parte această carte; la urma urmelor, există o mulțime de cărți bune şi sigure despre TANTRA care nu-ți vor afecta viața absolut deloc !

Tresar, şi sînt brusc conştient de ochii Săi; ei par să privească fix în mine, şi vocea Sa caldă şi catifelată, mă scoate din gîndurile în care plutisem în aceste ultime minute. Această experiență are întotdeauna o prospețime suavă: aici este BHAGWAN; aici este dimineața. Dar de această dată, gustul meu pentru toate acestea este minim, în secunda următoare sînt din nou dus pe gînduri, reflectînd cît de stupid şi de robotizat sînt de-

i permit acestei uitări să se instaleze, şi cît de anesteziantă este această stare. Mă cuprinde un fel de teamă, pentru că vreau să fiu treaz, conştient, atent. Nu vreau să mă las dus de gînduri, şi sînt izbit de adevărul a ceea ce înțelege BIIAGWAN, cînd spune că noi sîntem nouă zecimi inconştienți. Acesta este un adevăr existențial. Adică, în ciuda dorinței mele, în cea mai mare parte a timpului eu nu sînt aici. Ceea ce face BIIAGWAN, este să mă confrunte prin prezența Sa, cu experiența absenței mele.

Îmi abandonez din nou gîndurile şi acum fac un efort. BHAGWAN, unde eşti? Nu pot alege pur şi simplu să fiu cu tine? Imi scapă un suspin liniştit. O voce interioară îmi spune: "Fii conştient de suspinul tău, fii conştient de exasperarea ta." îmi relaxez muşchii corpului, pe care i-am tensionat fără să vreau în aceste clipe."Relaxează-te!" spune vocea, dar eu aştept deja ca frumusețea acestei stări de pace să se reverse în mine. Zadarnic.Ce fac eu aici? Mă lupt cu imposibilul! Dar nu am nevoie decît de cîteva amintiri fragmentare, pentru a realiza cum întreaga mea viață n-am făcut decît să doresc aproape inconştient să fiu aici, pentru a şti de ce sînt aici. Da, adesea mă simt disperat. Dar aceasta a fost starea mea reală de cînd mă ştiu. Viața mea în Anglia a fost agitată, plină de probleme, de insatisfacții, dîndu-mi sentimentul de încătuşare. Singurul mod de a elimina acest sentiment a fost, pe de o parte stilul de viață pe care mi l-am creat, şi care nu mai îmi oferea nici un moment de răgaz, şi pe de altă parte, speranța că: ODATĂ, VOI SCĂPA DE TOATE ACESTE PROBLEME!

Simt astfel că această disperare de a fi incapabil să zbor, de a suferi din cauza inconştienței mele, de a nu întrevedea nici o cale de scăpare, este reală. N-am unde să mă duc. Sînt singur cu acest adevăr. Renunț. În acelaşi moment, vocea lui BHAGWAN îmi înalță capul şi spiritul. Aud cîntecul păsărelelor şi al greierilor, foşnetul frunzelor în grădina din jur şi cîntecul Său care, ca întotdeauna, se înalță acum, acum, acum. Încă o dată, conştiința mea vibrează umplînd această nouă clipă. Timpul dispare şi eu am senzația că fiecare este un EL, acum. Separarea s-a dizolvat. EL ne inundă cu conştiința Sa şi noi devenim Unul.

"Aaj itana hi - De-ajuns pentru azi" , spune EL încet, în timp ce-şi împreunează mîinile şi se ridică în picioare. Simt dragostea Sa, energia Sa radiantă şi căldura iubirii Sale şi a tot ceea ce ne înconjoară. De îndată ce EL pleacă, Unitatea noastră

se pierde, dar rămîne acea stare de grație. Stau jos timp de un minut, percepînd ce se întîmplă înăuntrul meu şi în afară. Cînd mă ridic, picioarele îmi şovăie un pic. Mă întind şi mă plimb puțin pe afară simțindu-mă uşor, vioi, fericit. Nu contează că momentan nu sînt decît o străfulgerare de conştiință. Contează doar divina binecuvîntare a prezenței Sale aici, acum şi adevărul evident din cuvintele Sale, din tine, din mine. Slavă lui!

Swami Anand Rajen
nov. 1977

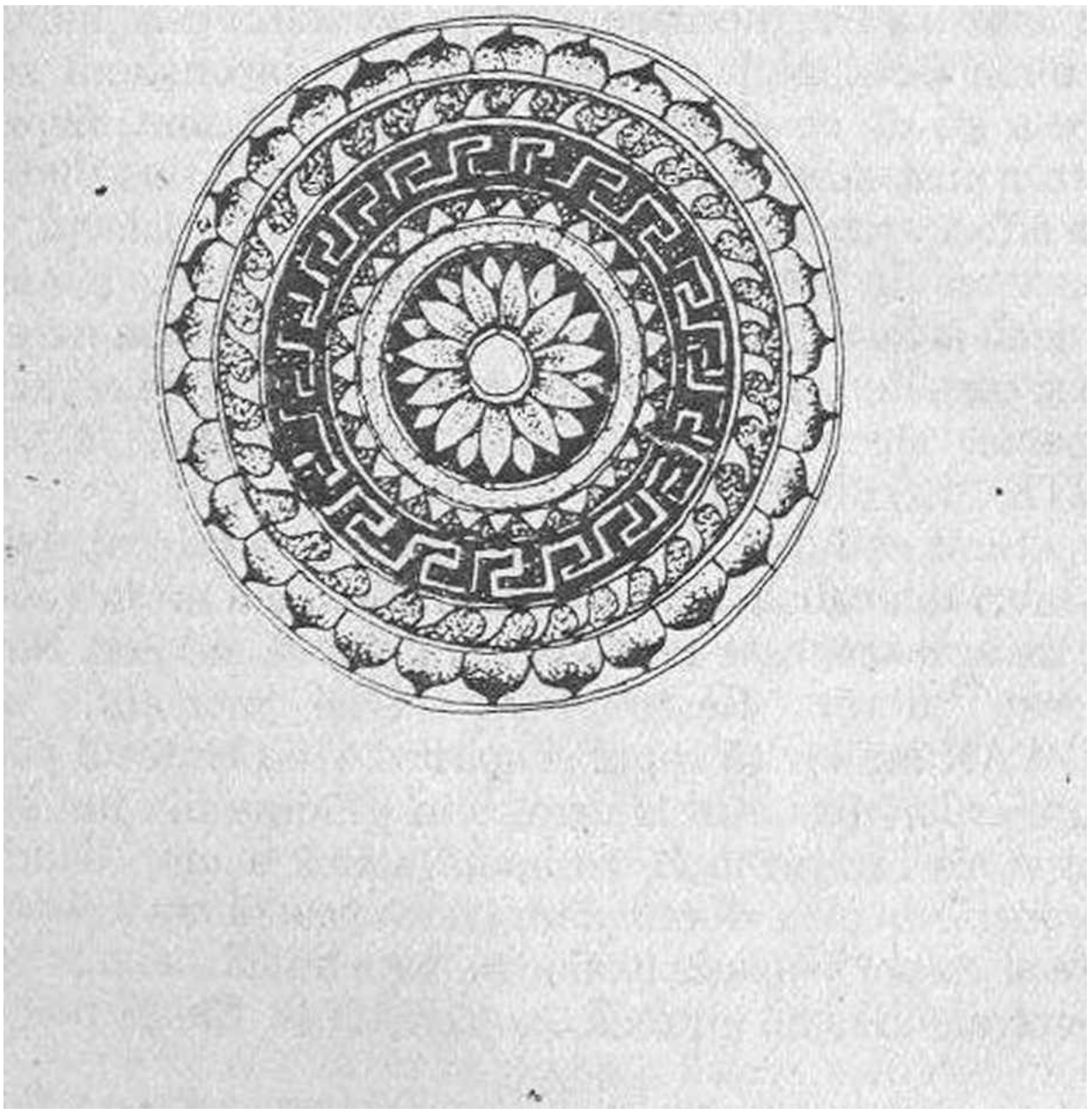

CAPITOLUL 1. CEL A CĂRUI SĂGEATĂ ESTE TRASĂ

21. 04. 1977

Cîntecul regal al lui SAR AHA

Mă-nclin pîn'la pămînt spre nobilul MANJUSRI, Mă-nclin pîn'la pămînt spre cel ce a cucerit finitul.

Aşa cum apa calmă biciuită de vînt
Se transformă-n unde şi-n vîrtejuri,
La fel gîndeşte regele despre SARAHA
În multe feluri, deşi el este un singur om.

Pentru un nebun care priveşte cruciş,
O lampă pare a fi două;
Unde văzutul şi cel ce vede nu sînt doi, ah! mintea
Fantazează despre amîndouă.

Deşi lămpile din casă au fost aprinse,
Orbul trăieşte în întuneric.
Deşi spontaneitatea e atot-cuprinzătoare şi apropiată,
Pentru cel amăgit ea rămîne întotdeauna departe.

Deşi există multe rîuri, ele sînt unul în mare;
Deşi pot fi multe minciuni, un adevăr le va învinge pe toate.
Cînd apare soarele, întunericul,
Oricît de profund, va dispare

RAJNEESH

GAUTAMA BUDDHA este cel mai mare Maestru care a existat vreodată pe pămînt. ISUS este un mare Maestru, la fel este KRISHNA, la fel este MAHAVIR, la fel este MAHOMED şi mulți alții- dar BUDDHA este cel mai mare Maestru. Nu pentru că desăvîrşirea lui spirituală ar fi mai mare decît a tuturor celorlalți. Iluminarea nu este nici mai mică, nici mai mare; el a atins acelaşi nivel al conştiinței ca şi ISUS, ca şi MAI1AVIR, ca şi ZARATHUSTRA, ca şi LAO-TSE.

Nu se pune problema că o ființă iluminată este mai mult sau mai puțin iluminată decît alta. Dar atunci cînd se abordează existența sa ca Maestru, BUDDHA este Incomparabil - deoarece cu ajutorul său, mii de oameni au ajuns la iluminare. Aşa ceva nu s-a mai întîmplat cu nici un alt Maestru. Linia lui a fost cea mai fructuoasă. Pînă acum, familia sa a fost cea mai creatoare. El este ca un copac cu multe ramuri şi fiecare ramură a dat multe roade, fiecare ramură este încărcată cu multe fructe.

MAHAVIR a rămas un fenomen local. KRISHNA a căzut în mîinile erudiților şi a fost pierdut. ISUS a fost complet distrus de preoți. Multe s-ar fi putut întîmpla, dar nu s-au întîmplat. În acest sens, BUDDHA a avut un noroc formidabil. Nu că preoții n-ar fi încercat, nu că erudiții n-ar fi încercat- ei au făcut tot ce au putut- dar învățătura lui BUDDHA a fost elaborată într-un astfel de mod, încît nu poate fi distrusă. Ea este încă vie. Chiar după 2500 de ani, pe copacul său mai apar cîteva flori, el mai înfloreşte încă. Vine primăvara şi el încă mai răspîndeşte parfum, încă mai poartă fructe.

SARAHA este şi el un fruct al aceluiaşi copac. SARAHA s-a născut la circa două secole după BUDDHA. El este descendentul direct al uneia din cele două ramuri. O ramură vine de la M AHAKASIIYAP spre BODHIDHARMA; din ea s-a născut ZEN-ul şi este încă plină de flori. Altă ramură vine de la BUDDHA la fiul său, RAHUL BHADRA şi de la RAHUL BHADRA la SRI KIRTI, apoi SRI KIRTI la SARAHA şi de la SARAHA la NAGARJUNA; aceasta este ramura TANTRA- ei. Ea mai dă roade şi acum în TIBET.

TANTRA a convertit TIBETUL şi SARAHA este fondatorul TANTRA-ei, tot aşa cum BODHIDHARMA este fondatorul ZEN-ului. BODHIDHARMA a cucerit China, Coreea, Japonia. SARAHA a cucerit Tibetul.

Aceste cîntece ale lui SARAHA sînt de o mare frumusețe. Ele reprezintă adevărata bază a TANTRA-ei. Dar ca să le

înțelegi, va trebui să înțelegi mai întîi viziunea şi atitudinea TANTRA-ei față de viață.

Viziunea fundamentală a TANTRA-ei asupra lumii este următoarea: lumea nu este împărțita în inferioară şi superioară, ci lumea este o scenă unică. Superiorul şi inferiorul se întrepătrund. Superiorul include inferiorul şi inferiorul include superiorul. Superiorul este ascuns în inferior - aşa că inferiorul nu trebuie negat, nu trebuie condamnat, nu trebuie distrus sau ucis. Inferiorul trebuie transformat. Trebuie să i se permită să evolueze...şi inferiorul devine superiorul. Nu există un gol de netrecut între diavol şi DUMNEZEU - diavolul îl poartă pe DUMNEZEU adinc în inima sa. Odată ce inima începe să funcționeze, diavolul devine DUMNEZEU . Acesta este motivul pentru care adevărata rădăcina a cuvîntului " diavol" înseamnă acelaşi lucru ca şi cuvîntul "divin" . Guvîntul" diavol" provine din divin" ; el este divinul încă neevoluat şi atîta tot. Deci, nu că diavolul ar fi împotriva divinului, sau că divinul încearcă să îl distrugă pe diavol - de fapt, diavolul încearcă să-l găsească pe divin. Diavolul este pe calea spre divin; el este duşmanul, este sămînța. Divinul este copacul înflorit şi diavolul este sămînța - dar copacul este ascuns în sămînță. Şi sămînța nu este împotriva copacului; de fapt, copacul nu poate exista dacă nu există sămînța. Şi copacul nu este împotriva sămînței- ei nu pot exista decît împreună.

Otrava şi nectarul sînt două aspecte ale aceleiaşi energii; tot aşa sînt viața şi moartea - şi tot ce aparține acestei lumi: ziua şi noaptea, dragostea şi ura, sexul şi supraconştiința.

TANTRA spune: nu condamna niciodată nimic; atitudinea de condamnare este o atitudine stupidă. Condamnînd ceva, te lipseşti de o posibilitate disponibilă pentru tine, în încercarea de a transforma inferiorul din ființa ta în superior. Nu condamna noroiul, pentru că lotusul creşte în noroi; foloseşte noroiul pentru a da naştere lotusului. Desigur, noroiul încă nu este lotusul, nici nu poate fi. Aspirantul spiritual, discipolul, va ajuta noroiul să-şi elibereze lotusul.

SARAHA este fondatorul viziunii tantrice. Ea este deosebit de importantă, mai ales pentru momentul actual al istoriei omeneşti, deoarece se va naşte un om nou, o nouă conştiință va apare în curînd. Şi viitorul pare să fie cel al TANTRA-ei, deoarece acum atitudinile duale nu mai pot acapara mintea umană.

Ele durează de secole, au schilodit omul şi l-au făcut să se simtă vinovat- Ele nu l-au ajutat pe om să se elibereze, ci dimpotrivă, l-au încătuşat şi mai mult. Şi n-au reuşit să-l facă pe om fericit; au făcut un om mizerabil. Ele au condamnat totul: de la hrană la sex, de la rudenie la prietenie, au condamnat totul. Dragostea este condamnată, corpul este condamnat, mintea este condamnată. Nu ți-au mai lăsat nimic în care să crezi; ele au condamnat totul, astfel încît omul este acum încătuşat de propriile sale prejudecăți, contradicții, complexe.

Această stare a omului nu mai poate fi tolerată. TANTRA îți oferă o nouă perspectivă - de aceea l-am ales pe SARAHA.

SARAHA este înțeleptul pe care îl iubesc şi îl respect cel mai mult. Este vechea mea poveste de dragoste.

Poate încă nu ai auzit de SARAHA, dar el este unul din marii înțelepți ai omenirii. Dacă ar trebui să număr pe degete zece înțelepți ai omenirii, SARAHA ar fi sigur unul dintre ei. Dacă ar trebui să număr numai cinci şi atunci SARAHA ar fi printre cei cinci. Înainte de a studia aceste Cîntece ale lui SARAHA, să spunem cîte ceva despre viața sa; el s-a născut la Vidarbha; Vidarbha este o regiune din Maharashtra, foarte aproape de Poona. S-a născut în vremea regelui Mahapala. El era fiul unui brahman foarte învățat care trăia la curtea regelui Mahapala. Tatăl sau trăia la curte. SARAHA a mai avut încă patru frați; cu toții erau mari savanți, iar el era cel mai tînăr şi cel mai inteligent dintre toți. Faima lui s-a răspîndit încetul cu încetul, în întreaga țară. Regele era încîntat de inteligența sa cu totul ieşită din comun.

Ceilalți patru frați erau şi ei nişte savanți renumiți, dar nu se puteau compara cu SARAHA. Cînd au devenit maturi, cei patru s-au căsătorit. Regele ai fi fost dispus să-şi dea propria fiică de soție lui SARAHA, dar acesta dorea să renunțe la tot şi să se consacre numai Divinului- SARAHA dorea să devină pustnic. Regele s-a simțit ofensat de alegerea sa şi a încercat să-l convingă să renunțe. SARAHA era foarte frumos, atrăgător şi foarte inteligent. Faima lui se răspîndise în toată țara şi datorită lui, curtea lui Mahapala a devenit faimoasă. Regele era foarte îngrijorat şi încerca să-l convingă pe SARAHA să nu devină pustnic. El dorea să-l protejeze, să-i ofere tot confortul posibil - era gata să facă orice pentru el. Dar SARAHA a insistat pînă l-a convins pe rege să-i dea permisiunea de a se consacra doar evoluției sale spirituale; el a devenit discipolul lui Sri Kirti.

Sri Kirti provine din linia spirituală a lui BUDDHA: GAUTAMA BUDDHA,apoi fiul său RAHUL BHADRA şi apoi SRI KIRTI. Există doar doi Maeştri între SARAHA şi BUDDHA; deci SARAHA descinde direct din linia spirituală a lui BUDDHA. Copacul lui BUDDHA trebuie să fi fost atunci încă foarte, foarte verde; mugurii trebuie să fi fost încă foarte, foarte plini de viată. BUDDHA părăsise planul fizic de curînd. Atmosfera trebuie să fi fost plină de parfumul său.

Regele a fost uimit că SARAHA şi-a ales un Maestru budist, deoarece el era un brahman. Dacă dorea să devină discipol, el trebuia să devină discipolul unui Maestru hindus, nu a unuia budist. Şi familia lui SARAHA a fost foarte îngrijorată. De fapt, ei erau cu toții împotriva lui...Şi apoi lucrurile au decurs într-un mod şi mai nemulțumitor pentru ei - după cum vom ajunge să le cunoaştem.

Numele original al lui SARAHA era "Rahul", numele dat de către tatăl său. Vom afla în curînd cum a devenit el SARAHA: aceasta este o poveste minunată. Cînd s-a dus la Sri Kirti, primul lucru pe care i l-a spus Sri Kirti a fost: "Uită toate Vedele, tot ce ai învățat şi tot ce aparține acestei lumi!" A fost greu pentru SARAHA, dar el era gata să sacrifice orice pentru a se desăvîrşi spiritual. Ceva în prezenta lui Sri Kirti l-a atras. Sri Kirti era ca un magnet uriaş. El a aruncat toată învățătura sa şi a devenit din nou neştiutor.

Aceasta este una din cele mai mari renunțări; este uşor să renunți la avere, este uşor să renunți la un regat, dar să renunți la cunoaştere este cel mai dificil lucru din lume. În primul rînd, cum să renunți la ea? Ea este înăuntrul tău. Poți evada din regatul tău, te poți duce în Himalaya, îți poti împărți averea - dar cum să renunți la cunoaşterea ta? Şi apoi este foarte dificil să devii neştiutor din nou. Aceasta este cea mai mare austeritate din cîte există, să devii din nou neştiutor, să devii din nou inocent ca un copil... dar el era gata.

Anii au trecut şi încetul cu încetul el a reuşit să uite tot ceea ce învățase. A devenit un Maestru al meditației. La fel ca atunci cînd începuse să devină foarte faimos ca mare învățat, acum a început să se răspîndească faima lui de Maestru al meditației. Oamenii au început să vină din depărtări, doar pentru a-l vedea pe acest tînăr care devenise atît de inocent, ca o frunză proaspătă, sau ca o picătură de rouă dimineața pe iarbă.

Într-o zi, în timp ce medita, SARAHA a avut o viziune -

imaginea unei femei într-o piață, o femeie despre care el a înțeles că va deveni adevăratul său Maestru spiritual. Sri Kirti doar îi arătase calea, dar adevărata învățătură trebuie să o primească de la o femeie. Acum, şi acest aspect trebuie înțeles. Trebuie să înțelegi că TANTRA nu a fost niciodată numai a bărbaților. De fapt, pentru a descoperi adevărata TANTRA tu ai nevoie de ajutorul unei femei senzuale şi înțelepte; fară ajutorul ei nu vei fi capabil să intri în lumea complexă şi fascinantă a TANTRA-ei.

El a avut o viziune: o femeie într-o piață. Deci mai întîi-o femeie. Apoi - într-o piață. TANTRA poate exista pretutindeni, chiar şi într-o piață. TANTRA nu manifestă o atitudine de negare; ea are o atitudine total pozitivă. Sri Kirti l-a întrebat: "Unde te duci? " şi el a răspuns: " Tu mi-ai arătat Calea. Mi-ai şters din minte învățătura pe care am avut-o atunci cînd am venit aici. Ai făcut jumătate din lucru." Cu binecuvîntarea lui Sri Kirti care rîdea, el plecă.

A pornit spre piață. A fost surprins: a găsit-o într-adevăr pe femeia care apăruse în viziunea sa. Femeia tocmai confecționa o săgeată; era o făuritoare de săgeți.

Al treilea lucru care trebuie ținut minte despre TANTRA: cu cît o persoană este mai cultivată, mai civilizată, cu atît mai redusă este posibilitatea abordării căii tantrice pentru ea. Cu cît o persoană este mai vitală, cu cît este mai puțin cultivată, cu cît este mai primitivă, cu atît va evolua mai rapid pe calea tantrică. Cu cît devii mai civilizat, cu atît devii mai rigid, devii mai artificial, îți pierzi rădăcinile în pămînt. Ți-e frică de lumea plină de noroi, începi să trăieşti în afara lumii, începi să crezi despre tine că nu faci parte din lume. TANTRA spune: pentru a-ți găsi adevărata identitate va trebui să te raportezi la rădăcini.

Deci TANTRA spune: cei care sînt încă necivilizați, needucați, necultivați, sînt mult mai vitali, au mai multă vitalitate. Şi aceasta este, de asemeni, observația psihologilor moderni. Un negru este mai vital decît americanul (alb) - aşa se explică frica americanilor. Americanilor le este frică de negri. Frica lor provine din faptul că americanii au ajuns foarte devitali şi rigizi, iar negrii sînt încă vitali, încă cu rădăcinile în pămînt.

Conflictul dintre albi şi negri în America nu este în realitate un conflict datorat culorii pielii, ci este conflictul dintre vitali şi devitalizați, spontani şi rigizi. Americanii albi sînt foarte speriați, mai ales din cauză că, dacă negrilor li s-ar permite, ei îşi vor pierde femeile. Negrii sînt mai vitali, mai puternici din punct

de vedere sexual, mai plini de viată, energia lor este încă sălbatică. Şi aceasta este una din marile spaime ale oamenilor cîvilizati: că-şi vor pierde femeile. Ei ştiu că dacă apar persoane mai vitale, ei nu vor mai fi capabili să-şi păstreze femeile.

TANTRA spune: în lumea celor care sînt încă primitivi, există posibilitatea de a începe să creşti. Tu ai crescut într-o direcție greşită; ei n-au crescut încă - ei mai pot să aleagă direcția cea bună. Ei nu au nimic de uitat, de şters, ei pot înainta direct.

O făuritoare de săgeți este o femeie dintr-o castă inferioară; şi pentru SARAHA - un brahman învățat, un brahman celebru, care aparține curții regale - a se duce la o făuritoare de săgeți este un act simbolic. Discipolul trebuie să tindă spre vitalitate. Rigiditatea trebuie să se transforme în spontaneitate.

El a văzut această femeie, foarte tînără, plină de viață, radiind de energie, tăind coada unei săgeți, neuitîndu-se nici la stînga, nici la dreapta, fiind absorbită total de confecționarea săgeții. El a simțit imediat ceva extraordinar în prezenta ei, ceva ce nu mai simțise niciodată. Chiar şi Sri Kirti, Maestrul său, a pălit în fata prezenței acestei femei. Din ea emana ceva atît de proaspăt, ceva ce îți permitea să intuieşti esența absolută.

Sri Kirti era un mare filozof. Da, el îi spusese lui SARAHA să uite tot ce învățase, cu toate că el era un om învățat. I-a spus lui SARAHA să uite toate Vedele- şi scripturile, dar el avea propriile lui scripturi şi propriile lui Vede. Chiar dacă ar fi fost împotriva filozofiei, antifilozofia lui ar fi fost tot un fel de filozofie. Acum, aici este o femeie care nu este nici filozof, nici antifilozof, care pur şi simplu nu ştie ce este filozofia, care nu este interesată de lumea filozofiei, de lumea gîndirii. Ea este o femeie de acțiune şi este sincer absorbită în acțiunea ei.

SARAHA o urmărea cu atenție: de îndată ce săgeata era gata, femeia închidea un ochi şi îl deschidea pe celălalt, şi lua poziția celui care trage la țintă. Închidea un ochi, celălalt ochi fiind deschis şi țintea spre aceeaşi țintă necunoscută - invizibilă, care nu exista. SARAHA a început să înțeleagă că are de-a face cu un mesaj. A înțeles că acea postură era simbolică, dar gîndurile sale erau încă neclare. Intuia ceva, dar nu putea descrie ce. Aşa că a întrebat-o pe femeie dacă este o meşteră de săgeți, iar ea a rîs zgomotos şi a spus: "Eşti un brahman prost! Ai renunțat la Vede, dar acum adori spusele lui BUDDHA DHAMMAPADA. Aşa că, ce ai cîştigat? Ți-ai schimbat cărțile, filozofia, dar ai rămas acelaşi prost".

SARAHA a fost şocat. Nimeni nu-i vorbise în acest fel; numai o femeie incultă putea vorbi astfel. Şi felul în care ea rîdea era atît de necivilizat, atît de primitiv- dar totuşi era plin de viată. El s-a simțit demoralizat. Ea era ca un magnet uriaş, iar el doar ca o bucată de fier.

Şi atunci ea spuse: "Crezi că eşti budist? " El era îmbrăcat într-o rasă de călugăr galbenă. Şi ea rîse din nou şi spuse:" înțelepciunea lui BUDDHA poate fi cunoscută numai prin acțiune, nu prin cuvinte şi nu prin cărți. Nu-ți ajunge ? Nu te-ai săturat încă de toate acestea ? Nu-ți mai pierde timpul cu această căutare inutilă pur speculativă. Urmează-mă!"

Şi s-a produs ceva, ceva ca o comuniune. El nu mai simțise niciodată ceva asemănător pînă atunci. În acel moment, el şi-a dat seama de semnificația spirituală a ceea ce facea ea. Ea nu privea nici la stînga, nici la dreapta; el a văzut că ea priveşte doar înainte.

Pentru prima dată, el şi-a dat seama ce înțelegea BUDDHA prin a fi la mijloc: să eviți extremele. La început, el a fost un filozof, acum a devenit un anti-filozof; de la o extremă la cealaltă. La început el adora un lucru, acum adoră exact opusul lui, dar adorarea continuă. Te poți mişca de la stînga la dreapta, de la dreapta la stînga, dar asta nu te va ajuta. Vei fi ca un pendul, mişcîndu-te de la stînga la dreapta sau de la dreapta la stînga. Şi ați observat? Cînd pendulul se duce spre dreapta, el acumulează energie pentru a reveni spre stînga; cînd se duce spre stînga, el capătă din nou energie pentru a reveni spre dreapta Şi ceasul continuă să meargă iar lumea îşi continuă drumul. A fi în mijloc, înseamnă că pendulul este suspendat exact la mijloc, nici la dreapta, nici la stînga. Atunci ceasul se opreşte, atunci lumea se opreşte. Atunci nu mai există timp... atunci devii atemporal.

El îl auzise de multe ori pe Sri Kirti spunînd acest lucru; citise despre el; înțelesese că a fi la mijloc este ceea ce trebuie. Însă pentru prima dată, el văzuse asta în acțiune: femeia nu privea nici la dreapta, nici la stînga ... ea privea exact la mijloc, era focalizată asupra mijlocului.

Mijlocul este punctul de unde începe transcenderea. Gînditi-vă la el, contemplati-l, urmăriți-l toată viața. Unii oameni

aleargă după bani, sînt obsedați, obsedați de bani; banii sînt singurul lor DUMNEZEU...

O anecdotă :« O femeie o întrebă pe alta: " De ce ți-ai părăsit prietenul? Credeam că sînteți logodiți şi că urmează să vă căsătoriți. Ce s-a întîmplat? "

Femeia răspunse: "Religiile noastre sînt diferite şi de aceea am rupt logodna."

Cea care întrebase era nedumerită, deoarece ştia că amîndoi sînt catolici, aşa că spuse: "Ce înțelegi cînd spui că religiile voastre sînt diferite ?"

Femeia răspunse: " Eu ador banii şi el este lefter." Există oameni al căror unic DUMNEZEU este banul, într-o zi sau alta, DUMNEZEUL lor cade; este obligatoriu să cadă. Banii nu pot fi DUMNEZEU. Aceasta era iluzia lor, ei o creau, ei o alimentau. într-o zi sau alta, ajungi în punctul în care poți vedea că nu este nici un DUMNEZEU în ei, că ți-ai irosit degeaba întreaga viață. Atunci te întorci împotriva lor, iei o atitudine opusă; eşti împotriva banilor. Atunci renunți la bani, nu-i mai atingi. Dar rămîi în continuare obsedat; acum eşti împotriva banilor, dar obsesia rămîne. Te-'ai mişcat de la stînga la dreapta, dar în centrul conştiinței tale sînt tot banii.

Îți poți schimba o dorință cu alta. Erai prea ataşat de lume, într-o zi te poți întoarce împotriva lumii, dar rămîi acelaşi, boala persistă. BUDDHA spune: a fi ataşat de lume înseamnă a fi înlănțuit; a fi împotriva lumii înseamnă a fi tot înlănțuit; să-ți doreşti bani înseamnă să fii obsedat de bani; să fii împotriva banilor înseamnă să fii obsedat tot de bani; să cauți puterea este nebunie, să faci efortul de a te elibera de ea este tot o nebunie. Să fii exact la mijloc este întreaga înțelepciune.

Pentru prima dată SARAHA a realizat aceasta cu claritate; el nu înțelesese aceasta nici măcar de la Sri Kirti. Femeia era cu adevărat pe calea de mijloc. Ea i-a spus:" Poți învăța numai prin acțiune." Şi era atît de absorbită în acțiune, încît nici nu-l privea pe SARAHA care stătea în picioare şi se uita la ea. Această absorbție în acțiune este tot un mesaj budist:" A fi total în acțiune înseamnă a fi liber de acțiune."

Karma se creează pentru că nu eşti total în acțiune. Dacă eşti total în acțiune,, ea nu te va atinge. Să faci tot ceea ce faci pînă la capăt şi cînd se va termina nu vei avea nici o obsesie. Dacă faci ceva incomplet, acel ceva se va agăța de tine, va fi ca o mahmureală după beție. Şi mintea va dori să continue ce ai

început. Mintea este foarte tentată să termine lucrurile. Termină orice faci şi mintea discursivă va dispare. Dacă tu vei duce la bun sfîrşit tot ceea ce începi să faci, într-o zi vei constata că nu mai ai minte. Mintea este trecutul acumulat al tuturor acțiunilor incomplete.

Ai vrut să iubeşti o femeie şi n-ai iubit-o; acum femeia este moartă. Ai vrut să te duci la tatăl tău şi să-i ceri iertare pentru tot ceea ce ai făcut şi el a suferit; acum el este mort. Rămîne regretul... Acum eşti neputincios; ce să faci? La cine să te duci? Şi cum să-ți ceri iertare? Ai vrut să fii amabil cu un prieten, dar nu ai putut deoarece ai fost egoist. Acum prietenul nu mai există şi asta te doare. Începi să te simți vinovat, ai remuşcări. Cam aşa se întîmplă lucrurile.

Deci, important este să faci orice acțiune în totalitate şi , vei fi liber de ea şi nu te vei mai uita niciodată înapoi. Omul adevărat nu priveşte niciodată înapoi, pentru că nu are nimic de văzut înapoi. El nu are mahmureli. El pur şi simplu merge înainte. Ochii lui nu se îndreaptă spre trecut, viziunea lui nu este înnorată. Doar în această claritate ajungi să ştii ce este realitatea.

Ființa umană este atît de îngrijorată de toate acțiunile sale neterminate, încît este la fel ca un depozit de vechituri. Un lucru este incomplet aici, un altul este incomplet acolo, nimic nu este complet. Ați remarcat asta? Ați terminat vreodata ceva? Totul este incomplet şi continui să dai la o parte un lucru neterminat şi să începi altul şi înainte de a-l termina pe acesta începi altul, etc. Devii din ce în ce mai încărcat: aceasta este KARMA. KARMA înseamnă acțiune incompletă.

Fii total...şi vei fi liber.

Femeia era absorbită în totalitate. Tocmai de aceea privirea sa emana atîta lumină. Ea era o femeie obişnuită, dar frumusețea sa nu aparținea acestui pămînt, frumusețea sa era ireală. Frumusețea apare din cauza absorbției totale. Frumusețea sa se datora faptului că ea nu era la extreme. Frumusețea sa se datora faptului că ea era în mijloc, perfect echilibrată. Din echilibru izvorăşte frumusețea, grația.

Pentru prima dată SARAHA a întîlnit o femeie care nu era frumoasă doar din punct de vedere fizic, care era frumoasă şi din punct de vedere spiritual. Desigur, el a fost surprins. Total surprins. Absorbită total, absorbită în ceea ce făcea; el a înțeles pentru prima dată: că tocmai aceasta este meditația. Nu este

suficient să te aşezi pentru un timp oarecare şi să repeți o mantră sau să te duci la biserică, la templu sau la moschee, ci să fii în viață, să continui să faci lucruri obişnuite, dar cu o asemenea absorbție încît profunzimea să fie revelată în fiecare acțiune.

Pentru prima dată el a înțeles ce este meditația. El meditase şi mai înainte, se străduise din greu, dar pentru prima dată se cufundase cu adevărat în meditație. O putea simți, o putea percepe. Era aproape tangibilă. Şi atunci, el şi-a amintit că a închide un ochi şi a-l deschide pe celălalt reprezenta un simbol, un simbol budist.

BUDDHA spune:-... şi acum psihologii sînt de acord cu el; după 2500 de ani psihologia a ajuns în acel punct unde BUDDHA a fost cu mult timp înainte-că jumătate din minte raționează şi jumătate intuieşte. Mintea este împărțită în două părți, în două emisfere. Emisfera stîngă prezintă facultatea de gîndire logică, gîndire discursivă, de analiză, de filozofie, de teologie... cuvinte şi cuvinte şi argumente şi silogisme şi deducții. Partea stîngă a minții este aristotelică. Partea dreaptă a minții este intuitivă, poetică: viziune, cunoaştere apriorică,luciditate. Aici nu argumentezi; aici pur şi simplu ajungi să ştii. Nu dovedeşti: pur şi simplu realizezi. Asta înseamnă " luciditate apriorică"; pur şi simplu ea există.

Adevărul este cunoscut de partea dreaptă a minții; adevărul este dovedit de partea stîngă a minții. Dovada rămîne doar o dovadă; ea nu este experiență. Şi deodată el şi-a dat seama de ce a închis femeia un ochi: ea a închis ochiul drept simbol al rațiunii, al logicii. Şi a deschis celălalt ochi- simbol al iubirii, al intuiției, al conştiinței.

Dorind să descoperim necunoscutul invizibil, noi facem o călătorie pentru a cunoaşte acest necunoscut, pentru a cunoaşte ceea ce nu poate fi cunoscut. Aceasta este adevărata cunoaştere: să cunoşti ceea ce nu poate fi cunoscut, să realizezi ceea ce este de nerealizat, să atingi ceea ce nu poate fi atins. Această dorință de a cunoaşte necunoscutul este ceea ce îl face pe om să devină un aspirant spiritual.

Da, la prima vedere pare imposibil. Prin "imposibil" nu înțeleg ceea ce nu se va întîmpla; prin "imposibil" eu înțeleg ceea ce nu se poate întîmpla dacă nu te-ai transformat în totalitate. Aşa cum eşti, nu se poate întîmpla, dar existența îți oferă nenumărate căi pentru a reuşi să te transformi. Şi poți deveni în

totalitate un om nou...şi doar atunci vei reuşi să descoperi Divinul. Acest lucru este posibil doar pentru acest om nou. De aceea ISUS spunea: pînă cînd nu vei renaşte nu vei cunoaşte Divinul. Un om nou îl va cunoaşte.

Voi veniți la mine. Nu veți şti şi la început nici nu veți înțelege, dar eu va trebui să vă ucid, va trebui să fiu deosebit de periculos pentru voi... va trebui să dispăreți. Şi se va naşte un om nou, va apare o nouă conştiință- pentru că în noi este ceva indestructibil- ceva ce nu poate fi distrus; ce nimeni nu poate distruge. Numai ceea ce poate fi distrus va fi distrus, iar ceea ce nu poate fi distrus va exista etern. Cînd descoperi acel element indestructibil din ființa ta, acea conştiință eternă în ființa ta, eşti un om nou, o nouă conştiință.

Prin aceasta imposibilul este posibil, ceea ce pare că nu poate fi atins, va fi atins.

Deci el a înțeles postura în care stătea acea femeie: țintind necunoscutul, invizibilul, incognoscibilul, unicul- aceasta este ținta. Cum să fii una cu existența? Ținta este non- dualitatea, unde subiectul şi obiectul se pierd unul în celălalt, unde eu şi tu se contopesc unul cu celălalt.

Martin Buber a scris o carte faimoasă, minunată - " Eu şi Tu" Martin Buber spune că experiența rugăciunii este un fel de experiență eu-tu şi are dreptate. Experiența rugăciunii este o experiență eu-tu. DUMNEZEU este "tu", tu rămîi un "eu" şi ai un dialog, o comuniune cu tu. Dar budismul nu are nici o rugăciune, el merge chiar mai departe. Budismul spune: chiar în cadrul unei relații eu-tu, rămîi divizat, rămîi separat. Puteți comunica unul cu celălalt, dar nu va fi o comuniune. Comuniunea apare numai cînd diviziunea eu-tu nu mai există; cînd subiectul şi obiectul dispar; cînd nu mai există nici eu, nici tu; nici căutător, nici căutat; cînd există fuziune, unitate.

Realizînd aceasta, recunoscînd adevărul în acțiunile acestei femei, ea l-a numit "SARAHA".Numele dat de tatăl său era Rahul; femeia l-a numit "SARAHA". "SARAHA" este un cuvînt foarte frumos. El înseamnă "cel care a tras săgeata"; "SARA" înseamnă "săgeată", "HA (N)" înseamnă "a trage". "SARAHA" înseamnă deci "cel care a tras săgeata". În momentul în care a înțeles semnificația acțiunilor femeii, acele gesturi simbolice, în momentul în care el a putut să citească şi să decodifice ce încerca femeia să-i dăruiască, ce încerca ea să îi arate, femeia a fost foarte fericită. A dansat şi l-a numit "SARAHA" şi a spus: "De

acum înainte, vei fi numit SARAHA; tu ai tras săgeata. Înțelegînd semnificația acțiunilor mele tu ai pătruns înțelepciunea.

SARAHA îi spuse:" Tu nu eşti o meşteră oarecare în confecționarea săgeților; îmi pare rău că am putut gîndi aşa ceva despre tine. Iartă-mă, îmi pare teribil de rău. Eşti un mare Maestru spiritual şi eu am renăscut prin tine. Pînă ieri, nu eram un brahman adevărat; de azi înainte sînt. Tu eşti Maestrul meu, tu eşti mama mea şi mi-ai dat o nouă naştere. Nu mai sînt acelaşi. Cîtă dreptate ai! Ai aruncat vechiul meu nume şi mi-ai dat unul nou".

Sînt întrebat uneori: "De ce dai discipolilor nume noi?" Pentru a arunca vechea identitate, pentru a uita trecutul, pentru a nu mai fi ataşat de trecut. E nevoie de o spălare completă. Trebuie să vă rupeți de trecut.

Rahul a devenit SARAHA.

Legenda spune că acea femeie nu era altcineva decît BUDDHA. Numele lui BUDDHA dat în scripturi este SUKHNATHA-ceea ce înseamnă BUDDHA care a venit să ajute marele potențial uman. BUDDHA, un anume BUDDHA pe nume SUKHNATHA, a luat forma unei femei. Dar de ce? De ce forma unei femei? Pentru că TANTRA crede că aşa cum un om trebuie să se nască dintr-o femeie, la fel naşterea unui discipol trebuie să aibă loc tot dintr-o femeie. De fapt, toți Maeştrii sînt mai mult mame decît tați. Ei au calitatea femininului. BUDDHA este feminin, la fel MAHAVIR, la fel şi KRISHNA. Puteți vedea grația feminină, farmecul feminin; puteți vedea frumusețea feminină; puteți privi în ochii lor şi nu veți găsi agresivitatea masculină.

Aşa că este plin de importanță faptul că BUDDHA ia forma unei femei. BUDDHA ia întotdeauna forma unei femei. El poate trăi într-un corp bărbătesc, dar el este feminin, pentru că tot ceea ce se naşte, se naşte dintr-o energie feminină. Energia masculină poate determina naşterea, dar nu poate da naştere.

Un Maestru trebuie să te țină în pîntecele său luni, ani, uneori vieți întregi. Nimeni nu ştie cînd vei fi gata să renaşti spiritual. Un Maestru trebuie să îți fie mamă. Un Maestru trebuie să aibe o colosală energie feminină (KUNDALINI-Shakti), astfel încît el să reverse infinită dragoste asupra ta; numai după aceea te poate distruge. Dacă nu eşti sigur de dragostea lui, nu-i vei permite să te distrugă. Cum să ai încredere în el? Numai dragostea lui te va face să ai încredere. Şi prin încredere, în curînd, el va tăia bucățică cu bucățică din tine. Şi într-o zi,

curînd, el va tăia bucățică cu bucățică din tine. Şi într-o zi, deodată, vei dispare. Încet, încet, încet...şi te-ai dus ! GATE,GATE,PARAGATE-mergi, mergi, mergi şi te-ai dus. .Atunci se naşte noul.

Meştera care confecționa săgeți l-a acceptat. De fapt, ea îl aştepta. Un Maestru îşi aşteaptă discipolul. Vechile tradiții spun: înainte ca discipolul să-l aleagă pe Maestru, Maestrul l-a ales pe discipol. Tocmai aceasta s-a întîmplat în povestea de față. SUKHNATHA era ascuns în forma unei femei, aşteptîndu-l pe SARAHA să vină şi să se transforme prin el.

Şi într-adevăr pare mai logic ca Maestrul să aleagă primul, pentru că el este supraconştient, el ştie. El poate cunoaşte adevărata potențialitate a ființei tale. El îți poate vedea viitorul. El poate vedea ce ți se poate întîmpla. Cînd alegi un Maestru, tu crezi că tu eşti cel care a ales, dar greşeşti. Cum poți tu să alegi un Maestru? Tu eşti atît de orb, cum poți tu să recunoşti un Maestru ? Tu eşti atît de inconştient, cum poți tu să simți un Maestru? Dacă începi să-l simți, asta înseamnă că el deja a intrat în inima ta şi a început să lucreze cu energiile tale; de aceea ai început tu să-l simți.

Înainte ca discipolul să aleagă vreodată un Maestru, Maestrul îl alege pe discipol.

Ea l-a acceptat. Ea îl aştepta pe SARAHA să vină. S-au dus la un teren de incinerare şi au început să trăiască împreună. De ce la un teren de incinerare? Pentru că BUDDHA spune: pînă cînd nu vei înțelege moartea, nu vei fi în stare să înțelegi viața. Pînă cînd nu mori, nu vei renaşte.

De la SARAHA încoace, mulți discipoli tantrici au locuit pe terenuri de incinerare. El a fost primul care a locuit pe un teren de incinerare. Acolo erau aduse şi incinerate corpurile oamenilor care au murit şi el locuia acolo; aceea era casa sa. Şi a trăit cu această meşteră de săgeți; au trăit împreună. A fost o mare dragoste între ei; nu dragostea obişnuită dintre un bărbat şi o femeie, ci dragostea între un Maestru şi un discipol, care este desigur mai elevată decît oricare dragoste dintre un bărbat şi o femeie, care este mai intimă, cu siguranță mai intimă... pentru că dragostea obişnuită dintre un bărbat şi o femeie este doar a simțurilor. În cel mai bun caz, ea ajunge uneori la mental; altfel, rămîne numai a simțurilor.

Pe un discipol şi un Maestru îi uneşte o dragoste sufletească. SARAHA îşi găsise tovarăşul sufletesc. Ei se iubeau

enorm, cum rareori se întîmplă pe pămînt.

Ea l-a învăţat TANTRA. Numai o femeie te poate învăţa TANTRA. Cineva m-a întrebat de ce am ales-o pe Kaveesha drept conducătorul grupului de TANTRA; numai o femeie poate fi şeful unui grup de TANTRA. Ar fi dificil pentru un bărbat. Da, uneori un bărbat poate fi şeful unui grup de TANTRA, dar atunci el trebuie să devină foarte, foarte feminin. O femeie este deja feminină; ea are deja această calitate, dragoste, afectivitate; în mod natural ea are acea grijă, acea dragoste, acea compasiune pentru cel slab, pentru cel ignorant.

Sub conducerea acestei meştere de săgeţi, SARAHA a devenit un practicant tantric. Acum nu mai medita. Cîndva, el pierduse Vedele, scripturile, cunoaşterea; acum şi-a pierdut chiar şi meditaţia. Acum nu început să se răspîndească zvonuri în toată ţara : SARAHA nu mai meditează. El cînta şi dansa, dar nu mai medita deloc. Acum, cîntecul era meditaţia lui. Acum, în a trăi şi a se bucura consta întreaga sa viaţă.

Să locuieşti pe un teren de incinerare şi să petreci, să locuieşti acolo unde există moarte şi să fii vesel ! Aceasta este frumuseţea TANTRA-ei: ea uneşte opuşii, contrariile. Dacă te duci la un teren de incinerare te vei simţi trist; îţi va fi greu să fii vesel; îţi va fi foarte greu să cînţi şi să dansezi acolo unde morţii sînt arşi şi unde oamenii plîng şi se vaită. Şi zilnic, moarte şi iar moarte...zi şi noapte, moarte. Cum să fii vesel? Cum să te bucuri?

Dar dacă nu te poţi bucura acolo, atunci tot ceea ce crezi că este bucurie nu este decît o închipuire. Dacă poţi să te bucuri acolo, atunci bucuria este reală. Atunci bucuria este necondiţionată. Atunci nu mai faci nici o diferenţă între viaţă şi moarte, dacă cineva se naşte sau dacă moare.

SARAHA a început să cînte şi să danseze. El nu mai era acea persoană gravă şi serioasă dinainte; TANTRA nu este serioasă. TANTRA este joc total. Da, ea este sinceră dar nu serioasă. Este foarte veselă. Jocul este fiinţa ei -TANTRA este joc- deoarece TANTRA este forma cea mai evoluată a dragostei: dragostea este joc.

Există oameni cărora nu le place ca dragostea să fie un joc. MAHATMA GANDHI spunea: să faci dragoste doar atunci cînd vrei să ai copii. Ei au transformat chiar şi dragostea într-o muncă : reproducerea. Este atît de urît! Să faci dragoste cu iubita ta doar atunci cînd vrei să faci copii; este oare ea doar o fabrică

de copii? " Reproducerea?" - însuşi cuvîntul este urît. Dragostea este joacă. Să faci dragoste cu iubita ta cînd te simţi fericit, vesel, cînd eşti în al nouălea cer. Dăruieşte acea energie. Iubeşte-ţi bărbatul cînd îţi vine să dansezi, să cînţi, să joci - nu pentru reproducere! Acest cuvînt, "reproducere", este obscen! Obscen este să faci dragoste în afara bucuriei, a unei bucurii depline!

Un îndrăgostit are întotdeauna dispoziţie pentru joc. În momentul în care dispoziţia pentru joc moare, devii un soţ sau o soţie , atunci nu mai sînteţi îndrăgostiţi; atunci vă reproduceţi! Şi în momentul în care devii un soţ sau o soţie, ceva minunat a murit. Iubirea nu mai există, acum este doar prefăcătorie şi ipocrizie.

Jocul a intrat în fiinţa sa şi prin joc s-a născut o adevărată religie. Extazul lui era aşa de contagios încît oameni au început să vină să-l vadă dansînd şi cîntînd. Şi cînd oamenii au venit să-l vadă ei au început să danseze şi să cînte cu el. Terenul de incinerare s-a transformat într-o uriaşă serbare cîmpenească. Da, cadavrele continuau încă să fie incinerate, dar o mulţime din ce în ce mai mare de oameni a început să se adune în jurul lui SARAHA şi al meşterei de săgeţi , astfel că pe terenul de incinerare era o mare veselie.

Şi veselia ajunsese atît de contagioasă, încît oamenii care nu auziseră niciodată despre extaz, veneau, dansau şi cîntau şi cădeau în extaz, intrau în SAMADHI. Simpla lui vibraţie, simpla lui prezenţă a devenit atît de puternică, încît era suficient să doreşti să fii cu el pentru a-l contacta spiritual. El era atît de fericit încît fericirea lui a început să se reverse asupra celorlalţi oameni.

Dar atunci s-a întîmplat inevitabilul: brahmanii şi preoţii şi învăţaţii şi aşa-zişii oameni virtuoşi au început să-l defăimeze şi să-l bîrfească; asta numesc eu inevitabilul. Ori de cîte ori apare un om ca SARAHA, învăţaţii încep să fie împotriva lui, preoţii încep să fie împotriva lui şi aşa- zişii oameni morali, puritanii- ei toţi încep să răspîndească zvonuri absolut neadevărate pe seama lui.

Ei au început să le spună oamenilor: "El a fost părăsit de graţia divină. Este un pervers. Nu mai este un brahman. A renunţat la celibat. Nu mai este nici măcar un călugăr budist. Se dedă la practici ruşinoase cu o femeie dintr-o castă inferioară şi aleargă în jurul ei în toate direcţiile , ca un cîine bolnav." Pentru ei extazul lui era unul şi acelaşi lucru cu turbarea. El dansa pe

tot terenul de incinerare. Era nebun, dar nu era un câine nebun, era un zeu nebun. Diferența este dată numai de gradul de înțelegere.

I s-au spus toate aceste lucruri și regelui. Era îngrijorat de soarta lui SARAHA și dorea să știe exact ce s-a întîmplat. Din ce în ce mai mulți oameni începeau să vină la rege. Ei îl cunoșteau; știau că întotdeauna regele îl respectase profund pe SARAHA, că dorise să-l numească consilier la curte, dar SARAHA renunțase la lume. Regele avea mult respect pentru învățătura lui SARAHA, dar ei au început să vină la rege ca să-l defăimeze pe SARAHA.

Regele era îngrijorat. El îl iubise și respectase pe SARAHA și era neliniștit. Așa că a trimis câțiva oameni să-l lămurească pe SARAHA și să-i spună:" Vino înapoi la vechile tale căi. Tu ești un brahman, tatăl tău a fost un mare învățat; tu însuți ai fost un mare învățat, ce ai de gînd să faci? Ai luat-o pe un drum greșit. Vino înapoi acasă. Eu sînt tot aici! Vino la palat, fă parte din familia mea. Ceea ce faci acum nu este bine."

Oamenii regelui s-au dus la SARAHA și el a cîntat 160 de sutre celor care veniseră să-l convingă. După cîntarea celor 160 de sutre... acei oameni au început să danseze și nu s-au mai întors niciodată înapoi!

Regele era și mai îngrijorat. Regina era și ea preocupată de acest tînăr. Ar fi dorit ca tînărul să se căsătorească cu fiica sa, așa că s-a dus și ea la el. Și SARAHA i-a cîntat reginei 80 de sutre... și ea nu s-a mai întors niciodată înapoi la rege.

Acum regele era foarte derutat:" Ce se întîmplă acolo?" Așa că însuși regele s-a dus acolo și SARAHA i-a cîntat 40 de sutre și regele a fost și el convertit și a început și el să danseze pe terenul de incinerare.

Deci există trei scrieri care i se atribuie lui SARAHA: Cîntecul Popular al lui SARAHA- 160 de sutre; Cîntecul pentru regină a lui SARAHA- 80 de sutre; Cîntecul Regal al lui SARAHA- 40 de sutre, asupra cărora vom medita în cele ce urmează. 160 de sutre pentru oamenii simpli deoarece înțelegerea lor nu este mare; 80 pentru regină; înțelegerea ei este ceva mai mare; 40 pentru rege pentru că el era într-adevăr un om înțelept, conștient.

Deoarece regele a fost convertit, în curînd întreaga țară a fost convertită. Și în vechile scripturi se spune că, odată cu trecerea timpului, întreaga țară s-a golit. Goală?- aceasta este un

cuvînt budist. El înseamnă că oamenii au devenit impersonali, că ei au renunţat la egoism. Oamenii au început să se bucure de clipe de faţă. Haosul, luptele au dispărut din ţară. Ţara lor a devenit o ţară liniştită. A devenit goală... ca şi cum nimeni nu mai exista acolo. Omul ca atare a dispărut din ţară; asupra ţării a coborît Conştiinţa Divină. Aceste 40 de sutre erau la rădăcina acestei transformări, adevărata sursă a ei.

Acum vom începe acest mare pelerinaj: Cîntecul Regal al lui SARAHA. El mai este numit: "Cîntecul Acţiunii Umane"- paradoxal pentru că el nu are nimic de a face cu acţiunea. Iată de ce este el numit "Cîntecul Acţiunii Umane": pentru că el explică existenţa, fiinţa în esenţa ei. Dar cînd fiinţa este transformată, acţiunea este transformată. Cînd eşti trasformat, comportarea îţi este transformată, nu invers. Nu-ţi schimbi întîi comportarea şi apoi ţi se schimbă fiinţa, nu! TANTRA spune: să-ţi transformi mai întîi fiinţa şi *apoi* acţiunile se vor trasforma automat, de la sine. Mai întîi să ajungi la un alt nivel de conştiinţă şi aceasta va fi urmată de un fel diferit de comportare, caracter, acţiune.

TANTRA crede în fiinţă, nu în acţiune, nici în caracter. Tocmai de aceea aceste sutre sînt numite " Cîntecul Acţiunii Umane" - pentru că de îndată ce fiinţa este transformată, acţiunile sînt şi ele transformate. Aceasta este singura cale de a-ţi transforma acţiunile. Cine a fost vreodată capabil să-şi transforme acţiunile fără a-şi transforma mai întîi fiinţa? Poţi doar să pretinzi aceasta, să te prefaci că este aşa!

Dacă eşti furios din fire şi vrei să-ţi schimbi comportamentul, ce vei face? Vei suprima furia şi îţi vei pune o mască de blîndeţe. Dacă eşti foarte senzual, ce vei face ca să schimbi aceasta? Poţi face un legămînt de abstinenţă şi poţi pretinde că aceasta este tot ceea ce îţi doreşti, dar adînc în tine, vulcanul rămîne activ. Stai pe un vulcan care poate erupe în orice moment. Mereu ţi-e frică, eşti speriat, tremuri.

Nu i-aţi văzut pe aşa-zişii oameni religioşi? Ei sînt întotdeauna înfricoşaţi- înfricoşaţi de iad şi încearcă mereu să obţină cumva intrarea în rai. Dar ei nu ştiu ce este raiul; nu îl pot deloc intui. Modificîndu-ţi starea de conştiinţă, raiul va veni la tine, nu tu te vei duce la el. Nimeni nu s-a dus vreodată în rai şi nimeni nu s-a dus vreodată în iad. Să vă fie clar odată pentru totdeauna: raiul vine la tine, iadul vine la tine; asta depinde de tine. Oricum l-ai numi, el tot vine la tine.

Dacă fiinţa ta se transformă devii deodată deschis faţă de

rai- raiul coboară în tine. Dacă fiinţa ta nu se transformă rămîi în conflict: te străduieşti să obţii ceva ce nu există. Devii din ce în ce mai fals. Te dispersezi, devii schizofrenic, rigid... te comporţi într-un fel, dar eşti cu totul altfel. Spui ceva , dar nu faci niciodată ceea ce spui, faci cu totul altceva. Şi apoi te joci încontinuu " de-a v-aţi ascunselea" cu tine însuţi. Anxietatea, furia sînt naturale într-o asemenea stare. Iată ce este iadul.

Şi acum cîntecul:

"Mă înclin în faţa divinului MANJUSRI,
Mă înclin în faţa celui care a cucerit finitul".

Trebuie să înţelegem acest cuvînt "MANJUSRI". MANJUSRI a fost unul din discipolii lui BUDDHA; dar el era un discipol foarte neobişnuit. BUDDHA a avut mulţi discipoli neobişnuiţi; ei erau neobişnuiţi în multe feluri. MAHAKASHYAP era neobişnuit pentru că el putea înţelege mesajul netransmis de cuvinte... şi aşa mai departe. MANJUSRI era neobişnuit pentru că el avea cea mai mare calitate, aceea de a fi un Maestru.

Ori de cîte ori cineva avea o problemă dificilă, cînd cineva avea o problemă personală, BUDDHA l-ar fi trimis la MANJUSRI. Era suficient să audă numele lui MANJUSRI şi oamenii începeau să tremure. Era într-adevăr un om dur, drastic. Ori de cîte ori cineva era trimis la MANJUSRI, discipolii spuneau: " Acea persoană s-a dus la sabia lui MANJUSRI." Sabia lui MANJUSRI a devenit faimoasă de-a lungul timpului, deoarece el a folosit-o ca să taie egoul dintr-o lovitură. El era atît de crud pentru că mila lui era neînchipuit de mare.

Aşa că, în curînd, numele lui MANJUSRI a devenit un simbol - un nume pentru toţi Maeştrii, pentru că ei toţi sînt miloşi şi vor să dea naştere unui om nou; cruzi, deoarece ei trebuie să-l distrugă pe cel vechi.

SARAHA a făcut mai întîi o plecăciune înainte de a-şi începe Cîntecul său şi a spus: "Mă înclin în faţa divinului MANJUSRI, Maestrul Maeştrilor, mă înclin în faţa celui care a cucerit finitul." Şi atunci el se înclină în faţa lui BUDDHA, care a cucerit finitul şi care a devenit infinitul.

"Aşa cum apa calmă biciuită de vînt
Se transformă în valuri şi vîrtejuri,
La fel gîndeşte regele despre SARAHA
În multe feluri deşi-i un singur om."

Imaginaţi-vă un lac; un lac liniştit, fără valuri. Apoi vine un vînt puternic, care începe să danseze pe suprafaţa lacului şi

lacul este perturbat şi apar 1001 de valuri. Doar cu o clipă înainte, imaginea Lunii pline era aici în lac; acum ea nu se mai reflectă la fel. Luna se reflectă şi acum dar în 1001 de frăgmente. Ea este în tot lacul. Întregul lac este argintiu din cauza acestei reflexii, dar nu poţi înţelege această reflexie: unde este Luna, cum arată ea? Este total distorsionată. SARAHA spune că asta este situaţia minţii omului obişnuit, a ignorantului. Aceasta este singura diferenţă între un BUDDHA şi un Non-BUDDHA. Un BUDDHA este unul peste a cărui minte nu mai suflă vîntul. Acest vînt este numit TRISHNA- dorinţă. Aţi observat? Ori de cîte ori apare dorinţa, în inima noastră există 1001 de valuri, conştiinţa este perturbată şi neatentă. Ori de cîte ori dorinţele dispar, eşti în pace, în acord cu tine însuţi.

Aşa că vîntul este dorinţa care perturbă mintea. Şi cînd mintea este perturbată, nu poţi reflecta realitatea.

"Aşa cum apa calmă biciuită de vînt
Se transformă în valuri şi vîrtejuri,
La fel gîndeşte regele despre SARAHA
În multe feluri deşi-i un singur om."

SARAHA spune două lucruri. Mai întîi, el spune: mintea îţi este perturbată prea mult de zvonuri ca şi cum o vijelie ar fi suflat pe suprafaţa minţii tale. Tu nu vei fi capabil să mă vezi, deşi eu sînt unul, căci mintea ta mă reflectă în mii de fragmente.

Acesta era adevărul. El putea vedea în, şi prin rege. Regele era descumpănit. Pe de o parte, el îl respecta pe tînăr, îi acordase întotdeauna încredere - ştia că nu putea greşi. Dar atît de mulţi oameni, atît de mulţi aşa-zişi oameni oneşti, respectabili, bogaţi, învăţaţi, au venit la el şi cu toţii i-au spus: " Merge într-o direcţie greşită, aproape că a înnebunit- este un maniac, un pervers, trăieşte cu o meşteră de săgeţi dintr-o castă inferioară. Locuieşte pe un teren de incinerare- acesta nu este un loc unde să locuieşti! A uitat toate vechile ritualuri, nu mai citeşte Vedele, nu mai intonează numele Domnului. Nu mai meditează şi se complace în nişte practici ciudate, urîte, ruşinoase."

TANTRA îi se pare scandaloasă oamenilor care sînt refulaţi sexual. Ei nu pot înţelege; din cauza reprimărilor lor, ei nu pot înţelege ce se petrece. Aşa că toate aceste lucruri sînt ca o vijelie în mintea regelui. O parte din el îl iubeşte şi îl respectă pe SARAHA; o altă parte din el se îndoieşte profund.

SARAHA l-a privit direct şi a spus:" Aşa fel gîndeşte regele despre SARAHA, în multe feluri, deşi omul e unul singur." Deşi

SARAHA este un singur om:"sînt ca Luna plină, dar lacul este agitat. Aşa că singura cale de a mă înţelege pe mine este să opreşti acest vînt, care bate pe suprafaţa minţii tale. Permite-i conştiinţei tale să fie liniştită... apoi priveşte! Permite-le tuturor acestor valuri şi vîrtejuri să se oprească, permite-i conştiinţei tale să fie o apă liniştită şi atunci vei vedea. Nu te pot lămuri despre ceea ce se întîmplă, dacă nu eşti capabil să vezi singur. Se întîmplă, este aici. Eu sînt aici, în picioare, înaintea ta. Eu sînt un singur om, dar pot vedea în tine; tu te uiţi la mine ca şi cum eu aş fi 1000 de oameni."

"Pentru cel ce priveşte crucia
O lampă aprinsă pare două;
Acolo unde văzutul şi cel văzătorul sînt două lucruri
distincte, ah! mintea
Fantazează despre amîndouă."

Şi apoi SARAHA caută ilustrări, metafore. Mai întîi el spune: "eşti agitat ca un lac". Apoi spune: "pentru cel ce priveşte crucia, o lampă aprinsă pare două"; el nu poate vedea una, el vede două.

Să vă spun o anecdotă: * Mulla Nasrudin îşi învăţa fiul cum să fie un băutor. După cîteva înghiţituri, Nasrudin spuse: "Acum, hai să mergem. Ţine minte întotdeauna: cînd începi să vezi dublu şi o persoană pare două, atunci du-te acasă, ai băut destul."

Dar fiul spuse: "Unde? Unde este acea persoană care pare două?"

Nasrudin spuse: " Uite acolo, la acea masă sînt două persoane."

Dar fiul spuse:" Nu e nimeni acolo!" El băuse deja prea mult.»

Deci, reţineţi, cînd eşti inconştient, lucrurile nu sînt aşa cum par; cînd eşti inconştient îţi imaginezi. Noaptea, cînd priveşti luna, îţi poţi apăsa un ochi cu degetul şi poţi vedea două luni şi cînd vezi două luni este foarte greu să crezi că este doar una; vezi două. Gîndiţi-vă. Cineva s-a născut cu un defect ocular: ochiul lui are acea deformaţie care face ca un obiect să apară dublu; el va vedea întotdeauna două obiecte. Ori de cîte ori tu vezi unul singur, el va vedea două.

Viziunea noastră interioară este întunecată de multe lucruri, aşa că noi continuăm să vedem lucruri care nu există. Şi cînd le vedem, cum am putea crede că ele nu există? Trebule să ne încredem în proprii noştri ochi şi proprii noştri ochi pot uneori

să deformeze imaginea reală.

"Pentru cel ce priveşte crucis
O lampă aprinsă pare două;
Acolo unde văzutul şi văzătorul nu sînt două lucruri
distincte..."

SARAHA îi spune regelui: "Dacă tu crezi că eu şi cu tine sîntem distincţi, atunci tu eşti inconştient, atunci tu eşti nebun, atunci tu eşti beat, atunci tu nu ştii cum să vezi. Dacă tu vezi într-adevăr, atunci tu şi eu sîntem unul, atunci cel ce vede şi ceea ce vede nu sînt doi. Atunci tu nu îl vei vedea pe SARAHA dansînd aici. Atunci cînd eu intru în extaz, şi tu vei intra în extaz - iar aceasta va fi singura cale de a afla ce i s-a întîmplat lui SARAHA; nu există altă cale. Ce mi s-a întîmplat mie? Dacă vrei să ştii, singura cale este să devii una cu fiinţa mea. Să nu fii un privitor. Să nu stai de o parte şi să fii doar un spectator. Va trebui să participi la experienţa mea; va trebui să te pierzi puţin în mine. Va trebui să mă cuprinzi.

Astfel este un discipol. Începi să devii mai mic, începi să-ţi pierzi marginile în mine. Numai atunci, într-o zi, cînd vei fi una cu mine, vei vedea ceva, vei înţelege ceva. Şi nu vei fi capabil să convingi pe nimeni altcineva care a fost doar spectator- pentru că viziunea ta va fi diferită. Tu ai participat direct, iar el doar a observat; voi trăiţi în două lumi diferite.

"Deşi lămpile din casă au fost aprinse...".

Ascultaţi aceste minunate versuri ale lui SARAHA:

"Deşi lămpile din casă au fost aprinse,
Orbul continuă să trăiască în întuneric.
Deşi spontaneitatea e atot-cuprinzătoare şi aproape,
Pentru cel rătăcit ea rămîne întotdeauna departe."

El spune: Iată! Am devenit iluminat. "Deşi lămpile din casă au fost aprinse..." - cea mai intimă zona a mea nu mai este întunecoasă. Priveşte! În mine este o lumină uriaşă. Sufletul meu este trezit. Eu nu mai sînt acelaşi Rahul pe care îl cunoşteai tu. Eu sînt SARAHA: săgeata mea şi-a atins ţinta.

"Deşi lămpile din casă au fost aprinse,
Orbul continuă să trăiască în întuneric."

Dar ce pot eu să fac? SARAHA spune: dacă cineva este orb, chiar dacă lămpile din casă sînt aprinse , el continuă să trăiască în întuneric. Nu pentru că lipsesc lămpile, ci pentru că ochii săi sînt închişi. Aşa că nu-i asculta pe oamenii orbi! Deschide-ţi ochii şi uită-te la mine, cel care sînt Maestrul tău.

"Orbul continuă să trăiască în întuneric
Deşi lămpile din casă au fost aprinse.
Deşi spontaneitatea e atot-cuprinzătoare şi aproape..."

Şi eu sînt atît de aproape de tine... spontaneitatea este atît de aproape de tine, tu poţi deja să o atingă, s-o mănînci şi să o bei. Tu poţi dansa cu mine şi poţi intra în extaz cu mine. Eu sînt atît de aproape; nu mai poţi găsi vreodată spontaneitatea atît de aproape!

"Pentru cel rătăcit ea rămîne întotdeauna departe".

Cei rătăciţi vorbesc despre SAMADHI, pot citi Sutrele lui PATANJALI, vorbesc despre marile lucruri, dar ori de cîte ori acele mari lucruri se întîmplă, ei sînt împotriva acestora.

Aceasta este una din ciudăţeniile omului. Omul este un animal foarte ciudat. Îl poţi aprecia pe BUDDHA, dar dacă BUDDHA vine şi îţi înfruntă părerile , nu vei fi capabil să-l apreciezi deloc; eşti împotriva lui, devii duşmanul lui. De ce ? Cînd citeşti o carte despre BUDDHA totul este foarte bine, cartea este în mîna ta. Cînd trebuie înfruntat un BUDDHA viu, el nu e în mîna ta; tu eşti în mîna lui. De aici frica, rezistenţa. Vrei să scapi de ea. Cea mai bună cale de a scăpa este să te convingi pe tine însuţi că el greşeşte, că ceva nu este în regulă la el. Aceasta este singura cale să-ţi dovedeşti ţie însuţi că el greşeşte. Şi poţi găsi 1001 de lucruri într-un BUDDHA ca să te convingi că el greşeşte, deoarece tu eşti saşiu şi orb şi mintea ta este agitată. Tu poţi imagina orice.

Acei oameni nu au ajuns nici măcar pînă la degetul mic al lui SARAHA dar s-au apucat să vorbească despre femeia de castă inferioară. Ei nu au putut înţelege această femeie. Ei s-au gîndit că ea este doar meşteră de săgeţi, deci de castă inferioară, sudra, paria. Cum poate un brahman să atingă o femeie paria? Cum poate un brahman să locuiască acolo?

Şi au auzit că femeia găteşte pentru el.Aceasta este un mare păcat; o mare decădere - un brahman să mănînce hrană gătită de o sudra, de o femeie de castă inferioară? Şi de ce ar trebui un brahman să locuiască pe un teren de incinerare? Brahmanii nu au locuit niciodată acolo. Ei locuiesc în temple şi în palate. De ce pe un teren de incinerare? Un loc murdar, unde peste tot se găsesc craniii şi cadavre. Asta este perversiune! Dar ei nu şi-au dat seama că pînă cînd nu înţelegi moartea nu vei fi niciodată capabil să înţelegi viaţa. Cînd ai privit moartea şi ai aflat că viaţa nu moare niciodată, cînd ai privit, ai pătruns adînc mourţea şi ai aflat că viaţa continuă şi după moarte, că moartea nu contează, că moartea este imaterială... Tu nu ştii nimic despre

viaţă: viaţa este eternă, atemporală. Aşa că numai corpul moare. Aşa că numai ce este mort, moare. Ce este viu continuă să fie viu. Dar pentru ca să înţelegi aceasta trebuie să ai propria ta experienţă spirituală. Dar ei nu puteau înţelege.

Acum, ei au auzit că el se dedă la nişte practici ciudate. Şi ei trebuie să fi pălăvrăgit şi să fi exagerat foarte mult; aceste lucruri depăşeau puterea lor de înţelegere. Fiecare continuă să amplifice pălăvrăgeala. Şi există practici tantrice despre care se poate pălăvrăgi la nesfîrşit. În TANTRA, bărbatul stă în faţa femeii, a femeii dezbrăcate şi trebuie să o privească atît de pătrunzător, atît de atent încît să-i descopere toate misterele, pînă cînd toate dorinţele carnale de a vedea o femeie dezbrăcată vor dispare. Atunci bărbatul este eliberat de formă. Aceasta este o tehnică foarte secretă; altfel continuă să te obsedeze mental. Fiecare femeie care trece pe stradă, tu doreşti să o dezbraci din priviri - este un adevăr comun!

Acum, îl vezi deodată stînd în faţa unei femei goale. Cum vei interpreta tu asta? O vei interpreta în conformitate cu posibilitatea ta de a înţelege. Vei spune :" Aha, el face tocmai ceea ce eu am dorit să fac, dar eu sînt mai bun decît el. Cel puţin eu nu o fac! Desigur că îmi imaginez cîteodată, dar asta este numai în gînd, nu în faptă. El a decăzut." Şi nu o să-ţi scape prilejul de a o spune.

Dar ce face el în realitate? Asta este o ştiinţă secretă. Privind-o, timp de luni de zile, tantricul o va vedea pe femeie, va medita asupra corpului ei, asupra frumuseţii ei, va privi la toate, la orice va dori să privească. Îl atrag sînii? Îi va privi şi va medita asupra lor. El trebuie să renunţe la formă şi singura cale de a renunţa la formă este să o cunoşti atît de profund încît să nu te mai atragă deloc.

De fapt , se întîmplă exact invers faţă de ceea ce spun bîrfitorii. El transcende forma. Niciodată de acum înainte el nu va mai dori să dezbrace o femeie; nici măcar în minte, nici măcar în vis. Această obsesie nu va mai exista pentru el. Dar mulţimea semidocţilor are propriile ei păreri. Ignoranţi, inconştienţi, ei continuă să vorbească despre lucruri pe care nu le cunosc.

"Deşi spontaneitatea este atotcuprinzătoare şi aproape,
Pentru cel rătăcit ea e întotdeauna departe.
Deşi pot fi multe *riuri*, ele sînt unul în mare,
Deşi pot fi multe minciuni, un unic adevăr
le va învinge pe toate.
Cînd răsare soarele , întunericul,
Oricît de adînc , va dispare."

Şi SARAHA spune: " Uită-te la mine: soarele a răsărit.

Aşa că eu ştiu că oricît de adînc ar fi întunericul tău, el este pe cale de a dispare. Uită-te la mine... adevărul s-a născut în mine! Aşa că poţi auzi mii de minciuni despre mine, dar un singur adevăr le va învinge pe toate."

"Deşi pot fi multe *riuri*, în mare ele sînt unul."

Vino aproape de mine. Permite-i *rîului* tău să se verse în oceanul meu şi atunci mă vei cunoaşte.

"Deşi pot fi multe minciuni, un adevăr le va învinge pe toate."

Adevărul este unul. Numai minciunile sînt mai multe; adevărurile nu pot fi mai multe. Sănătatea este una singură; bolile sînt mai multe. Şi o sănătate învinge toate bolile. Un adevăr învinge toate minciunile.

"Cînd răsare soarele, întunericul,
Oricît de adînc , va dispare. "

În aceste versuri SARAHA l-a invitat pe rege să percepă esenţa sa lăuntrică; el şi-a deschis inima. Şi a spus: " Nu încerc să te conving din punct de vedere logic, încerc să te conving din punct de vedere spiritual! Nu-ţi voi da nici o dovadă, nu-ţi voi spune nimic în apărarea mea. Inima mea este deschisă: intră în ea. Vezi ce s-a întîmplat... astfel apropierea este spontaneitate, este DUMNEZEU, este adevărul. Soarele a răsărit. Deschide ochii!"

Ţine minte, un mistic nu demonstrează. El nu poate demonstra nimic prin însăşi natura lucrurilor. El este singura demonstraţie -el îşi poate deschide inima faţă de tine.

Trebuie să meditezi adînc asupra acestor versuri, asupra acestor Cîntece ale lui SARAHA. Fiecare cîntec poate deveni deschiderea unei flori în inima ta. Sper că aceste 40 de sutre vor deveni 40 de flori în fiinţa ta, aşa cum au devenit ele în fiinţa regelui. Regele s-a eliberat - aşa cum poţi să faci şi tu. SARAHA a străpuns ţinta. Şi tu poţi străpunge ţinta. Şi tu poţi deveni un SARAHA - cel a cărui săgeată a pornit spre ţintă.

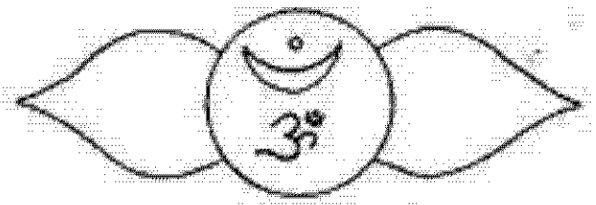

CAPITOLUL 2. GÎSCA ESTE AFARĂ !

22.04.1977

ÎNTREBĂRI:

1. Există vreo diferenţă între abordările lui SHIVA şi ale lui SARAHA asupra TANTRA-ei?
2. Am fost întotdeauna de acord cu ceea ce aţi spus; atunci de ce viaţa mea este neschimbată?
3. Nu eram mai fericit cînd credeam că există un ţel?
4. Nu este TANTRA o cale imorală?
5. Îmi lipseşte ceva esenţial; ce nu este în regulă cu mine?
6. Cum definiţi dumneavoastră un discurs bun?

PRIMA ÎNTREBARE: Există vreo diferenţă între abordările lui SHIVA şi ale lui SARAHA asupra TANTRA-ei?

NEESENŢIALĂ,NEREALĂ. Dar în ceea ce priveşte forma, da. Religiile diferă numai ca formă. Religiile diferă numai în metodologia lor. Religiile diferă numai în ceea ce priveşte calea spre Divinitate, dar nu în esenţă. Şi există doar două căi fundamentale: cea a devoţiunii, rugăciunii, iubirii şi cea a meditaţiei, conştientizării. Aceste două căi diferite mai există şi acum.

Abordarea lui SHIVA este cea a devoţiunii; e cea a rugăciunii, a iubirii. Abordarea lui SARAHA este cea a meditaţiei, a luciditătii. Distincţia este totuşi formală, deoarece atunci cînd cel ce iubeşte şi cel ce meditează se realizează spiritual, ei ajung la acelaşi adevăr. Săgeţile lor sînt trase din unghiuri diferite, dar ele ating aceeaşi ţintă. În final, arcul nu contează. Dacă ţinta este atinsă, nu contează cu ce fel de arc ai tras.

Iar acestea sînt cele două arcuri fundamentale, deoarece omul este divizat în principal în două părţi: gîndire şi simţire. Poţi aborda realitatea fie prin gîndire, fie prin simţire.

Abordarea budistă - abordarea lui BUDDHA şi a lui

SARAHA - este prin inteligență. SARAHA se bazează, în principal, pe minte. Desigur, mintea trebuie abandonată, transcensă. Încetul cu încetul, mintea va trebui să dispară definitiv. Dar pentru aceasta, gîndirea este cea care trebuie transformată. Și trebuie creată o stare de non-gîndire. Dar ține minte: această stare de non-gîndire poate fi creată numai prin eliminarea lentă a gîndurilor, unul cîte unul.

Abordarea lui SHIVA este cea a simțirii, a inimii. Simțirea urmează să fie și ea transformată. Dragostea urmează să fie transformată pentru a deveni rugăciune. Pe calea lui SHIVA, rămîn doar adeptul și Divinitatea, BHAKTA si BHAGWAN. Pînă la urmă, amîndoi dispar unul într-altul.

Reține: cînd TANTRA lui SHIVA își atinge apogeul, eu se contopește cu tu și tu se contopește cu eu; sînt amîndoi împreună, devin o unitate.

Cînd TANTRA lui SARAHA își atinge apogeul, recunoști aceasta după următorul fapt: nici tu, nici eu nu mai avem dreptate, nici tu, nici eu nu mai existăm; amîndoi, eu și tu, dispar. Se întîlnesc două zerouri, nu un tu și un eu. Două zerouri, două spații goale se dizolvă unul într-altul, pentru că întregul efort pe calea lui SARAHA este de a transcende gîndirea ori eu și tu sînt părți ale gîndirii.

Cînd gîndirea este complet eliminată, cum te mai poți tu numi eu? Și pe cine vei numi tu DUMNEZEU? DUMNEZEU este o parte a gîndirii, este o creație a gîndirii, o construcție a gîndirii, a minții. Așa că toate construcțiile mentale se dizolvă și apare SHUNYA, vidul creator ultim.

Pe calea lui SHIVA tu nu mai iubești forma, nu mai iubești persoana, tu începi să iubești întreaga existență. Întreaga existență devine tu-ul tău; te adresezi întregii existențe. Ai aruncat posesivitatea, gelozia, ura - tot ceea ce este negativ în simțire. Și simțirea devine din ce în ce mai pură. Vine un moment în care există numai dragoste pură. În acel moment de dragoste pură, celălalt se dizolvă în tine (și reciproc). Veți dispare, dar nu ca două zerouri, ci așa cum iubita dispare în iubit și iubitul în iubită.

Pînă în acest punct ei sînt diferiți, dar și această diferență este formală. Dincolo de acest punct, ce contează dacă dispari ca un iubit și o iubită sau ca două zerouri? Problema de bază, fundamentală, este că ego-ul dispare, că nu mai rămîne nimic, nici măcar o urmă. Această dispariție este Iluminarea.

Deci trebuie să înțelegi că dacă te atrage dragostea, SHIVA te va atrage și 'Cartea Secretelor' (VIJNANA BHAIRAVA) va fi 'Biblia' ta Tantrică. Dacă te atrage meditația, atunci te va atrage SARAHA. Asta depinde doar de tine. Amîndoi au dreptate, amîndoi fac aceeași călătorie. Cu cine îți place să călătorești, asta este treaba ta.

Dacă poți fi singur și fericit, atunci alege calea lui SARAHA;dacă nu poți fi fericit cînd ești singur, dacă extazul tău apare numai cînd ești cu cineva, atunci alege calea lui SHIVA.

Aceasta este diferența esențială dintre TANTRA hindusă și TANTRA budistă.

A DOUA ÎNTREBARE: Bhagwan, orice ai spune, eu sînt întotdeauna de acord cu tine. Atunci de ce viața mea este neschimbată?

POATE CĂ TOCMAI DIN CAUZA ACORDULUI. Dacă ești de acord cu mine, sau dacă nu ești de acord cu mine, viața ta nu se schimbă. Nu este o problemă de acord sau dezacord, este o problemă de înțelegere. Și înțelegerea este dincolo de acord și dezacord.

De obicei, cînd ești de acord cu mine, tu crezi că m-ai înțeles. Dacă m-ai fi înțeles, atunci nu s-ar mai fi pus problema acordului sau dezacordului. Cum poți fi de acord cu adevărul? Sau cum poți să nu fii de acord? Soarele a răsărit; ești de acord sau nu? Vei spune că întrebarea nu are sens.

Poți fi de acord sau nu cu diferite teorii, dar nu cu adevărul. Așa că atunci cînd ești de acord cu mine, în realitate tu nu ești de acord cu mine; tu începi să simți că eu sînt de acord cu teoriile tale, în care tu credeai deja. Ori de cîte ori simți că BHAGWAN este de acord cu tine, de fapt simți că tu ești de acord cu el. Ori de cîte ori eu sînt în dezacord cu tine, atunci apar probleme, atunci nu mai ești de acord cu mine. Ori, tu nu vrei să auzi ceva ce nu corespunde cu teoriile tale. Pur și simplu te închizi ori de cîte ori eu spun ceva ce nu este în concordanță cu tine.

Deci nu este o problemă de acord sau dezacord. Renunță! Eu nu încerc să vă conving. Nu fac filozofie; nu propun nici o teologie; nu caut adepți. Eu caut discipoli - și aceasta este un lucru diferit, complet diferit. Un discipol nu este o persoană care este de acord; un discipol este unul care ascultă, care învață. Însuși cuvîntul " discipol" vine de la învățătură, disciplină.

Discipolul este acea persoană care este dispusă să învețe. Un discipol este deschis, este permeabil învățăturii. Un adept este o ființă închisă. Un adept crede că este suficient să fii de acord; acum nu mai are nevoie să rămînă deschis: el se poate închide, își poate permite să se închidă. Un discipol nu-și poate niciodată permite să se închidă - el știe atît de mult de învățat! Cum poți tu să fii de acord sau nu ? Iar un discipol nu are ego, așa că cine va fi de acord sau nu? Un discipol este doar o deschidere; nu este nimeni înăuntru care să fie de acord sau nu. Chiar acordul tău este acela care îți creează probleme.

Și nimeni nu poate fi transformat doar pentru că este de acord. Acordul este foarte superficial, pur intelectual. Pentru a fi transformat, ai nevoie de înțelegere. Numai înțelegerea este cea care transformă, care produce mutații în ființa ta. Și cînd înțelegi, nu mai trebuie să faci nimic: Înțelegerea va începe să lucreze de la sine.

Deci nu trebuie întîi să înțelegi și apoi să practici, nu. Însăși înțelegerea, însuși faptul de a înțelege, va pătrunde adînc în inima ta, și astfel va apare transformarea.

Transformarea este o consecință a înțelegerii.

Dacă ești de acord, apare problema: ce-i de făcut acum? Am fost de acord, dar totuși ceva trebuie făcut. Acordul este foarte stupid, la fel ca și dezacordul.

Și apoi, mintea este foarte vicleană! Tu nu știi niciodată ce să înțelegi prin a fi de acord...

Să vă spun cîteva anecdote. Prima:

" Mama unui băiat a murit pe cînd acesta era în fașă și tatăl lui s-a străduit din greu să-l crească așa cum trebuie. În fine, băiatul a ajuns la colegiu. Prima lui scrisoare a fost o decepție pentru tatăl său. A fost o decepție, dar bătrînul nu știa exact de ce. Desigur că în conținutul scrisorii nu era nimic care să te facă să fii disperat. Poate că l-a enervat ceva în tonul scrisorii. Iată conținutul ei:

" Dragă tată,

Totul este foarte bine. Îmi place aici la colegiu. Sînt în echipa de fotbal. Mă înțeleg foarte bine cu colegii. Am luat un 10 la primul meu examen de algebră..."

După ce s-a gîndit puțin, tatăl a fost capabil să pună degetul pe rană. I a răspuns:

" Ascultă fiule, nu vreau să par un bătrîn prostuț, dar există ceva ce m-ar fi făcut foarte fericit. Nu că mă gîndesc că

ești nerecunăscător. Dar a trebuit să muncesc din greu pentru a te crește și a reușit să te trimit la colegiu și eu nu am avut niciodată șansa de a merge la colegiu. Vreau să spun că ar fi însemnat foarte mult pentru mine dacă ai fi scris: " Noi am făcut una, noi am făcut alta" în loc de: "Eu am făcut una, eu am făcut alta". Asta m-ar fi făcut să mă simt ca și cum aș fi luat parte la toate."

Băiatul a înțeles imediat și, după aceea, scrisorile sale arătau așa: " Ei bine, tată, noi am cîștigat acest mare meci de fotbal simbăta trecută. Noi am luat 10 la istorie. Noi am fost la o întîlnire cu o fată drăguță." Bătrînului i-a făcut sincer plăcere această participare la experiența fiului său. Zilele erau însorite pentru el.

Într-o zi, a sosit o telegramă: " Dragă tată, am băgat-o în buche pe sora lui DEAN. A făcut doi gemeni. Al meu a murit. Ce ai de gînd să faci cu al tău?".

Mintea este foarte vicleană. Fii atent... cînd ești de acord cu mine. Sau găsești că eu sînt de acord cu părerile tale? Și apoi, mintea are întotdeauna dreptate pentru că ea este cea care face legile; ea poate găsi nenumărate căi de a fi de acord și totuși să rămînă aceeași. Nu numai atît, dar cînd ești de acord începi să simți ca și cînd este de datoria lui BHAGWAN să te transforme pe tine; ce poți face tu mai mult? Tu ești de acord, ai făcut ceea ce îți stătea ție în putere. Ce mai poți face tu? Tu ai fost de acord, ai devenit un adept, ai renunțat. Ce poți face mai mult?

Și dacă nu se întîmplă nimic, tu începi să te superi pe mine. Și, în plus, cînd eu îți spun ceva, nu exact același lucru auzi tu. Tu auzi în propriul tău fel. Tu auzi cu toate interpretările tale. Auzi prin trecutul tău, prin memoria, prin cunoștințele, prin condiționările tale. Tu auzi prin minte. Și mintea colorează tot ceea ce auzi tu. Sare imediat pe informația pe care o auzi, o schimbă, o face agreabilă ție; aruncă unele lucruri, exagerează altele, umple golurile. Numai o parte din ceea ce am spus eu rămîne în ceea ce ai auzit tu; și partea nu poate transforma niciodată nimic, ci doar întregul poate face aceasta.

Dar întregul poate rămîne întreg numai atunci cînd tu nu vei mai face nici un efort, pentru a fi de acord sau pentru a nu fi de acord. Cînd nu vei mai face nici un efort pentru a fi în acord sau în dezacord, poți renunța la minte. Dacă încerci să faci efort pentru a fi de acord, cum poți lăsa mintea de o parte? Mintea este cea care este tot timpul în acord sau în dezacord.

Înţelegerea este cu mult mai mult decît atît. Înţelegerea apare cînd fiinţa ta este unitară. Ca să poţi cuprinde această înţelegere trebuie să participi cu întreaga ta fiinţă. Înţelegerea este ceva total. Mintea este o parte foarte superficială, dar foarte dictatorială. Şi mintea continuă să pretindă că ea este întregul.

A doua anecdotă:

«Era odată un om de afaceri de vîrstă mijlocie care s-a dus cu soţia sa la Paris. După ce a colindat cu ea de la un magazin la altul, el a cerut o după-amiază de odihnă şi a reuşit să o obţină. De îndată ce soţia a plecat din nou la cumpărături, el se duse la un bar şi mîncă o pariziancă delicioasă. Ei s-au simţit bine împreună pînă s-a pus problema banilor. Ea voia 50 de dolari. El i-a oferit doar 10 dolari. Şi pentru că nu s-au înţeles asupra preţului, s-au despărţit.

În aceeaşi seară, el şi-a condus soţia la unul dintre cele mai luxoase restaurante şi aici a întîlnit-o pe frumoasa parizianeă din acea după-amiază, stînd la o masă lîngă uşă.

"Vezi, domnule?" spuse fata cînd ei treceară pe lîngă ea. "Iată ce ai obţinut pentru cei 10 dolari amăriţi ai tăi."»

Înţelegerea ta este înţelegerea ta, interpretarea ta este interpretarea ta. Tu priveşti din punctul tău de vedere.

Orice ai auzi este interpretarea ta, aşa că ţine minte: fereşte-te de ea! Ea nu este ceea ce am spus eu: este ceea ce crezi tu că ai auzit, şi ele nu sînt acelaşi lucru. Tu eşti de acord cu propriul tău ecou; tu nu eşti de acord cu mine. Tu eşti de acord cu propria ta idee; atunci cum te poţi transforma? Ideea este a ta, acordul este al tău, deci nu este nici o posibilitate de transformare.

Vă rog să renunţaţi la acord sau la dezacord. Pur şi simplu ascultaţi-mă.

Metoda ta de acord poate fi un fel de truc pentru a te proteja, pentru a te feri de şoc. Ea funcţionează ca o siguranţă. Eu spun ceva; tu eşti imediat de acord. Şocul este evitat. Dacă tu nu ai fi fost de acord cu mine ai fi putut fi şocat pînă în rădăcini. Eu spun ceva; tu spui: " Da, de acord." Cu acest acord tu eviţi şocul. Acum nu mai ai nici un motiv să fii şocat; tu eşti de acord. Important este să nu fii nici în acord, nici în dezacord. Acelaşi lucru se întîmplă şi cu dezacordul. În momentul în care eu spun ceva şi cineva spune: " Nu sînt de acord", el a anihilat energia care ar fi putut să îl transforme. Energia nu se va mai duce pînă în rădăcinile sale şi nu va mai produce acel şoc care ar fi putut

să-l ajute să se transforme. Noi am creat foarte multe siguranţe şi protecţii în jurul nostru. Aceste protecţii nu îţi vor permite să te transformi. Pentru a te transforma, va trebui să fii şocat, teribil de şocat. Ştiu, este dureros; transformarea este dureroasă. Acordul este confortabil, la fel este dezacordul. Eu nu fac o diferenţă prea mare între acord şi dezacord; ele sînt două feţe ale aceleiaşi monede.

Adevărata persoană care vrea să fie lîngă mine, aproape de mine, care vrea într-adevăr să fie în contact cu mine, nu va fi nici în acord, nici în dezacord cu mine. Ea pur şi simplu mă va asculta; fără să interpreteze. Îşi va lăsa ego-ul deoparte. Îmi va da cale liberă.

A treia anecdotă:

«Învăţătorul tocmai termînase să le explice elevilor din clasa întîi cum se nasc copiii. Micuţa Mary, care stătea în prima bancă, ridică mîna: " Poate un băiat de şase ani să facă un copil?"

" Nu ", zise învăţătorul zîmbind," ar fi imposibil. Aveţi alte întrebări?"

Pauză. Mary ridică din nou mîna. " Poate o fată de şase ani să facă un copil?"

" Nu ", spuse învăţătorul. La care băieţelul din spatele lui Mary s-a aplecat către ea şi i-a şoptit cu superioritate la ureche: " Vezi, ţi-am spus eu că nu ai de ce să-ţi fie frică!"»

Toate acordurile, ca şi toate dezacordurile tale sînt doar nişte scuze pentru a rămîne aşa cum eşti, pentru a nu te transforma. Toată viaţa omului este dedicată unui singur scop: cum să nu se transforme. Oamenii spun într-una:" Nu vreau să sufăr" dar continuă să facă lucruri care îi fac să sufere. Ei spun mereu: " Vreau să mă trasform", dar eu privesc adînc în ei şi văd că nu vor să se transforme.

De fapt, această dorinţă expresă de transformare este tot o scuză pentru a nu se transforma; aşa că ei pot spune lumii: "Încerc să mă transform şi o spun sus şi tare că vreau să mă transform, dar dacă totuşi nu se întîmplă nimic, ce pot eu să fac?"

Este adevărat, tu nu te poţi transforma- este ultimul lucru pe care îl voi spune asupra acestei probleme - tu nu te poţi transforma. Tu poţi doar să-i permiţi transformării să se producă. Dacă încerci să te transformi, nu te vei transforma niciodată. Cine încearcă ? Tu, cel ignorant ? Ia uită-te la logica acestei afirmaţii: tu încerci să te transformi pe tine. Este ca şi cum ai încerca să te tragi în sus pe tine cu propriile şireturi de la

pantofi. Ce ar putea rezulta din aceasta ? Nimic nu este posibil, tu nu te poţi transforma pe tine, pentru că cine este cel care încearcă să te transforme? Acesta este trecutul tău. Acesta eşti tu.

Tu poţi permite transformării să se producă. Ce poţi face pentru a-i permite? Important este să nu fii în acord sau în dezacord cu mine. Doar ascultă! Doar să fii aici. Doar să i permiţi prezenţei mele să acţioneze ca un catalizator. Vei fi infectat de către mine. Vei lua boala pe care o am eu, pojarul pe care-l am. Tu trebuie doar să fii deschis. Nu trebuie să încerci să te transformi pe tine. Pentru că singur oricum nu vei reuşi niciodată.

Această deschidere este singura cale către renunţare. Un discipol nu este cel care este de acord cu mine. Dacă el ar fi de acord cu mine, el n-ar mai fi un discipol, ar fi un adept. Aşa cum creştinii sînt adepţii lui ISUS; ei au fost de acord cu ISUS, dar asta nu i-a transformat. Nu vezi că întreaga lume îl urmează pe unul sau pe altul?

Aşa că a fi adeptul cuiva este un mod de a evita transformarea. Aşa că vă rog: nu fiţi adepţii mei. Pur şi simplu ascultaţi ce se spune aici, vedeţi ce se întîmplă aici. Deci trebuie doar să priviţi în mine şi să fiţi deschişi, astfel încît energia mea să poată începe să lucreze asupra energiei voastre. Aceasta nu are nimic de-a face cu mentalul, este un eveniment total... care te face să vibrezi cu aceeaşi lungime de undă cu a mea, măcar pentru cîteva clipe.

Acele clipe vor aduce transformarea, acele clipe vor aduce puţină lumină în ignoranţa ta. Acele clipe te vor face să fii conştient că dincolo de timp există eternitatea. Acele momente îţi vor da o idee despre ce înseamnă să fii în meditaţie. Acele momente îţi vor permite să înţelegi pe DUMNEZEU, să înţelegi TAO, TANTRA, ZEN. Acele momente îţi vor da posibilitatea să te transformi, deoarece acele momente vor veni nu din trecutul tău ci din viitorul tău.

Cînd eşti de acord, trecutul tău este cel care este de acord cu mine. Deschizîndu-te, viitorul tău este cel care se deschide; se deschide faţă de mine. Posibilitatea ta de transformare este viitorul tău. Trecutul este mort, dus, terminat. Îngroapă-l! El nu mai înseamnă nimic. Nu mai continua să-l duci cu tine; el este un bagaj inutil. Din cauza acestui bagaj, tu nu poţi ajunge prea sus.

Ce înţelegi cînd spui :" Sînt de acord cu tine?" Înseamnă că trecutul tău este de acord şi că el aprobă şi spune:" Da, asta-i tocmai ceea ce am gîndit întotdeauna." Aceasta este o cale de a evita viitorul. Fii atent...

Doar să fii cu mine; aceasta este SATSANG, aceasta este cea mai înaltă comuniune. Doar să fii cu mine şi atunci chiar şi împotriva voinţei tale, cîteva raze vor pătrunde în fiinţa ta şi vor începe să te transforme. Şi atunci vei deveni conştient că indiferent ce fel de viaţă ai trăit, ea n a fost viaţă deloc, că ai trăit într-o permanentă iluzie, că ai visat. Acele cîteva licăriri de realitate vor sfărîma întregul tău trecut. Şi atunci apare transformarea.

Ea vine în mod natural, din propriul ei acord; ea urmează înţelegerii.

A TREIA ÎNTREBARE: " Uneori cînd urmăresc oamenii jucînd mereu aceleaşi vechi roluri, ochii mei se simt bătrîni şi aurmenaţi şi inima plictisită şi tristă.

Cred că este aşa din cauză că văd din ce în ce mai mult propriile mele roluri şi trucuri şi că aud vocea dumneavoastră spunîndu-mi «asta este foarte bine; trebuie doar să te accepţi şi să te iubeşti pe tine şi atunci vei realiza că de fapt nu există nici o problemă.» Doar ???!

Cred că dacă mai spuneţi aceste cuvinte încă odată, voi începe să ţip. Nu eram oare mai fericită cînd credeam că există un ţel?"

Întrebarea mi-a fost pusă de Ma Deva Ananda. Este semnificativă. Mulţi din cei prezenţi ar pune aceeaşi întrebare. Ascultaţi-o. Ea pur şi simplu dezvăluie situaţii, stări, prin care trece fiecare persoană care urmează o cale spirituală.

Mai întîi Ananda spune: " Uneori cînd îi urmăresc pe oameni jucînd mereu aceleaşi vechi roluri, îmi simt ochii bătrîni şi aurmenaţi şi inima plictisită şi tristă."

Vă rog să nu încercaţi să-i urmăriţi pe alţii; nu este treaba voastră. Dacă ei s-au hotărît să joace vechile roluri, dacă ei sînt fericiţi cînd joacă vechile lor roluri, cine eşti tu să te intereseze aceasta? Cine eşti tu ca să-i judeci?

Trebuie să elimini această dorinţă constantă de a-i judeca pe ceilalţi. Ea nu-i ajută pe ceilalţi, iar ţie îţi face rău. De ce să-ţi faci tu probleme? Acestea n-au nimic de-a face cu tine. Este treaba lor dacă ei vor să rămînă cei vechi şi vor să se mişte pe acelaşi făgaş, pe acelaşi drum.

Noi nu le permitem celorlalţi să aibă propria lor cale. Într-un fel sau altul, noi continuăm să-i judecăm, să-i obligăm să meargă pe drumul pe care dorim noi. Uneori spunem că ei sînt păcătoşi, alteori spunem că ei vor merge în iad, iar alteori spunem că ei sînt criminali. De ce trebuie tu să te oboseşti urmărindu-le rolurile? Ei să se simtă obosiţi şi plictisiţi de rolurile lor dacă vor; sau dacă nu vor, asta este tot alegerea lor. Aşa că te rog să nu te uiţi la ceilalţi.

Întreaga ta energie trebuie să fie focalizată asupra ta. Poate că tu îi condamni pe ceilalţi pentru vechile lor roluri, doar ca o scuză pentru că, de fapt, tu nu vrei să te condamni pe tine însuţi. Întotdeauna se întîmplă aşa; este un truc psihologic; noi proiectăm asupra celorlalţi propriile noastre defecte, probleme. Un hoţ crede că fiecare e un hoţ, ceea ce e foarte natural pentru el; aceasta e o cale de a-şi proteja ego-ul. Dacă simte că întreaga lume este rea, prin comparaţie, el se simte bun. Un ucigaş crede că toată lumea e formată din ucigaşi, ceea ce îl face pe el să se simtă bun şi în largul său. E convenabil pentru el să creadă că întreaga lume este formată din ucigaşi, atunci el poate să ucidă fără să se simtă vinovat, fără să-şi facă vreun proces de conştiinţă. Aşa continuăm să proiectăm asupra altora tot ceea ce nu vrem să vedem în noi înşine. Vă rog să încetaţi cu asta ! Dacă eşti într-adevăr obosită de vechile roluri, atunci aceasta este cel mai vechi rol al tău, cel mai vechi.Timp de multe vieţi tu ai jucat acest rol; ai proiectat defectele tale asupra altora şi apoi te-ai simţit bună. Şi desigur că tu ai exagerat, ai mărit proporţiile. Dacă eşti o hoaţă, tu trebuie să fi exagerat imaginea celorlaţi, încît ei să fie nişte hoţi mai mari decît tine. Atunci tu te simţi bună; în comparaţie cu ei tu eşti o persoană mult mai bună.

Tocmai de aceea oamenii continuă să citească ziarele. Ziarele te ajută foarte mult. Dimineaţa devreme, mai înainte chiar de a-ţi bea ceaiul, tu citeşti ziarele. Şi ziarele nu aduc nimic nou, pentru că nu există nimic nou. Este acelaşi lucru vechi şi putred. Dar tu te simţi bun; undeva, cineva a fost ucis; undeva a existat un Watergate şi altundeva altceva; undeva cineva a furat; soţia cuiva a fugit cu altcineva,... etc, etc, etc. Văzînd toate acestea tu te linişteşti; îţi spui:" Deci eu nu sînt chiar atît de rău, întreaga lume se duce de ripă. Eu sînt o persoană mult mai bună. Eu încă nu am fugit cu nevasta vecinului. Încă nu am omorît pe nimeni- deşi m-am gîndit la asta, dar a gîndi nu este o crimă pe cînd alţii fac într-adevăr astfel de lucruri." Tu te simţi bun. Şi în

momentul în care te simţi bun, tu rămîi acelaşi.

Deci, nu te uita la alţii. Asta nu te va ajuta. Foloseşte-ţi energia pentru a te observa pe tine.

Şi a te observa tot timpul cu maximă atenţie, te va ajuta imens ca să te transformi. Dacă începi să ţi observi furia, într-o zi vei constata deodată că mînia ta nu mai are forţa pe care o avea mai înainte; nu mai este atît de violentă. Ceva a murit în ea. Dacă începi să te observi pe tine, vei constata încetul cu încetul că negativul moare şi că pozitivul devine din ce în ce mai viu; că suferinţa dispare şi fericirea pătrunde în viaţa ta; că zîmbeşti mai mult, uneori fără nici un motiv; că ai început să ai simţul umorului, că vechea ta depresie şi faţa ta tristă au dispărut. Se naşte simţul umorului. Dacă te observi, începi să iei viaţa mai în joacă; seriozitatea devine din ce în ce mai nesemnificativă. Devii din ce în ce mai inocent, mai încrezător, din ce în ce mai puţin bănuitor.

Nu spun că încrederea ta va fi întotdeauna respectată de ceilalţi. Dar aceasta nu are importanţă! Poţi fi înşelat şi mai mult, deoarece cînd ai încredere poţi fi înşelat mai uşor. Dar chiar şi atunci cînd vei fi înşelat, încrederea ta nu va fi distrusă; de fapt ea se poate chiar mări. Începi să gîndeşti că şi atunci cînd eşti înşelat- cineva ţi-a luat cîţiva bani şi te-a înşelat- tu vei fi capabil să vezi că ţi-ai salvat lucrul cel mai valoros, adică încrederea; şi ceva aproape fără valoare, adică banii, a fost sacrificat. Ai fi putut să-ţi salvezi banii şi să-ţi sacrifici încrederea ; aceasta ar fi fost o pierdere infinit mai mare, pentru că nimeni nu a fost niciodată fericit numai datorită banilor. Dar datorită încrederii, oamenii ar fi trăit pe pămînt ca nişte zei. Datorită încrederii, oamenii ar fi trăit o viaţă atît de minunată încît s-ar fi simţit recunoscători lui DUMNEZEU. Încrederea este o binecuvîntare. Banii în cel mai bun caz, îţi pot da puţin confort, dar nu fericire. Încrederea nu-ţi poate da prea mult confort dar îţi oferă multă fericire.

Să alegi banii şi nu fericirea este de-a dreptul o nebunie, pentru că acea viaţă confortabilă nu va fi altceva decît o moarte confortabilă. Poţi trăi comod şi poţi muri comod, dar gustul adevărat al vieţii îl simţi numai cînd trăieşti la maxim, cînd torţa ta arde pînă la capăt. Şi asta se poate întîmpla numai dacă te observi în permanenţă cu maximă atenţie.

Autobservarea cu maximă atenţie este una din cele mai mari forţe pentru a te transforma. Începe să te observi pe tine, să fii permanent atent. Nu-ţi risipi energia observîndu-i pe alţii-

asta este o irosire inutilă de timp şi energie! Şi nimeni nu-ţi va mulţumi pentru aceasta; este o pierdere de timp. Şi pe oricine ai observa, el se va simţi ofensat, pentru că nimănui nu-i place să fie observat; fiecare vrea să aibă o viaţă particulară. Bun sau rău, prost sau înţelept, fiecare vrea să aibă propria sa viaţă. Şi cine eşti tu ca să te bagi în viaţa lor? Deci să nu fii o colecţie de fotografii, de amintiri, nu te uita pe gaura cheii, nu-i observa pe ceilalţi. Este viaţa lor. Dacă vor şi dacă le place să joace vechile roluri, treaba lor!

Deci, primul lucru: încetează să-i mai urmăreşti pe ceilalţi; întoarce-ţi întreaga atenţie spre tine.

Al doilea lucru, tu spui: "Cred că este din cauză că văd pretutindeni din ce în ce mai mult propriile mele roluri şi trucuri şi că aud vocea dumneavoastră spunîndu-mi: «asta este foarte bine, trebuie doar să te accepţi şi să te iubeşti pe tine însăţi şi atunci vei realiza că nu există nici o problemă»".

Trebuie s-o repet: Nu există nici o problemă. N-am întîlnit niciodată o problemă reală, cel puţin pînă acum. Şi a trebuit să ascult mii de oameni şi miile lor de probleme. Încă n-am întîlnit o problemă reală. Şi nu cred că se va întîmpla vreodată, pentru că adevărata problemă nu există. "Problema" este un lucru creat. Situaţii există; probleme nu există. Problemele sînt interpretările tale date diferitelor situaţii. Aceeaşi situaţie poate să nu fie o problemă pentru o persoană şi poate să fie o problemă pentru alta.

Deci, depinde de tine dacă crezi sau nu o problemă, dar problemele nu există. Problemele nu există cu adevărat; ele sînt doar o creaţie a omului.

Data viitoare cînd va trebui să rezolvi o problemă fii atentă cum pui problema; doar fii atentă. Stai de-o parte şi încearcă să înţelegi problema. Există ea în realitate? Sau tu ai creat-o? Priveşte adînc în ea şi vei vedea deodată că ea nu se mai amplifică ci scade; ea devine din ce în ce mai mică. Cu cît o vei observa mai atent, cu atît problema devine mai mică. Şi vine un moment cînd brusc ea nu mai există...şi atunci vei rîde cu poftă.

Ori de cîte ori ai o problemă, examineaz-o cu grijă. Problemele sînt fictive, ele nu există. Priveşte cu atenţie problema din fiecare unghi; cum poate ea să existe ? Este o iluzie! Tu ai vrut-o, de aceea a apărut. Ai căutat-o, de aceea ea există.

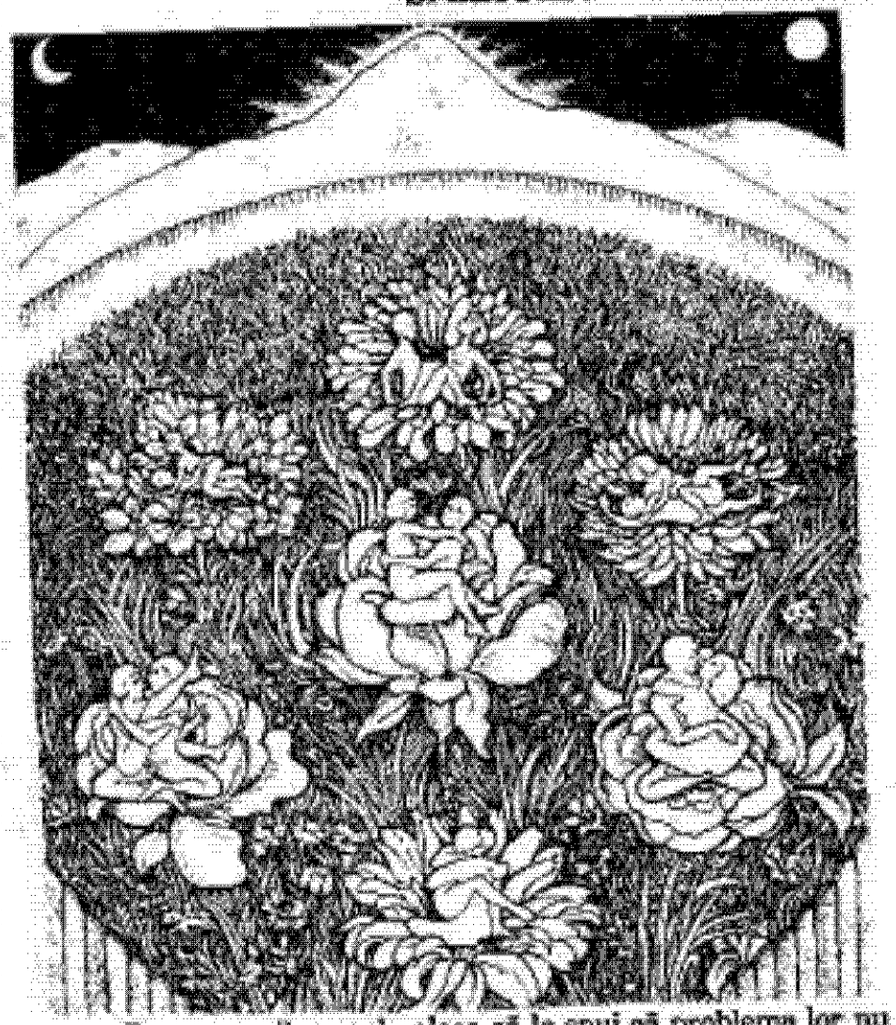

Dar oamenilor nu le place că le spui că problema lor nu este o problemă; nu le place asta. Se simt foarte rău. Ei se simt bine dacă tu asculţi toate relatările despre problemele lor. Şi, dacă le spui:" Da, aceasta este o problemă", ei sînt foarte fericiţi. Tocmai de aceea psihanaliza a devenit una din cele mai importante metode terapeutice ale secolului. Psihanalistul nu ajută pe nimeni; poate că se ajută pe sine, dar nu ajută pe nimeni altcineva. Nu poate. Dar totuşi oamenii merg la el şi îi plătesc. Le place; el acceptă problemele lor; oricît de absurdă ar fi problema pe care o expui psihanalistului, el te ascultă cu sinceritate şi seriozitate, ca şi cum problema ar fi reală. El se comportă ca şi cum ar fi sigur că tu suferi enorm şi începe să o cerceteze şi s-o

analizeze din toate unghiurile. Şi aceasta durează ani de zile!

Chiar după ani de psihanaliză problema tot nu este rezolvată, pentru că în primul rînd problema n-a existat şi atunci, cum poate cineva să o rezolve? Dar după ani şi ani de psihanaliză te-ai săturat; ai terminat cu vechea problemă, acum vrei una nouă. Aşa că, într-o zi, spui deodată:" Da, nu mai există; a dispărut", şi-i mulţumeşti psihanalistului. Dar cel ce te-a ajutat este doar timpul; el te-a vindecat, nu psihanalistul. Însă există oameni cărora pur şi simplu nu le place să aştepte şi să observe.

Cînd o persoană care este obsedată de o problemă este adusă la o mînăstire Zen, cei de acolo îi oferă o colibă, departe de mănăstire; îi dau mîncare şi-i spun :" Stai aici liniştit". Nu-i vorbeşte nimeni; i se dă hrană, i se asigură confort, dar nimeni nu-şi face probleme cu el. Şi ceea ce face psihanaliza în 3 ani, ei fac în 3 săptămîni. În 3 săptămîni, persoana iese pur şi simplu afară şi spune:"Da, problema nu mai există".

Timp de 3 săptămîni eşti lăsat cu problema ta; cum poţi să nu vezi că ea nu există? Şi nu se face nici o analiză, deci nu există nici o diversiune; nimeni nu te distrage. Psihanalistul te distrage! Problema poate să moară de la sine în 3 săptămîni, dar acum ea nu va muri deoarece cu sprijinul psihanalistului ea va trăi 3 ani, sau chiar mai mult. Depinde de cît de bogat eşti. Dacă eşti destul de bogat, problema poate continua toată viaţa. Asta înseamnă că ea depinde de cît de mult îţi dă mîna să cheltui cu ea.

Săracii nu au multe probleme. Bogaţii au; lor le dă mîna. Îşi pot permite să se bucure de probleme mari. Săracii nu-şi permit şi nu se pot bucura de acest joc.

Data viitoare cînd vei avea o problemă, examinează-o cu grijă. N-ai nevoie de nici o analiză; n-o analiza, deoarece analiza este o cale de distragere de la problemă. Imediat ce începi să o analizezi de fapt, uiţi de problema în sine. Începi să te întrebi de ce ? De unde? Cum a apărut ea? A apărut în copilăria ta, în relaţiile mamei tale cu tine, în relaţiile tatălui cu tine. Te-ai rătăcit. Psihanaliza freudiană este în realitate un joc mental şi este jucat cu mare măiestrie.

Nu fii preocupat de cauze! Nu este nevoie de aceasta, pentru că nu există nici o cauză. Nu te duce în trecut; nu ai nevoie s-o faci pentru că acest lucru te va îndepărta de problema de faţă. Examinează-o ca pe un lucru aici şi acum; doar uită-te la ea. Şi nu te gîndi la cauze, motive. Doar să observi problema aşa

cum este.

Şi vei fi surprins că privind adînc în ea, ea începe să dispară. Continuă să priveşti în ea şi vei constata că a dispărut.

PROBLEMELE NU EXISTĂ. Noi le creăm, pentru că noi nu putem trăi fără probleme. Aceasta este singurul motiv pentru care le creăm. A avea o problemă, înseamnă a avea o ocupaţie. Ne simţim bine; avem ceva de făcut. Cînd nu mai există probleme, eşti lăsat singur, gol; ce să mai faci ? Toate problemele s-au rezolvat.

Ia gîndiţi-vă: într-o zi vine DUMNEZEU şi spune:' Nu mai există probleme; s-au terminat ! Toate problemele au dispărut." Ce veţi face? Ia gîndiţi-vă la acea zi. Oamenii vor suferi; oamenii vor începe să se supere foarte tare pe DUMNEZEU. Ei vor spune :" Asta nu este o binecuvîntare! Acum ce să facem ? Cum, nu mai sînt probleme?" Atunci deodată nu o să mai ai către ce să îţi canalizezi energia; atunci te voi simţi îngrozitor. Problema îţi oferă un motiv pentru a te mişca, a-ţi face griji, a spera, a dori, a visa. Problema îţi dă atît de multe posibilităţi de a rămîne ocupat!

Şi să fii fără ocupaţie sau să fii capabil să fii fără ocupaţie, este tocmai ceea ce numesc eu meditaţie: o minte neocupată care se bucură de un moment liber, este o minte meditativă.

Începe prin a te bucura de unele momente neocupate! Chiar dacă problema există - tu simţi că există, eu spun că nu există, dar tu totuşi simţi că există - pune problema de o parte şi spune-i:" Aşteaptă! În primul rînd trebuie să mă ocup de viaţa mea. Pe urmă te voi rezolva, dar acum dă-mi voie să am un mic spaţiu neocupat de nici o problemă." Începe prin a avea cîteva momente neocupate şi odată ce te vei bucura de ele, vei realiza că problemele sînt create de tine pentru că nu ai fost capabil să te bucuri de momentele neocupate. Aşa că problemele umplu golul.

Nu te-ai observat niciodată pe tine însăţi? Stînd într-o cameră, dacă nu ai nimic de făcut, începi să te simţi agitată, începi să nu te simţi bine, începi să te simţi neliniştită; vei deschide radioul sau televizorul, sau vei începe să citeşti acelaşi ziar pe care l-ai mai citit de trei ori de azi dimineaţă. Sau, dacă nu există nici o altă posibilitate, vei adormi aşa încît să poţi crea vise şi să rămîi din nou ocupată. Sau vei începe să fumezi. Ţi-ai dat seama? Ori de cîte ori nu ai nimic de făcut , devine foarte

greu să existi, doar să existi.

O voi spune încă o dată: nu există nici o problemă, Ananda. Privește în față acest fapt: că nu există nici o problemă în viața ta. Dacă vrei să ai probleme, este plăcerea ta; bucură-te de ele cu toate binecuvîntările mele. Dar adevărul este că nu există nici o problemă.

Viața nu este de loc o problemă; ea este un mister care trebuie să fie trăit și de care să te bucuri. Problemele sînt create de tine pentru că ți-e frică să te bucuri de viață, ți-e frică să-ți trăiești viața. Problemele îți dau o protecție împotriva vieții, împotriva bucuriei, împotriva dragostei. Poți să îți spui ție însăți: " Cum să mă bucur? Am atîtea probleme! Cum aș putea să mă mai bucur? Am atît de multe probleme, cum aș putea eu să iubesc un bărbat sau o femeie? Am atît de multe probleme, cum aș putea eu să dansez și să cînt? Imposibil!" Poți găsi motive să nu cînți, să nu dansezi. Problemele tale îți dau suficiente motive ca să nu te bucuri, să nu iubești, etc, etc, etc...

Privește atent problemele și vei constata că ele sînt fictive.

Și chiar dacă ai o problemă și simți că ea este reală, eu spun că este foarte bine. De ce spun eu că este foarte bine? Pentru că în momentul în care vei reuși să simți că este foarte bine, problema va dispare. În momentul în care îi spui unei probleme că totul este bine, tu ai încetat să o mai alimentezi cu energie. Ai acceptat-o! În momentul în care accepți o problemă, ea nu mai este o problemă. O problemă poate fi o problemă numai cînd tu continui să o alungi, cînd spui că nu ar trebui să... și este! Atunci problema devine și mai puternică.

Tocmai de aceea spun eu asta. Oamenii vin la mine cu marile lor probleme și eu spun:" Este foarte bine, accept-o." Sau spun:" Nu ai decît să te accepți și să te iubești așa cum ești!" Și eu înțeleg, cînd Ananda zice:" Este îngrozitor, vocea ta îmi spune în continuu: «Este foarte bine... și nu există nici o problemă». "

"Oare???!"

Și Ananda spune:" Cred că dacă veți mai spune acest cuvînt încă o dată voi începe să urlu."

Toată viața ai urlat - indiferent dacă urli sau nu, nu contează oricum ai urlat toată viața ta. Nu ai făcut nimic altceva pînă acum. Uneori mai zgomotos, alteori mai tăcut, dar ai urlat. Așa văd eu oamenii: oameni care urlă, inima lor urlă, ființa lor urlă. Dar asta nu-i va ajuta. Poți să urli, dar asta nu te va ajuta.

Încearcă să înțelegi mai degrabă decît să urli. Încearcă să înțelegi ceea ce îți spun. Și ceea ce îți spun eu nu este o teorie; este un fapt. Și îl spun pentru că l-am cunoscut. Dacă mie mi se întîmplă să nu am probleme, de ce nu vi s-ar putea întîmpla și vouă? Acceptă provocarea! Eu sînt un om la fel de obișnuit ca și voi; eu nu pretind că am vreo putere extraordinară, miraculoasă.

Eu sînt un om obișnuit, așa cum ești și tu. Singura diferență dintre mine și tine este că tu nu te accepți pe tine așa cum ești, iar eu mă accept în totalitate; aceasta este singura diferență. Tu încerci continuu să te îmbunătățești, iar eu nu. Eu întotdeauna am spus că existența vieții este motivată de lipsa de perfecțiune. Tu încerci să devii perfectă, iar eu mi-am acceptat imperfecțiunile. Aceasta este singura diferență.

Așa că eu nu am nici o problemă. Cînd tu îți accepți imperfecțiunile, de unde mai pot veni probleme? Cînd orice s-ar întîmpla, tu spui:" Este foarte bine", atunci, de unde mai pot veni problemele? Problema izvorăște din non-acceptare. Tu nu te poți accepta așa cum ești, de aici problema. Și nu te vei accepta niciodată așa cum ești, așa că problema va exista întotdeauna. Îți poți imagina că într-o zi te vei accepta în totalitate așa cum ești? Dacă îți poți imagina, de ce nu o faci chiar acum? De ce să aștepți? Pentru cine? Pentru ce?

Eu m-am acceptat așa cum sînt și chiar în acel moment problemele au dispărut. În acel moment toate grijile au dispărut. Nu pentru că am devenit perfect, ci pentru că am început să mă bucur de imperfecțiunile mele. Nu veți întîlni niciodată o ființă perfectă, pentru că a deveni perfect înseamnă a fi mort pentru planul fizic.

Deci singura cale de a ieși din acele așa-zise probleme este să-ți accepți viața așa cum este ea, chiar în clipa de față și să o trăiești, să te bucuri de ea. Următoarea clipă va fi de o bucurie mai mare deoarece ea va izvorî din acest moment; și clipa următoare va fi de o bucurie și mai mare, deoarece încetul cu încetul, vei deveni din ce în ce mai fericită. Nu vei deveni mai fericită prin perfecționare, ci prin trăirea clipei.

Dar vei rămîne imperfectă. Vei avea întotdeauna limitări și vor exista întotdeauna situații în care, dacă vrei să creezi probleme, poți să le creezi imediat. Dacă nu vrei să ai probleme, nu ai nici o nevoie să le creezi. Poți să urli, dar asta nu te va ajuta. Tocmai aceasta ai și făcut pînă acum, dar nu te-a ajutat.

Nici măcar terapia clasică nu s-a dovedit de prea mare

ajutor. Ea le permite oamenilor să urle- da, te simţi puţin mai bine - este o terapie a furiei. Ea îţi permite să te eliberezi de tensiuni. Te simţi ceva mai bine, deoarece te simţi ceva mai puţin încărcat, dar în cîteva zile, această senzaţie de uşurare va dispare; din nou eşti acelaşi, acumulezi din nou. Recurgi iar la terapia clasică - te vei simţi bine cîteva zile... apoi din nou la fel.

Dacă nu înţelegi că nu trebuie să creezi probleme, vei continua să le creezi la nesfîrşit. Poţi recurge la terapia clasică sau la alte mii de terapii şi după fiecare te vei simţi mai bine, pentru că ai aruncat o problemă de pe umerii tăi, dar nu va apare nici o schimbare radicală în bine, pentru că nu ai aruncat mecanismul care o creează . Ai aruncat ceva ce aveai, dar nu ai aruncat şi fabrica ce continuă să creeze problemele. Din nou le vei crea. Nu îţi va ajuta prea mult. Îţi va da doar un răgaz, o odihnă.

Dar trebuie să înţelegi într-adevăr faptul că trebuie să încetezi să mai creezi probleme - altfel poţi merge de la un grup de terapeuţi la altul, de la un psihanalist la altul, de la un psihiatru la altul, de la o terapie la alta... şi fiecare îţi va da un mic răgaz şi din nou vei face aceleaşi lucruri.

Misiunea mea aici este să smulg problemele din rădăcină. Vă rog să nu mai creaţi probleme; ele nu există.

Şi, în ultimul rînd, Ananda spune: " Nu eram eu mai fericită cînd credeam că am un ţel?"

Da, erai mai fericită, dar erai şi mai nefericită, pentru că fericirea ta consta în speranţă; ea nu era o fericire adevărată. De aceea îţi spun că erai mai fericită, dar şi mai nefericită. Nefericită eşti acum în prezent şi fericită vei fi în viitor; dar cum poţi tu să fii fericită în viitor? Pentru că ţelul şi speranţa aparţin viitorului.

Nefericită erai aici, fericită erai acolo." Acolo" nu există; totul este aici. Este întotdeauna aici. Peste tot este aici! " Acolo" există numai în dicţionar. La fel este şi cu " atunci ". El este întotdeauna acum. " Atunci " nu există. Da, erai mai fericită în visele tale, în gîndurile tale despre ţel, în gîndul la un viitor minunat. Dar de ce trebuie să se gîndească o persoană la un viitor minunat? Pentru că este nefericită în prezent.

Eu nu mă gîndesc la un viitor minunat. Nu pot concepe cum ar putea el să fie mai minunat! Cum poate el să fie mai minunat decît este chiar în acest moment? Cum poate existenţa să devină mai fericită şi mai veselă decît este în acest moment? Să vedem: cum poate fi viitorul mai fericit, mai plăcut? Dar

aceasta este o păcăleală, o păcăleală a minţii: pentru a evita prezentul noi continuăm să ne gîndim la viitor, astfel încît să nu fie nevoie să vedem prezentul. Şi prezentul este tot ceea ce există.

Aşa că tu ai dreptate: erai mai fericită, mai fericită în visele tale. Acum eu ţi-am distrus toate visele. Mai fericită în speranţele tale, iar acum eu încerc prin toate mijloacele să creez o stare fără speranţe, o stare în care nu a mai rămas nici o speranţă deşartă. Încerc să te aduc în prezent. Te-ai rătăcit în viitor; eu te trag înapoi spre aici şi acum. Aceasta este un lucru greu. Dacă-i înlături cuiva toate speranţele sigur se va simţi foarte furios. Eşti uneori foarte supărată pe mine. Eu ţi-am luat speranţele, visele, sau cel puţin încerc să o fac- şi tu eşti atît de ataşată de speranţe; atît de ataşată de speranţe încît tu începi să speri prin mine.

Tu începi să speri prin mine: "BHAGWAN va face asta". Dar eu nu fac nimic. Tu începi să speri că: "Acum sînt cu BHAGWAN aşa că nu-mi mai este frică. Mai devreme sau mai tîrziu, voi deveni Iluminată." Uită speranţele. Iluminarea nu este un scop! Ea nu e o dorinţă şi nu e în viitor. Dacă începi să trăieşti acum-aici, chiar în acest moment, eşti Iluminată. Eu încerc în fiecare zi să vă iluminez, dar voi tot timpul spuneţi: "Mîine". Atunci, fie aşa cum vreţi voi ... dar mîine nu se va întîmpla niciodată nimic.

Trebuie să realizezi că eşti iluminat, chiar în clipa aceasta! Şi poţi să faci aceasta pentru că eşti ... pur şi simplu eşti amăgit de tine, aşa că acum este momentul!

Deci, nu întreba cum. În momentul în care întrebi "Cum?", tu începi să speri. Aşa că nu întreba "Cum?" şi nu gîndi: "Da, voi deveni". Nu asta spun eu. Eu spun că eşti deja. Somendra! ... găsca e afară. Găsca n-a fost niciodată înăuntru. Trebuie doar să fii superconştientă o clipă. Doar o singură clipă de superconştiinţă, un şoc şi eşti liberă.

În fiecare zi eu încerc să vă determin să vă iluminaţi pentru că eu ştiu că voi sînteţi iluminaţi. Dar dacă voi vreţi să continuaţi să jucaţi jocul SAMSAREI, puteţi continua să-l jucaţi.

Desigur că eraţi mai fericiţi, dar şi mai nefericiţi. V-am luat fericirea, pentru că speranţa era fericirea voastră. Dacă îmi permiteţi ceva mai mult, eu vă voi lua şi nefericirea. Dar mai întîi trebuie să dispară această fericire, deoarece nefericirea există ca o umbră a speranţei fericirii. Deci trebuie să dispară mai întîi

speranţa de a fi fericit şi numai atunci va dispare umbra.

Aşa că poţi urla dacă vrei, dar eu îţi voi repeta de 1001 de ori: Ananda, nu există nici o problemă. Trebuie doar să te accepţi pe tine şi să te iubeşti aşa cum eşti - da, doar atît.

O parabolă Zen:

«Funcţionarul Riko i-a cerut odată lui Nansen să-i explice vechea problemă a gîştei din sticlă.

"Dacă cineva pune un boboc într-o sticlă", zise Riko, " şi-l hrăneşte pînă la maturitate, cum poate omul să scoată gîsca fără a-o omorî şi fără să spargă sticla?"

Nansen, i-a dat o palmă zdravănă şi i-a strigat: "Riko!"

"Da, Maestre!", spuse funcţionarul cu o tresărire.

"Vezi", spuse Nansen, "gîsca este afară!"»

A PATRA ÎNTREBARE: "Este TANTRA o cale a imoralităţii?"

Nu, nu este.Este singura cale de a elimina imoralitatea. Este singura cale de a elimin sexualitatea. Nici o altă cale nu l-a ajutat vreodată pe om atît de mult cît poate TANTRA să-l ajute; toate celelalte căi l-au făcut pe om din ce în ce mai sexual.

Sexul nu a dispărut. Religiile doar l-au otrăvit, dar nu l-au distrus. El există încă - într-o formă otrăvită. Da, în om a apărut vinovăţia, dar sexul nu a dispărut. El nu poate dispare, deoarece el este o realitate biologică. El este esenţial; nu poate dispare doar reprimîndu-l. El poate să dispară numai atunci cînd tu devii atît de conştient, încît poţi elibera energia înmagazinată în sexualitate - nu prin reprimare este energia eliberată, ci prin înţelegere. Şi energia este eliberată, lotusul este scos afară din noroi ... Lotusul trebuie să iasă din noroi, trebuie să crească, dar reprimarea îl duce înapoi adînc în noroi. Da, toate religiile se bazează pe reprimarea lui.

Ce aţi făcut voi pînă acum, şi de altfel întreaga omenire, a fost să reprimaţi sexul în noroiul inconştienţei. Continui să-l reprimi; îl ţii în frîu; nu-i permiţi să se mişte; îl ucizi prin post, prin austerităţi, ducîndu-te într-o grotă din Himalaya, sau într-o mănăstire unde femeile nu sînt admise. Există mănăstiri unde de sute de ani n-a mai intrat nici o femeie; există mănăstiri unde au trăit numai călugăriţe şi unde n-a intrat niciodată nici un bărbat. Acestea sînt căi de reprimare. Toate creează din ce în ce mai multă sexualitate şi din ce în ce mai multe vise imorale.

Nu, TANTRA nu este o cale a imoralităţii. Ea este

singura cale de eliberare de sexualitate. TANTRA spune: trebuie să înţelegi orice - şi, prin înţelegere, schimbările apar de la sine.

Aşa că ascultaţi-mă pe mine, sau ascultaţi-l pe Saraha, şi nu începeţi să credeţi că Saraha susţine imoralitatea. Dacă credeţi, asta înseamnă că tot ce aţi înţeles, aţi înţeles greşit. Ascultaţi această anecdotă:

«Un domn în vîrstă numit Martin, se duse la doctor pentru o consultaţie. "Aş vrea să-mi spui ce nu e în regulă, doctore. Mă doare pe aici, pe acolo şi nu pot să înţeleg de ce. Am trăit o viaţă foarte pură: n-am fumat, n-am băut, n-am călcat pe alături. În fiecare seară, la ora 9, sînt sigur în pat. De ce totuşi nu mă simt bine?"

"Cîţi ani ai?" întreabă doctorul.

"Voi împlini 74 de ani la următoarea aniversare a zilei de naştere", zise Martin.

Doctorul răspunse: "La urma urmelor, eşti destul de bătrîn, te poţi aştepta la lucruri de felul acesta. Dar ţi-a mai rămas încă mult de trăit. Ia-o uşurel şi nu-ţi face griji. Îţi sugerez să pleci în staţiunea de tratament Hot Springs."

Aşa că Martin se duse la Hot Springs. Acolo el a întîlnit un alt tip care părea foarte, foarte bătrîn încît, prin comparaţie, Martin s-a simţit încurajat. "Frate", zise Martin, "desigur că trebuie să fi avut multă grijă de tine ca să trăieşti pînă la o vîrstă atît de înaintată. Eu am trăit o viaţă liniştită, curată, dar nu chiar ca tine, sînt sigur! Care este metoda pentru a reuşi să atingi o vîrstă atît de înaintată cît ai tu?"

Domnul foarte bătrîn răspunse: "Dimpotrivă, sir. Cînd aveam 17 ani tatăl meu mi-a spus: "Fiule, du-te şi bucură-te de viaţă. Mănîncă, bea şi veseleşte-te din plin. Trăieşte-ţi viaţa din plin. În loc să te însori cu o femeie, fii celibatar şi să ai zece iubite. Cheltuieşte-ţi banii pentru plăceri, pentru tine însuţi, nu pentru o soţie şi pentru copii." Deci: vin, femei şi cîntece, viaţa trăită din plin. Asta mi-a fost politica în toată viaţa mea, frate."

-"Se pare că ai obţinut ceva", zise Martin. "Cîţi ani ai?"

Celălalt răspunse:

-"24". »

Imoralitatea este sinucidere. La fel de sinucigaşă ca şi reprimarea. Acestea sînt cele două extreme pe care spune BUDDHA să le evităm. O extremă este reprimarea, cealaltă extremă este imoralitatea. Să fii exact la mijloc: atent, alert, conştient. Doar este viaţa ta! Ea nu trebuie nici reprimată, nici

risipită; trebuie să înţelegi *asta*.

E viaţa ta, ai grijă de ea! Iubeşte-o! Împrieteneşte-te cu ea! Dacă te poţi împrieteni cu viaţa ta, ea îţi va revela multe mistere, te va duce pînă la uşa lui Dumnezeu.

TANTRA nu este deloc imorală. Oamenii refulaţi au gîndit întotdeauna că TANTRA este imoralitate; minţile lor sînt foarte obsedate. De exemplu: un bărbat care se duce la o mînăstire şi trăieşte acolo fără să vadă vreodată o femeie, cum ar putea el să creadă că SARAHA nu e imoral cînd trăieşte cu o femeie? Nu numai că trăieşte, dar şi practică nişte lucruri ciudate: stă gol în faţa femeii, femeia e goală şi el continuă să se uite la femeie; sau chiar cînd face dragoste cu ea, el continuă s-o privească.

Acum, tu nu poţi să-l înţelegi; tu poţi vedea numai că el face dragoste cu o femeie. Şi dacă eşti refulat, toată sexualitatea ta reprimată va fierbe. Te îmbolnăveşti! Şi vei pune tot ceea ce ai reprimat în tine pe seama lui SARAHA, dar SARAHA nu face ceea ce crezi tu; el merge într-o direcţie total diferită. În realitate, pe el nu-l interesează corpul; el vrea să înţeleagă ce este sexualitatea; el vrea să vadă ce este această atracţie a orgasmului; el vrea să vadă cu exactitate ce este orgasmul; el vrea să fie meditativ în acel moment, astfel încît să poată găsi cheia...poate că aceasta este cheia cu care se deschide uşa spre Divinitate. De fapt, aşa şi este.

Dumnezeu a ascuns cheia spre El în sexualitatea ta. Pe de o parte, prin sexul tău, viaţa supravieţuieşte; aceasta este doar o utilizare parţială a energiei tale sexuale. Pe de altă parte, dacă îţi vei folosi total conştient energia sexuală, vei constata că ai descoperit o cheie care te poate ajuta să atingi nemurirea. Un aspect minor al sexualităţii tale este că prin ea vor trăi copiii tăi. Celălalt aspect, un aspect major este următorul: cu ajutorul ei tu poţi trăi în eternitate. Energia sexuală este energia vitală.

De obicei, noi nu păşim niciodată dincolo de intrare, nu intrăm niciodată în palat. SARAHA încearcă să intre în palat. Oamenii care au venit la rege trebuie să fi fost nişte oameni reprimaţi, pentru că majoritatea oamenilor sînt reprimaţi.

Politicienii şi preoţii trebuie să propovăduiască reprimarea, deoarece numai prin reprimare oamenii pot fi făcuţi nesănătoşi. Şi poţi să conduci mai uşor nişte oameni nesănătoşi, decît nişte oameni sănătoşi. Iar cînd oamenii sînt nesănătoşi în energia lor sexuală, ei încep să fie preocupaţi de bani, putere,

prestigiu. Ei trebuie să-şi folosească energia sexuală într-un fel sau altul; ea fierbe - ei trebuie s-o elibereze într-un fel sau altul. Astfel că goana după bani sau după putere devin modalităţi de pierdere a energiei.

Toată această societate este obsedată de sex. Dacă obsesia sexuală ar dispare din lume, oamenii n-ar mai fi nebuni după bani. Cine şi-ar pierde timpul cu banii? Şi oamenilor nu le-ar mai păsa de putere. Nimănui nu i-ar place să devină preşedinte sau prim-ministru; pentru ce? Viaţa este atît de extraordinar de frumoasă în normalitatea sa, este atît de superbă în normalitatea sa, de ce ar mai dori oamenii să devină "cineva"?

E atît de delicios să fii nimeni: nu-ţi lipseşte nimic. Dar dacă distrugi sexualitatea oamenilor, şi-o reprimi, le lipseşte atît de mult încît tînjesc mereu: undeva trebuie să existe bucuria; aici ea lipseşte.

Sexul este una din activităţile date de natură şi de Dumnezeu prin care eşti aruncat iar şi iar în clipa prezentă. De obicei tu nu eşti niciodată în prezent - exceptînd momentele cînd faci dragoste, dar şi atunci doar pentru cîteva secunde.

TANTRA spune că trebuie să înţelegi sexul, să-l decodifici. Dacă sexul e atît de puternic încît însăşi viaţa provine din el, fără îndoială că el este mai mult decît bănuim noi. El este cheia spre Divinitate, spre Dumnezeu.

A CINCEA ÎNTREBARE: "Ce nu e în regulă cu mine? Înţeleg ce spuneţi, vă citesc cărţile şi-mi plac foarte mult, dar totuşi ceva esenţial lipseşte."

Meditaţi asupra acestor minunate cuvinte ale lui Wordsworth:

"Lumea e prea mult pentru noi, devreme şi tîrziu,
Risipind şi cheltuind, noi ne pierdem puterile;
Vedem că puţin din ce-i în natură e al nostru;
Ne dăruim inimile în afară, cu o generozitate
prostească,

Acestei mări ce-şi dezvăluie inima lunii,
Vînturilor ce vor sufla tot timpul
Şi care se strîng acum ca florile ce-adorm;
Cu toate acestea noi nu sîntem în armonie cu natura,

Nu ne mişcă..."

Tocmai asta lipseşte. Nu ne mişcă inima...noi sîntem în dezacord cu existenţa. Această lume e prea mult pentru noi...risipind şi cheltuind, noi ne pierdem puterile; prea puţin ne întoarcem la natură...Cum să-l găseşti pe Dumnezeu şi cum să găseşti fericirea dacă nu priveşti în natură? Natura este Dumnezeu manifestat. Natura este corpul lui Dumnezeu, forma lui Dumnezeu, templul lui Dumnezeu.

"Ne-am dăruit inimile în afară..."

Asta ne lipseşte.

"Pentru aceasta, pentru toate, noi nu sîntem în armonie

Nu ne mişcă..."

Aşa că faptul că citiţi şi mă ascultaţi nu vă va ajuta prea mult...trebuie să începeţi să simţiţi. Să ascultaţi, dar să ascultaţi şi cu inima. Trebuie să vă pătrundă în simţire. Asta înţeleg toate religiile cînd spun că e necesară SHRADDHA - credinţa, încrederea. Încrederea înseamnă un fel de a asculta cu inima - nu cu îndoială, nu logic, nu prin raţiune, nu prin intelectul discursiv, ci printr-o participare adîncă, cu inima.

Aşa cum ascultaţi muzică, tot aşa să mă ascultaţi şi pe mine. Să nu mă ascultaţi aşa cum îl ascultaţi pe un filosof; ascultaţi-mă aşa cum ascultaţi păsările. Ascultaţi-mă aşa cum ascultaţi vîntul care pătrunde printre brazi. Ascultaţi mă nu prin mintea discursivă, ci prin inimă. Şi atunci acel ceva ce simţi mereu că lipseşte, nu va mai lipsi.

Capul a devenit prea expert, atotcunoscător; el a atins o extremă; da, ca servitor, capul e minunat; ca şef însă, el e foarte periculos. El este un extremist. Ţi-a absorbit toată energia. A devenit un dictator. Desigur, el lucrează, dar pentru că lucrează, tu ai început să depinzi prea mult de el.

Şi întotdeauna vei fi la o extremă, deoarece mintea are tendinţa să se ducă la extreme.

Ascultaţi această anecdotă:

"Tînărul Warren era foarte ambiţios şi cînd şi-a luat o slujbă de curier s-a hotărît să înveţe tot ce e posibil, astfel încît să-l poată impresiona pe şef ca să îl avanseze. Într-o zi, şeful l-a chemat şi i-a spus: "Spune Departamentului de Transport să-mi rezînă un loc pe Queen Mary, care ridică ancora pe data de 11".

"Scuzaţi-mă, sir", spuse flăcăul, "dar acel vapor nu va ridica ancora pînă pe data de 12".

Şeful l-a privit impresionat, apoi a spus: "Spune serviciului de aprovizionare să facă o comandă de aluminiu pe timp de 6 luni".

"Permiteţi-mi să vă sugerez", a răspuns Warren, "să fie făcută comanda mîine pentru că preţul va scădea. În plus, să se facă comandă numai pentru o lună deoarece tendinţa pieţii arată că preţurile vor scădea şi mai mult."

"Foarte bine tinere, eşti pe faşă. Trimite-o pe Miss Kate să-i dictez ceva".

"Miss Kate lipseşte azi", replică băiatul.

"De ce, e bolnavă?"

"Nu sir, nu pînă pe data de 9".»

Ori, asta înseamnă să ştii prea mult, asta înseamnă să sari peste cal. Şi tocmai asta s-a întîmplat cu mintea omenească: a mers prea departe, şi-a depăşit limitele. Şi ea a absorbit toată energia, încît inimii nu i-a mai rămas nimic. Ţi-ai ocolit complet inima. Nu mai treci prin inimă. În acest fel nu mai evoluezi deloc. Inima e un lucru aproape mort, o povară. Iată ce lipseşte.

Mă puteţi asculta cu capul şi desigur veţi înţelege ce spun şi totuşi nu veţi înţelege nimic, nici măcar un singur cuvînt, pentru că aceasta e o înţelegere de un fel total diferit. Aceasta e o înţelegere care e înrudită mai mult cu dragostea decît cu cunoaşterea.

Dacă eşti îndrăgostit de mine, numai atunci... dacă ai început să simţi dragoste pentru mine, doar atunci...dacă între mine şi tine se naşte afecţiunea, dacă este o relaţie de dragoste, doar atunci...

ŞI ULTIMA ÎNTREBARE: "BHAGWAN, cum defineşti un discurs bun?"

Greu de spus. Eu n-am ţinut nici măcar un singur discurs în toată viaţa mea. Aşa că n-ai întrebat pe cine trebuie. Dar am auzit o definiţie care îmi place şi pe care aş vrea să v-o comunic şi vouă:

"Un început bun şi un sfîrşit bun fac un discurs bun - dacă într-adevăr se potrivesc începutul şi sfîrşitul. Într-adevăr, cel mai bun discurs nu are deloc mijloc şi cel mai, cel mai bun, nu e rostit niciodată".

Şi eu întotdeauna l-am spus pe cel mai bun, pe cel nerostit. N-am rostit nici măcar un singur discurs în viaţa mea, pentru că îl exprim în tăcere, nu în cuvinte. Chiar şi atunci cînd

rîu, şi că întotdeauna vei intra în acelaşi rîu. Fie că e Gangele, fie că e Tamisa, n-are importanţă. Apa este aceeaşi. Este H_2O. Şi fie că intri în rîu azi, fie mîine, sau peste un milion de ani, el va fi acelaşi rîu.

Şi cum ai putea tu să fii diferit? Tu ai fost un copil; îţi aminteşti asta. Apoi ai fost tînăr; şi asta ţi-o aminteşti. Cine este acest cineva care îşi aminteşte? Trebuie să existe un aspect neschimbător în tine: permanent, etern. Copilăria vine şi pleacă; la fel a venit tinereţea şi a plecat; la fel bătrîneţea - dar ceva rămîne veşnic acelaşi.

Acum, daţi-mi voie să vă spun: Heraclit şi Parmenide au amîndoi dreptate; de fapt, amîndoi au dreptate împreună. Dacă Heraclit are dreptate, aceasta este numai jumătate de adevăr; dacă Parmenide are dreptate şi aceasta este tot o jumătate de adevăr. Dar jumătatea de adevăr nu este adevărul în totalitate. Ei afirmă semiadevăruri. Roata se învîrte şi axul stă. Parmenide vorbeşte despre ax, Heraclit vorbeşte despre roată - dar roata nu poate exista fără ax! Şi la ce ar folosi un ax fără roată? Astfel, aceste două aparent contradictorii semiadevăruri nu sînt contradictorii, ci complementare. Heraclit şi Parmenide nu sînt duşmani, ci prieteni. Celălalt poate exista numai dacă există adevărul complementar - altfel nu.

Meditaţi asupra centrului liniştit al unui ciclon.

Dar în momentul în care afirmi ceva, acesta poate fi în cel mai bun caz numai un semiadevăr. Nici o afirmaţie nu poate acoperi întregul adevăr. Dacă vreo afirmaţie vrea să acopere întregul adevăr, atunci afirmaţia se va autocontrazice, atunci va fi ilogică. Atunci afirmaţia va părea trăznită.

MAHAVIR a făcut asta - el e omul cel mai trăznit, deoarece a încercat să enunţe întregul adevăr şi nimic altceva decît întregul adevăr. Este înnebunitor, deoarece fiecare enunţ este urmat imediat de opusul său. El a dezvoltat o schemă cu 7 nivele de enunţuri. Unul este urmat de contrariul său, următorul de contrariul său, etc, etc... El continuă să se contrazică de 7 ori şi numai după ce a spus de 7 ori 7 lucruri contradictorii unul altuia, atunci el spune că acum adevărul a fost spus în totalitate, dar atunci nu mai ştii ce a spus el.

Dacă-l întrebi: "Există DUMNEZEU?", el va răspunde: "Da" şi va spune şi "Nu" şi va spune "Amîndouă" şi va spune "Niciuna" şi aşa mai departe. Pînă la urmă nu ajungi la nici o concluzie; nu poţi trage nici o concluzie. Te lasă într-o profundă

confuzie. Aceasta se va întîmpla dacă totuşi insişti să ştii adevărul.

BUDDHA însă păstrează tăcerea ştiind că orice ar spune ar fi adevărul numai pe jumătate. Şi jumătatea este periculoasă. El nu spune nimic despre adevărurile ultime. El nu va spune nici că lumea este o curgere, dar nici că lumea este permanentă. Nu-ţi va spune nici că există, nici că nu există. În momentul în care întrebi ceva despre Adevărul Absolut, el spune: "Te rog nu întreba, pentru că întrebarea ta mă pune în încurcătură. Fie va trebui să fiu contradictoriu, ceea ce este o nebunie, fie va trebui să enunţ un semiadevăr, ceea ce iar nu este adevărul în totalitate şi este foarte periculos; sau va trebui să tac din gură." Acestea sînt cele trei posibilităţi. BUDDHA a ales să tacă.

Aceasta este primul lucru care trebuie înţeles despre sutrele de astăzi, şi în acest context va fi uşor de înţeles ce spune SARAHA.

Prima sutră:

"Ca un nor ce se ridică din mare,
Pe care pămîntul îl îmbrăţişează, absorbind ploaia,
La fel, precum cerul, marea rămîne
În afara creşterii şi descreşterii."

El îi spune regelui: "Uită-te la cer. Acolo sînt două fenomene: cerul şi norii. Norii vin şi se duc. Cerul nu vine niciodată şi nu se duce niciodată. Uneori norii există, alteori nu; ei sînt efemeri. Cerul există întotdeauna; el este în afara timpului, el este etern. Norii nu-l pot corupe, nici măcar norii negri nu-l pot corupe. Nu există nici o posibilitate de a-l corupe. Puritatea lui este absolută. Norii pot să vină şi să plece şi ei chiar vin şi pleacă, dar cerul este la fel de pur ca întotdeauna; pe el nu rămîne nici măcar o urmă."

Astfel, există două fenomene, aspecte, unele care sînt ca cerul şi altele ca norii. Acţiunile tale sînt ca norii - ele vin şi se duc. Tu? Tu eşti ca cerul; tu nu vii niciodată şi tu nu te duci niciodată. Naşterea ta, moartea ta sînt ca norii; ele vin şi se duc. Tu? Tu nu apari şi nu dispari; tu există întotdeauna. Stările, acţiunile tale apar; tu nu apari niciodată. Ele apar tot aşa cum norii apar pe cer. Tu eşti un observator tăcut al întregului joc al norilor. Uneori sînt albi şi frumoşi, alteori sînt negri, deprimanţi şi urîţi. Uneori sînt plini de ploaie şi alteori sînt goi. Uneori ei fac

un mare bine pămîntului, alteori un mare rău. Uneori aduc inundaţii şi distrugeri, alteori ei dau viaţă, mai multă verdeaţă, recolte bogate. Dar cerul rămîne întotdeauna acelaşi; buni sau răi, frumoşi sau urîţi, norii nu-l corup.

Acţiunile sînt ca norii, stările sînt ca norii; fiinţa este ca cerul.

SARAHA spune: " Uită-te la cerul meu! Nu te uita la acţiunile mele." Este necesară o schimbare de conştiinţă; nimic altceva decît o schimbare de conştiinţă. Este nevoie de o modificare a înţelegerii. Tu te uiţi la nori, eşti focalizat asupra norilor, tu ai uitat cerul. Apoi deodată, îţi aminteşti de cer. Nu te mai concentrezi asupra norilor, te focalizezi doar asupra cerului; atunci norii sînt nesemnificativi, tu eşti într-o dimensiune total diferită.

Doar schimbarea focalizării...şi lumea este diferită. Cînd urmăreşti comportarea unei persoane, eşti focalizat pe nori. Cînd observi puritatea intimă a fiinţei sale, tu observi cerul său. Dacă vei căuta puritatea interioară, atunci nu va mai fi niciodată cineva rău, atunci întreaga existenţă este sfîntă. Dacă vezi acţiunile, atunci nu poţi vedea pe nimeni sfînt. Chiar persoana cea mai sfîntă este înclinată să comită multe greşeli în ceea ce priveşte acţiunile sale. Dacă urmăreşti acţiunile, poţi găsi acţiuni greşite la ISUS, la BUDDHA, la MAHAVIR, la KRISHNA, la RAMA; atunci chiar şi sfîntul cel mai mare va apare ca un păcătos.

S-au scris multe cărţi despre ISUS. El este obiectul a mii de studii; multe sînt scrise în favoarea sa şi dovedesc că el este singurul fiu născut al lui DUMNEZEU. Desigur, ele pot demonstra aceasta. Apoi multe sînt scrise pentru a dovedi că el este doar un şarlatan şi nimic altceva şi, la rîndul lor, şi ele pot demonstra aceasta. Şi toate vorbesc despre aceeaşi persoană. Ce s-a întîmplat? Cum se descurcă ei? Se descurcă bine. O parte din ei continuă să aleagă norii albi; cealaltă parte continuă să aleagă norii negri - şi ambele au dreptate pentru că nici o acţiune nu poate fi doar albă sau doar neagră. Pentru a exista, este nevoie de amîndouă.

Orice ai face, vei aduce ceva bun în lume, dar vei aduce şi ceva rău în lume - indiferent ce faci. Chiar prin alegerea ta de a face ceva, la urma urmelor, multe lucruri vor fi bune şi multe vor fi rele. Gîndeşte-te la următoarele: îi dai ceva bani unui

cerşetor - faci bine; dar cerşetorul cumpără otravă de aceşti bani şi se sinucide. Intenţia ta a fost bună, dar rezultatul final este rău. Îl ajuţi pe un om - el este bolnav, muribund; îl duci la spital. El se însănătoşeşte şi apoi comite o crimă. Fără ajutorul tău, ar fi fost o crimă mai puţin în lume. Intenţia ta a fost bună, dar rezultatul final este rău.

Iată o povestioară care descrie naşterea acupuncturii:

«Un om suferea de ani de zile de dureri de cap şi cineva, duşmanul său, a vrut să-l omoare. Ascunzîndu-se după un copac, duşmanul a tras cu arcul ca să-l omoare. Săgeata l-a lovit în picior; el căzu jos, dar în acelaşi moment durerea de cap, de care suferea de ani de zile, a dispărut. Oamenii care l-au examinat, doctorul oraşului, au fost foarte nedumeriţi de cum s-a putut întîmpla aşa ceva. Au început să studieze. Din întîmplare, omul nimerise un punct de acupunctură de la nivelul piciorului; un punct de acupunctură a fost atins de săgeată şi fluxul energetic corporal s-a modificat. Şi pentru că acest flux energetic s-a îmbunătăţit, durerea de cap a dispărut.»

Tocmai de aceea, atunci cînd te duci la un acupuncturist şi-i spui: "Mă doare capul", el poate să nu-ţi atingă deloc capul. El începe să-ţi presoare piciorul sau mîna, sau să-ţi înţepe mîna sau spatele. Şi tu vei fi surprins: "Ce faci? Pe mîine mă doare capul şi nu spatele!" Dar el ştie mai bine. El acţionează asupra corpului tău energetic, care este format din nenumărate circuite şi puncte energetice; există 700 de puncte şi el ştie de unde să stimuleze energia pentru a schimba curgerea ei. Totul este interconectat...şi aşa s-a născut acupunctura.

Acum, cel care a tras săgeata în duşmanul său a fost un sfînt, sau a fost un păcătos? Greu de spus, foarte greu de spus, dacă ne gîndim numai la rezultat.

Dacă urmăreşti acţiunile, îţi iroseşti întreaga viaţă. Le poţi alege pe cele bune, le poţi alege pe cele rele. Şi în realitate, fiecare acţiune aduce ceva bun şi ceva rău. De fapt - asta este părerea mea, meditaţi asupra ei - în tot ceea ce faci va exista o parte bună şi o parte rea întotdeauna în aceeaşi proporţie. Repet: întotdeauna în aceeaşi proporţie, pentru că binele şi răul sînt cele două aspecte ale aceleiaşi monede. Tu poţi face binele, dar ceva rău se va întîmpla, pentru că unde ar putea dispare celălalt aspect? Moneda există cu ambele feţe şi doar cu o singură faţă nu poate exista.

Aşa că uneori păcătoşii sînt folositori şi virtuoşii sînt

uneori foarte dăunători. Virtuoşii şi păcătoşii sînt cu toţii în aceeaşi barcă! Odată ce ai înţeles aceasta, este posibilă o transformare; atunci tu nu te mai preocupi de acţiuni. Dacă proporţia este aceeaşi indiferent că faci bine sau rău, atunci ce rost are să-l judeci pe om după acţiunile sale? Atunci întreaga abordare se schimbă. Atunci porneşti spre o altă înţelegere: cerul.

Tocmai asta îi spune SARAHA regelui. El spune: "Cîtă dreptate ai! Ce ţi-au spus ţie oamenii despre mine, este adevărat. Da, alerg ca un cîine bolnav. Dacă observi doar acţiunile mele vei fi înşelat, nu vei fi capabil să mă înţelegi. Priveşte cerul meu interior. Observă starea mea interioară, observă esenţa mea lăuntrică; aceasta este singura cale de a vedea adevărul. Da, trăiesc cu această femeie şi, de obicei, a trăi cu o femeie înseamnă ceea ce înseamnă. Acum, SARAHA spune: "Priveşte! Aceasta nu este o trăire obişnuită! Nu este vorba despre o relaţie obişnuită bărbat-femeie. N-are nimic de-a face cu sexualitatea. Noi trăim împreună ca două spaţii. Trăim împreună ca două libertăţi. Trăim împreună ca două bărci goale. Dar pentru a înţelege aceasta va trebui să te uiţi la cer, nu la nori."

"Ca un nor ce se ridică din mare,
Pe care îl îmbrăţişează, absorbind ploaia,
La fel, precum cerul, marea rămîne
În afara creşterii şi descreşterii."

Şi un alt lucru pe care i l-a reamintit a fost: "Priveşte marea. Milioane de nori izvorăsc din mare, se evaporă multă apă, dar marea nu scade din această cauză. Şi apoi norii vor aduce ploaie pe pămînt şi rîuleţele vor deveni rîuri şi multe rîuri se vor revărsa şi apa va curge înapoi spre mare, spre ocean...toate rîurile de pe pămînt îşi vor duce apa în mare, dar asta nu face ca marea să crească; marea rămîne aceeaşi. Indiferent dacă ceva este luat din ea, sau ceva este vărsat în ea, nu contează; perfecţiunea ei este de aşa natură încît nu poţi lua nimic din ea şi nu poţi adăuga nimic la ea."

El spune: "Priveşte! Fiinţa interioară este atît de perfectă încît acţiunile tale pot fi ale unui păcătos, dar nimic nu ţi se poate lua. Şi acţiunile tale pot fi cele ale unui sfînt, dar nimic nu ţi se adaugă ţie. Tu rămîi acelaşi."

Aceasta este o afirmaţie extraordinar de revoluţionară. Este un enunţ foarte important. El spune: "Nimic nu i se poate adăuga omului şi nimic nu poate fi îndepărtat din om; perfecţiunea lui interioară este aceeaşi. Nu poţi face omul mai

frumos şi nu-l poţi face mai urît. Nu-l poţi face mai bogat, nu-l poţi face mai sărac. El este ca marea.

Într-una din sutrele budiste, VAIPULYA SUTRA, se face afirmaţia că există două giuvaere foarte scumpe în ocean: unul îl fereşte de a deveni mai mic atunci cînd se ia apă din el şi celălalt de a deveni prea mare atunci cînd se varsă apă în el.

În ocean se află două giuvaere mari şi acestea îl feresc de a deveni prea mic, sau prea mare; el nici nu creşte, nici nu descreşte; rămîne întotdeauna acelaşi. El este atît de vast încît nu contează cîţi nori se ridică din el şi cît de multă apă se evaporă. El este atît de vast încît nu contează cîte rîuri se varsă în el şi-i aduc cantităţi uriaşe de apă. El rămîne mereu acelaşi.

La fel este esenţa lăuntrică a omului. La fel este esenţa lăuntrică a existenţei. Creşterea şi descreşterea sînt la periferie, nu la centru. Poţi deveni un savant, sau poţi rămîne un ignorant - dar această transformare se va produce doar la periferie. Nici o cunoaştere nu te poate face mai cunoscător decît eşti deja. Nimic nu ţi se poate adăuga ţie. Puritatea ta este infinită; nu există nici o cale de a o îmbunătăţi.

Aceasta este viziunea tantrică. Aceasta este esenţa atitudinii tantrice: că omul este perfect. Nu trebuie să tinjeşti după o îmbunătăţire; nu trebuie să devii bun; nu trebuie să modifici una sau alta. Omul trebuie să accepte totul: şi să-şi amintească cerul său, să-şi amintească marea sa. Şi încet, încet, apare înţelegerea, cînd tu ştii ce este norul şi ce este cerul, ce este un rîu şi ce este marea.

De îndată ce eşti în armonie cu marea ta, orice anxietate dispare, orice vină dispare. Devii inocent ca un copil.

Regele îl cunoscuse pe SARAHA: se obişnuise ca el să fie un mare învăţat şi acum se comporta ca un ignorant. Nu mai recita VEDELE, nu mai practica ritualurile pe care i le prescria religia lui; nici măcar nu mai medita. El nu mai făcea nimic din ceea ce de obicei se crede că ţine de religie. Ce făcea el aici, trăind pe un teren de incinerare, dansînd ca un dement, cîntînd ca un dement şi făcînd multe lucruri împotriva tradiţiei sale? Unde a dispărut cunoaşterea sa?

Şi SARAHA spuse: Îmi poţi lua toată cunoaşterea. Nu contează, deoarece prin aceasta eu nu sînt micşorat. Sau poţi să mă înveţi toate scripturile lumii; nici aceasta nu contează pentru că prin aceasta eu nu devin mai mare.

El fusese un om foarte respectabil; întregul regat îl

respectase. Acum, deodată, el devenise unul din oamenii cel mai puţin respectaţi. Şi SARAHA spune: Îmi poţi da toate onorurile posibile şi nimic nu mi se adaugă. Şi-mi poţi lua toate onorurile, mă poţi insulta şi poţi face orice vrei pentru a-mi distruge respectul - nu se întîmplă nimic. Total acelaşi, eu rămîn total acelaşi. Eu sînt ceea ce niciodată nu creşte şi niciodată nu descreşte. Acum ştiu că eu nu sînt norul - eu sînt cerul.

Aşa că nu-mi pasă dacă oamenii cred că norul este alb sau negru, deoarece eu nu sînt norul. Şi eu nu sînt nici rîuleţul, micuţul rîu, sau micuţul bazin de apă, eu nu sînt o ceaşcă de ceai. Furtunile apar foarte uşor în ceaşca de ceai; ea este atît de micuţă! În doar o lingură din ea şi ceva este pierdut; mai pune doar o lingură în ea şi va da pe dinafară.

El spune: eu sînt marea uriaşă. Poţi să iei cît vrei, sau să pui cît vrei; nu contează.

Priveşte doar la frumuseţea ei! În clipa în care nimic nu mai contează pentru tine, doar atunci ai înţeles. Dacă ceva mai contează încă, tu eşti departe de a fi înţeles. Dacă încă eşti atent şi te îngrijorează acţiunile tale - trebuie să faci asta şi nu trebuie să faci cealaltă - şi dacă încă mai există "trebuie", atunci tu eşti departe de a fi înţeles. Încă mai gîndeşti despre tine în termenii momentului şi nu în termenii eternităţii. Încă nu l-ai perceput pe DUMNEZEU.

"Ca cerul şi ca marea..." trebuie să înţelegi că eşti tu.

A doua sutră:

"Din spontaneitatea care este unică,
Plină cu perfecţiunile lui BUDDHA,
Sînt toate fiinţele născute şi în ea vin
Să se odihnească. Dar ea nu este nici concretă, nici abstractă.
Din spontaneitatea care este unică..."

În primul rînd, în TANTRA, spontaneitatea este valoarea cea mai de preţ; să fii natural, să-i permiţi naturii să se desfăşoare. Nu s-o împiedici, nu s-o stînjeneşti; nu s-o distragi, nu s-o porneşti în vreo altă direcţie care n-ar fi decurs de la sine; a te abandona naturii, a curge cu ea. Nu să te împotriveşti rîului, ci să mergi cu el - tot drumul, indiferent în ce direcţie curge. Această încredere este TANTRA. Spontaneitatea este MANTRA, temelia sa de bază.

Spontaneitate înseamnă: să nu te împotriveşti, să fii într-un continuu acord. Orice s-ar întîmpla, tu să observi, să fii un

observator al fenomenului. Ştii că se întîmplă, dar nu te împotriveşti şi nu încerci să-i schimbi cursul. Spontaneitatea înseamnă că tu nu ai nici o direcţie. Spontaneitatea înseamnă că tu nu ai nici un ţel de atins; dacă ai avea vreun ţel de atins, n-ai putea fi spontan. Cum ai putea fi spontan dacă natura ta merge pe o cale şi ţelul tău nu este acolo? Cum ai putea fi spontan?

Tocmai asta fac milioane de oameni: se duc pe sine spre un ţel imaginar. Şi deoarece se duc spre un ţel imaginar, ei îşi ratează destinul firesc - care este singurul ţel! Şi tocmai de aceea există atît de multă frustrare, atît de multă suferinţă, atît de mult infern - pentru că astfel orice ai face, nu-ţi vei realiza niciodată natura proprie.

Iată de ce oamenii sînt trişti şi morţi. Ei trăiesc şi totuşi nu trăiesc. Ei se mişcă înlănţuiţi, ca nişte prizonieri. Mişcarea lor nu este liberă, mişcarea lor nu este un dans - nu poate fi, deoarece ei se luptă, sînt într-o luptă continuă cu ei înşişi. În fiecare moment apare un conflict: vrei să faci asta şi religia ta nu-ţi permite; vrei să fii cu această femeie, dar ea nu este respectabilă. Vrei să trăieşti în acest fel, dar societatea nu-ţi permite. Vrei să mergi pe un drum, simţi că aşa poţi să fii natural, dar toată lumea este împotrivă.

Aşa că, asculţi tu de fiinţa ta? Sau asculţi de sfatul oricui altcuiva? Dacă asculţi de sfatul altuia, viaţa ta va fi o viaţă goală, nimic altceva decît frustrare. Vei sfîrşi fără ca vreodată să fii viu, vei muri fără ca vreodată să ştii ce este viaţa.

Dar societatea a creat o mulţime de condiţionări care sînt deja în tine, nu numai în afară - ele sînt chiar în tine. Tocmai această condiţionare este ceea ce ei numesc " conştiinţă". Orice ai vrea să faci, conştiinţa îţi spune:" Nu face asta!" Conştiinţa este vocea ta părintească; preoţii şi politicienii vorbesc prin ea. Asta este o mare păcăleală. Ei au creat o anumită conştiinţă în tine, încă din copilărie cînd tu nu ştiai ce se întîmplă cu tine, ei ţi-au educat conştiinţa cum au dorit ei.

Aşa că ori de cîte ori mergi împotriva conştiinţei, te simţi vinovat. Vinovăţia înseamnă că tu ai făcut ceva ce ceilalţi nu vor ca tu să faci. Aşa că ori de cîte ori eşti natural, eşti vinovat şi ori de cîte ori nu eşti vinovat, eşti nenatural. Aceasta este dilema, aceasta este dihotomia, aceasta este problema.

Dacă asculţi de naturaleţea ta te simţi vinovat; atunci suferi. Începi să simţi că ai făcut ceva rău. Începi să te ascunzi; începi să te aperi; începi să te prefaci incontinuu că nu ai făcut-o

şi ţi-e frică; cineva tot te va prinde mai devreme sau mai tîrziu. Vei fi prins ... de aici anxietate, vină, frică. Şi-ţi pierzi tot cheful de viaţă.

Ori de cîte ori faci ceva împotriva celorlalţi, te simţi vinovat. Şi ori de cîte ori faci ceea ce spun ceilalţi, nu te simţi fericit făcînd-o, pentru că aceasta n-a fost niciodată ceea ce simţeai tu că trebuie făcut. Omul este prins între aceste două probleme.

Tocmai am citit o anecdotă;

-" Ce este această dublă primejdie de care Constituţia ne garantează că ne apără?" îl întrebă Roland pe prietenul său, avocatul Milt.

Celălalt răspunse:" Este cam aşa, Rollie, este ca şi cum ai conduce maşina, şi soţia cu soacră-ta stau pe bancheta din spate şi îţi spun cum să conduci; ei bine, aceasta este dubla primejdie. Şi tu ai dreptul constituţional să te întorci şi să zici : " Cine Dumnezeu conduce această maşină, dragă, tu sau maică-ta?"»

Poţi fi la volan, şi totuşi, nu tu să conduci maşina. Sînt mulţi cei care stau pe bancheta din spate: părinţii, bunicii, preotul, politicianul, patronul, sfîntul; cu toţii stau pe bancheta din spate. Şi cu toţii încearcă să te sfătuiască: " Fă asta! Nu face aia! Mergi pe acest drum! Nu o lua pe acolo!" Ei te fac să înnebuneşti, dar ţie ţi s-a spus să îi asculţi. Dacă nu îi asculţi, asta creează în tine teama că ceva nu este bine - cum poţi tu să ai dreptate cînd atît de mulţi oameni te sfătuiesc să faci altceva. Şi ei te sfătuiesc întotdeauna pentru binele tău! Cum poţi tu singur să ai dreptate cînd toată lumea îţi spune:" Fă asta!" Desigur, ei sînt majoritatea şi ei trebuie să aibă dreptate.

Dar reţine: nu se pune problema de a avea dreptate sau nu, ci de a fi spontan sau nu. Spontaneitatea este marele adevăr! Altfel devii un imitator şi imitatorii nu sînt niciodată fiinţe împlinite.

Ai vrut să fii pictor, dar părinţii au spus:" Nu ! Pentru că pictura nu-ţi va da destui bani şi nici respect în societate. Vei deveni un vagabond şi vei ajunge un cerşetor. Aşa că nu ne plictisi cu pictura. Să devii magistrat!" Aşa că ai devenit magistrat şi nu eşti deloc fericit. Adînc în sufletul tău tu tot mai vrei să pictezi.

Chiar şi în timp ce eşti în completul de judecată, tu încă pictezi adînc în interiorul tău. Poate că îi asculţi pe criminal, dar

tu te gîndeşti la faţa lui, ce trăsături frumoase are el şi ce portret minunat ar fi fost posibil. Îţi priveşti ochii şi albastrul ochilor lui, şi te gîndeşti la culori...da, dar tu eşti un magistrat! Aşa că te simţi mereu stingherit, te urmăreşte un stress. Şi, cu timpul, te vei obişnui, te vei blaza şi vei accepta situaţia. Dar vei fi o imitaţie, un produs artificial.

O anecdotă:

«O femeie s-a lăsat de fumat cînd papagalul ei favorit a căpătat o tuse persistentă. Natural, ea a fost îngrijorată; s-a gîndit că poate este din cauza fumului, deoarece ea fuma continuu în casă şi că poate asta i-a făcut rău papagalului. Aşa că ea a dus papagalul la un veterinar. Veterinarul a examinat amănunţit papagalul şi şi-a dat seama că nu are pneumonie sau altă boală. Diagnosticul final a fost că el imita tusea stăpînei sale.»

Deci, nu era fumul, ci doar o imitare. Femeia tuşea şi papagalul a învăţat şi el să tuşească.

Observă... că în întrega ta viaţă poţi fi la fel ca un papagal. Dacă eşti ca un papagal, atunci îţi lipseşte ceva extrem de valoros, îţi lipseşte viaţa ta. Orice ai cîştiga nu se va dovedi de prea mare valoare, deoarece nimic nu este mai valoros decît viaţa ta.

Deci TANTRA face din spontaneitate prima virtute, virtutea fundamentală.

"Din spontaneitatea care este unică..."

ACUM TANTRA MAI SPUNE UN LUCRU şi aceasta trebuie înţeles extrem de clar. Spontaneitatea poate fi de două feluri: poate fi doar urmarea unui impuls, dar atunci nu este unică; şi ea poate fi conştientă şi atunci este unică - este calitatea lui BUDDHA.

De multe ori, ascultîndu-mă, aţi crezut că aţi devenit spontani, cînd de fapt eraţi doar sclavii unui impuls. Care este diferenţa între a fi doar sub influenţa unui impuls sau a fi spontan? Ai două aspecte opuse în tine: corpul şi mintea. Mintea este controlată de societate şi corpul este controlat de biologie. Mintea este controlată de societatea în care trăieşti, deoarece societatea îţi poate influenţa gîndurile; şi corpul tău este controlat de milioanele de ani de creştere biologică.

Corpul este inconştient, la fel şi mintea este inconştientă.

Tu eşti un observator dincolo de amîndouă. Aşa că dacă începeţi să mai ascultaţi de minte şi de societate, există o posibilitate reală să începi să asculţi de biologie. Astfel uneori te simţi ca şi cum ai ucide pe cineva şi-ţi spui:" Voi fi spontan; BHAGWAN a spus «Fii spontan!» aşa că am s-o fac. Voi fi spontan!" Ai înţeles greşit. Aşa nu-ţi vei face viaţa frumoasă, fericită. Vei fi într-un conflict continuu cu ceilalţi oameni.

Prin "spontaneitate", TANTRA înţelege o spontaneitate conştientă. Aşa că primul lucru care trebuie făcut pentru a fi spontan este să fii pe deplin conştient. În momentul în care eşti conştient, nu mai eşti nici în capcana minţii, nici în capcana corpului. Atunci adevărata spontaneitate izvorăşte din sufletul tău; din cer, din mare, ea izvorăşte. Altfel, tu îţi poţi schimba stăpînii: de la corp treci la minte, sau invers.

Corpul este foarte adormit; urmînd corpul, vei fi un om orb. Şi spontaneitatea te va duce într-o groapă. Nu te va ajuta. Impulsivitatea nu este spontaneitate. Da, impulsivitatea are o anumită spontaneitate, mai multă spontaneitate decît mintea, dar ea este spontaneitate orientată negativ.

De aceea SARAHA spune: "Din spontaneitatea care e unică..." El adaugă cuvîntul "unic". "Unic" înseamnă nu din impuls, ci din luciditate, din conştiinţă.

Noi trăim în mod inconştient. N-are prea multă importanţă dacă trăim în mental sau în corp, important e faptul că trăim inconştienţi. O anecdotă:

«"De ce ai tăiat ultima parte a acestei cărţi noi?" a întrebat îndelung-răbdătoarea soţie a unui doctor distrat.

"Scuză-mă, dragă",spuse faimosul chirurg, "partea despre care vorbeşti se numeşte Apendice şi am tăiat-o fără să mă gîndesc".

Toată viaţa el tăiase apendicele oricărui corp şi asta devenise o obişnuinţă inconştientă. Văzînd Apendice, el l-a eliminat în mod automat.»

Tocmai aşa existăm şi murim noi. Aceasta este o viaţă inconştientă.

O spontaneitate inconştientă n-are prea multă spontaneitate, nu e mai mult decît o impulsivitate.

O anecdotă:

«Un beţiv a ieşit clătinîndu-se dintr-o tavernă şi a început să meargă cu un picior pe stradă şi cu unul pe trotuar. După un bloc, sau două, l-a văzut un poliţist. "Hei!", spuse acesta, " Uită-te

ucigaş printre ei. Şi dacă uneori se întîmpla să fie, atunci ucigaşul se ducea la tribunal şi dădea o declaraţie. Nu existau furturi; şi dacă totuşi cineva fura, el s-ar fi dus la şeful tribului şi i-ar fi mărturisit: « Am furat pentru că mi era foame, dar pedepseşte-mă ». Acum 50 de ani nu erau lăcăte în aceste sate. Trăiau într-un mod paşnic şi liniştit."

Aşa că eu l-am întrebat: " Dacă educaţia ta nu i-a ajutat, în gîndeşte-te: tu ai început să faci bine fără să ştii ce faci. Te-ai gîndit doar că educaţia trebuie să fie bună."

D.H.Lawrence a spus că dacă omul trebuie să fie salvat, atunci toate universităţile ar trebui închise timp de 100 de ani complet închise! Timp de 100 de ani nimănui n-ar trebui să i se dea nici o educaţie. Timp de 100 de ani, toate şcolile, colegiile, universităţile, ar trebui închise - un gol de 100 de ani. Şi aceasta este singura cale de a-l salva pe om, pentru că educaţia i-a făcut pe oameni foarte vicleni - vicleni pentru a exploata mai mult, vicleni pentru a se folosi de ceilalţi mai mult, vicleni pentru a putea fi imorali.

Dacă nu ştii ce faci, poţi crede că faci bine, dar binele nu apare.

BUDDHA spune: compasiunea este binefăcătoare cînd ea este rezultatul luciditaţii, altfel nu este bună. Compasiunea lipsită de obiectivitate, fără luciditate, este periculoasă şi luciditatea fără compasiune este egoism. Aşa că BUDDHA spune: un BUDDHA perfect le va avea pe amîndouă: luciditate şi compasiune. Dacă devii lucid şi uiţi de ceilalţi spunînd :" De ce ar trebui să-mi fac griji? Acum sînt fericit!" închizi ochii, nu-i ajuţi pe ceilalţi, nu-i ajuţi pe ceilalţi să devină lucizi - atunci tu eşti egoist, există încă un egoism puternic.

Luciditatea ucide jumătate de ego şi cealaltă jumătate este ucisă de compasiune. Între aceste două, ego-ul este distrus în totalitate. Şi cînd un om nu mai este egoist, el a devenit un BUDDHA.

SARAHA spune:

"Din spontaneitatea care este unică,
Plină cu perfecţiunile lui BUDDHA,
Sînt născute toate fiinţele vii şi în ea vin
Să se odihnească. Dar ea nu este nici concretă, nici abstractă."

El spune: "Dintr-o asemenea spontaneitate unică sîntem noi născuţi. Dintr-o astfel de divinitate ne-am născut. Şi apoi

revenim la această divinitate să ne odihnim."

Între timp, între cele două, noi ne ataşăm prea mult de nori. Aşa că tot ce trebuie, este să nu fim ataşaţi de nori. Aceasta este TANTRA: într-un cuvînt, să nu fii ataşat de nori; pentru că norii există numai pentru o clipă. Provii din acea sursă, din acea sursă inocentă şi te vei întoarce să te odihneşti în acea sursă inocentă. Între acestea două există mulţi nori: nu te ataşa de ei. Doar observă. Aminteşte-ţi că tu nu eşti norii.

"...Sînt născute toate fiinţele vii şi în ea vin
Să se odihnească."

Noi provenim din DUMNEZEU. Noi sîntem zei. Şi ne vom duce din nou la DUMNEZEU. Între timp începem să visăm 1001 de vise: că sîntem una, sîntem alta.

DUMNEZEU este realitatea unică. DUMNEZEU este sursa ta. DUMNEZEU este ţelul tău. DUMNEZEU este chiar acum şi aici! În însăşi prezenţa ta este DUMNEZEU, ea este însăşi prezenţa lui DUMNEZEU. Cînd te uiţi la mine, DUMNEZEU este cel care se uită la mine; nu este nimeni altcineva. O deplasare, o schimbare a focalizării, de la nori la cer şi deodată vei deveni liniştit şi deodată te vei simţi plin de fericire şi deodată vei simţi cum te cuprinde binecuvîntarea.

"...Dar ea nu este nici concretă, nici abstractă."

Această divinitate nu este nici mintea, nici corpul. Mintea este abstractă; corpul este concret; corpul este grosier, mintea este subtilă. Corpul este materie, mintea este gînd. Această divinitate interioară nu este nici una din ele. Divinitatea interioară este o transcendere.

TANTRA este transcendere.

Aşa că dacă tu crezi că eşti corpul, înseamnă că eşti departe de adevăr ; atunci te identifici cu norul. Dacă gîndeşti în orice fel care te face să te identifici cu corpul sau cu mintea, atunci ai înţeles greşit.

Dacă te trezeşti şi deodată te vezi pe tine numai ca un observator care vede corpul, vede mintea, tu ai devenit SARAHA - săgeata este trasă. În această modificare de conştiinţă- care este doar o schimbare a mecanismului - săgeata este trasă, ai reuşit, ai ajuns.

A treia sutră:

"Ei merg pe alte căi şi astfel uită adevăratul extaz,
Căutînd plăcerile ce simţurile le produc.

la tine în ce hal de beat eşti!"

Beţivul suspină uşurat: "Slavă Domnului !", zise el. "Bine că-i doar asta. Eu credeam că sînt şchiop!"»

Cînd eşti sub influenţa corpului, eşti sub o influenţă chimică. Ai evitat o cursă dar eşti într-alta. Ai ieşit dintr-o groapă şi ai căzut în alta.

Cînd vrei într-adevăr să fii afară din orice groapă şi în totală libertate, va trebui să devii un observator al corpului şi al minţii luate împreună. Cînd eşti doar un observator conştient, aceasta este unica spontaneitate.

'Din spontaneitatea care e unică,

Plină cu perfecţiunile lui Buddha...'

Şi SARAHA spune: Adevărata spontaneitate e plină cu perfecţiunile lui Buddha. Care sînt perfecţiunile lui Buddha? Acestea sînt două: PARAGYAN şi KARUNA: înţelepciunea şi compasiunea. Acestea sînt cele două perfecţiuni ale lui Buddha. Dacă acestea două există, reflectîndu-se în spontaneitatea ta, atunci aceasta e unică.

Înţelepciune nu înseamnă cunoştinţe vaste. Înţelepciune înseamnă luciditate, meditaţie, linişte, observare, atenţie. Şi din această linişte, din această atenţie, apare compasiunea pentru fiinţă.

Lumea întreagă suferă. În ziua în care vei începe să te bucuri de fericirea ta, vei începe să simţi şi pentru ceilalţi. Şi ei se pot bucura; ei stau la uşa altarului şi nu intră înăuntru; se îngrămădesc afară. Ei au comoara, aceeaşi comoară pe care tu ai devenit conştient că o ai, o duc cu ei, dar nu o folosesc pentru că nu sînt conştienţi de ea.

Cînd o persoană devine Iluminată, întreaga ei fiinţă devine plină de compasiune faţă de toate fiinţele. Întreaga existenţă e plină de compasiunea sa. Rîuri de compasiune încep să curgă de la ea spre tot ce o înconjoară: bărbaţi, femei, animale, păsări, copaci, rîuri, munţi, stele. Întreaga existenţă începe să participe la compasiunea sa.

Acestea două sînt calităţile lui Buddha: că el înţelege şi că el e plin de compasiune.

Cînd spontaneitatea ta este într-adevăr conştientă, tu vei fi atunci plin de compasiune: nu poţi ucide. Oamenii vin la mine şi mă întreabă: 'BHAGWAN, tu spui să fim spontani, dar uneori eu vreau să-mi omor soţia - şi atunci?' Nu poţi ucide. Cum ai putea să ucizi?! Nu, nici chiar pe soţie - tu nu poţi ucide.

Cînd spontaneitatea ta este trează, cînd e luminoasă, nu poţi nici măcar să te gîndeşti să ucizi! Tu vei şti că nu există nici o posibilitate; nimeni nu e vreodată ucis. Fiinţa e cerul; poţi doar să împrăştii norii, dar nu poţi ucide. Atunci, care-i problema? Şi cum ai putea ucide dacă eşti atît de treaz şi atît de spontan? Compasiunea va exista în aceeaşi proporţie cu spontaneitatea. Pe măsură ce devii conştient, compasiunea va exista într-o proporţie din ce în ce mai mare.

BUDDHA a spus: Dacă există compasiune fără conştiinţă, ea e periculoasă. Tocmai asta există în oamenii pe care noi îi numim binefăcători. Ei au compasiune, dar n-au conştiinţă. Ei continuă să facă binele, dar acel bine n-a apărut nici măcar în propria lor fiinţă. Ei continuă să-i ajute pe alţii, dar ei înşişi au nevoie de ajutor. Ei înşişi sînt bolnavi şi totuşi continuă să-i ajute pe ceilalţi oameni. Aşa ceva nu e posibil. 'Doctore, vindecă-te mai întîi pe tine!'

BUDDHA spune: Dacă ai compasiune fără conştiinţă, compasiunea ta va fi dăunătoare. Binefăcătorii sînt cei mai dăunători oameni din lume. Ei nu ştiu ce fac, dar fac întotdeauna ceva pentru a-i ajuta pe oameni.

Odată a venit la mine un individ...el fusese un binefăcător toata viaţa sa, 40-50 de ani; acum avea vîrsta de 70 de ani. Pe cînd avea 20 de ani a ajuns sub influenţa lui Mahatma Gandhi şi a devenit un binefăcător. Gandhi a creat cea mai mare mulţime de binefăcători din India; India mai suferă şi acum din cauza acestor binefăcători. Şi pare dificil să scapi de ei. Acest individ, sub influenţa lui Mahatma Gandhi, s-a dus la un trib primitiv din BASTAR şi a început să-i instruiască pe oamenii primitivi: 40 de ani de efort, 50 de ani de efort. A deschis multe şcoli, şcoli înalte şi acum tocmai deschidea un colegiu.

El a venit la mine. Dorea ajutorul meu pentru colegiu. I-am zis: "Spune-mi un lucru: ai fost cu ei timp de 50 de ani - poţi să spui cu certitudine că educaţia a fost bună, că ei sînt mai buni decît erau pe vremea cînd erau needucaţi? Poţi fi sigur că munca ta de 50 de ani a făcut din ei nişte fiinţe mai bune?"

A fost puţin încurcat. A început să transpire; a spus:" Nu m-am gîndit niciodată la aşa ceva, dar poate că ai puţin dreptate. Nu , nu sînt mai buni. De fapt, cu educaţia, ei au devenit vicleni, au devenit exact aşa cum sînt şi ceilalţi oameni. Cînd m-am dus la ei acum 50 de ani, ei erau un popor minunat. Da, erau needucaţi, dar aveau demnitate. Acum 50 de ani nu era nici un

Mierea din gura lor, pentru ei atît de aproape,
Va dispare dacă ei n-o vor bea dintr-o dată."

Dacă nu devii una cu cerul, cu care eşti în realitate una, atunci tu mergi pe alte căi. Există milioane de alte căi -dar adevărata cale e una singură, şi de fapt, adevărata cale nu e o cale. Cerul nu se duce niciodată nicăieri - norii se duc... uneori spre vest, alteori spre est şi sud, uneori într-o direcţie, alteori într-alta; ei sînt nişte mari călători. Ei umblă, trasează drumuri - dar cerul pur şi simplu există. El nu are drumuri, el nu poate să meargă nicăieri. El n-are unde să se ducă. El este totul în tot.

Aşa că cei ce-şi reamintesc fiinţa lor (cerul lor) se întorc acasă, în repaus. Cu excepţia acestor puţine fiinţe, aceşti puţini BUDDHA, ceilalţi merg pe alte căi şi astfel renunţă la adevărata fericire.

Încearcă să înţelegi acest lucru. Este un adevăr extrem de profund.

În momentul în care mergi pe oricare alt drum, tu apuci pe o cale greşită faţă de adevărata ta fericire, pentru că adevărata ta fericire este însăşi natura ta. Ea nu trebuie să fie produsă, nu trebuie să fie obţinută, nu trebuie să fie atinsă.

Noi urmăm diverse drumuri pentru a ajunge undeva, dar nu acesta este ţelul nostru. El este deja aici! El există deja. Aşa că, în momentul în care începi să te mişti, te îndepărtezi de el. Orice mişcare este o mişcare de îndepărtare. Orice plecare este o renunţare. Non-plecarea este sosirea. Non-mersul este drumul adevărat. Caută-l şi-l vei pierde; nu-l căuta şi-l vei găsi.

"Ei merg pe alte căi şi astfel renunţă la adevărata fericire,
Căutînd plăcerile ce simţurile le produc."

Există două feluri de fericire. Una este condiţionată: ea se întîmplă numai în anumite condiţii. Îţi vezi soţia, eşti fericit. Sau eşti îndrăgostit de bani şi ai găsit un sac plin cu bani pe marginea străzii - şi asta e fericirea ta. Sau eşti un egoist şi ţi s-a decernat un Premiu Nobel şi dansezi de fericire. Acestea sînt condiţionate. Trebuie să te străduieşti pentru ele. Iar ele sînt momentane.

Cît timp poţi fi fericit cu o fericire condiţionată? Cît timp poate rămîne fericirea? Ea vine numai ca un fulger, pentru o clipă şi apoi pleacă. Da, cînd găseşti un sac plin cu bani eşti fericit, dar cît timp vei fi fericit? Nu prea mult. De fapt, timp de o clipă va exista un val de energie şi tu te simţi fericit dar în momentul

următor îţi va fi frică - vei fi prins? Ai cui bani sînt? Te-a văzut oare cineva? Şi conştiinţa va spune: "Nu e drept. Acesta e un fel de furt. Ar trebui să te duci la poliţie, ar trebui să predai banii poliţiei! Ce faci? Tu eşti un om moral..." şi de aici anxietate şi vinovăţie. Dar tu i-ai dus acasă; acum îi ascunzi. Acum îţi-e frică: poate că-i va descoperi soţia; poate că te-a văzut cineva; cineva trebuie să te fi văzut, cine ştie? Cineva trebuie să fi reclamat la poliţie. De aici, anxietatea.

Şi chiar dacă nimeni n-a reclamat şi nimeni n-a văzut, ce vei face cu aceşti bani? Ori de cîte ori vei face ceva, vei avea cîte un moment de fericire. Cumperi o maşină şi maşina e în garajul tău şi pentru o clipă eşti fericit. Apoi? Apoi maşina este veche; în ziua următoare este aceeaşi maşină. După cîteva zile nu te mai uiţi deloc la ea.

O fericire momentană vine şi pleacă. Ea este ca norii. Şi ca un rîu - un pîrîiaş - un rîuleţ care s-a revărsat; apoi ploaia a stat, apele s-au retras şi din nou rîuleţul este tot rîuleţ. El se revarsă într-o clipă şi în următoarea e gol. El nu e ca marea care nu e nici mai mică nici mai mare.

Mai există şi un alt fel de fericire, pe care SARAHA o numeşte adevărata fericire. Ea e necondiţionată. Nu trebuie să asiguri anumite condiţii. Ea există! Trebuie doar să priveşti în tine şi vei vedea că ea există. Nu ai nevoie de o femeie, nu ai nevoie de un bărbat; nu ai nevoie de o casă mare, nu ai nevoie de o maşină; nu e nevoie să ai prea mult prestigiu, putere, forţă - nimic. Dacă-ţi închizi ochii şi doar te duci înăuntru ea există...

Doar această fericire poate fi veşnică. Doar această fericire poate fi veşnic a ta.

Căutînd, vei găsi lucruri trecătoare. Fără să cauţi, vei găsi acest Etern Absolut.

"Ei merg pe alte căi şi astfel renunţă la adevărata fericire,
Căutînd plăcerile ce simţurile le produc.
Nectarul din gura lor, pentru ei atît de aproape,
Va dispare dacă nu-l vor bea dintr-o dată."

Nectarul e în gura ta şi tu te duci să-l cauţi în Himalaya, în nişte munţi? Trebuie să fi auzit poveşti cum că există mult nectar în Himalaya şi tu pleci să-l cauţi. Şi nectarul este chiar în gura ta!

În India, misticii au vorbit întotdeauna despre cerbul moscat. Există un anumit tip de cerb care secretă mosc la nivelul

ombilicului său. Parfumul de mosc începe să se secrete numai cînd cerbul e în călduri... Moscul este o şmecherie naturală, o şmecherie biologică: cînd moscul începe să şi elibereze parfumul, femela e atrasă de cerb; ele sînt atrase de mosc, de miros.

Mirosul este unul din cele mai sexuale simţuri. Iată de ce omul şi-a distrus mirosul. Mirosul e un simţ periculos. În realitate, tu nu miroşi. De fapt, însuşi cuvîntul a ajuns foarte condamnat. Dacă cineva are ochi buni, minunaţi, spui că el vede bine; dacă cineva are o ureche muzicală perfectă, spui că el aude bine - dar nu spui că ei miroase bine. De ce? De fapt, dacă spui că el miroase, asta înseamnă ceva exact opus - înseamnă că el miroase urît, nu că el are capacitatea de a mirosi. Această capacitate e pierdută.

Omul nu miroase. Şi noi încercăm să ne ascundem mirosurile noastre sexuale prin parfumuri, prin curăţenie, prin una şi alta - ascundem! Ne e frică de miros, pentru că mirosul e simţul cel mai apropiat de sex. Animalele se îndrăgostesc prin miros. Animalele se miros unul pe altul şi cînd sînt că mirosurile lor se potrivesc, numai atunci ele fac dragoste; atunci există armonie în fiinţa lor.

Acest parfum de mosc este secretat de cerb, numai cînd el este în călduri şi are nevoie de o femelă. Femela va veni să-l găsească. Dar el e în încurcătură, el începe să simtă mirosul de mosc şi nu poate înţelege că acesta vine din propriul său ombilic, din propriul său corp. Aşa că el aleargă ca un nebun, încearcă să afle de unde vine acest miros atît de puternic. Cum ar putea el să înţeleagă? Nici măcar omul nu poate înţelege de unde vine fericirea, de unde vine frumuseţea, de unde vine bucuria. Aşa că cerbul poate fi iertat - bietul cerb! El aleargă dintr-o parte în alta în căutarea moscului şi cu cît aleargă mai mult, cu atît mai mult parfum se răspîndeşte în toată pădurea; oriunde se duce, acolo există parfumul lui. Se spune că uneori el aproape înnebuneşte, neştiind că el este cel care secretă moscul.

Şi la fel se întîmplă şi cu omul; el aleargă nebun dorind şi căutînd - uneori bani, alteori faimă, una, alta, dar moscul e în el, nectarul e în gura sa. Şi iată ce spune SARAHA:

"Nectarul din gura lor, pentru ei atît de-aproape
Va dispare dacă nu-l vor bea dintr-o dată."

Şi atunci el spune: Bea-l dintr-o dată! Nu pierde nici o singură clipă! Altfel el va pieri. Acum, sau niciodată. Dintr-o dată; nu trebuie să pierzi timpul. Acest lucru poate fi făcut imediat,

pentru că n-ai nevoie de nici o pregătire. E miezul tău interior, acest nectar e al tău, acest mosc e ascuns în ombilicul tău. Îl duci cu tine de la naştere, dar tu îl cauţi în lume.

Ultima sutră:

"Animalele nu înţeleg lumea
Ca pe un loc trist. Nici înţeleptul
Care bea nectarul ceresc,
În timp ce animalele tînjesc după senzualitate."

Cuvîntul "animal" e o traducere a cuvîntului hindi sau sanscrit PASHU. Acest cuvînt are o semnificaţie proprie. Ad-literam, pashu înseamnă animal, dar asta este o metaforă. El vine de la cuvîntul pash; pash înseamnă sclavie. Pash înseamnă persoana care este în sclavie.

Animalul este cel care este în sclavie - în sclavia corpului, a instinctelor, a inconştientului; în sclavia societăţii, a minţii, a gîndirii. Animalul este cel care e în sclavie.

"Animalele nu înţeleg lumea ..."

Cum pot ele să înţeleagă? Ochii lor nu sînt liberi să vadă; minţile lor nu sînt libere să gîndească; corpurile lor nu sînt libere să simtă. Ele nu aud, nu văd, nu miros, nu pipăie - ele sînt în sclavie. Toate simţurile sînt schilodite, înlănţuite.

"Animalele nu înţeleg lumea ..."

Cum ar putea ele să înţeleagă lumea? Lumea poate fi înţeleasă numai în libertate. Cînd nici o scriptură nu te leagă şi nici o filozofie nu te înlănţuie şi cînd nici o teologie nu e o închisoare pentru tine, cînd eşti în afara tuturor încătuşărilor, doar atunci poţi înţelege. Înţelegerea apare numai în libertate. Înţelegerea apare numai într-o minte neîncătuşată:

"Animalele nu înţeleg lumea
Ca pe un loc trist."

Şi ele nu pot înţelege că lumea e un loc trist, al suferinţei. Aşa-zisa lume, creată de către minte şi corp, este un miraj. Ea pare foarte frumoasă, însă pare doar - în realitate ea nu e aşa. E ca un curcubeu - foarte frumos, foarte colorat; te apropii de el şi el dispare. Dacă vrei să apuci curcubeul, mîna ta va fi goală, nu vei avea nimic în ea. Curcubeul e un miraj. Dar din cauza inconştienţei, noi nu putem vedea acest lucru.

Numai conştienţi fiind vom avea o viziune reală; atunci putem vedea ce este miraj şi ce este realitate. Orice fericire, care apare printr-o conjunctură exterioară, este un miraj şi datorită ei vei suferi. Este o înşelăciune, o halucinaţie.

Simţi că eşti foarte fericit lîngă o femeie sau un bărbat? La un moment dat vei ajunge să suferi. Mai devreme sau mai tîrziu, vei constata că toată fericirea a dispărut. Mai devreme sau mai tîrziu, vei constata că doar îţi imaginai că eşti fericit, dar că n-ai fost niciodată. Poate a fost doar un vis. Ţi-ai imaginat. Cînd este revelată realitatea femeii şi a bărbatului, afli că nu sînt decît două animale urîte care încearcă să se domine unul pe altul.

O anecdotă:

«Un binevoitor făcea tot posibilul să-l facă pe ginere să-şi vină în fire.

"Unde-ţi sînt nervii, bătrîne?" îl întrebă el. "Tremuri ca o frunză!"

"Ştiu că tremur", răspunse el, "dar sînt cu nervii la pămînt. Am ceva motive să fiu speriat, nu-i aşa? N-am mai fost căsătorit niciodată."

"Desigur că nu", zise binevoitorul. "Dacă ai fi fost, ai fi mult mai speriat decît eşti"».

Pe măsură ce observi viaţa, pe măsură ce o înţelegi, cu cît înveţi mai mult despre ea, cu atît vei fi mai deziluzionat. Nu există nimic în ea... doar nişte miraje atrăgătoare. De multe ori ai fost prostit. De multe ori ai alergat, ai călătorit, pentru a nu găsi nimic.

Dacă eşti atent, experienţa ta te va elibera de lume. Şi prin "lume" eu nu înţeleg şi nici SARAHA nu înţelege, lumea copacilor, a stelelor, a rîurilor şi a munţilor; prin "lume" el înţelege lumea pe care tu o proiectezi prin mintea ta, prin dorinţa ta. Acea lume este MAYA, acea lume este iluzorie, aceea este creată de către dorinţe, aceea este creată de către gînduri. Cînd gîndurile şi dorinţele dispar şi există doar conştiinţă, luciditate, cînd există conştiinţă fără nici un conţinut, cînd nu mai există nici un gînd-nor, ci doar conştiinţa-cer, atunci tu vezi lumea adevărată. Acea lume adevărată e ceea ce religiile numesc DUMNEZEU, sau ceea ce BUDDHA numeşte Nirvana.

"Animalele nu înţeleg lumea
Ca pe un loc trist. Nici înţeleptul
Care bea nectarul ceresc,
În timp ce animalele tînjesc după senzualitate."

Dar cînd eşti înfrînt în speranţa ta, cînd eşti înfrînt în visul tău, tu crezi că poate acest vis a fost greşit şi începi să visezi un alt vis. Cînd nu ţi s-a realizat dorinţa, tu crezi că nu ai depus destul efort. Din nou eşti decepţionat.

*

O anecdotă:

«"O femeie stînd într-un tramvai observă că bărbatul de lîngă ea îşi clatină capul dintr-o parte în alta, ca un metronom. Curiozitatea femeii ajungînd la maxim, ea îl întrebă de ce face asta.

" Aşa pot cunoaşte ora", replică individul.

" Ei bine, cît este ceasul ? " întrebă femeia.

" Patru şi jumătate", răspunse el continuînd să-şi mişte capul.

" Ai greşit ! Este cinci fără un sfert'.

" Oh! Atunci trebuie să fi mers prea încet !" răspunse bărbatul, mărindu-şi viteza»

Deci, cam aşa merg treburile. Dacă nu obţii ceva, tu crezi că poate nu ai depus suficient efort, sau că viteza ta a fost prea mică, sau că spiritul tău competitiv nu a fost suficient pentru a-i depăşi pe ceilalţi. Nu ai fost suficient de agresiv. N-ai fost suficient de violent; ai fost letargic şi leneş; data viitoare te vei mobiliza mai bine; data viitoare trebuie să-ţi demonstrezi voinţa şi forţa.

Dar asta n-are nimic de-a face cu voinţa ta. Ai avut un eşec deoarece succesul nu este posibil. Nu ai avut un eşec din cauza efortului tău, a vitezei, a agresiunii - nu. Nu ai avut un eşec pentru că erai imperfect. A fost un eşec pentru că eşecul este singura posibilitate din lume; nimeni nu are succes. Nimeni nu poate avea succes! Succesul nu este posibil. Dorinţele nu pot fi împlinite. Iar închipuirile nu-ţi permit niciodată să vezi realitatea şi tu rămîi în sclavie.

Şi experimentezi acelaşi eşec iar şi iar, aşa cum l-am experimentat şi eu. Şi experimentezi mereu acelaşi eşec pe care l-au experimentat BUDDHA şi SARAHA. Atunci care este diferenţa? Tu experimentezi eşecul, dar nu înveţi nimic din asta. Aceasta este singura diferenţă. În momentul în care începi să înveţi din asta, tu vei fi un BUDDHA.

O experienţă, altă experienţă, o altă experienţă, dar nu pui la un loc toate aceste experienţe, nu tragi o concluzie ! Tu spui: " Această femeie s-a dovedit ingrozitoare, dar nu este nimic, există milioane de femei. Voi găsi alta." Şi această femeie se dovedeşte un eşec şi tu începi să speri, să visezi, că vei găsi o alta. "Asta nu înseamnă că toate femeile sînt un eşec, dacă o femeie a fost un eşec. Nu înseamnă că dacă un bărbat a fost un eşec, toţi bărbaţii vor fi un eşec". Tu continui să speri, continui să

speri, speranţa îţi învinge experienţa şi niciodată nu înveţi nimic din ea.

O relaţie devine o limitare, o legătură , o sclavie : simţi că ceva a mers rău: - data viitoare vei face toate eforturile pentru a nu mai face din ea o sclavie. Dar nu vei avea succes - pentru că succesul nu poate să existe. Eşecul este singura posibilitate; succesul este imposibil.

În ziua în care vei recunoaşte că eşecul este singura posibilitate, că toate cucubeele sînt false şi că toate fericirile care strălucesc şi luminează de departe şi care te atrag ca nişte magneţi, sînt doar nişte vise goale, nişte dorinţe, că te păcăleşti singur, în acea zi în care vei recunoaşte aceste fapte, apare transformarea, se naşte o fiinţă nouă.

O anecdotă:

«Cu o lovitură în uşă şi cu un foşnet furios al fustelor, o femeie solidă intră în biroul ofiţerului stării civile.

"Aţi legalizat sau nu acest act prin care mă mărit cu John Henry?" zise ea aruncînd un document pe masă.

Funcţionarul îl examină de aproape cu ochelarii săi. " Da, doamnă", zise el precaut, " Cred că da. De ce ?"

"Ei bine, ce ai de gînd să faci în legătură cu asta? " scrîşni ea." El a evadat!"»

Toate legăturile sînt frumoase doar la suprafaţă; adînc în interior ele sînt un fel de sclavie. Eu nu spun să nu ai relaţii cu oamenii; eu spun să ai relaţii, dar să nu crezi că vreo relaţie îţi va aduce fericirea. Desigur, va trebui să ai relaţii cu oamenii, doar trăieşti în lume! Va trebui să ai relaţii cu oamenii, dar nici o relaţie nu îţi va aduce fericirea, deoarece fericirea nu vine niciodată din afară. Întotdeauna ea străluceşte din interior, ea decurge întotdeauna din interior.

Şi SARAHA spune: omul care crede că fericirea vine din exterior este un animal - el este un PASHU - el este în sclavie. Şi omul care cunoaşte faptul că fericirea nu vine niciodată din exterior şi că ori de cîte ori vine, ea vine din interior, este liber. El este un om; este într-adevăr un om , nu mai este un animal. Cu această libertate s-a născut doar omul.

"Animalele nu înţeleg lumea
Ca pe un loc trist. Nici înţeleptul
Care bea nectarul ceresc..."

Ce este acest nectar ceresc? El este simbolul micrii pe care deja o ai în gură şi încă nu ai gustat-o. Nu ai avut deloc timp

să o guşti. Întreaga lume este prea mare şi tu alergi de la un loc la altul. Tu nu ai deloc timp să guşti micrea care este deja acolo.

Acesta este nectarul ceresc - dacă îl guşti, ajungi în cer. Dacă îl guşti, atunci nu mai există moarte - de aceea el este numit " nectar ceresc": devii nemuritor. Tu eşti nemuritor. Tu nu ai ştiut asta, dar eşti nemuritor. Nu există moarte: eşti nemuritor. Cerul este nemuritor; numai norii s-au născut şi mor. Rîurile s-au născut şi mor, marea este nemuritoare. La fel eşti şi tu.

SARAHA îi spune regelui aceste sutre. El nu a încercat să-l convingă logic. De fapt el îşi pune fiinţa la dispoziţia acestuia. Şi îi dă un nou sfat: să se uite la SARAHA. TANTRA este un nou mod de a înţelege viaţa. Şi eu nu am întîlnit niciodată ceva mai profund decît TANTRA.

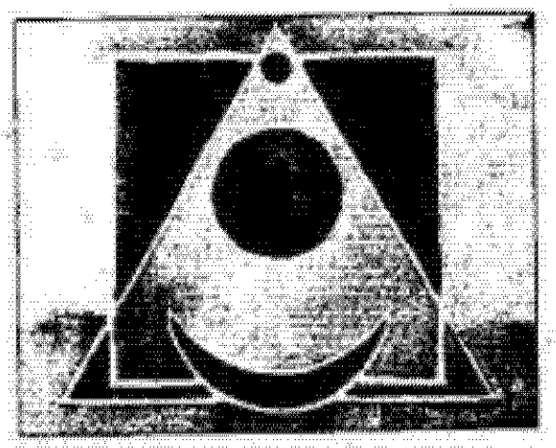

iar această dragoste este extraordinară, este unică.

Întrebarea este pusă de Anand Anupam. Eu am observat-o. Ea opune rezistenţă. Întrebarea nu este doar intelectuală, este existenţială. Ea s-a luptat din greu... dar nu poate învinge. Ea este binecuvîntată, deoarece nu poate învinge. Înfrîngerea sa este sigură, absolut sigură. Eu am văzut această dragoste în ochii ei; această dragoste este atît de puternică încît va distruge orice rezistenţă, încît va învinge, cu toate eforturile ego-ului de a supravieţui.

Cînd dragostea este puternică, ego-ul poate încerca să triumfe, dar este deja o bătălie pierdută pentru ego. De aceea atît de mulţi oameni trăiesc fără dragoste. Ei vorbesc despre dragoste, dar trăiesc fără dragoste. Ei fantazează despre dragoste, dar nu o vor cunoaşte niciodată , pentru că a cunoaşte dragostea înseamnă a te distruge în totalitate pe tine.

Cînd te duci la un Maestru, este fie o distrugere totală, fie nimic. Fie te dizolvi în mine şi îmi permiţi mie să mă dizolv în tine, fie poţi fi aici , dar nu se întîmplă nimic. Dacă ego-ul rămîne, atunci între mine şi tine există un zid chinezesc. Şi un zid chinezesc nu poate fi distrus uşor pentru că ego-ul este foarte subtil şi parşiv.

Dar de îndată ce a apărut dragostea, ego-ul este neputincios; şi am văzut această dragoste în ochii lui Anupam. Ea există. Se va da o mare bătălie, dar asta este bine! - pentru că cei care vin cu foarte multă uşurinţă, în realitate nu vin. Cei care vin greu, cei care se luptă pas cu pas, numai aceia vin.

Dar nu este nimic îngrijorător. Călătoria este foarte lungă. Anupam va avea nevoie poate de ani de zile, dar să nu îşi facă griji ! Ea este pe drumul cel bun. Şi a trecut de punctul din care s-ar fi putut întoarce înapoi; ea a trecut de punctul non-întoarcerii. Deci este numai o problemă de timp.

Ea este deschisă faţă de mine. Eu nu forţez niciodată pe nimeni, pentru că nu este nevoie. Şi este bine să le dau timp şi suficientă libertate, astfel încît ei să vină din propria lor voinţă. Cînd capitularea vine din libertate, ea este de o sublimă frumuseţe.

Dar poţi avea încredere că vine, că este pe drum. În miezul cel mai adînc al fiinţei tale, ea a sosit deja; acum este doar o problemă de timp, astfel încît esenţa ta lăuntrică să înfrumuseţeze mintea superficială. În inima ta, tu ai venit deja la mine. Numai în minte există bătălia. În centru, tu ai venit deja alături de mine;

numai la periferie se mai duce o luptă. În realitate, Statul Major s-a predat deja.

Trebuie să fi auzit despre un soldat japonez care încă mai lupta: al doilea război mondial se terminase, trecuseră mulţi ani şi la 20 de ani după încheierea războiului el încă mai lupta, încă mai credea că aparţine armatei Japoniei şi că luptele continuă. El trebuie să fi fost demenţ! Se ascundea şi ucidea oameni- singur!

Cînd, acum cîţiva ani, el s-a întors în Japonia, i s-a făcut o primire de erou. Într-un fel, el este un erou. El era inconştient, dar trebuie să fi fost un om de o mare voinţă. El trebuie să fi auzit de la alţii; cum să nu auzi timp de 20 de ani că Japonia s-a predat, că războiul s-a terminat? Dar el a insistat:" Cît timp nu voi primi un ordin de la comandantul meu, eu nu mă voi preda." Comandantul era mort, aşa încît nu a existat nici o posibilitate să primească un ordin de la comandant şi el a continuat să lupte toată viaţa. Era foarte greu să-l prinzi; era foarte periculos, dar a fost prins.

Exact acelaşi este cazul cu Anupam: Cartierul general s-a predat deja, comandantul este mort! Numai la periferie, undeva în pădurile din Indonezia, tu continui lupta. Dar mai devreme sau mai tîrziu, oricît de nebună ai fi, vei primi ştirile...

A DOUA ÎNTREBARE: " Aş vrea să devin adevărat. Mă simt într-un cerc vicios, într-o închisoare. Aş vrea să ies, dar cum?"

Primul lucru: nu eşti într-o închisoare. Nimeni nu este, nimeni n-a fost vreodată. Închisoarea este o închipuire. Desigur, tu eşti inconştient, dar nu eşti într-o închisoare. Închisoarea este un vis, un coşmar pe care tu l-ai creat. Aşa că întrebarea fundamentală nu este să ieşi din închisoare; întrebarea fundamentală este cum să nu mai dormi. Şi este o mare diferenţă în felul cum accentuezi întrebarea. Dacă începi să gîndeşti : "Cum să ies din închisoare ?" atunci vei începe să te lupţi cu închisoarea, care nu există, atunci vei acţiona într-o direcţie greşită.

Tocmai asta au făcut atîţia oameni de-a lungul secolelor. Ei cred că sînt în închisoare, aşa că se luptă cu închisoarea, se luptă cu gardienii, cu temniceri, cu sistemul. Se luptă cu morile de vînt! Ei continuă să se agaţe de barele ferestrelor; ei vor să evadeze din închisoare, încearcă să descuie închisoarea, dar aşa ceva nu se poate, deoarece închisoarea nu există. Temnicerul,

gardianul, barele şi lacătele sînt toate imaginare.

Eşti într-un somn adînc şi ai un coşmar. Întrebarea fundamentală este cum să te trezeşti din somn.

O anecdotă:

«Nici măcar o întemniţare adevărată nu poate fi mai patetică decît cea suferită de un beţiv care se tîra în agonie pe aleea ce înconjura, pe dinafară, gardul unei grădini publice, bătînd în zăbrele şi strigînd:" Lăsaţi-mă să ies! Lăsaţi-mă să ies!"»

Aceasta este situaţia voastră: Nu sînteţi într-o închisoare; pur şi simplu sînteţi beţi. Voi gîndiţi că sînteţi închişi. Aceasta este doar un gînd. Şi eu ştiu cum apare acest gînd în mintea voastră: deoarece vă simţiţi atît de limitaţi - şi numai din limitare apare ideea închisorii. Oriunde te-ai duce, există o limitare; te poţi duce numai pînă undeva şi mai departe nu mai poţi merge; atunci, trebuie să existe un zid care să te împiedice. Aşa că tragi concluzia că există un zid în jurul tău; poate că nu este vizibil, poate că este un zid făcut din sticlă foarte transparentă; poţi vedea prin el, dar oriunde te-ai duce, în orice direcţie, te împiedici mereu şi nu poţi trece de un anumit punct.

Asta te convinge de existenţa închisorii, te convinge că eşti închis. Dar şi această limitare este tot din cauza somnului. În somn te identifici cu corpul, aşa că limitările corpului devin limitările tale. În somn te identifici cu mintea, aşa că limitările minţii devin limitările tale.

Tu eşti nelimitat. Eşti nemărginit. De îndată ce eşti fiinţa ta pură, nu mai există nici o limitare - eşti un zeu. Dar pentru a cunoaşte această stare divină, nu începe să te lupţi cu închisoarea, astfel nu vei învinge niciodată. Şi pe măsură ce vei învinge te vei simţi din ce în ce mai liber. Şi pe măsură ce vei fi înfrînt, te vei simţi din ce în ce mai frustrat, îţi vei pierde din ce în ce mai mult încrederea în tine, vei simţi din ce în ce mai mult că pare imposibil să evadezi.

Să începi prin a deveni mai lucid, să începi prin a deveni mai treaz, mai atent. Acesta e singurul lucru care trebuie făcut.

Fiind lucid vei începe să simţi că pereţii care erau atît de apropiaţi nu mai sînt apropiaţi; ei se îndepărtează. Închisoarea ta devine din ce în ce mai mare. Cu cît ţi se dilată conştiinţa, cu atît mai mult vei vedea că închisoarea ta nu mai e atît de mică - ea devine din ce în ce mai mare. Cu cît conştiinţa e mai dilatată, cu atît mai mare este spaţiul în care te poţi mişca, trăi, iubi, exista. Şi atunci vei cunoaşte mecanismul de bază: cu cît conştiinţa este

mai mică, cu atît pereţii sînt mai apropiaţi; cînd eşti inconştient, pereţii te strivesc din toate părţile. Eşti într-o celulă mică; nu e posibilă nici măcar o mişcare cît de mică.

Ţine minte această expresie: dilatarea conştiinţei. Datorită acestei dilatări, vei înţelege ce este adevărata libertate. Într-o zi, cînd conştiinţa ta va fi absorbită şi în interior nu mai există nici o umbră de întuneric, cînd în tine nu va mai fi nimic inconştient, cînd lumina va străluci puternic, cînd vei fi luminos datorită dilatării conştiinţei - atunci deodată vei vedea că nici măcar cerul nu te limitează, că nu eşti limitat deloc.

Aceasta este experienţa misticilor din toate erele. Cînd ISUS spune: "Eu şi Tatăl meu din ceruri sîntem una", iată ce înţelege el; el spune: "Eu nu am limitări." Aceasta e o cale de a spune acelaşi lucru, o cale metaforică, o cale simbolică: "Eu şi Tatăl meu din ceruri nu sîntem doi, ci unul - eu, care sînt în acest mic corp şi El - care este infinit, nu sîntem doi, ci unul. Sursa mea şi eu sîntem una. Eu sînt la fel de mare ca DUMNEZEU însuşi"

Asta înţeleg înţelepţii din UPANISHADE cînd declară: "AHAM BRAHMASMI - Eu sînt Absolutul, eu sînt DUMNEZEU." Aceasta e spusă într-o stare de conştiinţă în care nu mai există deloc inconştienţă.

Asta înţelege MANSUR cînd declară: "Ana - el -Haqq, Eu sînt Adevărul".

Aceste importante afirmaţii sînt foarte semnificative. Ele spun pur şi simplu că tu eşti tot atît de mare cît este conştiinţa ta - nici mai mult, nici mai puţin. Tocmai de aceea sînt drogurile o atît de mare atracţie; pentru că ele, pe o cale chimică, îţi forţează conştiinţa să devină ceva mai mare decît este ea în prezent. L.S.D.-ul, sau marijuana, sau mescalina, îţi dau o expansiune bruscă a conştiinţei. Desigur, această expansiune, dilatare, e forţată şi e violentă şi nu trebuie făcută. Îţi aii mult, ea este pur chimică, deci n-are nimic de-a face cu spiritualitatea. Prin ea, tu nu creşti! Creşterea spirituală apare numai printr-un efort voluntar. Creşterea spirituală nu este ieftină, nu este la fel de ieftină ca o doză de L.S.D.; nici o cantitate de L.S.D. nu îţi poate da o creştere spirituală.

Aldous Huxley a greşit foarte mult cînd a început să creadă că a atins prin L.S.D. aceeaşi experienţă ca şi Kabir, sau ca Eckhardt, sau ca Baso; nu, nu este aceeaşi experienţă. Da, ceva este similar; această similaritate constă în dilatarea

creştin sau un hindus sau un mahomedan . Prin alegere, ai devenit identic cu India, cu China, cu Germania, dar prin adevăr întregul îţi aparţine ţie şi tu aparţii întregului- tu eşti universal.

Întregul trăieşte prin tine. Tu nu eşti doar o parte. Întregul trăieşte prin tine ca întreg. Alege, preferă, detestă şi te vei rătăci.

Să nu spui niciodată: "Aş vrea să devin adevăr..." Atunci în numele adevărului tu devii neadevăr. Tocmai aşa o persoană devine un creştin, deoarece ea crede că creştinismul are dreptate şi "Eu aş vrea să devin adevăr", aşa că devine un creştin. Te rog să nu devii un creştin, un hindus. Tu eşti un Christos! De ce să devii creştin? Starea de Christos n-are nimic de-a face cu ISUS; este tot atît de mult a ta pe cît este a lui ISUS. Starea de Christos este o stare de nealegere lucidă.

Aşa că, vă rog să nu începeţi să gîndiţi în termeni de dorinţă: " Aş vrea să devin adevăr." Tocmai aceasta este calea de a deveni neadevăr. Renunţaţi la această dorinţă- doar existaţi, nu încercaţi să deveniţi. A deveni înseamnă a deveni neadevăr; existenţa este adevăr. Şi, în asta constă diferenţa!

Devenirea este în viitor: ea are un ţel. Existenţa este aici şi acum: ea nu are un ţel, ea este deja prezentă. Aşa că oricine ai fi, fii ceea ce eşti; nu încerca să devii altceva. Ai fost învăţat să ai idealuri, ţeluri- să devii! Întotdeauna ai fost forţat să devii ceva.

Toată învăţătura mea constă în: Orice ai fi, oricine ai fi, este minunat. Este mai mult decît destul. Doar să fii ceea ce eşti. Încetează cu devenirea şi doar fii! Şi acum, desigur, tu întrebi: "Aş vrea să devin adevăr, dar ce este aceasta şi unde este?" De îndată începi să gîndeşti în termeni de devenire, atunci desigur tu vrei să ştii care este ţelul: Ce este aceasta? Ce este acest adevăr care vreau eu să devin? Şi atunci cînd apare "ţelul", apare şi "cum" ?: Cum să-l obţin? Apoi întreaga tehnologie, metodologie...

Eu spun că tu eşti Acela. În UPANISHADE, se spune: TAT-TVAM-ASI- tu eşti Acela. Nu este o problemă de devenire. DUMNEZEU nu este undeva în viitor: DUMNEZEU este chiar acum, chiar în clipa de faţă, în tine, în afara ta- peste tot- pentru că numai DUMNEZEU există, nimic altceva nu există. Tot ceea ce există poartă sănătinţa divină.

Aşa că, fii! Nu încerca să devii. Atunci un lucru duce la altul: dacă vrei să devii, atunci apare ideea: Care ideal? Ce voi deveni? Atunci va trebui să-ţi imaginezi un ideal cu care să

semeni: ISUS, BUDDHA, KRISHNA. Atunci va trebui să-ţi alegi o imagine şi vei deveni o copie.

KRISHNA n-a fost repetat niciodată. Înţelegi acest adevăr simplu? KRISHNA nu se poate naşte a doua oară. Nu poţi înţelege acest adevăr foarte simplu, că BUDDHA este irepetabil? Fiecare fiinţă este unică, completă - tot aşa eşti şi tu. Dacă încerci să devii altcineva, vei avea o falsă identitate, vei fi o pseudo-existenţă. Vei fi o copie. Fii originalul! Numai atunci poţi fi tu însuţi. N-ai unde să te duci, n-ai ce să devii.

Dar ego-ul vrea un ideal. Ego-ul există între momentul prezent şi ideal. Aceasta este mecanismul ego-ului. Cu cît ai un ideal mai mare, cu atît ego-ul este mai mare. Dacă vrei să devii un Christos, dacă eşti un creştin, atunci tu ai un ego mare; poate că acesta este chiar pios, dar asta nu contează. Un ego pios este tot atît de mult ego ca oricare alt ego; uneori chiar mai periculos decît ego-urile obişnuite.

Dacă eşti un creştin, atunci eşti pe un drum al ego-ului. Ego-ul înseamnă distanţa dintre tine şi ţel. Oamenii vin la mine şi mă întreabă:" Cum să distrug ego-ul?" Nu poţi distruge ego-ul cît timp nu distrugi devenirea. Nu poţi distruge ego-ul pînă cînd nu distrugi ideea, idealul, speranţa, viitorul.

Ego-ul există între momentul prezent şi idealul viitor. Cu cît idealul este mai mare, cu cît este mai îndepărtat, cu atît mai mult loc, cu atît mai multe posibilităţi are ego-ul de a exista. Iată de ce o persoană religioasă este uneori mai egoistă decît una materialistă. Materialistul nu poate avea tot atît de mult spaţiu între el şi idealul său, cît are persoana religioasă. Persoana religioasă vrea să devină DUMNEZEU! Aceasta este cea mai mare posibilitate. Ce ideal mai mare poţi avea? Persoana religioasă vrea să se elibereze (MOKSHA), şi să ajungă în cer, în rai - ori, ce ideal mai îndepărtat poţi imagina? Persoana religioasă vrea să fie absolut perfectă. Acum, ego-ul va exista în umbra acestei idei de perfecţiune.

Ascultaţi-mă! Eu nu spun că trebuie să deveniţi zei - eu declar că voi sînteţi zei. Atunci nu se mai pune problema apariţiei ego-ului; n-a mai rămas loc pentru el. Nu trebuie să te duci în rai; eşti deja acolo. Doar să te uiţi bine de jur-împrejur... eşti deja acolo! Este o realitate, raiul este o realitate. Este un dat a momentului prezent.

Ego-ul prosperă cînd tu ai ţeluri şi idealuri. Şi există 1001 de probleme cu ego-ul. Pe de o parte, el se simte foarte bine să

conştiinţei. Dar este totodată şi foarte diferită: ea este un lucru forţat; ea e o violenţă împotriva biologiei şi a chimiei tale. Şi tu rămîi acelaşi! Nu creşti prin ea. De îndată ce dispare influenţa drogului, tu eşti din nou acelaşi om, acelaşi om mic.

Kabir nu va fi niciodată acelaşi om, deoarece la el dilatarea conştiinţei n-a fost un lucru forţat - el a crescut odată cu ea. Nu e posibilă întoarcerea înapoi. Ea a devenit o parte din el. Ea a devenit fiinţa lui. El a absorbit-o.

Dar atracţia faţă de droguri poate fi înţeleasă. Atracţia a existat întotdeauna; ea n-are nimic de-a face cu generaţia modernă. Ea a existat dintotdeauna...încă de la VEDE; omul a fost mereu puternic atras de droguri. Este o monedă falsă; îţi dă o posibilitate de a întrezări adevărul, dar într-un fel foarte nenatural. Dar omul a căutat întotdeauna expansiunea; el întotdeauna a vrut să devină mai mare.

Uneori el vrea să devină mare prin bani: da, banii îţi dau un sentiment de dilatare; ei sînt un drog. Cînd ai bani mulţi, simţi că limitele tale nu mai sînt atît de apropiate de tine; ele sînt mai îndepărtate. Poţi avea cîte maşini vrei; nu eşti limitat. Dacă deodată vrei să ai un Rolls-Royce, îl poţi avea - şi aceasta te face să te simţi liber. Cînd nu ai bani, trece un Rolls-Royce pe lîngă tine, apare dorinţa...dar şi limitarea. Buzunarul tău e gol, n-ai nici un ban. Te simţi lovit - zidul: nu te poţi duce dincolo de el. Maşina există; o vezi; o poţi avea chiar acum - dar există un zid între tine şi maşină: zidul sărăciei.

Banii îţi dau un sentiment de dilatare, un sentiment de libertate. Dar şi aceasta este o falsă libertate. Poţi avea mult mai multe lucruri, dar asta nu te va ajuta să creşti. Nu devii mai mult - ai mai mult, dar fiinţa ta rămîne aceeaşi. La fel este puterea: dacă eşti un prim-ministru sau preşedintele unei ţări, te simţi puternic: armata, poliţia, tribunalul, întreaga suprastructură a ţării, sînt în mîinile tale. Graniţele ţării sînt graniţele tale; te simţi teribil de puternic. Dar şi acesta este un drog.

Daţi-mi voie să vă spun: politica şi banii sînt tot nişte droguri ca şi L.S.D. şi marijuana, dar mult mai periculoase. Dacă ar trebui să alegi între L.S.D. şi bani, L.S.D.-ul e mult mai bun. Dacă ar trebui să alegi între politică şi L.S.D., atunci L.S.D. e mult mai puţin periculos. De ce spun eu asta? Pentru că prin L.S.D. te vei distruge doar pe tine, dar cu ajutorul banilor îi distrugi şi pe alţii. Prin L.S.D. îţi vei distruge structura ta biologică , dar prin politică vei distruge milioane de oameni.

Ia gîndiţi-vă: dacă Adolf Hitler ar fi fost toxicoman, lumea ar fi dus-o mult mai bine; dacă el ar fi folosit L.S.D., ar fi trebuit să-i mulţumim lui DUMNEZEU: "Este foarte bine că el rămîne în casa sa şi ia pilule. Lumea poate trăi fără el." Banii, politica, sînt nişte droguri mult mai periculoase.

Acum, ironia soartei: politicienii sînt întotdeauna împotriva drogurilor; ei nu sînt conştienţi că ei înşişi sînt nişte toxicomani. Şi fac o greşeală mult mai periculoasă, pentru că greşeala lor implică şi vieţile celorlalţi. Un om este liber să facă tot ce vrea. L.S.D. poate fi în cel mai rău caz un prilej de sinucidere, dar nu de crimă. El este sinucidere! Şi eşti liber să te sinucizi, sau ar trebui să fii liber să te sinucizi, pentru că este viaţa ta; dacă nu vrei să trăieşti, este problema ta. Dar banii sînt ucigători; la fel de ucigătoare este puterea politică, ea îi ucide pe alţii.

Eu nu spun să alegeţi drogurile. Eu spun că toate drogurile sînt rele: bani, politică, L.S.D., marijuana. Alegi aceste lucruri, deoarece ai o falsă credinţă că ele îţi vor dilata conştiinţa. Conştiinţa poate fi dilatată foarte simplu, foarte uşor, pentru că de fapt ea este întotdeauna dilatată. Trăieşti numai printre noţiuni false: noţiunile false sînt barierele tale, închisoarea creată de tine.

Tu zici: "Mi-ar place să devin adevăr..."

ŢIE NU ŢI-E POATE SĂ-ŢI PLACĂ SAU SĂ-ŢI DISPLACĂ. Asta nu ţine de alegerea ta. Adevărul există! N-are importanţă dacă el îţi place sau nu-ţi place ţie. Poţi alege minciuna, dar nu poţi alege adevărul; adevărul există. Iată de ce insistă atît de mult Krishnamurti asupra luciditătii nealegerii. Tu nu poţi alege adevărul. Adevărul există deja! El n-are nimic de-a face cu alegerea ta, cu ce-ţi place sau nu-ţi place ţie.

În momentul în care renunţi la alegere, vei descoperi adevărul. Tocmai din cauza alegerii, nu poţi vedea adevărul. Alegerea este ca un văl pe ochii tăi. Faptul că-ţi place sau nu-ţi place ţie, aceasta este problema! Tocmai pentru că eşti preocupat dacă îţi place sau nu îţi place , nu mai poţi vedea acel aspect aşa cum există el cu adevărat. Prin faptul că-ţi place sau nu îţi place, tu ţi-ai pus nişte geamuri colorate pe ochi şi nu mai vezi culoarea reală a ceea ce te înconjoară aşa cum este ea cu adevărat.

Tu spui:" Aş dori să devin adevăr..." Tocmai aşa devii neadevăr. Tu eşti adevăr! Renunţă la gusturi şi dezgusturi ! Cum poţi fi tu neadevărat? Alegerea ta: prin alegere tu ai devenit un

albă niște idealuri măreţe; pe de altă parte, el te face să te simţi vinovat, încontinuu vinovat, deoarece niciodată nu atingi ţinta. Aceste idealuri sînt imposibile; nu le poţi atinge. Nu există nici o altă cale de a le atinge, aşa că întotdeauna ratezi ţinta. Deci pe de o parte ego-ul prosperă; pe de altă parte vinovăţie... vinovăţia este umbra ego-ului.

Ai observat acest fenomen ciudat? O persoană egoistă simte foarte multă vinovăţie faţă de multe lucruri mărunte. Fumezi o ţigară; dacă eşti un egoist, te vei simţi vinovat. Fumatul este un lucru stupid, chiar foarte stupid. simţi vinovată deoarece ea are un ideal- că nu ar trebui să fumeze. Acel ideal că ar trebui să nu fumeze şi realitatea că el fumează, creează contradicţia: idealul îi dă un sentiment plăcut că : "Eu sînt o persoană religioasă. Ştiu că ar trebui să nu fumez; chiar am încercat, am încercat din toate puterile..." dar el va simţi de asemeni că iar şi iar nu ajunge la ţintă. El nu poate atinge idealul propus, aşa că se simte vinovat. Şi persoana care se simte vinovată, va încerca să facă pe toate fiinţele din jurul său să se simtă vinovate. Aceasta este ceva normal: cum poţi să fii singurul vinovat? Ar fi prea greu; ar fi prea apăsător.

Aşa că o persoană vinovată creează sentimentul de vinovăţie în jurul ei. Face pe oricine să se simtă vinovat pentru diferite lucruri mărunte, pentru lucruri neesenţiale. Dacă ai părul lung, el va face tot posibilul să te simţi vinovat. Ce contează că ai părul lung; este proprie ta viaţă; dacă vrei să ai părul lung, foarte bine! Dacă ceea ce faci, faci aşa cum simţi tu, el te va face să te simţi vinovat. Orice ai face, el va găsi că este greşit. El trebuie să găsească greşeli; el suferă de vinovăţie. Cum ar putea să sufere de unul singur? Cînd toată lumea se simte vinovată, el se simte uşurat. Cel puţin are consolarea că: " Nu sînt singur în barcă - toţi sînt în aceeaşi barcă." Şmecheria prin care-i faci pe ceilalţi să se simtă vinovaţi constă în a le oferi idealuri. Aceasta este o mare şmecherie, foarte subtilă: părinţii îi dau copilului un ideal: " Fii aşa!". Ei n-au fost niciodată " aşa"; nimeni n-a fost vreodată. Acum ei îi dau copilului un ideal; aceasta este o cale foarte subtilă şi vicleană de a-l face pe copil să se simtă vinovat. Copilul va gîndi: " Nu mă apropii de ideal; de fapt, mă îndepărtez de el" Asta îl va face să sufere; îl va deprima.

De aceea vezi atît de multă suferinţă în lume. Ea nu este reală: 90% este din cauza idealurilor care ţi-au fost impuse. Şi ele nu-ţi permit să rîzi, nu-ţi permit să te bucuri. Un om care nu are

idealuri nu va face niciodată pe cineva să se simtă vinovat.

Tot ceea ce ai putea fi, tu deja ești. Nu există nici un țel.

Și noi nu ne ducem nicăieri. Noi pur și simplu sîntem într-o continuă sărbătoare, nici și acum. Existența nu este o călătorie, este o sărbătoare. Gîndește-o ca pe o petrecere! Ca pe o plăcere, ca pe o distracție! Nu o transforma într-o suferință! Nu o transforma într-o datorie, într-o muncă. Dă-i voie să fie o joacă! Tu nu ești într-o închisoare. Tu ești în locuința lui DUMNEZEU, în templul lui DUMNEZEU; te rog să nu-l numești închisoare; el nu este așa ceva. Ai înțeles greșit. L-ai interpretat greșit. Chiar și atunci cînd mă asculți pe mine, tu poți să interpretezi multe lucruri în mod greșit. Tu le interpretezi.

Două anecdote...prima:

«Un grădinar, care a vorbit la întrunirea de la clubul grădinarilor, a pus accentul pe avantajul ce poate fi cîștigat prin utilizarea bălegarului învechit de cal pentru fertilizarea de primăvară a grădinilor. În timpul secvenței de întrebări și răspunsuri, o orășeancă, ce-și luase notițe, ridică mîna. Vorbitorul o încurajă și ea întrebă cu seriozitate:" Ați spus că bălegarul de cal învechit este cel mai bun fertilizator. Vreți să ne spuneți cît de învechit trebuie să fie calul?»

A doua anecdotă:

«O femeie rotofeie și-a dus băiețașul la școala din cartier. Cînd a fost întrebată despre soțul ei, ea s-a confesat: " N-am știut niciodată prea multe despre tatăl acestui copil. El a trecut pe nici, m-a curtat și ne-am căsătorit. Curînd după aceea, am aflat că era un homosexual."

"Vrei să spui homosexual", corectă interlocutorul.

"Nu, domnule, am spus homosexual. El era doar un nebun, un prea leneș în pasiune."»

Fiecare are propria sa interpretare a cuvintelor. Așa că, atunci cînd eu spun ceva, nu știu ce veți înțelege voi din ceea ce am spus eu. Fiecare are un dicționar particular ascuns în subconștient. Dicționarul particular se infiltrează, schimbă, colorează.

V-am spus să fiți liberi. Voi m-ați înțeles greșit: ați gîndit că sînteți în închisoare. Da, eu spun " Fiți liberi!" Imediat voi interpretați aceasta ca și cum ați fi în închisoare. Întregul accent s-a schimbat. Accentul meu era pe cuvintele: Fiți liberi! Accentul vostru s-a pus pe închisoare. Voi spuneți: " Sînt în închisoare. Dacă nu ies afară din închisoare, cum pot eu să fiu liber?" Eu am

spus: Fii liber și dacă ești liber nu există nici o închisoare. Închisoarea este creată de obișnuința ta de a nu fi liber.

Iată! Accentul s-a schimbat - și se pare că înseamnă aproape același lucru. Cînd eu spun: "Fii liber!" ce diferență este dacă cineva spune:" Da, eu sînt într-o închisoare!" O mulțime de diferențe, o mare diferență. Totul s-a schimbat. Este un lucru total diferit cînd tu spui:" Sînt într-o închisoare". Atunci gardianul și închisoarea- ei devin responsabili. Atunci, pînă cînd ei nu-ți dau drumul, cum ai putea tu să fii liber? Tu ai aruncat responsabilitatea asupra altcuiva.

Cînd am spus: "Fii liber!" eu am spus: "Tu ești responsabil". Este treaba ta să fii sau să nu fii liber. Dacă tu ai ales să nu fii liber, atunci va exista o închisoare, vor exista gardienii și prizonierul. Dacă tu ai ales să fii liber, gardienii și închisoarea și toate celelalte dispar. Elimină doar obișnuința de a fi ne-liber.

Cum o poți elimina? Libertatea și conștința merg mînă în mînă: mai multă conștiință, mai multă libertate; mai puțină conștiință, mai puțină libertate. Animalele sînt mai puțin libere, deoarece ele sînt mai puțin conștiente. Pietrele sînt și mai puțin libere, deoarece pietrele sînt și mai puțin conștiente. Omul este ființa cea mai evoluată, cel puțin pe acest pămînt. Omul are un pic de libertate; atunci un BUDDHA are libertate absolută: conștiința sa.

Deci, libertatea este doar o problemă de grade de conștientizare. Închisoarea ta este formată din straturi ale inconștientului tău. Să începi să devii conștient și nu va mai exista nici o închisoare.

Și amintește-ți, mintea este foarte vicleană. Ea poate găsi întotdeauna căi de a te prosti. Ea a învățat foarte multe trucuri cu care să te prostească. Mintea poate doar să folosească un alt cuvînt și tu poți să nici nu observi diferența; diferența poate fi atît de subtilă încît cele două sînt aproape sinonime și mintea ți-a jucat o festă.

Așa că, atunci cînd eu spun ceva, să nu interpretezi. Doar să asculți cît poți de atent; să nu schimbi nici un cuvînt, nici măcar o virgulă. Doar să asculți ceea ce spun. Nu amesteca mintea ta în ceea ce am spus eu, altfel vei auzi cu totul altceva. Fii întotdeauna atent la vicleșia minții. Tu ești cel care ai cultivat această vicleșie. N-ai cultivat-o pentru tine, ci pentru ceilalți. Noi încercăm să păcălim pe oricine; încet, încet, mintea devine expertă în a păcăli; atunci ea începe să te păcălească și pe tine.

O anecdotă:

«Un ziarist a murit. Desigur, era un ziarist celebru şi era primit imediat chiar şi în casa preşedintelui şi a primului ministru; niciodată n-a avut nevoie de vreo aprobare ca să pătrundă oriunde dorea - era un mare ziarist. Aşa că el s-a grăbit spre rai; de ce să se fi dus în iad? Dar a fost oprit de Sf. Petru. Şi Sf.Petru a spus:" Stai! Aici nu mai avem nevoie de ziarişti. Avem deja schema plină; avem deja 12; de fapt, ei sînt cu totul inutili deoarece în cer nu se tipăresc ziare."

De fapt, acolo nu există ştiri. Acolo nu se întîmplă niciodată nimic. Lucrurile decurg atît de liniştit; cum pot să apară ştiri? Şi ce poţi spune despre vieţile sfinţilor? Ei stau sub copacii lor, meditînd. Aşa că, ziarul din rai nu seamănă prea mult cu un ziar, şi el este publicat doar ca o simplă formalitate, în fiecare zi fiind acelaşi ca cel din ziua precedentă.

"Nu avem nevoie de nici un ziarist; du-te în iad ! Acolo sînt mereu necesari din ce în ce mai mulţi ziarişti, deoarece acolo sînt multe ştiri şi multe ziare... şi tocmai am auzit că se planifică noi ziare. Du-te acolo şi vei avea o slujbă bună şi îţi va plăcea sigur!"

Dar ziaristul voia să rămînă în rai, aşa că spuse:" Te rog un lucru; îi cunosc eu pe ziarişti... dacă pot să lămuresc pe un ziarist să se ducă în iad, îmi vei da locul lui din rai?"

Lui Sf.Petru i se făcu milă de el; îi spuse:" Foarte bine, de cît timp ai nevoie ca să convingi un ziarist să se ducă în iad?"

El zise: "24 de ore, doar 24 de ore."

Aşa că i se permise să intre în rai pentru 24 de ore. El a început imediat să răspîndească zvonul că:" s-a planificat unul din cele mai mari ziare şi sînt necesari un redactor şef, redactori, subredactori şi că există posibilităţi fantastice. Dar pentru aceasta vor trebui să plece în iad."

Timp de 24 de ore el a făcut turul cerului. I-a întîlnit pe toţi ziariştii şi după 24 de ore, cînd s-a dus la Sf. Petru pentru a vedea dacă a plecat cineva, Sf.Petru a închis poarta raiului şi i-a spus :" Rămîi aici, deoarece au plecat cu toţii!"

Dar ziaristul spuse, după ce se gîndi cîteva clipe: "Nu, atunci trebuie să plec şi eu; cine ştie ce se întîmplă interesant în iad şi eu nu ştiu. Te rog să nu mă împiedici. Trebuie să plec!"»

El însuşi lansase zvonul, dar cînd 12 persoane au crezut în el, atunci el însuşi a început să creadă în zvon.

La fel se întîmplă şi cu mintea, aşa a devenit ea atît de vicleană. Ai înşelat mereu... şi mintea a devenit un expert în înşelăciune, încît a început să te înşele şi pe tine.

O anecdotă:

«Reclamantul într-un caz de vătămări corporale în urma unui accident, apărînd la tribunal într-un scaun cu rotile, a obţinut o despăgubire uriaşă. Înfuriat, avocatul apărării se îndreptă spre reclamantul din scaunul cu rotile.

"Eşti un escroc şi ştiu că eşti escroc!" ţipă el."Aşa să-mi ajute DUMNEZEU, te voi urmări tot restul vieţii tale, pînă o voi dovedi!"

Avocatul ştia foarte bine că acel om era un escroc, că scaunul cu rotile era doar un spectacol. El era perfect sănătos, nu pătise absolut nimic. Aşa că avocatul spuse: "Aşa să-mi ajute DUMNEZEU, te voi urmări tot restul vieţii tale pînă o voi dovedi!"

"Dar chiar te rog!" răspunse omul din scaunul cu rotile, cu un zîmbet. "Dă-mi voie să-ţi expun planurile mele. Întîi merg la Londra ca să îmi comand nişte haine, apoi pe Riviera pentru a sta la soare şi după aceea la Lourdes pentru miracole".»

Mintea este atît de vicleană; ea poate găsi întotdeauna o cale de ieşire. Ea se poate duce la Lourdes... Dar odată ce joci aceste feste altora, mai devreme sau mai tîrziu vei fi chiar tu propria ta victimă. Fereşte-te de propria ta minte. Să nu ai încredere în ea, îndoieşte-te de ea. Dacă începi să te îndoieşti de propria ta minte, aceasta este un moment măreţ. În momentul în care apare îndoiala faţă de minte, începi să te încrezi în suflet; dacă nu ai încredere în minte, începi să ai încredere în suflet.

Aceasta este sensul încrederii într-un Maestru. Cînd vii la mine, aceasta este pur şi simplu o tehnică de a te ajuta să te îndoieşti de propria ta minte. Începi să ai încredere în mine; tu spui:" Voi asculta de tine. Nu voi asculta de mintea mea. Am ascultat destulă vreme aceleaşi trucuri; este o repetiţie, este monotonă." Tu spui: "Voi asculta de tine."

Un Maestru este doar un pretext pentru a scăpa de minte. De îndată ce ai scăpat de minte nu mai este nevoie să ai încredere în Maestru, deoarece vei descoperi propriul tău Maestru. Cu ajutorul Maestrului, trecerea devine uşoară; altfel mintea va continua să te înşele şi tu nu vei şti ce să faci cu ea.

Ascultînd de Maestru, avînd încredere în el, încet, încet, mintea încetează să te mai domine. Şi de cele mai multe ori trebuie să te lupţi cu mintea ta, deoarece Maestrul îţi spune ceva ce este împotriva ei, ceva ce este întotdeauna împotriva ei. Neglijată, mintea începe să moară. Nefiind crezută, mintea începe să moară. Ajunge la mărimea ei adevărată. Acum ea are pretenţii; ea pretinde că ar fi întreaga ta viaţă. Dar ea este doar un

pasă deloc de copil, nu se gîndeşte deloc la copil. Copilul este folosit doar ca un mecanism în care trebuie introdusă din ce în ce mai multă informaţie. Aceasta nu este educaţie!

Sufletul copilului trebuie să fie scos la lumină. Ceea ce încă stă ascuns în copil trebuie scos la lumină. Copilul nu trebuie să fie modelat; libertatea lui trebuie să rămînă intactă şi conştiinţa lui trebuie ajutată să crească. Mai multă informaţie nu înseamnă mai multă educaţie! În mai multă luciditate, mai multă dragoste constă adevărata educaţie. Şi această educaţie creează civilizaţia.

Civilizaţia actuală este falsă; educaţia ei este falsă. Iată de ce sînt eu împotriva ei! Sînt împotriva ei pentru că în realitate ea nu este o civilizaţie.

A PATRA ÎNTREBARE: "BHAGWAN, eu rîd atît de mult la glumele dumneavoastră. Aş vrea să vă pun o întrebare: de ce creează o glumă atît de multă veselie?"

Un lucru nu ţi-a fost permis niciodată: să rîzi; rîsul tău a fost întotdeauna reprimat. Este ca un arc comprimat; orice motiv este suficient pentru ca el să se destindă. Ai fost învăţat să fii trist, posomorît; ai fost învăţat să fii serios.

Dacă eşti serios, nimeni nu crede că faci ceva rău; este o stare acceptată de toată lumea, este modul în care trebuie să fie lucrurile. Dar dacă rîzi, dacă rîzi prea mult, atunci oamenii vor începe să fie puşi în încurcătură de atitudinea ta: "De ce rîde acest individ?" Şi dacă rîzi fără nici un motiv, atunci eşti considerat nebun; atunci ei te vor duce la psihiatru; atunci te vor duce la spital. Vor spune: "Rîde fără nici un motiv! Numai nebunii rîd fără nici un motiv."

Într-o lume mai bună, într-o lume mai civilizată, într-o lume într-adevăr civilizată, rîsul va fi acceptat ca fiind foarte natural. Numai cînd cineva va fi trist îl vor spitaliza.

Tristeţea este boală; rîsul este sănătate. Aşa că, deoarece nu ţi-a fost permis să rîzi, orice motiv cît de mic...glumele sînt motive pentru a rîde; poţi să rîzi fără să fii considerat nebun. Poţi spune:" Din cauza glumei..." Şi gluma are un mecanism care te ajută să te destinzi. Întregul mecanism al glumei este foarte complex; la prima vedere pare simplu; adînc înăuntru este însă foarte complex. O glumă nu este doar o simplă glumă! Este un fenomen complicat. În cîteva cuvinte, în cîteva fraze, ea poate schimba întreaga atmosferă. Ce se întîmplă?

Cînd este spusă o glumă, în primul rînd te aştepţi să fie ceva de rîs. Eşti gata pentru asta. Te autohipnotizezi; devii atent.

Spatele tău este drept; asculţi cu atenţie. Devii mai conştient. Şi apoi povestea decurge într-un astfel de mod, încît creează din ce în ce mai multă tensiune în tine. Vrei să cunoşti poanta. Gluma, la prima vedere, pare o simplă poveste şi se pare că nu este nimic de rîs în ea, dar apoi apare o întorsătură bruscă... Acea întorsătură bruscă îţi eliberează arcul. Ai devenit din ce în ce mai tensionat deoarece ai aşteptat ...şi vezi că pare să nu fie nimic mai mult în ea. Şi apoi brusc apare poanta! Şi apare atît de brusc, atît de spontan, încît îţi uiţi seriozitatea, încît uiţi cine eşti şi în acea clipă devii din nou un copil - şi rîzi. Şi rîsul tău reprimat este eliberat.

Glumele arată pur şi simplu că societatea a uitat cum să rîdă. Într-o lume mai bună, în care oamenii ar rîde mai mult, noi am pierde un lucru: gluma. Nu va mai fi nevoie de glume; oamenii ar rîde şi ar fi fericiţi. De ce? Fiecare moment ar fi un moment de veselie. Şi dacă ai putea să înţelegi viaţa, ea ar fi toată o glumă. Dar nu ţi se dă voie să înţelegi! Pe ochi ţi s-au pus ochelari de cal: atît ţi se permite să vezi. Nu ţi se permite să vezi ridicolul ei; şi viaţa este ridicolă!

Copiii o pot înţelege mult mai uşor; de aceea copiii rîd mai uşor şi mai zgomotos. Şi ei îi pun în încurcătură pe părinţi, deoarece ei pot vedea întregul nonsens al vieţii. Şi ochelarii de cal încă nu au fost fixaţi. Tatăl continuă să-i spună copilului:" Să spui adevărul, întotdeauna să spui adevărul!" Şi atunci cineva bate la uşă şi tatăl spune:" Du-te şi spune-i că tatăl tău nu este acasă." Acum, copilul... tatăl nu poate vedea ce se întîmplă, dar copilul rîde. El nu poate crede ceea ce spune tatăl său: este ridicol! Şi copilul se duce la străinul care bătea la uşă şi spune:" Tata zice că el nu este acasă."

Noi trăim cu ochelari de cal. Sîntem educaţi într-un astfel de mod, încît nu vedem ridicolul vieţii, altfel, am înţelege că viaţa este ridicolă. Iată de ce uneori chiar fără nici o glumă, la vreun lucru minor oarecare, rîdem cu poftă. De exemplu: preşedintele Nixon a alunecat şi a căzut. De ce au rîs cu poftă toţi cei care erau de faţă? Poate că n-au arătat-o, dar au rîs zdravăn.

La gîndiţi-vă: dacă un cerşetor alunecă pe o coajă de banană, nu-i va păsa nimănui; dar dacă preşedintele unei ţări alunecă pe o coajă de banană, toată lumea va rîde. De ce? Deoarece coaja de banană pune toate lucrurile la locul lor! Coaja de banană i-a arătat preşedintelui că şi el este tot atît de mult o fiinţă umană ca şi un cerşetor. Şi coaja de banană nu face nici o diferenţă între unul şi celălalt. Fie cerşetor, fie preşedinte, fie prim-ministru, nu este nici o diferenţă. O coajă de banană, este

mecanism mărunt, foarte bun să fie utilizat, foarte periculos să faci din el stăpînul tău.

Mintea spune: "Să devii!" Maestrul spune:"Să fii!" Mintea spune:"Să dorești!" Maestrul spune:"Să te bucuri!" Mintea spune: "Trebuie să mergi un drum lung ca să îți împlinești idealurile". Maestrul spune:"Ai ajuns, tu ești SARAHA- tu deja ai atins ținta."

A TREIA ÎNTREBARE: "Ce credeți dumneavoastră despre civilizație? Sînteți împotriva ei?"

Nu există nicăieri nici o civilizație, așa că n-am cum să fiu împotriva ei. Ea nu există. Ea este doar o pretenție. Da, omul și-a pierdut inocența sa primitivă, primordială, dar omul nu a devenit civilizat, deoarece nu există nici un mod de a deveni civilizat. Singurul mod de a deveni civilizat este să te bazezi pe inocența ta, pe inocența ta primitivă și să o faci să înflorească.

Tocmai de aceea ISUS spune: "Dacă nu renaști, dacă nu devii din nou copil, nu vei ști niciodată ce este adevărul".

Această așa-zisă civilizație este o escrocherie, o monedă falsă. Dacă eu sînt împotriva ei, sînt împotrivă doar pentru că aceasta nu este civilizație. Sînt împotriva ei pentru că aceasta nu este deloc civilizație. Este o escrocherie.

O anecdotă:

«Cineva l-a întrebat pe fostul prinț de Wales: "Ce părere aveți despre civilizație?" "Este o idee bună" a replicat prințul, "cineva trebuie să o înceapă."»

Îmi place răspunsul. Da, cineva trebuie să o înceapă. Ea încă nu a fost începută. Omul nu este civilizat. El doar pretinde aceasta.

Eu sînt împotriva pretențiilor. Sînt împotriva ipocriziei. Omul doar se preface că este civilizat. Supără-l un pic și vei găsi un om necivilizat. Supără-l un pic și tot ceea ce este bun este doar superficial și tot ceea ce este rău este adînc înrădăcinat. Este o civilizație superficială. Totul merge bine, ești vesel și zîmbitor; dar la un moment dat cineva te insultă și tu turbezi de furie și vrei să-l lovești, să-l omori. Doar cu o clipă înainte zîmbeai și doar cu o clipă după aceea erai gata să ucizi, valențele tale criminale au ieșit la suprafață. Ce fel de civilizație este aceasta?

Un om poate fi civilizat numai atunci cînd într-adevăr a devenit meditativ. Numai meditația poate aduce adevărata civilizație în lume. Doar iluminații sînt civilizați.

Și aceasta este paradoxul; iluminații nu sînt împotriva primitivului. Ei se bazează pe primitiv, pe inocența copilăriei. Și pe această bază ei înalță un mare templu. În schimb, așa-zise

civilizație distruge inocența copilăriei și apoi îți oferă numai monede false. Mai întîi ea îți distruge inocența primară. Odată ce inocența primară este distrusă, tu ai devenit viclean, isteț, calculat. Atunci ești prins în cursă, atunci această societate ajunge să te civilizeze.

Mai întîi ea te înstrăinează de propriul tău eu. Odată ce ești înstrăinat, ea îți oferă monezi false. Tu trebuie să depinzi de ea. Adevărata civilizație nu poate fi împotriva naturii tale, nu va fi împotriva copilăriei tale. Va fi o evoluție bazată chiar pe copilăria ta. Nu va avea nici un antagonism față de inocența primitivă, va fi o înflorire a ei. Va merge tot mai sus, dar își va avea rădăcinile în inocența primară.

Această civilizație nu este decît o afacere demențială. Întregul Pămînt a devenit o mare casă de nebuni. Oamenii și-au pierdut sufletele, oamenii nu mai sînt oameni, și-au pierdut eul și-au pierdut personalitatea, au pierdut totul! Ei sînt doar niște prefăcuți. Ei au măști; și-au pierdut fețele originare.

Eu sînt cu totul pentru civilizația autentică, dar ceea ce există acum nu este civilizație. De aceea sînt eu împotriva ei. Mi-ar plăcea să întîlnesc un om cu adevărat civilizat, într-adevăr instruit, dar această cultură poate doar să înflorească din interior. Ea nu poate veni din exterior. Ea se poate răspîndi spre periferie, dar trebuie să crească de la centru.

Această civilizație face exact opusul: ea forțează lucrurile dinspre exterior. În lumea întreagă se predică non-violența. MAHAVIR, BUDDHA, ISUS, cu toții ne învață non-violența. Ei ne învață non-violența deoarece au experimentat non-violența. Dar continuatorii? Ei nu au avut niciodată nici măcar o clipă de non-violență. Ei cunosc numai violența. Dar ei sînt continuatorii, așa că pretind că sînt non-violenți, se forțează să fie non-violenți și în felul acesta creează un caracter. Acest caracter este doar în jurul lor. Este o armură. Adînc înăuntru, ei sînt ca niște vulcani gata să erupă. Și la suprafață ei afișează un zîmbet fals, un zîmbet artificial.

Aceasta nu este civilizație. Acesta este un fenomen foarte urît. Da, mi-ar plăcea ca non-violența să vină din interior și nu să fie cultivată din afară, ci doar ajutată să înflorească din interior. Acesta este înțelesul esențial al cuvîntului "educație". Este aproape la fel cu scoaterea apei dintr-o fîntînă: educația înseamnă a scoate apa afară. Acesta este înțelesul original al cuvîntului educație. Dar ce face educația obișnuită? Ea nu revelează interiorul, ea forțează pătrunderea educației din exterior. Ea obligă copilul să memoreze o mulțime de noțiuni inutile. Nu îi

o coajă de banană; ei nu-i pasă.

Dacă un om obişnuit cade, veţi rîde un pic, dar nu prea mult, pentru că el este doar un om obişnuit; el n-a încercat niciodată să demonstreze că este mai mult decît ceilalţi, aşa că nu prea ai de ce să rîzi. Dar dacă un preşedinte alunecă pe o coajă de banană, deodată iese la iveală ridicolul lui, realitatea lui. Acest om credea că el este în fruntea lumii; pe cine încerca el să prostească? Nici măcar o coajă de banană nu s-a lăsat prostită. Şi rîdeţi.

Observă... ori de cîte ori rîzi ridicolul vieţii a pătruns prin ochelarii tăi de cal. Eşti din nou un copil. O glumă îţi aduce înapoi copilăria, inocenţa ta. Pentru o clipă ea face ca ochelarii de cal să alunece de pe ochi.

Ascultaţi cîteva glume:

«Unul din bărbaţii din partea locului a fost găsit mort în nişte împrejurări neobişnuite. De aceea s-a constituit o comisie şi preşedintele comisiei a chemat-o pe femeia în al cărei pat murise bărbatul, pentru a depune mărturie. Preşedintele a asigurat-o că toţi cei prezenţi vor fi discreţi şi că ea trebuie să spună cu propriile ei cuvinte ce s-a întîmplat.

Femeia a relatat că ea şi bărbatul, acum decedat, s-au întîlnit la circiumă şi cînd aceasta s-a închis, s-au dus acasă la ea ca să mai bea ceva. Un lucru duce la altul, astfel că după puţin timp ei s-au urcat în pat împreună. Iar ceea ce a urmat, ea a descris comisiei cu aceste cuvinte: "Eu am crezut că el vine dar el tocmai se dusese."» *** în engleză joc de cuvinte.

Şi a doua:

«Un bătrîn diacon trebuind să petreacă o noapte la un hotel, a primit un pat într-o cameră cu trei paturi, dintre care două erau deja ocupate. Curînd după ce s-a stins lumina, unul dintre cei doi a început să sforăie atît de tare, încît diaconul nu putea să adoarmă. Pe măsură ce timpul înainta, zgomotul devenea tot mai supărător, pînă cînd a devenit de-a dreptul înspăimîntător. La vreo două, trei ore după miezul nopţii, cel care sforăia se răsuci în patul său, eliberă un geamăt hidos şi deveni liniştit.

Diaconul presupuse că cel de-al treilea individ reuşise să adoarmă, dar în această împrejurare l-a auzit exclamînd: 'A murit. Mulţumescu-ţi Doamne, a murit!'»

Şi ultima este foarte profitoasă; meditaţi asupra ei:

«Într-o zi, cînd ISUS mergea printr-un sat, a dat peste o mulţime furioasă care împingea din spate o femeie spre un zid şi se pregătea să o omoare cu pietre.

Ridicîndu-şi mîna, ISUS linişti mulţimea şi apoi spuse solemn: "Numai cel care este fără de păcat să arunce cu piatra!"

Imediat o bătrînă ridică o piatră mare şi o aruncă spre femeie. "Mamă, iar tu mamă , mă exasperezi!"

ŞI ULTIMA ÎNTREBARE: ' Este evident că vă place culoarea portocalie; atunci dumneavoastră de ce nu purtaţi haine portocalii?

Mie să-mi placă culoarea portocalie? Fereasă DUMNEZEU! O urăsc! De aceea vă oblig pe voi să o purtaţi. Este un fel de pedeapsă pentru că nu sînteţi iluminaţi.

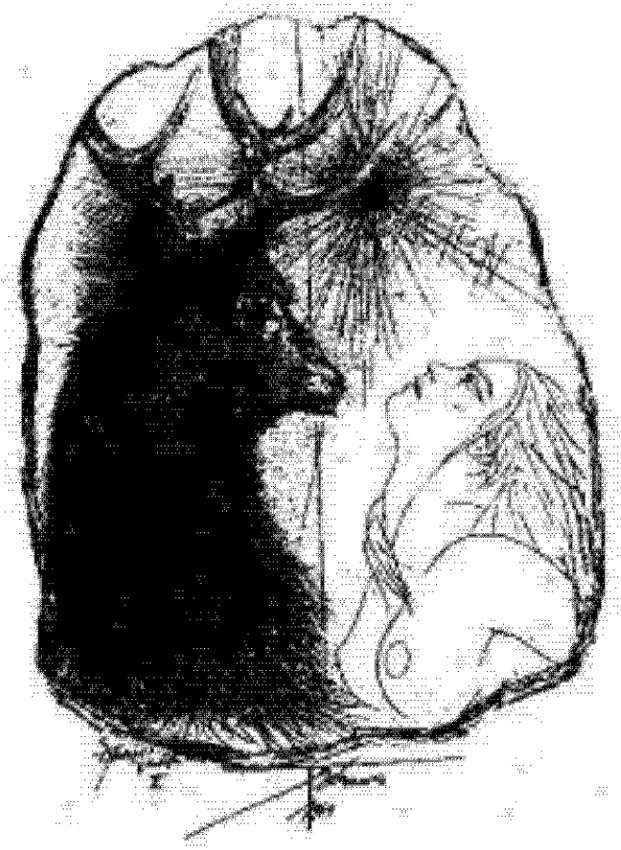

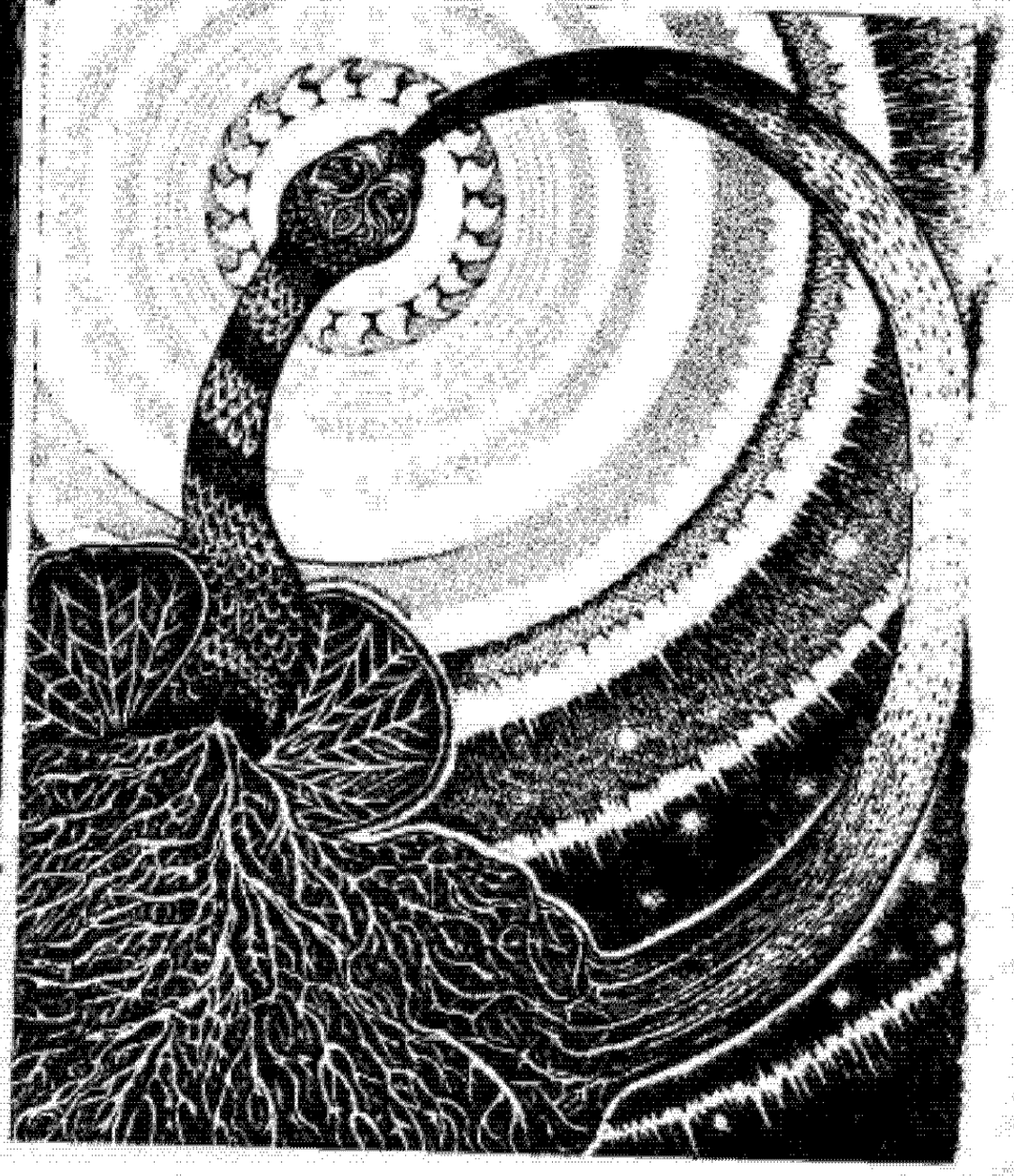

CAPITOLUL 5. OMUL ESTE UN MIT.

25.04.1977

Unei muşte căreia îi place mirosul de carne
Putredă parfumul de santal îi pare respingător.
Fiinţele care renunţă la Nirvana
Rîvnesc la sfera grosieră a Samsarei.

Urmele unui bou, umplute cu apă,
Se vor usca rapid; la fel şi mintea care este neclintită,
Dar plină de calităţi ce nu sînt încă perfecte;
Aceste imperfecţiuni vor dispare cu timpul.

Întocmai ca apa sărată a mării, care devine
Dulce cînd este băută din nori,
La fel o minte fermă, care lucrează pentru alţii,
transformă
Otrava obiectelor simţurilor în nectar.

Deşi inefabilă, niciodată nu eşti nemulţumit,
Deşi inimaginabilă, ea este fericirea însăşi.
Deşi dintr-un nor te temi de bubuitul tunetului,
Recoltele se coc atunci cînd din acesta se revarsă ploaia.

OMUL ESTE UN MIT, CEL MAI PERICULOS MIT, deoarece dacă tu crezi că omul există, atunci nu vei mai încerca să-l ajuţi să progreseze; nu este nevoie. Dacă tu crezi că eşti deja om, atunci orice creştere încetează.

Tu nu eşti un om, tu eşti doar o posibilitate de a fi. Tu poţi fi om. Dar poţi să nu fii. Poţi eşua. Reţine, poţi eşua.

Omul nu este născut ca om, ci doar ca un mecanism; el nu este un fapt dat. Nu-l poţi lua ca o certitudine. El este doar o posibilitate. Omul există ca o sămînţă, nu ca un copac- nu încă. Omul încă nu este real şi diferenţa dintre potenţial şi real este

mare.

Omul, așa cum există el, este doar o mașină, deși muncește, deși are succese în lume, deși trăiește o așa-zisă viață și în final moare. Dar țineți minte: el nu există. Funcția lui este cea a unui mecanism; el este un robot.

Omul este ca o mașină. Da, în această mașină există ceva care poate merge dincolo de mecanism. Această mașină nu este o mașină obișnuită; ea are niște posibilități imense de a merge dincolo de ea însăși. Ea poate produce ceva transcendental propriei sale structuri. Uneori ea a produs un BUDDHA, un ISUS, un GURDJIEFF. Uneori ea a produs un om, dar să nu crezi că ești deja om. Dacă tu crezi astfel, credința aceasta va fi sinucigașă, pentru că de îndată ce credem că ceva există, noi încetăm să mai căutăm acel lucru, încetăm să mai creem, încetăm să mai descoperim, încetăm să mai progresăm.

Ia gîndiți-vă: o persoană bolnavă, o persoană grav bolnavă, crede că este perfect sănătoasă. De ce s-ar mai duce ea la doctor? De ce ar lua medicamente? De ce ar face un tratament? De ce s-ar mai duce la spital? Ea crede că este sănătoasă, că este perfect sănătoasă... și cînd colo ea este pe moarte! Credința aceasta o va ucide.

De aceea spun că acest mit este foarte periculos, cel mai periculos mit elaborat vreodată de preoți și de politicieni: anume că omul există deja. Aceste milioane de oameni de pe pămînt sînt doar niște posibilități; și din nefericire, majoritatea nu vor deveni niciodată reali; din nefericire, mulți dintre ei vor muri tot ca niște mașini.

Ce înțeleg atunci cînd spun că omul este ca o mașină? Înțeleg că omul trăiește determinat de trecut. Omul trăiește determinat de obișnuințe. Omul trăiește o viață de rutină. Omul continuă să se miște în același cerc, pe același făgaș... iar și iar și iar. Poți fi conștient de cercul vicios din viața ta? Aceleași lucruri pe care le-ai făcut în fiecare zi: ai sperat, ai fost supărat, ai dorit, ai fost ambițios, ai fost senzual, sexual, ai fost frustrat, ai sperat din nou, din nou că întregul cerc se va modifica. Fiecare speranță duce la o frustrare, niciodată nu se întîmplă altfel; și după fiecare frustrare o nouă speranță - și cercul rămîne același.

În Orient, noi numim asta roata Samsarei. Este ca o roată! Spițele sînt aceleași. Și tu ești amăgit de ea iar și iar. Începi din nou să speri. Și știi - ai sperat și mai înainte, ai sperat de milioane de ori și n-a ieșit nimic din această speranță. Dar

roata continuă să se învîrtească, continuă să te ucidă, continuă să-ți distrugă viața.

Timpul ți se scurge printre degete. Fiecare clipă pierdută, este pierdută pentru totdeauna și tu continui să te învîrți în același cerc.

Asta înțeleg eu cînd spun că omul este ca o mașină. Sînt întru totul de acord cu G. Gurdjieff. El obișnuia să spună că omul obișnuit încă nu are suflet. El a fost primul care a spus atît de drastic, că omul obișnuit nu are suflet. Da, sufletul se poate naște în el, dar el va trebui să-i dea naștere. Va trebui să devină capabil să-i dea naștere.

De secole, preoții vă spun că aveți deja un suflet, că sînteți deja oameni. Dar nu este așa. Sînteți oameni numai în mod potențial, ca o posibilitate. Puteți deveni oameni și în realitate, dar mitul trebuie să fie distrus. Trebuie să înțelegeți faptul că nu sînteți ființe conștiente și dacă nu sînteți ființe conștiente, cum puteți să fiți oameni?

Care este diferența dintre o stîncă și un om? Care este diferența dintre un animal și un om? Care este diferența dintre un copac și un om? Diferența este cea a conștiinței; dar cît de multă conștiință are un om obișnuit? Doar cîte o scînteiere ici și colo. Doar uneori, în rare momente, el devine conștient; și asta numai pentru cîteva secunde pentru ca apoi să cadă din nou în inconștiență. Da, uneori se întîmplă, deoarece conștiința este potențialitatea sa. Uneori se întîmplă chiar și în ciuda voinței lui.

Într-o zi soarele răsare și intri în armonie cu existența - și deodată conștiința există, frumusețea ei, binecuvîntarea ei, parfumul ei, lumina ei. Brusc, ea există și tu guști din ceea ce ar trebui să fie, ar putea să fie, chiar este. Dar în clipa în care ai devenit conștient că există, ea deja a dispărut. Rămîne numai o amintire a ei. Numai în niște clipe rare: uneori în dragoste, alteori uitîndu-te la luna plină, sau la un răsărit de soare, alteori stînd într-o grotă liniștită de munte, uneori uitîndu-te la joaca unui copil, la gînguritul lui; da, uneori în muzică, dar aceste momente sînt rare.

Dacă un om obișnuit, așa-zisul om, atinge 7 momente de luciditate în întreaga sa viață, aceasta înseamnă destul de mult. Rareori, foarte rar, pătrunde doar o rază și apoi a și dispărut. Și el se întoarce la viața sa trivială, tristă și moartă. Și asta nu se întîmplă numai cu oamenii obișnuiți: la fel se întîmplă și cu așa-zișii oameni extraordinari.

Chiar acum cîteva zile citeam despre Carl Jung, unul dintre cei mai mari psihologi ai acestei epoci. Dar cîteodată mă întreb dacă să-i numesc pe aceştia psihologi sau nu. El era un om foarte agitat; nu putea sta liniştit nici măcar o clipă. Trebuia să se succească şi să se învîrtească; trebuia să facă ceva. Dacă nu avea nimic de făcut, el fuma pipă. Şi fuma încontinuu. Apoi a avut un atac de inimă şi doctorii i-au spus să nu mai fumeze - interdicţie totală. Acum era foarte greu; a început să-şi simtă prea mult agitaţia. A început să simtă că înnebuneşte. Trebuia să se plimbe în sus şi în jos prin cameră, trebuia să iasă afară, fără nici un motiv. Ar fi stat şi în acest fotoliu şi în celălalt. Şi atunci el a recunoscut faptul că pipa îi fusese foarte, foarte folositoare. Pipa era o eliberare, un soi de eliberare a agitaţiei sale. Aşa că el i-a întrebat pe doctori: "Îmi pot pune pipa goală în gură? Îmi permiteţi?" Pipa goală! "Asta mă va ajuta."

I s-a permis şi apoi ani de zile el obişnuia să ţină pipa goală în gură, doar mimînd că fumează. Atunci el putea privi la pipă, o putea ţine în mînă, se putea juca cu ea. Şi asta i se întîmpla celui mai mare psiholog al epocii! Cîtă inconştienţă! Atît de mult în ghearele obişnuinţei, atît de mult în ghearele inconştientului! Aşa ceva pare foarte copilăros. Şi apoi noi continuăm să găsim explicaţii ştiinţifice; continuăm să avem pretenţii, continuăm să ne protejăm şi să ne apărăm pe noi înşine, explicînd "ştiinţific" de ce facem astfel.

La vîrsta de 45 de ani, Carl Jung s-a îndrăgostit de o femeie. El era căsătorit şi avea o soţie foarte iubitoare. Relaţia cu soţia sa era frumoasă, dar nevoia de aventură trebuie să se fi datorat agitaţiei sale. Aproape întotdeauna se întîmplă ca pe la vîrsta de 45 ani să simţi că întreaga viaţă s-a dus. Moartea se apropie. Şi deoarece moartea se apropie, fie devii spiritual, fie devii mai sexual.

Acestea sînt singurele două protecţii: fie pleci în căutarea adevărului, a eternului care nu va avea moarte, fie începi să te cufunzi în cît mai multe fantezii erotice. Şi indecoşii intelectualii, aceia care şi-au trăit întreaga lor viaţă doar mental, furnizează mai multe victime la vîrsta de 45 ani. Atunci sexualitatea îşi ia revanşa. Ea a fost neglijată; acum moartea se apropie. Şi apoi nimeni nu ştie dacă vei mai reveni din nou aici sau nu, dacă vei mai trăi o altă viaţă sau nu. Moartea se apropie şi tu ai trăit întreaga viaţă doar mental. Atunci, sexualitatea erupe răzbunătoare.

Carl Gustav Jung s-a îndrăgostit de o femeie tînără. Acest fapt era desigur împotriva prestigiului său. Soţia sa era tulburată, ea îl iubise enorm şi avusese încredere în el. El a justificat-o minunat. Priviţi la explicaţia lui "ştiinţifică"; aceasta arată cît de inconştient trăieşte omul. El face ceva inconştient, apoi încearcă să explice ştiinţific, să arate că faptul nu a fost inconştient: "Am făcut-o foarte conştient; de fapt, trebuia s-o fac!"

Ce a făcut el? A dezvoltat o teorie conform căreia, în lume există două tipuri de femei: unul, tipul mamă, tipul grijuliu, tipul soţie; celălalt, tipul amantă, tipul iubită, femeia care devine o inspiratoare. Şi bărbatul are nevoie de amîndouă; iar un bărbat cum era Carl Gustav Jung cu siguranţă avea nevoie de amîndouă. El avea nevoie şi de inspiraţie. El avea nevoie şi de o femeie grijulie; acest rol îl îndeplinea soţia sa: ea era iubitoare, tipul mamă. Dar aceasta nu-i satisfăcea toate necesităţile; el avea nevoie şi de inspiraţie, el avea nevoie şi de o femeie romantică, o amantă care să-i poată alimenta imaginaţia; asta era deasemenea o necesitate pentru el. Astfel că Jung a elaborat această teorie. Aceasta este explicaţia ştiinţifică.

Dar el nu a dezvoltat niciodată cealaltă parte a teoriei, anume că şi bărbaţii sînt de două feluri. Tocmai aici îţi poţi da seama că aceasta este o explicaţie "ştiinţifică". Dacă ar fi fost o înţelegere reală, atunci cealaltă parte a teoriei, deci că şi bărbaţii sînt de două feluri, de tipul tată şi de tipul amant, atunci şi soţia lui Jung ar fi avut nevoie de doi! Dacă Jung credea că el este tipul amant, atunci ea avea nevoie de tipul tată. Dacă el era tipul tată, atunci ea avea nevoie de tipul amant. Dar el n-a dezvoltat niciodată această latură a teoriei. Astfel, vă puteţi da seama că nu este vorba de o înţelegere reală. Este doar un truc mental, o explicaţie " ştiinţifică".

Noi continuăm să găsim explicaţii " ştiinţifice". Facem lucrurile într-o mare inconştienţă. Le facem fără să ştim de ce le facem. Dar nu putem accepta acest fapt; este foarte umilitor să accepţi că: "am făcut ceva de care n-am fost conştient şi nu ştiu de ce l-am făcut." Feriţi-vă de explicaţii "ştiinţifice".

Şi cum ar putea astfel de oameni să fie nişte binefăcători pentru ceilalţi? Este un fapt bine cunoscut că mulţi din pacienţii lui Carl Jung s-au sinucis. De ce? Ei veniseră pentru a fi ajutaţi: de ce s-au sinucis? Ceva trebuie să fie fundamental greşit. Analiza lui este greşită. El este un individ foarte arogant, foarte egoist; încontinuu gata de luptă. Poate că întreaga sa psihanaliză s-a

posibilitate, acum sînt 10 posibilităţi. 90% este posibilitatea ca tu să fumezi; dar posibilitatea ca tu să nu mai fumezi este mai mare, este mai solidă. De la 1% a ajuns la 10%. Dar dacă te alături unui grup de nefumători, dacă te alături unei societăţi de nefumători, atunci posibilitatea este şi mai mare: 99% este posibilitatea ca tu să nu mai fumezi. Ce se întîmplă?

Cînd eşti singur, n-ai nici un sprijin din afară; eşti singur; poţi adormi uşor. Şi cînd nimeni nu ştie, nu te temi de nimeni. Cînd toţi ştiu, faptul că ştiu toţi te va ţine mai treaz. Acum ego-ul tău este pus la stîlpul infamiei, respectul şi onoarea ta sînt la stîlpul infamiei. Dar dacă te alături unei societăţi de nefumători, atunci posibilitatea este încă şi mai mare, deoarece tu trăieşti prin obişnuinţe. Cineva scoate pachetul de ţigări din buzunar şi deodată începi să te cauţi prin buzunare. Acţionezi mecanic: cineva fumează şi tu imediat începi să te gîndeşti cît de minunat ar fi să fumezi. Dacă nimeni nu fumează şi eşti într-o societate de nefumători, nimeni nu-ţi va reaminti şi obişnuinţa va dispare cu timpul. Dacă un obicei nu este folosit, cu timpul el dispare; el tinde să moară, îşi pierde puterea care o avea asupra ta.

TANTRA spune că omul se poate trezi numai prin metode de grup, cu ajutorul unei şcoli. Iată de ce nu sînt eu de acord cu sihăstria. Singur, nu ai nici o şansă. Împreună, sînt mult mai multe posibilităţi. Este ca şi cum 10 persoane s-au rătăcit în deşert şi este noapte şi de peste tot îi pîndesc pericole: duşmanii îi pot ucide, animalele sălbatice îi pot ucide, pot veni hoţii, pot veni ucigaşii; este foarte periculos. Acum, ei se hotărăsc pentru o metodă de grup. Ei spun: "Fiecare va fi treaz timp de o oră." Să crezi că fiecare din ei este capabil să rămînă treaz timp de 8 ore în cursul nopţii, înseamnă să ceri prea mult de la un om inconştient; dar fiecare din ei va rămîne treaz timp de o oră. Şi înainte de a adormi, va trebui să trezească pe altcineva; atunci există mai multe posibilităţi ca cel puţin unul din grup să fie treaz toată noaptea.

Sau, aşa cum obişnuia Gurdjieff să spună, eşti în închisoare şi vrei să evadezi. Singur, nu ai prea multe şanse, dar dacă toţi prizonierii devin un grup, atunci există mult mai multe şanse; ei pot ucide gărzile, pot dărîma zidul. Dacă toţi prizonierii sînt împreună, atunci există mult mai multe şanse ca ei să reuşească să evadeze.

Dar şansele vor creşte încă şi mai mult dacă ei sînt în contact cu o persoană care este în afara închisorii, care este

liberă. Asta înseamnă să găseşti un Maestru: să găseşti pe cineva care este deja în afara închisorii. El poate fi de un enorm ajutor, din multe motive. El îţi poate furniza lucrurile de care ai nevoie ca să evadezi. Îţi poate trimite instrumente, informaţii, astfel încît să reuşeşti. Poate urmări din afară şi te poate informa cînd se schimbă paza; în acel interval există o posibilitate să evadezi. Te poate informa cînd adorm paznicii în timpul nopţii. Poate aranja ca paznicii să fie beţi într-o anumită noapte. Îi poate invita pe temnicer acasă la el la o petrecere, ca să îl mituiască. El poate face 1001 de lucruri pe care tu nu le poţi face dinăuntru. Îţi poate oferi un ajutor imens din exterior. El poate crea o atmosferă propice, pentru ca atunci cînd vei fi eliberat din închisoare să fii acceptat de oameni, să fii adăpostit, să ai o casă a ta. Dacă societatea nu este gata să te accepte, poţi ieşi afară din închisoare, dar societatea te va preda din nou autorităţilor închisorii.

Să fii în contact cu cineva care este deja treaz, este o necesitate, şi să fii împreună cu acei oameni care se gîndesc să se trezească, este de asemeni o necesitate. Aceasta este semnificaţia metodei şcolăreşti, de grup. TANTRA este o metodă de grup. Ea spune: "Fiţi împreună!" Găsiţi toate posibilităţile; cu cît mulţi oameni pot fi împreună şi îşi pot uni energiile, cu atît mai bine. Unul este foarte inteligent, altul este foarte iubitor. Fiecare este jumătate, dar împreună ei devin mai mult decît o unitate, mai mult decît o totalitate.

Bărbatul este o jumătate, femeia este cealaltă jumătate. Cu excepţia TANTRA-ei, toţi ceilalţi căutători au încercat s-o facă de unul singur, fără cealaltă jumătate. Bărbatul a încercat singur, femeia a încercat singură. TANTRA spune: "De ce să nu fiţi împreună, să vă uniţi mîinile împreună?" Femeia este jumătate, bărbatul este jumătate; împreună ei sînt o mare energie, o energie completă, o energie mai sănătoasă. Uniţi-vă! Yin şi Yang să funcţioneze împreună. Vor exista mai multe posibilităţi de a ieşi din închisoare.

Alte metode folosesc lupta şi conflictul. Bărbatul începe să se lupte cu femeia, încearcă să scape de femeie, în loc să se folosească de ajutorul ei, el începe să se gîndească la femeie ca la un duşman. TANTRA spune că aceasta este curată nebunie; îţi risipeşti energiile luptîndu-te inutil cu femeile, mai ales că există lucruri mai importante cu care trebuie, într-adevăr, să te lupţi! Este mai bine să păstrezi tovărăşia femeii; dă-i voie să te ajute şi

dezvoltat numai ca o aroganţă împotriva lui Sigmund Freud. Poate că ea este doar o explicaţie "ştiinţifică", deoarece el însuşi pare să sufere de aceleaşi probleme ca şi cei pe care gîndea că-i tratează.

Lui Jung i-a fost întotdeauna frică de fantome; chiar şi la bătrîneţe îi era frică de fantome. El nu şi-a publicat cea mai importantă carte în timpul vieţii, deoarece se temea că oamenii îl vor cunoaşte faptele şi îl vor critica. Aşa că memoriile sale au fost publicate numai după moartea sa. Acum, ce fel de adevăr este acesta? Cîtă autenticitate există? Îi era aşa de frică să nu fie considerat escroc sau că a greşit, încît n-a permis niciodată să fie dezvăluit vreun fapt din existenţa sa, cît timp el a fost în viaţă.

Tocmai am citit o anecdotă:

«Un bărbat a venit la un psihiatru şi a început să-şi destăinuie în faţa doctorului povestea vieţii sale, dezvăluind experienţele din copilărie, viaţa sa sentimentală, obişnuinţele sale alimentare, problemele sale afective şi orice altceva la care s-ar fi putut gîndi: "Bine" zise doctorul. " Nu mi se pare că este ceva în neregulă cu dumneavoastră. Păreţi la fel de sănătos ca şi mine."

"Dar, doctore", protestă pacientul, cu o notă de oroare în vocea sa, "este vorba de aceşti fluturi. Nu-i pot opri. Vin toţi peste mine" spuse pacientul îndepărtîndu-i cu mîna.

"Pentru numele lui DUMNEZEU," strigă doctorul dîndu-se înapoi, "nu-i arunca asupra mea!"»

Pacienţii şi doctorii sînt toţi în aceeaşi oală. Psihanalistul şi bolnavul nu sînt prea departe unul de altul. Aceasta este un joc. Poate că psihanalistul este mai inteligent, dar nu înseamnă că el este cel care cunoaşte realitatea, deoarece, pentru a cunoaşte realitatea, va trebui să devii extrem de conştient; nu există altă cale. Aceasta nu este o problemă de gîndire intelectuală. Ea n-are nimic de-a face cu filozofarea sau speculaţia. Pentru a cunoaşte realitatea trebuie să-ţi dezvolţi conştiinţa.

Gurdjieff obişnuia să vorbească despre o psihologie a viitorului. El obişnuia să spună că psihologia încă nu există, într-adevăr, cum ar putea ea să existe? Nici măcar omul nu există! Cînd omul nu există, cum ar putea exista o ştiinţă despre om? Mai întîi trebuie să existe omul şi numai apoi poate apare ştiinţa despre om. Chiar acum, orice ar exista, nu este psihologie. Poate că este ceva despre maşina care este omul, ceva despre mecanică.

Psihologia poate exista doar cu referire la un BUDDHA.

BUDDHA a trăit deplin conştient. Poţi afla ce este psihicul său, ce este sufletul său. Oamenii obişnuiţi trăiesc fără suflet. Da, poţi găsi ceva greşit în mecanismul lor şi acea greşeală poate fi îndepărtată. Ceea ce cunoaştem noi azi drept psihologie, nu este altceva decît o metodă de a te învăţa să te comporţi. Şi, în acest sens, Pavlov şi Skinner au mai multă dreptate decît Freud şi Jung, pentru că ei gîndesc despre om ca despre o maşină. Ei au dreptate în ceea ce priveşte omul existent, deşi nu au absolută dreptate, deoarece cred că acesta este finalul: "Omul nu poate fi altfel"...aici ei greşesc. Dar Freud, Jung şi Adler greşesc şi mai mult, deoarece ei cred că omul există deja şi că tot ceea ce trebuie să faci este să studiezi omul şi vei şti totul despre el. Dar omul nu există încă. Şi aceasta se întîmplă datorită inconştienţei sale.

Omul este un mit: lasă această afirmaţie drept una din cele mai fundamentale înţelegeri. Ea vă va ajuta să ieşiţi din minciună, din decepţie.

TANTRA este un efort de a deveni mai conştient. Însuşi cuvîntul "TANTRA" înseamnă expansiunea conştiinţei. Şi faptul de bază, cel mai fundamental fapt ce trebuie înţeles, este că tu eşti profund adormit şi că trebuie să te trezeşti.

TANTRA foloseşte metode aproape şcolăreşti. Şi acest lucru trebuie să-l înţelegeţi. În acest sens, Gurdjieff este unul din marii tantrici ai acestei epoci. De exemplu: dacă cineva doarme, există foarte puţine posibilităţi să se trezească singur. Să înţelegeţi aceasta în felul următor: în ziua de Anul Nou te gîndeşti, aşa cum te-ai gîndit de fiecare dată (şi au trecut mulţi ani de cînd faci asta) şi mereu ai făcut un jurămînt că nu vei mai fuma. Din nou şi din nou a venit Anul Nou şi tu ai început să gîndeşti că de data aceasta se va întîmpla. Faci un jurămînt că nu vei mai fuma niciodată, dar nu-l spui altora; ţi-e frică s-o faci. Este periculos s-o spui altora, deoarece te cunoşti: de multe ori ţi-ai călcat jurămintele şi asta este foarte umilitor. Aşa că îţi păstrezi jurămîntul pentru tine. Acum, există doar o posibilitate din 100 ca jurămîntul să fie respectat; există 99 de posibilităţi ca el să fie încălcat mai devreme sau mai tîrziu.

Tu eşti o fiinţă inconştientă; jurămîntul tău nu înseamnă prea mult. Dar dacă te duci şi spui tuturor din oraş- prieteni, colegi, copii, soţie- dacă te duci şi le spui tuturor că:"Am făcut jurămîntul că nu voi mai fuma", există mai multe posibilităţi, cel puţin 10%, ca tu să nu mai fumezi. La început era doar o

ajut-o şi tu pe ea. Fiţi împreună, formaţi un întreg şi veţi avea mai multe şanse să vă împotriviţi naturii inconştiente din fiecare.

Utilizaţi toate posibilităţile; numai atunci aveţi şanse de a evolua, devenind o fiinţă conştientă, numai atunci puteţi ajunge un BUDDHA.

Şi acum sutrele; sînt nişte sutre foarte importante; prima sutră:

"Unei muşte cărein îi place mirosul de carne
Putredă, parfumul de santal îi pare respingător.
Fiinţele care renunţă la Nirvana,
Rîvnesc la sfera grosieră a Samsarei."

Primul lucru: aşa cum am spus, omul este o maşină. Omul trăieşte prin obiceiuri, prin trecut, prin memorie. Omul trăieşte prin cunoştinţele pe care le-a acumulat mai înainte. Aşa că lui îi scapă încontinuu noul... şi adevărul este întotdeauna nou. Omul obişnuit este ca o muscă ce iubeşte mirosul cărnii putrede, mirosul urît şi fetid; parfumul de santal este neplăcut pentru acea muscă. Ea are o anumită formă a memoriei, un anumit trecut. Ea a gîndit întotdeauna că mirosul cărnii putrede este adevăratul parfum. Aceasta este cunoaşterea ei; acesta este obiceiul ei; aceasta este rutina ei; acesta este trecutul ei mort. Acum, deodată, ea dă peste lemnul de santal; parfumul lemnului de santal i se va părea respingător.

Să nu fiţi surprinşi...exact aşa se întîmplă şi cu voi. Dacă aţi trăit prea mult identificat cu corpul, atunci este suficient să vă apropiaţi de un om care trăieşte în suflet şi veţi simţi că ceva este în neregulă. Venind la un BUDDHA, voi nu veţi simţi parfumul; puteţi chiar să aveţi impresia că simţiţi un miros neplăcut. Aceasta este interpretarea voastră; altfel de ce l-ar mai fi ucis oamenii pe ISUS? ISUS era un lemn de santal! Şi oamenii pur şi simplu l-au omorît. De ce l-au otrăvit oamenii pe Socrate? Socrate era lemn de santal! Dar muştele? Ele înţeleg prin prisma propriului lor trecut, ele interpretează conform trecutului lor.

Acum cîteva zile am citit o istorioară:

«O prostituată, cea mai celebră prostituată din Atena, a venit odată la Socrate. Şi acolo erau puţini oameni, doar cîţiva - tot aşa cum şi aici sînt puţini - şi Socrate le vorbea. Prostituata a privit în jur şi i-a zis lui Socrate: "Cum? Un om atît de mare ca tine şi atît de puţini oameni te ascultă? Am crezut că întreaga Atenă este aici! Şi nu-i văd aici pe cei mai respectabili, pe politicieni, pe preoţi, pe intelectuali, nu-i văd aici. Oare de ce ?

Vino, Socrate, într-o zi acasă la mine; îi vei găsi pe toţi stînd la coadă!"

Socrate zise: "Ai dreptate, deoarece tu satisfaci o dorinţă universală, pe cînd eu nu. Eu îi atrag numai pe cîţiva, pe cîţiva aleşi. Ceilalţi nu pot simţi parfumul meu. Se feresc! Chiar dacă dau peste mine, ei fug. Le este frică. Este un parfum total diferit de al lor!", zise Socrate.

Prostituata trebuie să fi fost de o inteligenţă colosală. Ea privi în ochii lui Socrate, făcu o plecăciune, şi zise: "Socrate, acceptă-mă ca discipol" şi n-a mai plecat niciodată; a devenit parte a acelei mici şcoli.»

Trebuie să fi fost o femeie de o mare luciditate pentru a se produce în ea o transformare atît de bruscă. Ea a înţeles imediat! Dar atenienii l-au ucis pe Socrate. Nu le-a plăcut omul. Părea foarte primejdios. Erau multe acuzaţii împotriva lui. Una era că: "El distruge credinţa oamenilor, el distruge mintea tinerilor. Dacă i se va mai permite să trăiască, societatea va fi dezrădăcinată; el este un duşman periculos!" Ce făcea el?

El făcea ceva total diferit: el încerca să creeze o stare de non-gîndire. Dar oamenii au crezut că "El distruge mîntile tinerilor." Şi ei au dreptate, muştele. Da, tinerii pot fi atraşi enorm de Socrate, deoarece numai tinerii pot fi atraşi de astfel de lucruri, numai tinereţea are acest curaj. Chiar dacă la mine sau la Socrate vin oameni în vîrstă, ei sînt de fapt oameni tineri. Tocmai de aceea vin; altfel n-ar putea veni. O minte bătrînă, matură, rigidă, nu poate veni la mine. Corpul poate fi bătrîn, dar dacă un bărbat bătrîn sau o femeie bătrînă vin la mine, ei vin numai pentru că au încă tinereţea în suflet, ei sînt încă tineri; ei mai sînt capabili să înţeleagă noul, să înveţe noul. Se spune că nu poţi să-i înveţi pe un cîine bătrîn trucuri noi; e foarte greu. Cîinele bătrîn ştie vechile sale trucuri şi continuă să le repete. E foarte greu pentru o minte bătrînă să înveţe ceva nou.

Şi lucrurile pe care eu ţi le spun sînt atît de radical diferite, sînt diametral opuse faţă de tot ceea ce ai învăţat, încît, dacă nu eşti într-adevăr tînăr, nu poţi nici măcar să le asculţi.

Aşa că tinerii erau atraşi. Aceasta era dovada că ceva etern, ceva din tinereţea eternă a Universului, emana din Socrate.

Dacă ISUS ar mai trăi, ai vedea tineri urmîndu-l. Nu vei găsi tineri ducîndu-se să-l vadă pe Papă. Oamenii în vîrstă, morţii, cei care au murit demult, ei se duc să-l vadă pe Papă. Cînd

SHANKARACHARYA trăia, ai fi găsit peste tot tineri în jurul lui. Dar de SHANKARACHARYA din Puri ascultă numai corpuri moarte, cadavre. Nu poţi găsi acolo persoane vii.

Poţi să te duci să te uiţi în oricare templu, şi vei găsi numai femei bătrîne şi bărbaţi bătrîni; tinerii nu sînt acolo. De fapt, ori de cîte ori o religie este autentică, tinereţea este atrasă; cînd adevărul este prezent, tinereţea este prezentă. Cînd n-au mai rămas decît mituri, doctrine, dogme, crezuri, atunci vin oamenii bătrîni. Cînd este atrasă tinereţea, asta înseamnă că adevărul este tînăr şi viu. Cînd adevărul este bătrîn, rigid şi murind, atunci sînt atraşi oamenii "morţi" sufleteşte.

Oamenii bătrîni sînt atraşi numai din cauza fricii de moarte. La bătrîneţe, chiar şi ateii devin credincioşi... din teamă. Cînd un tînăr este atras de ceva, aceasta nu este din cauza fricii de moarte, pentru că el încă nu cunoaşte deloc moartea; este datorită iubirii sale pentru viaţă. Şi aceasta este diferenţa dintre religia adevărată şi cea falsă. Religia neadevărată se bazează pe frică; religia adevărată se bazează pe dragoste.

Trebuie să fi auzit că în toate limbile din lume există expresia aceasta urîtă: "frica de DUMNEZEU". Ea trebuie să fi fost inventată de oamenii "morţi", prostănaci, bătrîni. Frica de DUMNEZEU? Cum ar putea să-ţi fie frică de DUMNEZEU? Şi dacă ţi-e frică de DUMNEZEU, cum ÎL mai poţi iubi? Din frică nu izvorăşte niciodată dragostea ci numai ura. Din cauza fricii, poţi fi împotriva lui DUMNEZEU, deoarece El va fi duşmanul tău; cum ai putea tu să-L iubeşti? Şi dacă-L iubeşti, cum poţi să te temi de EL? Ţi-a fost vreodată frică de mama ta, dacă o iubeşti? Ţi-a fost vreodată frică de soţia ta, dacă o iubeşti? Dacă iubeşti, nu există frică. Dragostea goneşte orice frică. Dragostea de DUMNEZEU...îndrăgostit extatic de DUMNEZEU.

Dar acest lucru este posibil numai pentru minţile tinere. N-are importanţă dacă mintea tînără este într-un corp tînăr sau într-unul bătrîn, dar este posibil numai pentru mintea tînără. Socrate a fost pedepsit pentru că el îi atrăgea pe tineri. Dar întotdeauna să ţineţi minte: ori de cîte ori se naşte o religie adevărată, oamenii tineri aleargă către ea din toate colţurile lumii.

Ei trebuie să fie dovada că ceva autentic s-a întîmplat. Cînd oamenii în vîrstă aleargă undeva, puteţi fi siguri că acolo nu se întîmplă nimic. Nu acolo se află adevărul! Acolo unde se duc tinerii, acolo este locul unde se află adevărul.

Dar:

"Unei muşte căreia îi place mirosul de carne
Putredă, parfumul de santal îi pare respingător.
Fiinţele care renunţă la Nirvana,
Rîvnesc la sfera grosieră a Samsarei."

Adevărul este necunoscutul, misterul. Nu poţi avea acces la el prin vechile tale obiceiuri. Poţi avea acces la el, numai cînd te-ai dezbărat de toate obişnuinţele tale.

Mantia preoţilor creştini este numită "habit" în limba engleză (n.n. în engleză înseamnă şi obicei). Da, eu spun, că atunci cînd eşti golit de toate obişnuinţele," dezbrăcat" de toate obişnuinţele, obiceiurile, cînd toate hainele (habit) sînt aruncate, atunci vei funcţiona nu prin memorie ci prin luciditate; acestea sînt două funcţii diferite. Dacă funcţionezi prin memorie, atunci nu poţi vedea ceea ce există. Tu continui să vezi ceea ce ai văzut mai înainte. Continui să interpretezi prezentul în termenii trecutului. Continui să impui ceea ce nu există. Continui să vezi lucruri care nu există şi continui să nu vezi lucruri care există. Memoria trebuie lăsată de-o parte. Memoria este bună, utilizeaz-o, dar adevărul nu este niciodată cunoscut prin intermediul memoriei. Cum ai putea să cunoşti adevărul prin intermediul ei? Tu n-ai cunoscut niciodată adevărul în trecut.

Adevărul este necunoscut. Adevărul este un străin. Va trebui să laşi de-o parte toate amintirile. Va trebui să-i spui minţii tale: "Stai liniştită. Dă-mi voie să văd fără tine! Dă-mi voie să văd cu claritate, nu cu ochii înnoroţi; să văd fără gînduri, fără credinţe, fără scripturi, fără filozofii, fără religii. Dă-mi voie să văd direct, imediat! Dă-mi voie să văd aici şi acum, dă-mi voie să văd cu ce mă confrunt." Numai atunci eşti în armonie cu misterul adevărului.

Şi ţineţi minte: adevărul nu devine niciodată o amintire. Chiar şi după ce l-ai cunoscut, el nu devine niciodată o amintire. Adevărul este atît de vast! El nu poate fi conţinut de memorie. Şi ori de cîte ori va fi din nou aici şi tu îl vei cunoaşte, el va fi iarăşi nou. Adevărul nu este niciodată vechi. El este întotdeauna nou. Este întotdeauna proaspăt; aceasta este una din calităţile sale, că el nu devine niciodată vechi. El este întotdeauna tînăr.

"Aşa că, dacă vrei să cunoşti adevărul", îi spune SARAHA regelui, "Majestate, dacă vrei într-adevăr să cunoşti adevărul despre ce mi s-a întîmplat mie, lasă-ţi de-o parte mintea. Ştiu că tu eşti doar ca o muscă. Ai trăit o viaţă întreagă identificat cu

corpul şi cu mintea; tu nu cunoşti nimic dincolo de ele. Eu sînt aici; eu sînt dincolo de amîndouă. Şi nu există nici o posibilitate de a-ţi explica adevărul pe înţelesul minţii tale. Dacă vrei într-adevăr să-l experimentezi, îl poţi experimenta, dar de explicat, nu se poate explica."

DUMNEZEU nu poate fi definit. DUMNEZEU nu poate fi explicat. Ţineţi minte: să nu-L explicaţi niciodată, pentru că dacă îl explicaţi, îl veţi explica în mod greşit. DUMNEZEU nu poate fi conţinut de nici un gînd, dar DUMNEZEU poate fi trăit, DUMNEZEU poate fi iubit. Voi puteţi deveni DUMNEZEU! Acest lucru este posibil, dar mintea nu îl poate conţine pe DUMNEZEU. Mintea este un recipient foarte mic, este ca o ceaşcă de ceai. Şi tu vrei să ai Oceanul Pacific într-o ceaşcă de ceai? Da, poţi avea un pic de apă sărată în ceaşca ta, dar asta nu îţi va sugera Pacificul şi vastitatea sa. În ceaşca ta de ceai nu pot să apară furtuni; nu pot să apară valuri mari. Da, va semăna cu oceanul, dar nu va fi oceanul.

SARAHA spune: "Dacă vrei să mă vezi, va trebui să îţi laşi mintea de-o parte; tu ai o minte de muscă. Ai anumite obişnuinţe în a gîndi, în a simţi; ai anumite obişnuinţe în modul de a trăi. Ai trăit o viaţă a corpului şi a minţii şi, în cel mai bun caz, tot ceea ce ai cunoscut pînă acum a fost doar auzit de tine - ai citit în cărţi, în scripturi."

SARAHA însuşi îi citise regelui scripturi mai înainte; el ştia foarte bine acest lucru. El ştia ce ştie regele: cunoaşterea lui era doar o informaţie. SARAHA spune: "Mi s-a întîmplat mie! Dar ca să vezi ce mi s-a întîmplat, ai nevoie de o calitate diferită a vederii."

Mintea nu cunoaşte niciodată adevărul, nu întîlneşte niciodată adevărul. Căile minţii şi căile adevărului sînt absolut paralele. Mintea are realitatea sa separată. De aici insistenţa misticilor din toată lumea de a atinge o stare de non-mental. Tocmai aceasta este meditaţia: o stare de non-mental, o stare de non-gîndire, o stare totuşi pe deplin conştientă, luminată de conştiinţă. Cînd nu mai există nici măcar un singur gînd, cerul tău este fără nici un nor, şi atunci soarele străluceşte puternic.

De obicei, noi sîntem împovăraţi de atît de multe gînduri, dorinţe, ambiţii, vise, încît soarele nu poate străluci. Se ascunde în spatele acestor nori întunecaţi. Dorinţa este un nor, gîndul este un nor, imaginaţia este un nor. Şi ai nevoie să nu fii înnorat

pentru a vedea ceea ce există.

SARAHA spune:

"Fiinţele care renunţă la Nirvana,
Rîvnesc la sfera grosieră a Samsarei."

Samsara înseamnă să trăieşti identificat cu corpul, cu mintea, cu ego-ul. Samsara înseamnă să trăieşti spre exterior. Samsara înseamnă să trăieşti cu lucrurile, Samsara înseamnă să trăieşti cu ideea că totul este materie şi nimic altceva. Samsara înseamnă trei otrăvuri: putere, prestigiu, forţă. Să trăieşti în lume cu ideea de a avea mai multă putere, mai mult prestigiu, mai mulţi bani, mai multă forţă... şi încă multe altele. Să trăieşti în lucruri şi pentru lucruri. Aceasta este sensul cuvîntului Samsara -lume.

Observă-te pe tine: ai trăit tu vreodată cu fiinţe umane, sau numai cu lucruri? Este soţia ta o fiinţă, sau un lucru? Este soţul tău o fiinţă, sau un lucru? Îţi tratezi tu soţul ca pe o fiinţă, ca pe o fiinţă superbă, o fiinţă valoroasă prin ea însăşi, sau doar ca pe o utilitate: că el este furnizorul de pîine şi unt, sau că ea este gospodina casei şi are grijă de copii? Este soţia ta un scop în sine, sau este doar o utilitate, o comoditate pe care o foloseşti? Uneori îi foloseşti sexualitatea, alteori o foloseşti în alte feluri, dar a o folosi înseamnă că ea este un obiect pentru tine, nu o fiinţă.

O fiinţă nu poate fi utilizată; numai lucrurile pot fi utilizate. O fiinţă nu poate fi cumpărată; numai lucrurile pot fi cumpărate. O fiinţă are o valoare atît de uriaşă, o astfel de divinitate, o astfel de demnitate - deci cum poţi tu utiliza o fiinţă?

Da, ea îţi poate da ceva din ea sau din dragostea ei, dar tu nu o poţi folosi. Şi trebuie să îi fii recunoscător. I-ai fost tu vreodată recunoscător soţiei tale? I-ai fost tu vreodată recunoscător tatălui tău, sau mamei tale? Le-ai fost tu vreodată recunoscător prietenilor tăi? Uneori îi eşti recunoscător unui străin, dar niciodată faţă de ai tăi, pentru că tu îi consideri bunul tău personal.

A trăi cu lucruri înseamnă a trăi în Samsara. A trăi cu fiinţe înseamnă a trăi în Nirvana. Şi odată ce începi să trăieşti cu fiinţe, lucrurile încep să dispară. De obicei, chiar şi fiinţele sînt reduse la lucruri dar cînd o persoană începe să devină meditativă, chiar şi lucrurile încep să devină fiinţe, chiar şi un copac devine o fiinţă, o piatră devine o fiinţă. Totul, cu timpul, începe să în fiinţă, deoarece DUMNEZEU este în toate.

SARAHA spune: "Majestate, ai trăit în Samsara şi nu poţi înţelege calea Nirvanei. Dacă vrei într-adevăr s-o înţelegi, va trebui s-o trăieşti, pe cînd tu îmi ceri explicaţii!? Nirvana este în faţa ta şi tu ceri teorii? Dar nu numai atît! Trebuie să fii complet orb! Ai venit să mă convingi să merg înapoi în Samsara ta?! O muscă să mă convingă să părăsesc pădurea de santal şi parfumul ei pentru mirosul putred al cărnii! Ai înnebunit?" îi spuse SARAHA regelui. Dă-mi voie ca eu să te conving pe tine să vii în lumea mea, în să mă convingi tu pe mine să vin în lumea ta. Eu am cunoscut lumea ta şi am cunoscut şi această nouă realitate. Le pot compara. Tu ai cunoscut numai lumea ta; tu nu cunoşti realitatea mea; deci tu nu poţi face o comparaţie.

Cînd un BUDDHA spune că această lume este iluzorie, meditaţi asupra acestei afirmaţii, pentru că el a cunoscut şi această lume. Cînd vreun ateu, vreun materialist sau vreun comunist spune că lumea Nirvanei este doar o iluzie, nu trebuie să vă bateţi capul cu asta, pentru că el n-a cunoscut-o. El cunoaşte numai această lume. Nu puteţi avea încredere în afirmaţiile lui despre cealaltă lume. El n-a meditat niciodată asupra ei, n-a cunoscut-o niciodată.

Gîndiţi-vă: dintre toţi cei care au meditat, niciunul n-a negat realitatea Nirvanei, nici unul singur! Fără excepţie, toţi cei care au meditat, au ajuns la acelaşi adevăr, au devenit mistici. Cei care nu au meditat cunosc doar lumea mulţei şi lumea mirdeului urît şi fetid al cărnii putrede. Ei trăiesc în lumea putredă a lucrurilor, dar ei o cunosc numai pe aceea şi, desigur, nu se poate avea încredere în afirmaţiile lor. Într-un ISUS se poate avea încredere, într-un BUDDHA se poate avea încredere, într-un MAHAVIR se poate avea încredere. Ei au cunoscut ambele lumi! Ei au cunoscut-o şi pe cea inferioară şi pe cea superioară; şi cunoscînd-o pe cea superioară, ei pot spune ceva despre cea inferioară, ceva asupra căruia trebuie să meditămi. Nu eliminaţi spusele lor ca fiind greşite.

De exemplu, Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao n-au meditat niciodată dar ei spun că nu există DUMNEZEU. Aceasta este ca şi cum cineva, care n-a fost niciodată într-un laborator ştiinţific, afirmă despre ştiinţă că nu există; cineva care n-a intrat niciodată într-un laborator ştiinţific şi combate teoria relativităţii, este doar o fiinţă ignorantă. Trebuie să te duci în laborator, trebuie să înveţi matematică superioară, şi de abia atunci dovedeşti că nu este aşa. Numai pentru că tu n-o înţelegi, nu îţi

se poate permite s-o nege.

Există foarte puţini oameni care înţeleg teoria relativităţii. În timpul vieţii lui Einstein se spunea că există numai 12 oameni în toată lumea capabili să înţeleagă teoria relativităţii. Şi există cîţiva oameni care cred că aceasta este o exagerare, că numărul lor este mai mic; nici măcar 12 persoane nu înţeleg această teorie în mod corect. Dar din cauza aceasta, nu poţi spune că ea nu este corectă din punct de vedere ştiinţific; nu poţi supune la vot veridicitatea ei.

Marx, spunînd că nu există DUMNEZEU, face pur şi simplu o afirmaţie stupidă; n-a meditat niciodată, n-a contemplat niciodată, nu s-a rugat niciodată. Afirmaţia sa este irelevantă. Cei care au meditat, cei care au căutat puţin mai adînc în fiinţa lor, ei au ajuns la acelaşi adevăr:

"Fiinţele care renunţă la Nirvana,
Revenesc la sfera groaznică a Samsarei."

SARAHA spune:" Tu renunţi la Nirvana şi continui să alergi după iluzii. Tu ai venit la mine să mă convingi? Uită-te la mine cît de extatic sînt. Uită-te la mine! Eu nu sînt aceeaşi persoană, care a părăsit curtea ta; eu sînt o persoană total diferită."

El încerca să aducă luciditatea regelui în momentul prezent şi a reuşit. Trebuie să fi fost un bărbat de o mare forţă spirituală. L-a tras pe rege afară din lumea muştelor, afară din lumea cărnii putrede. L-a tras spre lumea lemnului de santal şi a parfumului său.

A doua sutră:

"Urmele unui bou, pline cu apă
Se vor usca rapid; la fel şi mintea care este neclintită,
Dar plină de calităţi ce nu sînt încă perfecte,
Aceste imperfecţiuni vor dispare cu timpul."

El spune: "Iată! A trecut un bou şi pe pămînt sînt urmele pline cu apă, apă de ploaie; cît timp vor rezista ele?" Mai devreme sau mai tîrziu, apa se va evapora şi urmele boului, pline cu apă, se vor şterge. Dar oceanul există întotdeauna. Deşi apa din urma lăsată de bou este identică cu cea din ocean, totuşi ceva este diferit.

Oceanul rămîne întotdeauna acelaşi, nici nu creşte, nici nu descreşte. Din el se ridică nori uriaşi: el nu descreşte niciodată. Rîuri uriaşe îşi varsă apa în el: dar el nu creşte niciodată. El rămîne întotdeauna acelaşi. Dar această mică urmă

lăsată de bou este plină de apă chiar acum; în cîteva ore sau zile ea va dispare, se va usca; la fel este mintea umană. Ea este doar o urmă de bou: un lucru atît de mic! Doar un pic de apă este acolo; nu te încrede prea mult în ea; ea se usucă deja. Va dispare. Mintea este un lucru foarte mic. Să nu crezi că tu poţi conţine universul în mintea ta. Şi mintea ta este un dat temporar; ea nu poate fi eternă.

"Urmele unui bou, pline cu apă
Se vor usca rapid; la fel şi mintea care este neclintită,
Dar plină de calităţi ce nu sînt încă perfecte;
Aceste imperfecţiuni se vor usca cu timpul."

Ce păstrezi tu în mintea ta? Care este conţinutul ei? Dorinţe, vise, ambiţii, gînduri, imaginaţie, voinţă, emoţii; acestea sînt lucrurile pe care le păstrezi drept conţinut. Toate acestea se vor usca. Tot conţinutul se va usca! Aşa că schimbă accentul de pe conţinut pe conţinător. Aceasta este tot secretul TANTRA-ei. Uită-te la conţinător şi nu te uita la conţinut. Cerul este plin de nori; nu te uita la nori, uită-te la cer. Nu te uita la ceea ce există în corpul tău, în mintea ta, fii atent doar la conştiinţa ta. Emoţia există, mînia există, iubirea există, pofta există, frica există, gelozia există; acestea reprezintă conţinutul. Chiar în spatele lor este cerul infinit al conştiinţei.

Un om care trăieşte prin conţinut, trăieşte viaţa unei maşini. Şi omul care începe să-şi schimbe accentul de la conţinut la conţinător, începe să trăiască o viaţă conştientă, o viaţă de BUDDHA.

Şi SARAHA spune:" Măria ta, acest conţinut pe care-l ai în mintea ta, se va pierde curînd; uită-te la această urmă de bou! Capul tău nu este mai mare decît ea. Dar conştiinţa ta este infinită.

Acum, acest lucru trebuie să fie înţeles: emoţiile sînt în capul tău, dar conştiinţa nu este în capul tău. De fapt, capul tău este în conştiinţa ta! Conştiinţa este vastă, infinită. Emoţiile, dorinţele, ambiţiile sînt în capul tău; ele odată şi odată vor dispare. Dar chiar şi atunci cînd capul tău nu mai există, a dispărut în pămînt, conştiinţa ta nu va dispare. Tu nu-ţi conţii conştiinţa în tine: conştiinţa te conţine pe tine, ea este infinit mai mare decît tine."

Există oameni care întreabă...uneori cineva vine la mine şi mă întreabă: "Unde este sufletul în corpul omenesc? În inimă? În ombilic? În cap? Unde este sufletul?" Ei cred că pun o

întrebare foarte pertinentă. Sufletul nu este nicăieri în corp; corpul tău este în suflet. Sufletul este un fenomen mai mare decît corpul. Sufletul te înconjoară.

Iar sufletul tău şi sufletul meu nu sînt diferite! Noi trăim în existenţă, noi trăim în oceanul sufletului. Un suflet ne înconjoară, înăuntru şi în afară. El este în totalitate o singură energie. Sufletul meu şi sufletul tău sînt identice. Noi avem corpuri diferite. Este aproape la fel ca electricitatea care circulă printr-un bec, printr-un radio, printr-un televizor şi care măşcă un ventilator...şi face 1001 de lucruri. Ventilatorul este diferit de bec, dar electricitatea ce trece prin ele este aceeaşi energie.

Noi sîntem o energie unică. Expresiile noastre sînt diferite, dar realitatea noastră este una. Dacă te uiţi însă la conţinut, dacă şi eu mă uit la conţinut, atunci visele mele sînt diferite de ale tale, cu siguranţă. Nu ne putem coordona visele. Eu am ambiţiile mele, tu ai ambiţiile tale. Şi nu numai că nu ne putem coordona visele: visele noastre sînt în conflict. Ambiţia mea este împotriva ambiţiei tale; ambiţia ta este împotriva ambiţiei mele. Dar dacă noi uităm conţinutul şi privim prin prisma conştiinţei, a conştiinţei pure, la cerul fără nori, atunci unde este "tu" şi unde este "eu"? Noi sîntem unul.

În acel moment apare unitatea. Şi în acel moment realizăm că există o conştiinţă unică universală.

Această conştiinţă infinită este universală. Inconştienţa este particulară. Conştiinţa este universală. În ziua în care vei deveni într-adevăr un om, eşti un om universal. Aceasta înseamnă "BUDDHA": om universal, calea spre conştiinţa totală şi absolută.

Omul-maşină este diferit. Aceasta trebuie să o înţelegeţi. Dacă tu ai necazuri cu rinichii, eu nu am deloc. Dacă pe mine mă doare capul, pe tine nu te doare capul; nici chiar dacă mă iubeşti nu-mi poţi împărtăşi durerea de cap. Chiar dacă eu te iubesc, nu pot avea durerea ta. Dar dacă noi amîndoi stăm alături şi meditîm şi vine un moment cînd eu nu am nimic în minte şi nici tu nu ai nimic în mintea ta, noi nu vom mai fi doi. Cei care meditează sînt la început nişte entităţi separate, dar sfîrşesc prin a deveni unul.

Dacă voi toţi aţi sta în meditaţie aici, ascultîndu-mă, atunci voi nu sînteţi mai mulţi, atunci voi sînteţi unul. Atunci, nu numai că voi sînteţi unul; chiar vorbitorul şi ascultătorii nu mai sînt fiinţe diferite; şi atunci noi sîntem uniţi, sîntem împreună. Douăzeci de persoane care meditează într-o cameră, cînd ajung

să atingă adevărata meditaţie,ele nu mai sînt douăzeci: în cameră există doar o singură fiinţă meditativă.

Să vă spun o poveste:

«Cîţiva oameni au sosit la BUDDHA. Ananda stătea de pază în faţa camerei. Dar acei oameni au stat atît de mult înăuntru, încît Ananda s-a neliniştit. De multe ori el s-a uitat înăuntru, dar ei continuau şi continuau...atunci el a intrat în cameră pentru a vedea ce se întîmplă. Şi acolo el n-a găsit pe nimeni; doar pe BUDDHA stînd jos. Aşa că, el l-a întrebat pe BUDDHA:" Unde s-au dus acei indivizi? Nu există altă uşă, iar eu am stat de pază la singura uşă care există, aşa că unde s-au dus ei?"

Şi BUDDHA zise: "Ei meditează."»

Aceasta este o poveste minunată. Ei intraseră cu toţii în meditaţie şi Ananda nu-i putea vedea, pentru că el încă nu atinsese starea de meditaţie. El nu putea vedea acest nou fenomen, această sublimare totală a energiei. Ei nu erau acolo, ei nu erau acolo în calitate de corpuri, de minţi. Ego-urile lor se dizolvaseră. Ananda putea vedea numai ceea ce el putea percepe la nivelul său de conştiinţă. Apăruse o nouă realitate.

Ascultaţi o altă poveste:

«Un mare rege a venit odată să-l vadă pe BUDDHA. Primul său ministru îl convinsese să vină, dar regele era un om foarte bănuitor, aşa cum sînt de obicei politicienii, cum sînt de obicei regii. Foarte bănuitori. La început el n-a vrut să vină; a venit să-l vadă numai pentru motive politice, deoarece în capitală se răspîndise zvonul că el este împotriva lui BUDDHA; şi tot poporul era de partea lui BUDDHA, aşa că lui fiindu-i teamă, s-a dus să-l vadă.

Cînd au ajuns aproape de cîngul unde stătea BUDDHA cu cei 10000 de discipoli ai săi, regele s-a speriat foarte tare. Şi-a tras sabia din teacă şi
i-a spus primului ministru: "Ce se întîmplă? Tu spui că aici stau 10000 de oameni şi deşi sîntem atît de aproape nu este totuşi nici un pic de zgomot! Este vreo conspiraţie?"

Primul ministru a rîs şi i-a răspuns: "Nu-i cunoşti pe discipolii lui BUDDHA. Pune-ţi la loc sabia în teacă! Vino, nu este nici o conspiraţie sau altceva periculos. Nu trebuie să-ţi fie frică. Nu te vor ucide. Nu-i cunoşti pe discipolii lui BUDDHA."

Foarte bănuitor, ţinîndu-şi mîna pe mînerul sabiei, regele a intrat în cîng. A fost surprins. Nu putea crede că acolo erau

10000 de oameni stînd liniştiţi sub copac, ca şi cum n-ar fi fost nici unul. El l-a întrebat pe BUDDHA:" Aceasta este un miracol! 10 oameni împreună fac atît de mult zgomot; ce fac aceşti oameni aici? Ce s-a întîmplat cu aceşti oameni? Este ceva în neregulă cu ei ? Nu sînt vii? Arată ca nişte statui! Şi ce fac stînd aici? Trebuie să facă ceva!"

Şi BUDDHA îi spuse:"Ei fac ceva, dar asta n-are nimic de-a face cu exteriorul. Ei există doar în lumea lor lăuntrică. Ei nu sînt în corpurile lor; ei sînt în fiinţa lor, în esenţa lor lăuntrică. În acest moment aceştia nu sînt 10000 de oameni; ei toţi sînt părţi ale unei unice conştiinţe.

A treia sutră:

"Întocmai ca apa sărată a mării ce devine
Dulce cînd este băută din nori,
La fel, o minte fermă care lucrează pentru alţii,
transformă
Otrava obiectelor simţurilor în nectar."

Atitudinea de bază a TANTRA-ei este: senzualul poate fi transformat în sublim, materia poate fi transformată în conştiinţă-energie inconştientul poate fi transformat în conştient.

Fizica modernă spune că materia poate fi transformată în energie; energia poate fi transformată în materie. De fapt, ele nu sînt două, ci aceeaşi energie funcţionînd însă sub două forme. TANTRA spune că energia sexuală poate fi sublimată şi deci poate fi sursa unor stări spirituale sublime şi a extazului beatific ultim, SAMADHI. Inferiorul poate fi transformat în superior, pentru că inferiorul şi superiorul sînt strîns legate; este ca o scară. Ele nu sînt niciodată separate, nicăieri separate; nu există o prăpastie între ele. Te poţi mişca de la inferior la superior, te poţi mişca de la superior la inferior.

Iar această scară este chiar omul. El poate exista pe treapta cea mai de jos: aceasta este decizia lui. El se poate mişca în sus, poate exista pe treapta cea mai de sus. El poate exista ca o fiară, sau poate exista ca un BUDDHA, ambele condiţii sînt trepte ale scării, cea mai de jos şi cea mai de sus. Şi omul este o scară. El poate cădea într-o inconştienţă adîncă şi să devină o piatră şi se poate ridica la Conştiinţa Absolută şi să devină DUMNEZEU. Dar cele două extreme nu sînt separate; aceasta este frumuseţea TANTRA-ei.

TANTRA reprezintă unitatea. TANTRA este singura religie care este într-adevăr sănătoasă, cea mai sănătoasă religie,

pentru că ea nu divide. Dacă divizi, creezi o ruptură, o împărţire. Dacă le spui oamenilor că trupul este rău, că trupul este duşmanul, că trupul trebuie să fie condamnat, că trupul este în serviciul diavolului, atunci creezi o ruptură în om, atunci omului îi va fi frică de trup. Şi atunci, cu timpul, se creează un gol de netrecut, o prăpastie şi fiinţa este separată în două. Este sfîşiată în direcţii opuse. Corpul trage spre corp, mintea trage spre minte; apare conflictul şi confuzia.

TANTRA spune că tu eşti unul; nu este nevoie să ai nici o îndoială. Poţi fuziona într-o realitate unică. Nu trebuie să ai nici un conflict, nu trebuie să fii separat. Nu este necesar să fii nesănătos. Îţi poţi iubi corpul şi-l poţi dezvolta; cu dragoste adîncă, cu grijă, cu creativitate, el poate fi dezvoltat. Corpul nu este duşmanul sufletului tău; corpul este doar teaca săbiei tale. Corpul este doar templul, este domiciliul tău. El nu este duşmanul, ci prietenul tău.

TANTRA elimină orice fel de violenţă; nu numai violenţa faţă de ceilalţi, ci şi violenţa faţă de tine însuţi. TANTRA spune: iubeşte realitatea în totalitatea ei. Da, multe pot fi dezvoltate, dar orice evoluţie este prin iubire. Şi nu este necesară lupta.

"Întocmai ca apa sărată a mării ce devine
Dulce, cînd este băută din nori..."

Nu poţi să bei apă de mare; este atît de sărată. Vei muri dacă bei apă de mare. Dar cînd vine un nor şi extrage apa din mare, ea devine dulce; şi atunci o poţi bea.

SARAHA spune: SAMADHI este ca un nor, energia meditaţiei este ca un nor, care-ţi orientează sexualitatea spre sfere mai înalte, care-ţi transformă existenţa fizică într-una spirituală, care transformă experienţele neplăcute, amare, ale lumii, în experienţe dulci ca nectarul, experienţele Nirvanei. Samsara însăşi devine Nirvana dacă poţi crea norul care s-o transforme. Acel nor, BUDDHA şi PATANJALI l-au numit DHARMAMEGHA SAMADHI- samadhi al norului legii fundamentale.

Tu poţi crea norul. Acel nor este creat de meditaţie. Continui să meditezi intens; să elimini gînduri, dorinţe, ambiţii; cu timpul conştiinţa ta devine un foc arzător: acel nor apare. Acum, tu poţi transforma orice cu ajutorul acestui foc. Acest foc te ajută să transmuţi, acest foc este piatra filozofală a alchimiei. Prin meditaţie inferiorul devine superior, mentalul obişnuit este transformat în aur.

"Întocmai ca apa sărată a mării ce devine
Dulce, cînd este băută din către nori,
La fel o minte fermă, care lucrează pentru alţii,
transformă
Otrava obiectelor simţurilor în nectar."

Două lucruri sînt importante; primul: trebuie să creezi un nor al meditaţiei în fiinţa ta; şi al doilea lucru este compasiunea: trebuie să lucrezi pentru alţii. BUDDHA insistă pe două lucruri: meditaţia şi compasiunea, PRAGYANA şi KARUNA. El spune că uneori se întîmplă ca o persoană care meditează să devină prea egoistă şi atunci ceva nu merge. Meditează, delectează-te, dar împarte bucuria, continuă s-o împarţi; n-o acumula egoist, deoarece atunci cînd începi a-o acumulezi fără să împărtăşeşti, ego-ul începe să crească. Să nu aduni niciodată nimic pentru tine. În momentul în care obţii ceva, dăruieşte-l şi vei obţine din ce în ce mai mult. Cu cît dai mai mult, cu atît obţii mai mult. Atunci totul devine nectar. Totul este nectar; trebuie doar să ştim cum să transformăm ceea ce avem în nectar, trebuie să cunoaştem alchimia spirituală.

Ultima sutră:

"Deşi inefabilă, niciodată nu eşti nemulţumit,
Deşi inimaginabilă, ea este fericirea însăşi.
Deşi dintr-un nor te temi de bubuitul tunetului,
Recoltele se coc atunci cînd din acesta se revarsă
ploaia."

Inefabilul...SARAHA spune: "Nu mă întreba ce este; este inefabil, nu poate fi definit. Nu poate fi exprimat. Nu există vreun limbaj care să-l poată exprima. Dar poate fi experimentat. Uită-te la mulţumirea mea! Priveşte cît de fericit am devenit eu! Tu m-ai cunoscut şi înainte; cît de agitat eram, cît de nemulţumit eram de toate. Deşi totul era accesibil; eu eram favoritul tău, totul îmi era accesibil şi totuşi nu eram mulţumit. Acum, priveşte! Stau într-un cimitir, n-am nici măcar un acoperiş deasupra capului! Şi nu trăiesc cu regi şi regine; trăiesc cu această femeie făuritoare de săgeţi. Dar uită-te în ochii mei... cît de mulţumit sînt eu. Nu poţi vedea că ceva inefabil s-a întîmplat? Nu poţi simţi vibraţia mea? Eşti atît de trist şi mort, încît ai nevoie de o mulţime de explicaţii, de dovezi?"

"Deşi inefabilă, niciodată nu eşti nemulţumit."

Acesta este singurul criteriu după care îţi dai seama dacă un om a descoperit adevărul sau nu: el nu este niciodată

nemulţumit. Mulţumirea lui este absolută. Nu-l poţi scoate din mulţumirea lui. Nu-l poţi face să fie nemulţumit. Orice s-ar întîmpla, el rămîne acelaşi, mulţumit. Succes sau eşec, viaţă sau moarte, prieteni sau duşmani, îndrăgostiţi sau indiferenţi- nu este nici o diferenţă. Liniştea lui, pacea lui este totală, absolută.

"Deşi inefabilă, niciodată nu eşti nemulţumit."

Dacă se întîmplă ceva ce nu poate fi spus, atunci există o singură cale de a-l cunoaşte şi acea cale este să vezi mulţumirea.

"Deşi inimaginabilă, ea este fericirea însăşi..."

Şi eu ştiu, zise el, că tu nu-ţi poţi imagina ce mi s-a întîmplat mie. Cum să-ţi poţi imagina ? Tu n-ai cunoscut-o niciodată. Imaginaţia repetă întotdeauna ceea ce tu ai cunoscut.

Tu îţi poţi imagina fericirea; ai cunoscut părţi şi părticele din ea. Îţi poţi imagina nefericirea; ai cunoscut-o din plin. Îţi poţi imagina fericirea chiar dacă n-ai cunoscut-o; o poţi imagina, ea este contrariul nefericirii. Dar cum îţi poţi imagina extazul? Tu nu l-ai cunoscut. Şi nu există nici un contrariu al lui; el nu este o dualitate. Este imposibil să ţi-l imaginezi.

Aşa că SARAHA spune:" Eu pot înţelege extazul; tu nu ţi-l poţi imagina, dar eu te pot ajuta să-l trăieşti. Priveşte! El este prezent aici şi acum. Şi dacă tu nu ţi-l poţi imagina, aceasta este o dovadă a adevărului său: adevărul nu poate fi imaginat. El poate fi perceput, dar nu imaginat. Poţi avea o viziune a lui, dar nu poţi visa despre el. Şi aceasta este diferenţa dintre un vis şi o viziune.Visul este al tău; viziunea nu este a ta."

ISUS l-a văzut pe DUMNEZEU şi scripturile spun că el a avut o viziune. Acum, psihanalistul îţi va spune că acesta a fost doar un vis; el nu cunoaşte diferenţa dintre un vis şi o viziune. Visul este al tău; tu ţi-l imaginezi; tu îl creezi; el este fantezia ta. O viziune este ceva ce apare din senin, la care nu te-ai gîndit niciodată; nici măcar o parte a ei n-a fost gîndită de tine vreodată; atunci este vorba de o viziune. Viziunea este de la DUMNEZEU; visul este creaţia minţii tale.

"Deşi inimaginabilă, ea este fericirea însăşi..."

Uită-te la mine; tu nu-ţi poţi imagina ce s-a întîmplat. N-o poţi vedea...tu nu ai ochi ca să o vezi. Priveşte, observă, ţine-mă de mînă! Vino lîngă mine, fii deschis faţă de mine astfel ca vibraţia mea să poată pătrunde în fiinţa ta şi inimaginabilul, inefabilul să-l poţi experimenta.

"Deşi dintr-un nor te temi de bubuitul tunetului..."

Ştiu... el trebuie să-l fi văzut pe rege un pic înspăimîntat. Eu văd în fiecare zi acest lucru: oamenii vin la mine şi eu îi văd tremurînd, speriaţi, fricoşi şi ei spun:" Ne este frică, Bhagwan!" Ştiu! SARAHA trebuie să fi văzut că regele tremura în interiorul său; poate că nu la exterior. El era un mare rege, trebuie să fi fost un om foarte curajos; el trebuie să fi stat neclintit în faţa lui SARAHA, dar înăuntru său el trebuie să fi fost înspăimîntat.

Întotdeauna se întîmplă aşa, cînd eşti în apropierea unui om ca SARAHA sau ca BUDDHA, eşti silit să-ţi fie frică. Chiar seara trecută, un tînăr a venit şi mi-a spus: " Dar de ce mi-e frică de dumneavoastră? Nu mi-aţi făcut nimic rău, de ce mi-e frică de dumneavoastră? Vă iubesc, cu siguranţă, dar de ce mi-e frică de dumneavoastră?"

Este natural. Cînd te apropii de o prăpastie, la ce te aştepţi? Îţi va fi frică. Există toate posibilităţile să cazi în ea şi nu vei fi capabil să revii singur. Trebuie să fie înspăimîntător; eşti pierdut complet dacă vei cădea în ea. Nu vei fi capabil să revii. Frica este naturală.

SARAHA spune:

"Deşi de la un nor te temi de bubuitul tunetului...".

El spune: Eu sînt ca un nor şi ţie ţi-e frică din cauza tunetului, a fulgerului. Dar ţine minte:

"Recoltele se coc cînd din el se revarsă ploaia."

Dar dacă îmi permiţi să-mi revărs ploaia peste tine, seminţele vor încolţi şi omul care este încă ascuns în interiorul tău, încă ne-născut, se va naşte; tu vei fi capabil să te coci, să te maturizezi; vei fi capabil să înfloreşti. Eu te invit, spune SARAHA, la marea recoltă, la recolta conştiinţei, a luciditătii.

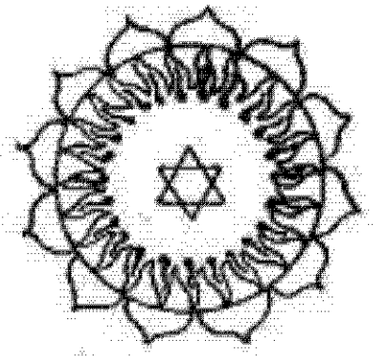

CAPITOLUL 6. SÎNT UN DISTRUGĂTOR

26.04.1977

ÎNTREBĂRI:

1. Ce ne puteţi spune despre visul conştient?
2. Este adevărat că dumneavoastră susţineţi că problemele noastre pot fi eliminate chiar acum?
3. Acţiunile dumneavoastră aduc aceeaşi proporţie de bine şi de rău în lume?
4. Nu este ego-ul tot o manifestare a lui DUMNEZEU, un joc jucat de către existenţă?
5. Vă rog să-mi spuneţi dacă sînt în siguranţă sub aripa dumneavoastră?
6. Ce mă împiedică să văd evidenţa?
7. Simţiţi vreodată că nu găsiţi cuvîntul potrivit ?

PRIMA ÎNTREBARE:" În ultima vreme visez conştient despre Iluminare; este chiar mai plăcut decît să visez despre dragoste şi foame. Ce puteţi să ne spuneţi despre visul conştient?"

Întrebarea este pusă de Prem Prankaja. Visul conştient este minunat cînd se referă la dragoste şi foame; ele fac parte din lumea viselor. Poţi visa cît de mult îţi place. Dragostea este un vis; la fel este şi foamea; ele nu sînt împotriva visului, a visării. De fapt, cînd visul se termină, ele dispar. Ele există în această dimensiune, dimensiunea visului.

Dar tu nu poţi visa despre Iluminare. Iluminarea este posibilă numai cînd dispare visul. Iluminarea este absenţa visului, ziua sau noaptea, nu contează. Iluminarea înseamnă că acum conştiinţa ta este pe deplin trează. Într-o conştiinţă trează, visarea nu poate exista.

Visarea este ca întunericul. El există cînd nu este lumină.

Cînd există lumină, întunericul pur şi simplu nu poate exista. Visarea există deoarece viaţa este întunecată, tristă, deprimantă. Visarea există ca un substituent; pentru că noi nu avem o bucurie reală, de aceea visăm; pentru că în realitate viaţa noastră este goală, de aceea visăm; altfel, cum am fi noi capabili să tolerăm nimicnicia noastră? Cum am fi capabili să tolerăm existenţa noastră? Ea ar fi absolut insuportabilă. Visele ne ajută. Ele ne spun: "Aşteaptă." Azi nu merg treburile bine? Nu fi îngrijorat: mîine totul va fi îndreptat. Totul trebuie să fie bine. Noi vom încerca; poate că încă n-am încercat. Poate că nu am acţionat în direcţia cea bună. Poate că norocul nu a fost cu noi, astăzi DUMNEZEU nu ne-a ajutat, dar aceasta nu poate să dureze veşnic." Şi DUMNEZEU este milos, blînd; toate religiile din lume spun că DUMNEZEU este foarte bun , foarte milos. Aceasta este o speranţă!

Mahomedanii repetă încontinuu: DUMNEZEU este rahim, reham -adică milos, blînd. De ce? De ce o repetă ei mereu? De fiecare dată cînd rostesc cuvîntul DUMNEZEU, ei adaugă "milosul, bunul". De ce? Dacă EL nu este bun, nu mai putea exista speranţele şi visele noastre? EL trebuie să fie bun pentru ca visele noastre să existe, pentru că acolo este speranţa noastră: în bunătatea Sa, în mila Sa. Mîine, totul va fi foarte bine.

Visul conştient este bun atunci cînd se referă la dragoste şi foimă, atunci cînd se referă la energiile care circulă spre exterior, pentru că mergînd spre exterior, noi intrăm în vis. Lumea este un fenomen de vis; iată ce înţeleg hinduşii cînd o numesc Maya-iluzie. Ea este făcută din acelaşi material din care sînt făcute visele. Ea este ca un vis conştient văzut cu ochii deschişi.

Dar Iluminarea există într-un plan total diferit al existenţei. Acolo nu există vise. Şi dacă tu continui să visezi, Iluminarea nu va fi posibilă.

Chiar ieri am citit o anecdotă minunată.

«Un proot avea un papagal femelă, dar în ciuda tuturor eforturilor făcute de a-l învăţa să vorbească, el era mut. Preotul a' povestit acest lucru într-o zi unei enoriaşe în vîrstă, care-l vizitase. Ea a fost interesată şi a spus: "Şi eu am un papagal care nu vorbeşte. Ar fi o idee bună să punem cele două păsări împreună şi să vedem ce se întîmplă.

Zis şi făcut: papagalii au fost puşi într-o colivie mare, iar preotul şi enoriaşa s-au retras, astfel încît să nu poată fi văzuţi,

dar totuşi să-i poată auzi. La început a fost linişte, apoi s-a auzit ceva agitaţie şi papagalul bătrînei doamne a fost auzit exclamînd: " Ce părere ai despre un pic de dragoste, drăguţo?", la care papagalul preotului a răspuns:" Tocmai pentru asta m-am rugat şi am aşteptat în tăcere ani de zile; azi visul meu este împlinit. Astăzi pot vorbi."»

Dacă eşti în aşteptare şi te rogi, şi visezi la dragoste şi foimă, într-o zi ele se vor realiza! Aceasta nu este dificil. Este nevoie doar de perseverenţă... şi se întîmplă. Trebuie doar să insişti, să insişti, să insişti... şi în final se va întîmpla cu siguranţă, pentru că aceasta este visul tău. Vei găsi un loc sau altul unde să-i poţi proiecta şi să-l poţi vedea, ca şi cum el ar fi devenit deja o realitate.

Cînd te îndrăgosteşti de o femeie sau de un bărbat, ce se întîmplă de fapt? Tu porţi un vis în tine; acum, deodată, femeia funcţionează ca un ecran: tu îţi proiectezi visul tău asupra ei. Începi să simţi că: "Visul meu este împlinit." Femeia îşi proiectează visul ei asupra ta; tu funcţionezi ca un ecran şi ea crede că visul ei este împlinit. Dacă tu continui să visezi, într-o zi sau alta vei găsi un ecrăn şi visul tău va fi împlinit.

Dar Iluminarea nu este un vis. Ea este eliminarea tuturor viselor. Aşa că, să nu visaţi despre Iluminare! Dragostea este posibilă prin visare; de fapt, ea este posibilă numai prin visare. Faima este posibilă prin visare; de fapt, ea este posibilă numai prin visare, ea îi se întîmplă numai celor care visează. Dar Iluminarea nu este posibilă prin visare; existenţa visului este cea care o va face imposibilă.

Visează la ea şi o vei pierde. Aşteapt-o şi o vei pierde. Speră că o vei atinge şi o vei pierde. Atunci ce trebuie să faci? Ceea ce trebuie să faci, este să înţelegi mecanismul visării. Nu te preocupa de Iluminare; ea nu este deloc treaba ta. Tu doar să examinezi adînc facultatea de a visa, să înţelegi cum funcţionează visarea. Însăşi această înţelegere îţi va aduce o limpezime interioară. În această limpezime visarea încetează, dispare.

Cînd visarea nu mai există, apare Iluminarea. Trebuie să uiţi de Iluminare! Nici nu trebuie să te gîndeşti la ea; cum poţi tu să te gîndeşti la ea? Şi orice ai gîndi, va fi greşit. Cum poţi tu s-o aperi? Toate speranţele legate de ea se vor dovedi a fi greşite. Cum poţi tu s-o doreşti? Ea nu poate fi dorită. Atunci ce trebuie să faci?

Încearcă să înţelegi dorinţa. Încearcă să înţelegi visarea.

De înţelegere este nevoie. Pur şi simplu încearcă să înţelegi cum a funcţionat mintea ta pînă acum. Examinînd funcţionarea minţii cu atenţie, mintea va dispare. Este suficientă o privire în mecanismul interior al minţii şi ea se opreşte. În acea oprire, există Iluminarea. În acea oprire guşti o dimensiune total nouă a existenţei.

Visarea este o dimensiune; existenţa este o altă dimensiune. Existenţa este reală; visarea este o închipuire.

A DOUA ÎNTREBARE: "În cîteva discursuri recente, aţi vorbit despre non-probleme, despre non-existenţa problemelor noastre. Fiind crescut într-o familie catolică represivă şi petrecînd 21 de ani într-un sistem educaţional la fel de greşit, vreţi să spuneţi că toate straturile armurii, toate condiţionările şi toate represiunile nu există, că pot fi eliminate imediat, ACUM? Cum să eliminăm toate urmele lăsate de această educaţie?"

Aceasta este o întrebare foarte semnificativă; ea este pusă de Jayananda. Întrebarea este semnificativă pentru că ne arată două abordări diferite, referitoare la realitatea internă a omului.

Abordarea occidentală constă în a te gîndi la probleme, în a găsi cauzele problemelor, în a studia istoria problemelor, trecutul problemelor, să descoperi începutul problemelor, să condiţionezi mintea, sau să decondiţionezi mintea, să decondiţionezi corpul, să elimini toate imprimările care au fost lăsate pe creier: aceasta este abordarea occidentală. Psihanaliza lucrează asupra memoriei. Analizează copilăria ta, trecutul tău; află de unde a apărut problema; poate că acum 50 de ani cînd eraI copil, problema a apărut în relaţiile cu mama ta; atunci psihanaliza va analiza tot, din copilăria ta pînă acum.

50 de ani de istorie! Este o acţiune de introspecţie de lungă durată. Ştiaci ceva incomplet, acel ceva se va agăţa de tine, va fi ca o mahmureală după beţie. Şi mintea va dori să continue ce ai început. Mintea este foarte tentată să termine lucrurile. Termină orice faci şi mintea discursivă va dispare. Dacă tu vei duce la bun sfîrşit tot ceea ce începi să faci, într-o zi vei constata că nu mai ai minte. Mintea este trecutul acumulat al tuturor acţiunilor incomplete.

Ai vrut să iubeşti o femeie şi n-ai iubit-o; acum femeia este moartă. Ai vrut să te duci la tatăl tău şi să-i ceri iertare pentru tot ceea ce ai făcut şi el a suferit; acum el este mort.

Rămîne regretul... Acum eşti neputincios; ce să faci? La cine să te duci? Şi cum să-ţi ceri iertare? Ai vrut să fii amabil cu un prieten, dar nu ai putut deoarece ai fost egoist. Acum prietenul nu mai există şi asta te doare. Începi să te simţi vinovat, ai remuşcări. Cam aşa se întîmplă lucrurile.

Deci, important este să faci orice acţiune în totalitate şi vei fi liber de ea şi nu te vei mai uita niciodată înapoi. Omul adevărat nu priveşte niciodată înapoi, pentru că nu are nimic de văzut înapoi. El nu are mahmureli. El pur şi simplu merge înainte. Ochii lui nu se îndreaptă spre trecut, viziunea lui nu este împrăştiată. Doar în această claritate ajungi să ştii ce este realitatea.

Fiinţa umană este atît de îngrijorată de toate acţiunile sale neterminate, încît este la fel ca un depozit de vechituri. Un lucru este incomplet aici, un altul este incomplet acolo, nimic nu este complet.

Ai remarcat asta? Ai terminat vreodată ceva? Totul este incomplet şi continui să dai la o parte un lucru neterminat şi să începi altul şi înainte de a-l termina pe acestai nici chiar atunci, ea nu ajută prea mult pentru că există milioane de probleme. Nu este vorba doar de o problemă. Poţi intra în istoria unei probleme; poţi privi în autobiografia ta şi găsi cauzele. Poate că vei elimina o problemă, dar există milioane de probleme. Dacă începi să intri în fiecare problemă...înseamnă că pentru a rezolva problemele unei vieţi, vei avea nevoie de milioane de vieţi. Dă-mi voie să repet aceasta: pentru a rezolva problemele unei vieţi, va trebui să te naşti de milioane de ori. Dar, aşa ceva este foarte nepractic. Şi toate aceste milioane de vieţi, în care vei rezolva problemele acesteia prezente, toate aceste vieţi vor crea propriile lor probleme...etc. Vei fi scufundat din ce în ce mai mult în probleme. Aşa ceva este absurd!

Acum, aceeaşi abordare psihanalitică a început să fie folosită şi pentru corp: rolfingul, bio-energetica şi alte metode, încearcă să elimine problemele de sănătate. Acum, va trebui să analizezi istoria corpului. Dar un lucru este sigur la ambele abordări, care sînt pe aceeaşi schemă logică, anume că problemele vin din trecut, astfel că într-un fel, ele ar trebui să fie eliminate chiar din trecut.

Mintea omenească a încercat întotdeauna să facă două lucruri imposibile. Unul este: să modifici trecutul, ceea ce nu poate fi făcut. Trecutul nu mai există. Tu nu poţi să mergi cu adevărat, în trecut. Cînd crezi că mergi în trecut, în cel mai bun

caz călătorești în amintirea ta; aceasta nu este trecutul real, este doar memoria ta. Trecutul nu mai există, așa că tu nu îl poți modifica. Acesta este unul dintre țelurile imposibil de realizat ale omenirii; omul suferă foarte mult din acest motiv. Vrei să anulezi trecutul; cum poți să-l anulezi? Trecutul este absolut. Toată potențialitatea trecutului este epuizată; el a devenit real. Acum nu mai există nici o posibilitate să-l modifici, să-l anulezi, să-l refaci. Nu poți face nimic cu trecutul.

Și a doua idee imposibil de realizat, care a dominat mereu mintea omenească este: să hotărăști viitorul, ceea ce iarăși nu se poate face. Viitorul înseamnă ceea ce încă nu este; tu nu îl poți hotărî. Viitorul rămîne nesigur. Viitorul rămîne deschis tuturor posibilităților. Viitorul este pură potențialitate! Pînă cînd nu se întîmplă nu poți fi sigur de el. Trecutul este pură realitate; el s-a întîmplat. Acum nu se mai poate schimba nimic.

Între acestea două, omul există în prezent gîndindu-se întotdeauna la imposibilități. El vrea să facă în așa fel, încît totul să fie sigur în ceea ce privește viitorul, dar aceasta nu se poate întîmpla. Acest lucru trebuie să fie înțeles cu adevărat: că nu se poate întîmpla. Nu îți irosi momentul prezent pentru a încerca să faci ca viitorul să fie sigur. Viitorul este nesigur; aceasta este adevărata calitate a viitorului. Și nu-ți irosi timpul uitîndu-te înapoi. Trecutul s-a întîmplat, el este deja mort. Nimic nu se mai poate schimba în ceea ce îl privește. Ceea ce poți face, în cel mai bun caz, este să-l reinterpretezi. Asta-i tot. Tocmai asta face psihanaliza: reinterpretează trecutul. Reinterpretarea poate fi făcută, dar cu toate acestea trecutul rămîne același.

Psihanaliză și astrologie: astrologia încearcă cumva să facă viitorul sigur și psihanaliza încearcă să facă viitorul sigur și să refacă trecutul. Nici una nu este o știință. Ambele lucruri sînt imposibile, dar ambele au milioane de adepți, deoarece așa îi place omului. El vrea să fie sigur în ceea ce privește viitorul, așa că se duce la astrolog, consultă I Ching-ul, se duce la un ghicitor în cărți și există 1001 de căi de a te păcăli și de a te înșela singur.

Și apoi există persoane care spun că ei pot schimba trecutul și omul se duce să-i consulte. Odată ce ai eliminat aceste două lucruri, devii eliberat de toate problemele. Atunci nu te mai duci la psihanalist și nici la astrolog. Atunci tu știi că trecutul s-a sfîrșit... Și că tu ai terminat cu el. Și viitorul încă n-a venit; cînd va veni, vom vedea; nimic nu se poate face acum în privința lui. Tu poți doar să distrugi momentul prezent, care este singurul

moment real. Occidentul a fost încontinuu implicat în probleme, încercînd să le rezolve. Occidentul ia problemele foarte în serios. Și cînd intri într-o anumită logică, acea logică pare perfectă.

Tocmai am citit o anecdotă:

«Un mare filozof și matematician de renume mondial, era pasagerul unui avion. Stătea pe locul său și se gîndea la niște probleme grele de matematică, cînd veni anunțul căpitanului: "Îmi pare rău, vom avea o ușoară întîrziere. Motorul nr.1 s-a defectat și acum zburăm numai cu 3 motoare."

După circa 10 minute veni un alt anunț: "Mă tem că vom întîrzia și mai mult; motoarele nr.2 și 3 s-au defectat și a mai rămas numai motorul nr.4."

Atunci filozoful se întoarse spre vecinul de lîngă el și-i spuse:" Fir-ar să fie! Dacă și celălalt se defectează, vom sta aici sus toată noaptea!"»

Cînd te gîndești într-un anumit sens, rezolvi anumite probleme dar și unele probleme absurde le faci să devină posibile. Odată ce ai luat problemele umane foarte în serios, odată ce ai început să te gîndești la om ca la o problemă, ai acceptat anumite premize; ai făcut primul pas greșit. Acum poți merge într-o direcție și să tot mergi... În acest secol s-a scris atîta literatură despre fenomenele mentale, despre psihanaliză; au fost scrise milioane de articole, de tratate, de cărți. Odată ce Freud a deschis ușa unei anumite logici, el a dominat întregul secol.

Orientul are un punct de vedere total diferit. În primul rînd, el spune că nici o problemă nu este reală. În momentul în care spui că nici o problemă nu este reală, problema a murit în proporție de 99% . Întreaga ta viziune se schimbă. Al doilea lucru pe care îl spune Orientul este: problema există numai pentru că tu te identifici cu ea. Ea nu are nimic de-a face cu trecutul, nimic de-a face cu istoria ei. Tu te-ai identificat cu ea; aceasta este singurul lucru adevărat, real. Și aceasta este cheia de a rezolva toate problemele.

De exemplu: ești o persoană mînioasă. Dacă te duci la un psihanalist, el îți va spune:" Întoarce-te în trecut... cum a apărut această mînie? În ce situații devine ea din ce în ce mai intensă și mai imprimată în mintea ta? Va trebui să spălăm toate aceste imprimări; va trebui să le eliminăm. Va trebui să-ți distrugem complet trecutul."

Dacă te duci la un mistic oriental, el îți va spune: "Tu crezi că ești mînios; nici merg treburile prost. Data viitoare cînd

va mai apare mînia, tu să fii doar un spectator, un observator. Nu te mai identifica cu ea. Să nu spui:«Eu sînt mînios». Să nu spui: «Eu sînt mînia». Doar s-o vezi apărînd ca şi cum ar apărea pe un ecran TV. Uită-te la tine ca şi cum te-ai uita la altcineva."

Tu eşti pură conştiinţă. Cînd norul mîniei apare în jurul tău, tu doar să-l observi şi să rămîi atent pentru a nu te identifica cu el. Singurul lucru important este cum să nu te identifici cu problema. De îndată ce ai reuşit aceasta... atunci nu vor mai exista probleme, deoarece această cheie pe care ai descoperit-o, va deschide toate lacătele. Aşa se întîmplă cu mînia, cu lăcomia, cu sexul; aşa este cu orice lucru de care este capabilă mintea.

Orientul spune că important este să rămîi neidentificat cu problemele tale. Asta înţelegea Gurdjieff cînd spunea: "Amintirea de sine." Aminteşte-ţi că tu eşti observatorul! Fii atent! Asta spunea BUDDHA. Fii atent că tocmai trece un nor! Poate că norul vine din trecut, dar asta n-are importanţă. El trebuie să fi avut un trecut; el nu poate veni din senin; el trebuie să fi venit dintr-o anumită secvenţă de evenimente, dar asta este irelevant. De ce să îţi bagi capul cu el? Chiar acum, chiar în această clipă, tu poţi să te detaşezi de el, te poţi separa de el. Puntea trebuie ruptă chiar acum şi ea poate fi ruptă doar acum.

Mersul în trecut nu te va ajuta. Acum 30 de ani a apărut mînia şi tu te-ai identificat cu ea în acea zi. Nu poţi deveni neidentificat cu mînia din cauza trecutului tău; el nu mai există, dar tu poţi să nu te mai identifici cu mînia chiar din acest moment. Şi atunci, întreaga serie de supărări din trecutul tău nu mai face parte din tine.

Întrebarea este semnificativă. Jayananda a spus:

"Aţi vorbit în cîteva discursuri recente despre non-probleme, despre non-existenţa problemelor noastre. Fiind crescut într-o familie catolică represivă..."

Tu poţi chiar acum să devii non-catolic. ACUM! Îţi spun că nu va trebui să te duci în trecut şi să refaci tot ceea ce au *făcut* părinţii tăi, societatea, preotul şi biserica. Asta ar fi o risipă completă a preţiosului timp prezent. În primul rînd, trecutul tău ţi-a distrus mulţi ani; acum din nou, el îţi va distruge momentul prezent.

"Fiind crescut într-o familie catolică represivă şi petrecînd 21 de ani într-un sistem educaţional foarte greşit, dumneavoastră spuneţi că toate straturile armurii, toate condiţionările şi toate represiunile nu există...?"

Nu, ele există. Dar ele există fie în corp, fie în creier; ele nu există în conştiinţa ta, deoarece conştiinţa nu poate fi condiţionată. Conştiinţa rămîne liberă! Libertatea este calitatea ei fundamentală, libertatea este natura ei. De fapt, chiar punînd această întrebare tu ai arătat acea libertate.

Cînd spui "21 de ani într-un sistem educaţional greşit", cînd spui "fiind crescut într-o familie catolică represivă", înseamnă că în acel moment tu nu eşti identificat cu acestea. Tu poţi vedea: atît de mulţi ani de represiune catolică, atît de mulţi ani de o anumită educaţie. În acel moment, cînd realizezi aceasta, acea conştiinţă nu mai este catolică; altfel, cine ar mai fi conştient? Dacă tu ai fi devenit într-adevăr catolic, atunci cine ar mai fi fost conştient? Atunci nu ar fi existat nici o posibilitate de a deveni conştient.

Dacă tu poţi spune: "21 de ani într-un sistem educaţional la fel de greşit", un lucru este sigur; tu nu mai eşti în greşeală". Sistemul a eşuat, el nu funcţionează. Jayananda, tu nu eşti nebun, dacă tu poţi vedea întregul sistem ca fiind greşit.

Un nebun nu poate vedea că el este nebun. Numai unul sănătos poate vedea că aceasta este nebunie. Ca să vezi nebunia drept nebunie, este nevoie să fii sănătos. Cei 21 de ani de sistem educaţional greşit au eşuat; toate acele condiţionări represive au eşuat. În realitate, ele nu pot avea succes. Ele au succes numai în măsura în care devii identificat cu ele. În orice moment poţi sta de-o parte...el există, eu nu spun că el (trecutul tău) nu există, dar nu mai este o parte din conştiinţa ta.

Aceasta este frumuseţea conştiinţei: ea se poate separa de orice. Pentru ea nu există bariere, nu există graniţe. Doar cu o clipă înainte tu erai un englez; înţelegînd nonsensul naţionalismului, o secundă mai tîrziu, nu mai eşti un englez. Eu nu spun că pielea ta albă se va schimba; ea va rămîne tot albă, dar tu nu mai eşti identificat cu culoarea albă, şi deci nu mai eşti împotriva negrului. Înţelegi stupiditatea acestei atitudini. Eu nu spun că doar realizînd că nu mai eşti englez, tu vei uita limba engleză, nu! Ea va exista în memoria ta, dar conştiinţa ta s-a separat de această identitate, conştiinţa ta stă pe un vîrf privind spre vale. Acum, englezul este mort în vale şi tu stai pe vîrf, departe, neataşat, neatins.

Întreaga metodologie orientală se poate reduce la un singur cuvînt: atenţie, observaţie. Şi întreaga metodologie occidentală poate fi redusă la un lucru: analiză. Analizînd, te

învîrţi în cerc. Observînd, pur şi simplu reuşeşti să scapi din cerc.

Analiza este un cerc vicios. Dacă intri cu adevărat în analiză, vei fi derutat; cum este posibil aşa ceva? Dacă, de exemplu, încerci să te duci în trecut, unde vei ajunge? Unde anume? Dacă te duci în trecut, vei descoperi unde a început sexualitatea ta? Cînd aveai vîrsta de 14 ani? Dar atunci, ea a apărut din senin? Ea trebuie să fi fost de mult timp în corp. Atunci cînd? Cînd te-ai născut? Dar cînd erai în pîntecele mamei tale, nu exista ea deja? Atunci cînd? În momentul în care ai fost conceput? Dar înainte de asta? Jumătate din sexualitatea ta preexista în ovulul mamei tale şi jumătate preexista în spermatozoidul tatălui tău. Acum să continuăm...unde vei ajunge? Va trebui să ajungem la Adam şi Eva. Şi nici acolo nu vei găsi sfîrşitul; va trebui să te duci pînă la DUMNEZEU-TATĂL Însuşi. De ce l-a creat el mai întîi pe Adam?...

Analiza va rămîne întotdeauna pe jumătate, aşa că, în realitate, analiza nu va ajuta niciodată pe nimeni. Ea nu poate ajuta. Ea te face să fii ceva mai aproape de realitatea ta, asta-i tot. Ea este un fel de apropiere de tine însuţi. Ea te ajută să ai un pic de înţelegere faţă de problemele tale, geneza lor, cum au apărut ele. Şi această mică înţelegere intelectuală te ajută să te adaptezi mai bine în societate, dar rămîi aceeaşi persoană. Nu poate să apară nici o transformare prin analiză, nu există nici o schimbare radicală prin ea.

Conştientizarea este o revoluţie. Ea este o schimbare radicală,o schimbare profundă! Ea naşte un om total nou, deoarece ea îţi scoate conştiinţa din toate condiţionările. Condiţionările există în corp şi în minte, dar conştiinţa rămîne necondiţionată. Ea este pură, întotdeauna pură. Este virgină. Virginitatea ei nu poate fi violată.

Abordarea orientală constă în a fi atent la această conştiinţă virgină, la această puritate, la această inocenţă. Tocmai aceasta îi tot spunea SARAHA regelui. Accentul nostru este pe cer şi accentul occidental este pe nori. Norii au o geneză; dacă ai dori să afli de unde vin ei, va trebui să te duci la ocean, apoi la razele soarelui şi la evaporarea apei şi la formarea norilor... şi poţi continua, dar vin din nou, se îndrăgostesc de copaci, încep să se scurgă din nou în pămînt, devin rîuri, se duc în ocean, începe evaporarea, se ridică din nou, devin nori, din nou cad pe pămînt...Şi aşa se continuă la nesfîrşit, mereu în cerc. Este ca o roată. Oare de unde vei începe? Un lucru va duce la altul şi vei

fi într-un cerc.

Cerul nu are o geneză. Cerul nu este creat; el nu este produs de nimic. De fapt, pentru ca ceva să existe, un cer este necesar, obligatoriu; el trebuie să existe mai înainte ca orice altceva să poată exista. Dacă îl întrebi pe un teolog creştin, el spune: "DUMNEZEU a creat lumea." Întreabă-l dacă mai înainte ca EL să fi creat lumea exista vreun cer sau nu. Dacă nu exista nici un cer, unde exista DUMNEZEU? EL trebuie să fi avut nevoie de spaţiu. Dacă nu exista nici un spaţiu, unde a creat EL lumea? Unde a pus EL lumea? Spaţiul este o necesitate...chiar şi pentru existenţa lui DUMNEZEU. Nu poţi spune: "DUMNEZEU a creat spaţiul". Aşa ceva ar fi absurd, pentru că atunci EL n-ar fi avut unde să existe. Spaţiul pure conştiinţe absolute trebuie să-l precedă pe DUMNEZEU.

Cerul a existat întotdeauna. Abordarea orientală constă în a deveni conştient de cer. Abordarea occidentală te face din ce în ce mai atent la nori şi te ajută puţin, dar nu te face conştient de esenţa ta lăuntrică. Sesizezi doar circumferinţa; da, devii ceva mai conştient de circumferinţă, dar nu conştient de centru. Şi circumferinţa este un ciclon. Trebuie să găseşti centrul ciclonului. Iar aceasta se întîmplă numai prin conştientizare.

Conştientizarea nu-ţi va schimba condiţionarea. Conştientizarea nu va schimba musculatura corpului tău. Dar conştientizarea îţi va da o certitudine că tu eşti dincolo de muşchi, dincolo de condiţionare. În acel moment de depăşire, în acel moment de transcendere, nu mai există probleme; nu pentru tine.

Şi acum, depinde de tine. Corpul are musculatura şi mintea are condiţionările, dar depinde de tine: dacă uneori tînjeşti după probleme, poţi intra în corp, în mental şi să îţi faci probleme care să te preocupe. Dacă nu vrei să ai probleme, poţi rămîne în afară. Problema va rămîne ca o imprimare la nivelul corpului, mentalului, dar tu vei rămîne în afară şi departe de ea.

Aşa funcţionează un BUDDHA. Tu poţi, de asemenea, să utilizezi memoria; şi un BUDDHA utilizează memoria, dar el nu este identificat cu ea. El utilizează memoria ca pe un mecanism. De exemplu, eu utilizez limbajul. Cînd trebuie să utilizez limbajul, eu utilizez mintea şi toate imprimările ei, dar eu nu sînt mintea; această conştientizare există. Aşa că, eu rămîn stăpînu şi mintea rămîne un servitor. Cînd este chemată, mintea vine; ea este utilă, dar nu poate domina, determina.

Aşa că, întrebarea ta este corectă: problemele vor exista, dar ele vor exista doar în formă de sămînţă în corp şi în mental. Cum poţi tu să-ţi schimbi trecutul? În trecut, ai fost catolic; dacă timp de 40 de ani ai fost catolic, cum poţi tu să schimbi aceşti 40 de ani şi să nu mai fii un catolic? Nu. Cei 40 de ani vor rămîne ca o perioadă de existenţă catolică. Dar tu te poţi separa de ea. Acum tu ştii că aceasta era doar o identificare. Cei 40 de ani nu pot fi distruşi şi nu este nevoie să-i distrugi, dacă tu eşti stăpînul casei. Tu îi poţi utiliza chiar şi pe cei 40 de ani într-un mod creator. Chiar şi acea educaţie greşită poate fi folosită într-un fel creator.

"Ce putem spune despre toate imprimările rămase pe creier, pe musculatura corpului?"

Ele vor exista, dar ca o sămînţă, potenţial. Dacă te simţi prea singur şi vrei probleme, le poţi avea. Dacă te simţi prea nefericit fără nefericire, le poţi avea. Ele vor rămîne întotdeauna disponibile, dar nu este deloc nevoie să le ai. Asta depinde de alegerea ta.

Viitoarea omenire va trebui să decidă dacă trebuie să meargă pe calea analizei sau trebuie să treacă la calea conştientizării. Eu utilizez ambele metode. Utilizez analiza, îndeosebi pentru cei care vin din Occident: îi pun în grupuri. Acele grupuri sînt analitice, acele grupuri sînt rezultate ale psihanalizei. Ei au crescut; Freud n-ar fi capabil să înţeleagă efectul produs de psihanaliza sa dacă ar veni, sau ar fi greu pentru el să recunoască terapia sa primară; ce se întîmplă? Au înnebunit toţi aceşti oameni? Dar ei sînt urmaşii muncii sale; el este pionierul; fără el n ar fi existat terapia primară. El a început întregul joc.

Cînd occidentalii vin la mine, eu îi pun în grupuri. Aşa este bine pentru ei. Vor începe cu ce este mai uşor pentru ei. Apoi, încet, încet, eu schimb metoda. La început, ei intră într-un grup în care terapia primară are drept scop şocul, apoi le ofer o metodă intensivă de atingere a Iluminării, care va duce la meditaţia vipassana. Vipassana este conştientizarea. Pentru trecerea de la şoc la vipassana este necesară o mare sinteză. Cînd treci de la şoc la vipassana, tu treci din Occident spre Orient.

A TREIA ÎNTREBARE: "Şi acţiunile dumneavoastră aduc aceeaşi proporţie de bine şi de rău în lume?"

Care acţiuni? Poţi tu detecta vreo acţiune în mine... cu

excepţia vorbirii? Dar şi în aceasta eu sînt foarte atent să contrazic tot ceea ce spun. Aşa că, pînă la urmă, rămîne doar vidul... Aceasta este scopul contradicţiei. Dacă spun +1, imediat eu spun -1 şi rezultatul total este zero.

Eu nu sînt un om de acţiune. Eu nu fac nimic. Tot ceea ce puteţi numi acţiune, este faptul că eu vă vorbesc. Şi vorbirea mea este atît de contradictorie încît nu poate aduce nici bine, nici rău. Eu continui să mă neg pe mine însumi. Şi dacă aţi înţelege această stare de non-acţiune, aţi înţelege calea cea mai înaltă către conştientizare. Nivelul cel mai înalt de conştiinţă nu îl include pe "a face", ci pe "a fi". Şi dacă acolo apare ceva asemănător cu acţiunea, este doar un joc. Vorbirea mea este doar un joc.

Şi cu deplun tot efortul ca voi să nu deveniţi dogmatici în ceea ce mă priveşte. Nu puteţi deveni; eu nu vă las această posibilitate. Eu mă contrazic atît de mult: cum puteţi crea o dogmă? Dacă încercaţi să creaţi odogmă, veţi constata imediat că eu am contrazis-o.

Un misionar creştin care obişnuia să vină să mă vadă, a zis într-o zi:"Vorbiţi atît de mult. Acum tot ceea ce este necesar este o cărticică în care să vi se prezinte filozofia, ceva cum este Catehismul creştin, pe scurt."

Eu am spus:"Va fi dificil. Dacă cineva încearcă «să mă rezume», va înnebuni. Şi nu va găsi nici o cale de a alege ceva, nu va şti ce să aleagă. După ce nu voi mai fi, mulţi oameni vor înnebuni lucrînd la tezele lor de doctorat asupra mea, pentru că eu am afirmat tot ce se putea afirma şi am negat tot ce se putea nega."

A PATRA ÎNTREBARE:" De ce sînteţi atît de mult împotriva ego-ului? Nu este şi ego-ul tot o manifestare a lui DUMNEZEU, un joc jucat de existenţă?"

Dacă înţelegi aceasta, atunci nu mai este nici o problemă cu ego-ul. Aceasta este scopul spuselor mele împotriva ego-ului, anume să te fac să înţelegi că tu nu eşti, şi DUMNEZEU este. Dacă ai ajuns la o înţelegere atît de profundă, anume că ego-ul este tot un joc al lui DUMNEZEU, atunci este foarte bine! Atunci nu mai există nici o problemă. Atunci nu este nevoie să elimini ceva pentru că n-ai ce elimina.

Dacă înţelegi că şi ego-ul este tot un joc al lui DUMNEZEU, atunci tu nu eşti în ego. Totul este al lui

DUMNEZEU (aceasta înseamnă să fii fără ego), chiar şi ego-ul.

Dar fii atent! Tu nu poţi decît să te înşeli pe tine însuţi şi mintea este foarte vicleană. În numele lui DUMNEZEU tu poţi încerca să-ţi salvezi ego-ul. Aceasta depinde de tine! Fii atent! Dacă ai înţeles într-adevăr că totul este al lui DUMNEZEU, atunci tu nu mai existi.

Aşa că unde este ego-ul? Ce înseamnă ego-ul? El înseamnă: eu am o viaţă particulară; eu nu sînt o parte a fluxului universal; eu nu sînt o parte a rîului, eu înot, eu merg împotriva curentului; eu am ţelurile mele personale. Nu-mi pasă unde merge existenţa; eu am ţelurile mele personale şi încerc să le aflu şi să le desăvîrşesc. Ego-ul înseamnă să ai un ţel personal. Ego-ul este stupid.

Cuvîntul "stupid" este minunat. El înseamnă să ai un limbaj personal. El înseamnă să ai un ţel personal, un stil personal. Ego-ul este stupid. El spune pur şi simplu că:" Eu nu sînt o parte a Universului; eu sînt particular, eu sînt separat. Eu sînt o insulă, nu aparţin continentului!"

Această non-apartenenţă la întreg este ego-ul, această idee de existenţă separată.

De aceea au spus toţi misticii: elimină ego-ul! Ce spun ei? Ei spun: nu fi separat. Eliminarea ego-ului nu înseamnă altceva: nu fi separat, fii împreună cu existenţa! Şi nu pluti împotriva rîului; aceasta este curată nebunie; vei fi extenuat şi înfrînt. Mergi în acelaşi sens cu rîul! În toate ocaziile, mergi cu rîul. Tu eşti o parte a rîului. Şi atunci vor apare relaxarea, odihna şi bucuria.

Cu rîul, este bucurie. Împotriva rîului, este tensiune, anxietate. Ego-ul creează anxietate şi tensiune.

Acum, tu întrebi: "De ce vorbiţi atît de mult împotriva ego-ului? Nu este şi ego-ul tot o manifestare a lui DUMNEZEU, un joc jucat de către existenţă?"

Dacă ai ajuns să înţelegi aceasta, atunci cel puţin eu nu-ţi voi spune să elimini ego-ul; pentru că nu mai ai nici un ego pe care să-l elimini. Dar fii foarte atent şi precaut! Mintea este atît de vicleană!

Am auzit o mică anecdotă:

«O maimuţă şi o hienă se plimbau împreună prin junglă, cînd hiena spuse:" De fiecare dată cînd trec printre tufişurile de acolo, un leu mare sare afară şi începe să mă lovească, şi mă loveşte şi nu ştiu de ce!"

"Bine, de data aceasta voi veni cu tine", zise maimuţa "şi voi rămîne alături de tine."

Aşa că ele au mers mai departe împreună şi oum au intrat printre tufişuri, un leu a sărit asupra lor şi a început s-o lovească pe hienă. Maimuţa s-a cocăţărat într-un copac şi a privit scena, aşa că, atunci cînd leul a plecat, hiena, pe jumătate moartă, a întrebat-o pe maimuţă: "De ce nu ai coborît din copac ca să mă ajuţi?"

La care maimuţa zise:"Rîdeai atît de tare, încît eu am crezut că tu eşti învingătoare!"»

Fereşte-te de ego! El poate găsi căi şi mijloace de a se proteja. El poate "dovedi" excelent că el are dreptate; ego-ul este un mare "doveditor" şi explicaţia este însuşi fundamentul său.

A CINCEA ÎNTREBARE: "Bhagwan, m-aş bucura dacă nu-ai spune, pentru a scăpa de griji, următoarele: «Arup, totul este foarte bine cu tine. Nu contează cît de mult încearcă mintea ta să te întoarcă din drum, acum este prea tîrziu. Te-am luat sub aripa mea şi acum nu mai există nici o cale de întoarcere. Şi tu vei fi din ce în ce mai fericită de acum înainte.» Îţi mulţumesc Bhagwan. Sper că este aşa, dar uneori şovăi."

Întrebarea este pusă de Arup. Acum, primul lucru: tu zici că eu ar trebui să-ţi spun: 'Totul merge foarte bine cu tine.'

Doar prin spusa mea, nu va deveni totul foarte bine. Te pot consola cuvintele mele, dar eu nu sînt aici ca să te consolez. Ori iei lucrurile aşa cum sînt, ori nu-ţi pasă deloc. Consolarea este un lucru fals. Este o jucărie cu care să te distrezi, cu care să-ţi omori timpul. Şi timpul trecut este timp pierdut în cazul acesta.

Şi, tu mai spui:'Totul merge foarte bine'-dificil de spus aceasta. 'Absolut minunat'. Nimic nu este absolut nici pe pămînt... cu excepţia conştientizării. Urîtul nu este absolut, frumosul nu este absolut. Fericirea nu este absolută, nefericirea nu este absolută. Numai conştientizarea. Şi cînd conştientizezi, tu nu mai simţi nici urîtul, nici frumosul, nici fericirea, nici nefericirea; tu, pur şi simplu, simţi conştientizarea.

Tot efortul meu constă în a te face să fii un simplu observator. Ai vrea să ai mai multe experienţe care să-ţi aducă plăcere. De aceea cauţi tu mereu consolarea. Oamenii vin la mine nu pentru a fi ajutaţi, ci pentru a fi consolaţi. Dacă eu spun că totul merge bine, ei se simt bine, dar cît timp îi va ajuta acest sentiment? El se va epuiza mai devreme sau mai tîrziu. Ei

trebuie să vină din nou, şi din nou se vor aştepta ca eu să-i mîngîi pe cap consolator. Aceasta nu-i va ajuta. Este nevoie de o transformare. A te consola tot timpul ar crea o dependenţă de mine; tu trebuie să fii independentă, trebuie să fii propriul tău eu, trebuie să fii tu însuţi.

"Nu contează cît de mult încearcă mintea ta, acum este prea tîrziu!"

Niciodată nu este prea tîrziu! Poţi intra din nou în vechea ta piele, poţi din nou să te identifici cu ea . Şi cînd într-adevăr este prea tîrziu, nu vei mai pune această întrebare. Atunci vei şti că nu mai există nici o posibilitate de a te întoarce înapoi. Aceasta va fi o certitudine în fiinţa ta. Aceasta va fi propria ta cunoaştere. Nu vei avea nevoie de confirmarea mea. Numai faptul că ai nevoie de o confirmare, arată că încă nu s-a produs o transformare esenţială; tu încă şovăi.

O anecdotă;

«Mulla Nasrudin era în banca acuzaţilor. "Această crimă a fost opera unui criminal profesionist", spuse procurorul "şi a fost făcută într-o manieră foarte inteligentă, foarte dibace."

Înroşindu-se, Mulla Nasrudin, inculpatul, se ridică în picioare şi zise: "Domnule, nu vei obţine nimic cu laudele, eu tot n-am de gînd să mărturisesc!"»

Dar spunînd acestea el a mărturisit. Arup a mărturisit. Aceasta nu este o întrebare, ci o mărturisire; faptul că se simte îngrijorată este natural. Este anormal să te aştepţi să nu ai griji, cel puţin în acest stadiu. Uneori ea simte că şovăie; acest lucru este normal, natural. Este mai bine să-l accepţi decît să-l negi, decît să creezi un ecran şi să te ascunzi după el.

"Te rog să-mi spui că pot să nu-mi mai fac griji!"

Cum poţi să nu-ţi mai faci griji? Doar prin spusa mea? Dacă ar fi fost atît de uşor, eu aş fi spus asta la toată lumea. Nu este aşa uşor. Orice aş spune eu, tu vei interpreta în felul tău propriu şi vei găsi noi griji. Orice aş spune eu, tu va trebui să interpretezi; tu nu poţi accepta în totalitate, nu poţi crede în totalitate. Şi eu nu spun că tu trebuie să crezi în totalitate; eu spun că a-ţi face griji este pur şi simplu natural. Nu îţi cer să faci nimic nenatural. Nu cer nimic absurd de la tine. Totul este natural! Uneori oscilezi, uneori eşti împotriva mea, uneori eşti foarte negativă. Uneori te simţi gata să renunţi în tot şi să te duci înapoi la vechea ta lume. Eu nu spun că tu faci ceva criminal; nu, este foarte uman. Este foarte natural. Dacă nu faci astfel de

lucruri, atunci ceva este în neregulă, atunci ceva este greşit.

Orice aş spune eu va fi din nou interpretat de mintea ta îngrijorată. Chiar dacă eu aş spune textual: "Da, Arup, totul este absolut minunat cu tine..." tu vei gîndi: "Glumeşte oare Bhagwan? Chiar asta crede el în realitate?" Mintea ta îngrijorată va sări imediat asupra a ceea ce spun eu. Sigur vor apare propriile tale interpretări.

Ascultă această mică poveste:

«Un preot se întorcea noaptea tîrziu de la o întrunire. În timp ce conducea maşina şi-a amintit brusc că nu-şi spusese rugăciunea de seară. A tras maşina alături de un han liniştit de ţară, a ieşit din maşină şi la lumina farurilor, a început să-şi citească rugăciunea.

Nu multă vreme după aceea, spre marea lui surpriză, un camion trase alături. Şoferul camionului, crezînd că ceva este în neregulă, a oprit, a coborît geamul şi a întrebat: "Ai vreun necaz, părinte?"

"Nu, totul este în ordine, mulţumesc", răspunse preotul.

Şoferul porni camionul şi cînd ajunse în dreptul preotului strigă: "Tot ce pot spune este că trebuie să fie o carte teribil de bună ca s-o citeşti nici, la lumina farurilor!"»

Închipuieşte-ţi că cineva citeşte o carte într-un loc singuratic, la lumina farurilor maşinii; ce ai crede? Îţi poţi imagina că citeşte Biblia? Ce grabă este să citeşti Biblia? Poate fi cineva atît de interesat în a citi Biblia? Nu poate aştepta să se ducă acasă şi s-o citească acolo? Şoferul camionului trebuie să fi interpretat faptul, conform minţii sale; el spuse: "Tot ce pot spune este că trebuie să fie o carte teribil de bună ca s-o citeşti nici!"

Fiecare dintre voi, tot ceea ce aude, interpretează în modul său propriu. Dacă eşti îngrijorat, te va îngrijora ceea ce auzi. Dacă te îndoieşti, te vei îndoi de ceea ce auzi. Dacă eşti negativ, vei fi negativ faţă de ceea ce auzi. Dacă eşti încrezător, vei avea încredere.

Arup zice: "Spune-mi doar că pot să încetez să-mi mai fac griji în această privinţă." Nu, îngrijorările nu pot fi oprite aşa de uşor. Spusa mea nu te va ajuta; vă trebui să faci ceva. Va trebui să faci ceea ce spun eu. Va trebui să fii ceva mai practică. Va trebui să fii în permanenţă atentă.

O anecdotă:

«Erau odată trei vagabonzi care au poposit în casa unui om sărac. El tocmai gătea orezul pentru cină. Le-a spus că pot să

rămînă peste noapte şi cel care va avea cel mai frumos vis, va căpăta de dimineaţă puţin orez cald.

Aşa că, dimineaţa următoare, primul vagabond spuse: "Eu am visat că eram rege."

Al doilea vagabond spuse: "Asta nu-i nimic; eu am visat că eram DUMNEZEU Însuşi."

Şi al treilea vagabond spuse: "Visul meu a fost foarte obişnuit şi eu nu aveam nici o şansă să cîştig: am visat că orezul se răcea, aşa că am coborît din pat şi l-am mîncat."»

Asta este ceea ce înţeleg eu prin a fi practică. Aşa că, Arup, fii practică! Fă ceea ce spun eu; doar spusa mea nu te va ajuta... şi orezul se răceşte într-adevăr. Tu vrei ca eu să-ţi creez un vis, dar ţine coni, orezul se răceşte. Coboară din pat şi mănîncă-l!

Vei avea doar un vis dacă eu spun: "Arup, totul merge absolut minunat cu tine. Nu contează cît de mult încearcă mintea ta să te domine, acum este prea tîrziu. Te-am luat sub aripa mea şi acum nu mai există cale de întoarcere."

În primul rînd eu nu pot spune aceasta, pentru că însăşi dorinţa de a fi sigură este împotriva creşterii spirituale. Eu te împing într-o regiune periculoasă. Te împing într-o prăpastie. Tu ai vrea să fii sigură, sub aripa mea; dar eu te arunc în viitoarea existenţei... fără nici o siguranţă, fără nici o certitudine. Eu nu sînt un protector; eu sînt un distrugător. Eu nu sînt siguranţa ta. Dacă mă înţeleşi într-adevăr, vei înţelege că eu sînt viaţa ta periculoasă.

Vei fi întotdeauna lipsită de apărare, m-ai înţeles? Nu vei putea cere niciodată siguranţă şi certitudine. Dacă vei înţelege într-adevăr, vei detesta siguranţa şi certitudinea. Le vei considera dugmani; şi chiar sînt! Te vei bucura rămînînd deschisă, vulnerabilă la tot ceea ce este posibil să ţi se întîmple în viaţă. Da, vulnerabilă şi faţă de moarte; 'tot' include şi moartea. O viaţă reală este întîlnirea morţii în fiecare clipă. Numai vieţile nereale, artificiale sînt sigure.

Nu, eu nu pot spune că te-am luat sub aripa mea ca să fii în siguranţă şi nici că nu mai există cale de întoarcere. Poţi cădea chiar de pe ultima treaptă. Pînă cînd nu devii iluminată, există o cale de întoarcere; poţi reveni de unde ai plecat. Poţi nega, poţi respinge. Poţi cădea din nou în suferinţă; chiar şi de pe ultima treaptă poţi să cazi. Pînă cînd nu ai urcat întreaga scară, chiar şi ultima treaptă, pînă cînd nu devii "nimeni", poţi cădea

înapoi. Un mic ego, doar un fir de ego este suficient ca să te aducă înapoi. El se poate intensifica din nou, se poate integra din nou, te poate păcăli din nou.

Şi siguranţa nu este calea mea. A fi discipol înseamnă că eşti gata să trăieşti o viaţă de nesiguranţă. Acesta este cel mai mare curaj şi cu acest mare curaj devine posibilă o mare fericire.

"Şi tu vei fi din de în ce mai fericită de acum înainte."

Eu nu sînt un Emile Couè, eu nu sînt un hipnotizator. Da, urmînd metoda lui Couè te poţi hipnotiza singur. El ar fi spus prietenilor săi:"Gîndeşte, visează, imaginează, vizualizează! În fiecare seară înainte de a te duce la culcare, în fiecare dimineaţă cînd te scoli, repetă mereu şi mereu şi mereu:«Devin mai bun, devin mai sănătos, devin mai fericit...» Repetă, continuă să repeţi."

Da, aceasta ajută un pic. Creează o iluzie referitoare la propria ta persoană. Dar ţi-ar place ca eu să te ajut să creezi iluzii? Întreaga mea abordare este cea a dehipnotizării; nu este deloc cea a hipnozei. Eu nu vreau ca tu să fii hipnotizată de o iluzie. Eu vreau ca tu să fii complet dehipnotizată de toate iluziile. Cînd eşti într-o stare de deziluzie, de deziluzie totală, Iluminarea este foarte aproape de tine.

Apoi, Arup spune:" Îţi mulţumesc, Bhagwan. Sper că este aşa..."

Vezi! Mintea ei a început deja să interpreteze:"Sper că este aşa..." Nu este aşa; ea pur şi simplu speră. Cît de uşor te poţi înşela singur!

"Sper că este aşa, dar uneori mă îndoiesc."

Şi eu nu condamn îndoiala ta; este foarte bine să te îndoieşti uneori; este perfect uman să oscilezi uneori. Este corect! N-o condamna niciodată! Accept-o! Nu încerca să creezi o falsă non-oscilaţie; aceasta va fi doar creaţia minţii şi va fi o deziluzie care nu te va duce nicăieri. Dă-i voie să fie aşa cum este. Accept-o aşa cum este şi doar fii din ce în ce mai atentă, fii din ce în ce mai mult un observator. Numai prin această observare conştientă vei fi în siguranţă. Numai prin această observare vei deveni zilnic din ce în ce mai fericită, nu repetînd o frază. Numai prin această observare vei înceta să oscilezi. Numai prin această observare vei ajunge în centrul fiinţei tale, unde moarte nu există, unde există numai viaţă eternă, unde bei nectarul despre care vorbeşte SARAHA.

A ŞASEA ÎNTREBARE:" Ce este, exact, acel lucru care mă împiedică să văd evidenţa?"

Tu doreşti; te îndepărtezi de el. Începi să-l cauţi: chiar în acel moment l-ai pus la distanţă, nu mai este evident, nu mai este aproape de tine; l-ai îndepărtat. Cum poţi să cauţi evidentul? Dacă înţelegi că e evident, cum poţi să-l mai cauţi? El există! Ce nevoie ai să-l cauţi şi să-l doreşti? Evidentul este Divinul. În activitatea ta zilnică, obişnuită, îl întîlneşti pe DUMNEZEU în fiecare moment, deoarece nu există nimic altceva. Nu poţi întîlni pe nimeni altcineva; este întotdeauna DUMNEZEU în 1001 de forme. DUMNEZEU este foarte evident. Numai DUMNEZEU există! Dar tu cauţi, doreşti... şi eşuezi. Chiar prin căutarea ta, tu te îndepărtezi de DUMNEZEU. Aceasta este un truc al ego-ului. Încearcă să-l înţelegi.

Ego-ul nu este interesat de evident, pentru că el nu poate coexista cu evidentul. Ego-ul nu este deloc interesat de apropiere; el este interesat de distanţă, de depărtare. Ia gîndeşte-te: omul a ajuns pe Lună, dar n-a ajuns încă la propria lui inimă... ce diferenţă de distanţă. Omul a inventat călătoria spaţială, dar încă n-a cunoscut călătoria sufletului. El a atins Everestul, dar nu se străduieşte să pătrundă în propria sa fiinţă. Apropierea este neglijată şi îndepărtarea este dorită. De ce?

Ego-ul se simte bine; cu cît călătoria este mai grea, cu atît se simte el mai bine. Există ceva de demonstrat. Dacă călătoria e dificilă, aceasta înseamnă că există ceva de dovedit. Dacă călătoreşte spre Lună, ego-ul se simte bine, dar mergînd către interiorul propriei sale fiinţe, nu va putea uhui pe nimeni şi nici nu va putea demonstra nimănui nimic.

Există o veche poveste:

«Dumnezeu a creat lumea; pe atunci el obişnuia să locuiască pe Pămînt. Vă puteţi imagina, că avea destule necazuri. Fiecare se plîngea; fiecare îl deranja la ore tîrzii cu problemele sale. Noaptea oamenii veneau la el şi-i spuneau: "Nu e bine, azi avem nevoie de ploaie şi e atît de cald ." Şi imediat după aceea, altcineva venea şi-i spunea: " Nu aduce ploaia; eu nu am cules încă recolta şi dacă aduci ploaia se va strica totul." Şi Dumnezeu aproape că înnebunise.' Ce să fac? Atît de mulţi oameni, atît de multe dorinţe, şi fiecare aşteaptă, şi fiecare doreşte împlinirea ei, şi dorinţele lor sînt atît de contradictorii! Agricultorul vrea ploaie şi olarul nu vrea, deoarece el a făcut oale şi trebuie să se usuce; el are nevoie de soare fierbinte timp de cîteva zile...etc, etc,etc..."

Dumnezeu şi-a chemat consiliul şi a întrebat:"Ce-i de făcut? Oamenii mă vor face să înnebunesc. Şi nu-i pot mulţumi pe toţi. Aş dori un loc unde să mă ascund."

Şi ei au sugerat multe locuri. Cineva a spus:"Nu este nici o problemă; te poţi duce pe Everest. Acesta este cel mai înalt vîrf din Himalaya; nimeni nu va ajunge vreodată acolo."

Dumnezeu a zis:" Tu nu ştii! Doar după cîteva secunde (pentru Dumnezeu înseamnă doar după cîteva secunde), Edmund Hillary va ajunge acolo cu Tensing Norche şi atunci problemele vor reîncepe. Şi odată ce vor şti, oamenii vor începe să vină cu elicoptere,cu avioane ... Nu, asta nu ţine. Procedînd astfel voi rezolva lucrurile numai pentru cîteva secunde."(Amintiţi-vă, timpul lui Dumnezeu are altă măsură. În India, noi spunem că milioane de ani reprezintă o zi a lui Dumnezeu, deci cîteva secunde...)

Atunci altcineva propuse:"De ce nu pe Lună?"

Dumnezeu spuse:"Nici aceasta nu este o soluţie; încă vreo cîteva secunde şi cineva va ajunge şi pe Lună."

Şi ei au sugerat stele mai îndepărtate, dar Dumnezeu a zis:"Nici asta nu va rezolva problema. Este doar un fel de amînare. Eu vreau o soluţie permanentă."

Atunci un bătrîn servitor al lui Dumnezeu se apropie de el, îi şopti ceva la ureche şi Dumnezeu zise:"Ai dreptate. Aşa voi face!"

Bătrînul servitor spusese:"Există un singur loc unde omul nu va ajunge niciodată; ascunde-te chiar în om!" Şi aceasta este locul în care s-a ascuns Dumnezeu, începînd de atunci: chiar în om. Acesta este ultimul lucru la care se va gîndi omul vreodată.»

Evidentul este omis pentru că ego-ul nu este interesat de el. Ego-ul este interesat de lucrurile grele, dificile, urgente, deoarece ele reprezintă un stimulent pentru el. Cînd cîştigi, poţi avea pretenţii. Dacă evidentul există şi tu învingi, ce fel de victorie este aceasta? Nu ai prea mult dintr-un învingător. De aceea omul ignoră evidentul şi continuă să caute ce este la distanţă.

Şi cum poţi să cercetezi ceea ce este la distanţă, dacă nu poţi cerceta nici măcar ceea ce este evident?

"Care este cu exactitate acel lucru care mă împiedică să văd evidentul?"

Însăşi dorinţa de a-l vedea, te ţine departe. Elimină dorinţa şi vei vedea evidentul.

"Nu înţeleg ce să fac şi ce să nu fac."

Nu trebuie să faci nimic. Trebuie doar să urmăreşti tot ceea ce se întîmplă în jurul tău. A acţiona este tot un truc al ego-ului. Acţionînd, ego-ul se simte bine; este ceva de făcut. A acţiona este o hrană pentru ego; ea îl întăreşte. Nu acţiona şi ego-ul va cădea răpus la pămînt. Moare. Nu mai este hrănit.

Aşa că, fii o persoană care nu acţionează. Să nu faci nimic, la fel ca şi DUMNEZEU; adevărul şi căutarea lui sînt incluse în aceasta. În primul rînd, căutarea adevărului nu este o cercetare, aşa că nu poţi face nimic în această privinţă. Tu doar există,fii! Să-ţi spun acelaşi lucru în alt fel: dacă tu eşti într-o stare de receptivitate superioară, DUMNEZEU vine la tine. Omul nu-l poate găsi niciodată pe DUMNEZEU; DUMNEZEU este cel care îl găseşte pe om. Doar să fii într-un loc liniştit, nefăcînd nimic, ne-mergînd nicăieri, ne-visînd, şi în acel loc liniştit, deodată vei constata că El există. El a existat întotdeauna! Numai că tu nu erai liniştit, aşa că n-ai putut să-L vezi, nu-I puteai auzi subtila Sa voce.

"Cînd voi fi eu capabil să aud sunetul liniştii?

Cînd? Tu pui o întrebare greşită. Acum sau niciodată! Să-l auzi acum! Pentru că el există, muzica a început, este peste tot în jurul tău. Numai că trebuie să fii liniştit pentru a o auzi. Dar să nu spui niciodată "cînd"; "cînd" înseamnă că ai introdus viitorul; "cînd" înseamnă că ai început să speri şi să visezi; "cînd" înseamnă: nu acum... şi nu există decît: acum. Pentru DUMNEZEU există un singur timp-acum şi un singur loc-aici. "Acolo" "atunci", elimină-le!

ŞI ULTIMA ÎNTREBARE:"Bhagwan, simţi vreodată că nu-ţi găseşti cuvintele?"

Întrebarea este de la Rishi. De fiecare dată cînd rostesc un cuvînt, simt că nu-l găsesc, pentru că ceea ce vreau eu să spun nu poate fi spus. Şi ceea ce trebuie exprimat, nu poate fi exprimat. Aşa că ai dreptate să întrebi, de ce continui eu să vorbesc?

Încerc din greu. Poate că azi n-am reuşit...încerc mîine. Ieri n-am reuşit... încerc azi. Eu continui să vorbesc în diferite feluri; poate că de această dată tu n-ai auzit. Aceeaşi idee spusă altfel, poate că vei fi capabil s-o auzi.

Dar eu simt încontinuu că nu-mi găsesc cuvintele. Cuvintele nu vin uşor, pentru că mesajul este inexprimabil prin

cuvinte. Eu nu sînt un predicator; eu nu încerc să vă dau vreo dogmă; eu nu încerc să vă explic vreo teorie. Ceva s-a întîmplat în fiinţa mea; eu nu încerc să vă comunic aceasta. Eu încerc să mă sfătuiesc cu voi.

Cuvintele sînt foarte incomode. Ele sînt neîncăpătoare pentru o idee. Ele nu pot conţine ceea ce aş vrea eu să conţină. Aşa că în fiecare clipă, eu simt că nu-mi găsesc cuvintele. Oamenii care nu au nici o experienţă nu sînt niciodată încurcaţi; orice cuvînt este bun.

Am auzit o poveste minunată; meditaţi asupra ei:

«Un preot schimba cîteva cuvinte cu episcopul său şi în cursul conversaţiei el spuse:"Este foarte bine pentru tine, sfinţia ta; cînd pregăteşti o predică o poţi rosti la mai multe biserici, dar eu trebuie să ţin cîte două predici noi în fiecare duminică."

Episcopul răspunse:"Trebuie să fii capabil să ţii o predică pe orice subiect, în orice moment, aşa cum pot eu."

"Mă voi ocupa de asta," zise preotul. "Vino la biserica mea duminica următoare şi te voi supune unui test."

Episcopul a fost de acord, şi cînd a venit timpul să se îndrepte spre amvon, găsi un cartonaş cu un singur cuvînt scris pe el: "constipaţie"- acesta era subiectul. Fără ezitare, episcopul începu:"Şi Moise luă două tablete şi se duse la poalele muntelui..."»

Un predicator nu este niciodată încurcat. El are atît de multe scripturi la dispoziţie, el poate găsi întotdeauna ceva în memoria sa. Eu sînt încontinuu în încurcătură; nu-mi găsesc cuvintele, pentru că ceea ce aş vrea eu să spun, nu este un subiect; este însăşi subiectivitatea mea. Ceea ce aş vrea eu să vă spun este inima mea! Nu este mintea mea. Din nefericire, eu trebuie să utilizez mintea pentru că nu există altă cale. Chiar şi pentru a exprima inima trebuie să utilizez mintea; de aici absurditatea procedeului. Este foarte iraţional. Este o încercare de a face imposibilul! Dar nu există altă cale...Sînt neajutorat.

Dar dacă voi mă întrebaţi: Sînt eu vreodată că nu-mi găsesc cuvintele? Răspunsul este: da, tot timpul. La fiecare cuvînt, eu ezit: va merge? Cum va ţine? Ştiind că nu va ajuta, eu continui totuşi să-l utilizez. Este un rău necesar. Tăcerea ar fi mai bună, mult mai bună, dar cînd mă uit la voi, ezit. Dacă eu devin tăcut, va fi încă şi mai dificil pentru voi să veniţi mai aproape de mine. Voi nu puteţi înţelege cuvintele, deci cum aţi fi voi capabili să înţelegeţi tăcerea? Şi dacă puteţi înţelege tăcerea,

veţi fi capabili să auziţi acea tăcere şi în cuvintele mele?

Dacă devin tăcut, atunci cel mult 5% dintre voi ar mai rămîne în jurul meu. Şi oricum aceşti 5% pot înţelege şi prin intermediul cuvintelor, deoarece ei ascultă la tăcerea mea, nu la cuvintele mele. Aşa că nu este nici o problemă pentru aceşti 5% . Dar ceilalţi 95% care nu pot înţelege cuvintele şi nu pot înţelege tăcerea conţinută în ele, vor fi pierduţi. N-aş fi capabil să-i ajut deloc. Prin cuvintele mele cel puţin îi păstrez în jurul meu.

Păstrîndu-i în jurul meu, există posibilitatea ca într-un moment de neatenţie, ei să poată avea un contact direct cu mine; într-un moment de neatenţie, şi în ciuda lor înşişi, ei pot veni mai aproape de mine, se pot întîlni cu mine; vreun moment de neatenţie şi eu pot pătrunde în inima lor, ceva poate fi mişcat. Este o posibilitate desigur, dar merită să continui.

Cei 5% vor fi ajutaţi în ambele cazuri, dar aceşti 95% nu vor fi ajutaţi de tăcere. Dar şi cei 5%, dacă eu aş fi fost tăcut chiar de la început, n-ar fi nici. Aceşti 5% arată calea, aşa că cei 95%, cu timpul vor fi 90%, 85%, 80%...

În ziua în care voi simţi că cel puţin 50% din oameni pot înţelege tăcerea, voi renunţa la cuvinte. Eu nu sînt prea fericit datorită lor. Nici un înţelept n-a fost vreodată: nici LAO-TSE, nici SARAHA, nici BUDDHA. Dar toţi au trebuit să folosească cuvinte, nu din cauză că tăcerea nu poate fi o comuniune; tăcerea poate fi o comuniune, dar pentru aceasta este nevoie de o conştiinţă foarte înaltă.

S-a întîmplat odată:

«Doi mari mistici ai Indiei, Kabir şi Farid s-au întîlnit şi timp de două zile au stat tăcuţi alături. Discipolii erau foarte frustraţi: ei ar fi vrut ca cei doi să vorbească, astfel încît ei să poată învăţa foarte multe. Ei speraseră de luni de zile, speraseră ca Farid şi Kabir să se întîlnească, să aibă loc o mare discuţie şi ei să se bucure de ea. Dar cei doi stăteau tăcuţi şi discipolii moţăiau, căscau; ce să facă? Şi ce s-a întîmplat cu cei doi oameni? Pentru că ei nu tăcuseră niciodată mai înainte! Kabir nu fusese niciodată tăcut cu discipolii săi şi nici Farid nu fusese niciodată tăcut cu discipolii săi; ei îi cicăleau încontinuu pe discipolii lor." De ce? Ce s-a întîmplat? Au amuţit?" Dar ei nu puteau spune nimic; nu se cuvenea.

După două zile, cînd Kabir şi Farid s-au îmbrăţişat şi şi-au luat rămas bun (şi aceasta în tăcere), şi cînd discipolii au rămas fiecare cu Maestrul lor, au tăbărît asupra acestuia. Cei

Formele sînt diferite, dar substanţa, esenţa, este aceeaşi.

Formele sînt ca valurile şi esenţa este ca oceanul.

Ţine minte, TANTRA nu vorbeşte despre DUMNEZEU. A vorbi despre DUMNEZEU este puţin antropomorfic; înseamnă să-l creezi pe DUMNEZEU după chipul omului. Înseamnă să gîndeşti despre DUMNEZEUîn termeni omeneşti, adică să creezi o limitare. DUMNEZEU trebuie să semene cu fiinţele omeneşti, este adevărat; dar El trebuie să fie asemănător şi cu caii, şi cu cîinii, şi cu stîncile, şi cu stelele...El trebuie să semene cu toate acestea. Da, omul poate fi gîndit ca o formă, dar omul nu este forma.

La gîndiţi-vă la DUMNEZEU ca avînd formă de cal; pare absurd. Sau gîndiţi-vă la DUMNEZEU ca avînd formă de cîine; pare un sacrilegiu. Dar noi îl gîndim pe DUMNEZEU ca pe un om; nu este şi acesta oare un sacrilegiu? Acesta este ego-ul uman. Omul se simte foarte, foarte fericit cînd poate gîndi că DUMNEZEU seamănă cu el. În Biblie este scris că DUMNEZEU l-a creat pe om după chipul Său; desigur aceasta a fost scris de către un om. Dacă şi caii şi-ar scrie Biblia lor, ei nu vor scrie aşa ceva, cu siguranţă că nu. Ba chiar ei trebuie să scrie că DUMNEZEU l-a creat pe diavol după chipul omului, pentru că DUMNEZEU, cum ar putea DUMNEZEU să-l semene pe om după chipul Său? Omul a fost atît de crud cu caii; nimic în om nu pare să fie divin, spun caii. Pentru ei omul este poate diavolul, poate o reprezentare a lui Belzebuth, dar în nici un caz a lui DUMNEZEU.

TANTRA elimină tot acest antropomorfism. TANTRA aduce lucrurile la adevărata lor proporţie, îl pune pe om la locul său adevărat. TANTRA este o mare viziune. Ea nu este centrată pe om. Ea nu este centrată pe nici o atitudine parţială. Ea vede realitatea aşa cum este ea, în totalitatea ei. Ea nu vorbeşte despre DUMNEZEU. În loc de DUMNEZEU, TANTRA vorbeşte despre adevăr.

Adevărul este non-personal, impersonal. Adevărul are calităţile întregului; în el nu există nici o limitare. Biblia spune: la început DUMNEZEU a creat lumea. TANTRA spune: cum ar putea exista vreun început? Şi cum ar putea exista vreun sfîrşit? Şi cînd nu există un început şi un sîrşit, cum poate exista un mijloc? Totul este etern; nu există timp. TANTRA este o viziune dincolo de timp. În timp există un început, un sfîrşit şi un mijloc, dar în eternitate nu există început, mijloc şi sfîrşit. Ea pur şi

simplu există.

Adevărul nu este temporal. De fapt, timpul şi spaţiul există în acest unic adevăr doar ca nişte unde. Nu este invers. Adevărul nu există în spaţiu, nu există în timp. Timpul şi spaţiul există în adevăr; ele sînt moduri ale adevărului. Tot aşa cum un cal este o formă, un om este o formă; la fel spaţiul este o formă, la fel timpul este o formă.

Adevărul este ne-temporal. Adevărul este ne-spaţial. Adevărul este transcendenţă.

Adevărul există prin el însuşi. Orice altceva există cu sprijinul adevărului. Adevărul este evident prin el însuşi; nimic altceva nu este aşa de evident. Adevărul este chiar baza existenţei, substratul ultim al existenţei.

TANTRA nu creează nici un ritual, nu creează nici o adorare, nu creează nici un templu, nu creează preoţimea; nu sînt necesare toate acestea. Omul poate sta faţă-n faţă cu adevărul într-o relaţie directă, nu este nevoie de nici un mediator, nu este nevoie de nici un preot. Preoţii continuă să vorbească despre adevăr, şi DUMNEZEU, şi cer, şi despre 1001 de lucruri, necunoscînd nimic din ceea ce spun. Cuvinte, doar cuvinte. Ei n-au experimentat. Cuvintele lor sînt goale.

Am citit o anecdotă despre un preot faimos care nu se simţea bine de la un timp:

«El şi-a chemat doctorul care i-a făcut o examinare completă. "Păi", zise doctorul, "voi fi foarte sincer cu dumneavoastră: mă tem că plămînii dumneavoastră nu sînt sănătoşi. Va trebui să petreceţi cîteva luni în Elveţia."

" O, Doamne", răspunse preotul."Mă tem că n-o să pot. Nu va fi posibil; mijloacele mele financiare nu-mi vor permite. Ştii, sînt un om sărac."

"Păi, depinde de dumneavoastră", zise doctorul. "Ori Elveţia, ori paradisul."

Preotul se gîndi un timp apoi spuse:"Oh, foarte bine atunci, prefer Elveţia."»

Vreţi să mergeţi în paradis? Nici măcar preotul care vorbea încontinuu despre el, nu voia. Este o şmecherie să pictezi moartea în culori minunate, dar tu ştii tot timpul că nu doreşti moartea. Cum te poţi prosti singur?

Gurdjieff spunea că, dacă vrei să renunţi la religie, nu trebuie decît să trăieşti lîngă un preot cîtva timp şi sigur vei renunţa. Poate că omul obişnuit se poate înşela, dar cum poate

fi înşelat un preot? El însuşi creează întreaga înşelătorie. Nici un preot nu este vreodată înşelat. Ei vorbesc despre ceva, dar cred cu totul altceva. Ei spun un lucru, dar fac cu totul altceva.

Am citit o anecdotă despre un Rabin:

«Un tînăr evreu se duse la Rabinul său:" Rabi, îţi pot cere un sfat într-o chestiune foarte importantă?"

" Desigur", răspunse el.

" Uite despre ce este vorba: sînt îndrăgostit de două fete... adică, cred că sînt îndrăgostit de amîndouă. Una este foarte frumoasă, dar nu are nici un ban, în timp ce cealaltă este mai puţin drăguţă, dar foarte bogată, are o grămadă de bani. Ce aţi face dumneavoastră în această situaţie? Dacă aţi fi în locul meu, Rabi, ce aţi face?"

"Păi", zise Rabinul," sînt sigur că în inima ta, tu o iubeşti pe cea frumoasă, aşa că m-aş însura cu ea."

" Corect!" zise tînărul. "Îţi mulţumesc, Rabi. Chiar aşa voi face."

Pe cînd tînărul se pregătea să plece, Rabinul spuse:" Apropo, mă întreb dacă îmi poţi da adresa celeilalte fete?"»

Preotul, rabinul, pastorul, ei ştiu bine că orice ar spune este neadevărat. Este doar pentru ceilalţi, este doar spus pentru ceilalţi. TANTRA nu creează o preoţime. Cînd nu există preoţime, religia este pură. Cheamă preotul şi el o otrăveşte. Apare preotul şi religia va fi otrăvită, preotul va avea contribuţia sa.

O anecdotă:

«Un individ intră într-o circiumă şi comandă ceva de băut. În timp ce bea, vede un beţiv ieşind din circiumă, de-abia ţinîndu-se pe picioare. Şi apoi, deodată, beţivul care ieşise din circiumă începe să facă gesturi ca şi cum ar fi condus o maşină, imitînd zgomotul motorului şi al claxonului.

Noul sosit era foarte surprins. El îl întrebă pe circiumar: "De ce nu îi spui acestui amărît că este beat şi că mai bine s-ar duce să se culce?"

Şi circiumarul zise:" Întotdeauna face aşa. Ori de cîte ori bea prea mult, face aşa. Acum, va petrece astfel toată noaptea. Va merge aşa prin tot oraşul, îşi închipuie cum conduce o maşină uriaşă."

Atunci noul sosit zise:" Dar de ce nu îi explici că este beat?"

Circiumarul spuse:" De ce să îi explic? El îmi dă o liră

englezească pe săptămînă pentru a-l spăla maşina."»

Cînd cîştigi de pe urma iluziei cuiva, tu nu poţi distruge acea iluzie. Ţi-ar place ca iluzia să continue. Odată ce preotul a apărut, el cîştigă de pe urma tuturor iluziilor voastre: iluzii despre DUMNEZEU, iluzii despre suflet, iluzii despre paradis, iluzii despre iad; acum el este foarte interesat de ele. Acum, el depinde de iluziile voastre, trăieşte pe seama iluziilor voastre, le exploatează.

TANTRA este o deziluzionare. Ea n-a creat nici o preoţime. TANTRA spune că preoţimea se găseşte între tine şi adevărul însuşi, şi că nimeni nu trebuie să stea între tine şi adevăr. Permite-i inimii tale să fie deschisă faţă de adevăr şi prezenţa adevărului va fi suficientă. Nimeni nu trebuie să-l interpreteze. Este destul să ştii ce este el. De fapt, cu cît eşti mai plin de interpretări, cu atît mai mică este posibilitatea de a cunoaşte ce este adevărul.

Adevărul este la început, la mijloc şi la sfîrşit. De fapt, nu există mijloc, început şi sfîrşit; nu există decît întregul. Adevărul nu este trecător...el rămîne.

Aceasta este prima sutră. SARAHA îi spune regelui:

"Adevărul este la început, la mijloc şi la sfîrşit;
Totuşi începutul şi sfîrşitul nu sînt nicăieri."

Sfîrşitul şi începutul nu sînt nicăieri. Acum, este adevărul- timp iar aici, este adevărul-spaţiu. Chiar în această clipă adevărul converge aici... acum. Chiar această clipă este începutul, mijlocul şi sfîrşitul. Nu este nevoie să te duci în trecut pentru a şti cînd a început existenţa. Chiar această clipă este începutul. Nu este nevoie să te duci în viitor pentru a şti cînd se va sfîrşi existenţa. Ea se sfîrşeşte chiar în această clipă! Fiecare clipă este un început, un mijloc şi un sfîrşit, deoarece în fiecare clipă existenţa este nouă, în fiecare clipă ea moare şi renaşte. În fiecare clipă, totul intră într-o stare de non-manifestare şi vine înapoi în starea de manifestare.

La ora actuală, în fizica modernă există părerea că această atitudine tantrică poate fi adevărată, poate fi adevărul ultim. Poate că în fiecare clipă totul dispare şi revine din nou; aşa cum şi şlagărele vin, dispar, apoi revin din nou. Dar intervalul este atît de mic încît noi nu îl putem vedea. TANTRA spune că de aceea existenţa rămîne proaspătă, mereu proaspătă.

Cu excepţia omului, totul este proaspăt, pentru că numai omul duce încărcătura, bagajul memoriei. De aceea omul devine

murdar, obscen, încărcat, împovărat; altfel întreaga existenţă este nouă şi proaspătă. Ea nu are un trecut şi nu-şi imaginează un viitor. Ea este pur şi simplu aici! În totalitate aici! Cînd te preocupi de trecut, o mare parte din fiinţa ta este implicată în trecut. Şi cînd îţi imaginezi viitorul, o mare parte din fiinţa ta este implicată în viitorul care încă nu există. Te-ai deschis foarte puţin; iată de ce viaţa ta nu are intensitate.

TANTRA spune că pentru a cunoaşte adevărul ai nevoie numai de un singur lucru: aspiraţie, aspiraţie deplină. Cum să faci să apară această aspiraţie? Aruncă trecutul şi aruncă viitorul; atunci toată energia ta vitală este focalizată pe aici-acum şi în această focalizare tu eşti ca un foc, ca un foc viu. Eşti acelaşi foc pe care Moise l-a văzut pe munte şi DUMNEZEU stătea în foc şi focul nu-L ardea. Şi focul nu ardea nici măcar tufişul; tufişul era viu şi proaspăt şi tînăr.

Viaţa este o flacără. Pentru a o cunoaşte în totalitate ai nevoie de aspiraţie, de intensitate în trăiri, altfel trăieşti călduţ. TANTRA spune că nu există decît o singură poruncă: să nu trăieşti călduţ. Aceasta nu este un mod de a trăi; aceasta este o sinucidere lentă. Cînd mănînci, fii prezent cu toată fiinţa. Asceţii i-au condamnat foarte mult pe adepţii tantrici; ei spun că aceştia sînt nişte oameni care doar beau, mănîncă şi se distrează. Într-un fel, ei au dreptate, dar într-un fel greşesc pentru că este o mare diferenţă între persoana obişnuită care bea, mănîncă, se distrează şi practicantul tantric.

Tantricul spune: a acţiona întotdeauna foarte atent, deplin conştient, aceasta este calea de a cunoaşte adevărul. Atunci cînd mănînci trebuie să te focalizezi numai asupra acestui act, atunci trecutul trebuie să dispară şi în fel şi viitorul; atunci întreaga ta atenţie trebuie să se reverse asupra hranei. Să ai dragoste, afecţiune şi recunoştinţă faţă de hrană. Mestecă fiecare îngheţiturăcu o energie uriaşă şi vei avea nu numai gustul mîncării, ci şi gustul existenţei, deoarece hrana este o parte a existenţei! Ea îţi aduce viaţa. Ea îţi aduce vitalitate, îţi aduce PRANA. Ea te face să exişti. Ea te ajută să rămîi viu. Ea nu este doar hrană. Hrana este conţinătorul, iar viaţa este conţinută în ea. Dacă guşti numai hrana şi nu guşti viaţa din ea, vei trăi doar o existenţă călduţă; atunci nu vei şti cum trăieşte un tantric. Cînd bei apă, să devii sete! Permite-i acestei stări să fie atît de intensă, încît fiecare picătură de apă rece să-ţi dea o bucurie uriaşă. Chiar în această experienţă a picăturilor de apă pe care

tu le sorbi şi care-ţi dau o mare mulţumire, tu îl vei gusta pe DUMNEZEU, vei gusta realitatea.

TANTRA nu îţi oferă satisfacerea obişnuită a dorinţelor, ci una extraordinară. Nu este o satisfacere obişnuită, deoarece ea îşi găseşte împlinirea în însuşi DUMNEZEU. Da, spune TANTRA, prin micile bucurii ale vieţii tu îl guşti pe DUMNEZEU. În viaţă nu există lucruri mari; totul este mic. Lucrurile mici devin mari şi uriaşe dacă te dărui lor complet, în totalitate, în întregime.

Cînd faci dragoste, fii dragostea. Uită de toate! În acel moment să nu existe nimic altceva. Întreaga existenţă să conveargă asupra actului tău. Dragostea să fie sălbatică, inocentă, să nu existe o minte care s-o corupă. Nu te gîndi la ea! Nu ţi-o imagina! Pentru că toate aceste imagini şi gînduri te deschid prea puţin, dimpotrivă chiar, te ţin închis. Toate gîndurile trebuie să dispară. Actul să fie total! Tu să fii în act: pierdut, absorbit, dus...şi atunci, prin dragoste, vei cunoaşte ce este DUMNEZEU.

TANTRA spune că El poate fi cunoscut şi prin băutură, şi prin mîncare, şi prin dragoste. El poate fi cunoscut din orice aspect, din orice colţ, din orice unghi, deoarece toate unghiurile sînt ale Lui. El este întregul adevăr.

Şi nu te gîndi că eşti ghinionist pentru că nu existai la început, cînd DUMNEZEU a creat lumea. El o creează chiar acum! Eşti un norocos că eşti aici. Îl poţi vedea creînd chiar în acest moment. Şi nu te gîndi că vei lipsi cînd lumea va dispare; ea dispare chiar acum. În fiecare clipă ea este creată; în fiecare clipă ea dispare. În fiecare moment ea se naşte; în fiecare moment, moare. TANTRA spune că viaţa trebuie să fie la fel: în fiecare clipă murind pentru trecut, în fiecare clipă născîndu-te din nou. Nu purta o povară; rămîi liber.

"...şi totuşi începutul şi sfîrşitul nu sînt nicăieri."

Ele sînt doar aici-acum, nicăieri în altă parte.

"Toţi cei cu minţile amăgite de gînduri interpretative au
Două minţi şi astfel discută despre neant şi despre
compasiune
Ca despre două lucruri diferite."

Există două căi de a descrie această experienţă a adevărului. Există două căi de a o descrie, deoarece noi avem două tipuri de cuvinte: afirmative şi de negare. SARAHA pune accentul pe cele care neagă. La fel proceda şi BUDDHA.

Lui BUDDHA îi plăcea foarte mult negarea pentru următorul motiv. Cînd descrii existenţa cu un cuvînt afirmativ,

acest cuvînt îi dă o anumită limită; toate cuvintele afirmative au graniţe. Cuvintele de negare nu au nici o graniţă; negarea este nelimitat. De exemplu, dacă tu numeşti existenţa:" Totul, DUMNEZEU, ABSOLUT", atunci îi dai o anumită limitare. În momentul în care o numeşti "ABSOLUT" apare înţelegerea că acest aspect este finalizat, că nu mai există un proces de dezvoltare. O numeşti "BRAHMA", atunci înţelegi că a fost atinsă perfecţiunea ; acum nu mai există ceva mai mult. Cînd o numeşti DUMNEZEU, tu îi dai o definiţie... şi existenţa este atît de vastă încît ea nu poate fi definită; este atît de vastă încît nici un cuvînt pozitiv nu o poate susţine.

Aşa că BUDDHA a ales negarea. El o numeşte SHUNYAM-neant, inexistenţă, zero. Ascultaţi acest cuvînt: neant. Înţelegeţi-l întoarceţi-l pe toate feţele; nu puteţi găsi nici o limită în el: neant. Este nelimitat. DUMNEZEU? Imediat apare o limită. În clipă în care spui "DUMNEZEU", existenţa devine ceva mai mică. În clipa în care spui "neant", toate limitele dispar.

Pentru aceste motive, accentul budiştilor este pe negare, dar ţineţi minte: BUDDHA nu înţelege prin "nimic" doar nimic. Cînd BUDDHA spune "neant" (nonexistenţă), el înţelege "non-manifestare". Nimic nu poate defini existenţa, deoarece Totul este în ea, dar ea este mai mare decît Totul. Ea este mai mult decît toate părţile puse împreună. Trebuie să înţelegeţi acest lucru; este una din atitudinile tantrice.

Te uiţi la o floare de trandafir. Te poţi duce la un chimist; el poate analiza floarea şi îţi va spune din ce constituenţi este alcătuită, ce elemente chimice, ce culori; el o poate analiza. Dar dacă întrebi:" Unde este frumuseţea ei?" el va ridica din umeri. El va spune:"Nu pot găsi nici o frumuseţe în ea. Asta este tot ce pot găsi: aceste elemente chimice, aceste culori, etc. Asta-i tot. Şi n-am pierdut nimic şi nimic n-a fost lăsat de-o parte. O poţi cîntări: este exact aceeaşi greutate cu a florii. Aşa că nimic nu s-a pierdut." Atunci trebuie să fii deziluzionat; acea frumuseţe trebuie să fi fost doar închipuirea ta.

TANTRA spune că frumuseţea există, dar frumuseţea este mai mult decît toate părţile puse împreună. Întregul este mai mult decît suma părţilor. Aceasta este una din atitudinile tantrice, de o foarte mare însemnătate. Frumuseţea întregului este mai mult decît cea a părţilor care o compun.

Sau, un alt exemplu: un copilaş, gîngurind, fericit plin de viaţă; disecă-l pe copilaş, pune-l pe masa chirurgului. Ce vei găsi

după disecţie? Nu va mai exista nici gîngurit fericit, nici rîs. Nu vei mai găsi inocenţă. Nu veî mai găsi viaţa. În momentul în care-l tai, copilul este dus, viaţa a dispărut. Dar chirurgul va insista că nu s-a pierdut nimic. Poţi cîntări; părţile cîntăresc la fel ca şi copilul întreg: nimic nu s-a pierdut; este exact acelaşi copil. Dar o poţi convinge pe mamă că este acelaşi copil? Şi dacă copilul a aparţinut chirurgului însuşi, ar fi el convins că este acelaşi copil? Aceste bucăţi moarte întinse pe masă?

Ceva a dispărut. Poate că acest ceva nu poate fi cîntărit, poate că acel ceva nu este măsurabil; poate că acel ceva nu este fizic, poate că acel ceva nu este material, dar ceva s-a pierdut. Copilul nu va mai dansa, nu va mai rîde, nu va mai rînca, nu va mai ţipa, nu va mai iubi şi nu va mai supăra pe nimeni: ceva s-a pierdut.

TANTRA spune că totalul, adică suma părţilor, nu este totuşi întregul; întregul este mai mult decît suma părţilor. Şi în acest mai mult este însăşi experienţa vieţii.

Neant (nonexistenţă) înseamnă non-manifestare. Toate lucrurile însumate nu vor fi existenţa: existenţa este ceva mai mult. Ea este întotdeauna mai mult decît părţile ei; aceasta este frumuseţea ei, aceasta este viaţa ei. Iată de ce este ea atît de minunată. Iată de ce este ea o sărbătoare.

Aşa că acestea două- cuvintele afirmative şi de negare- trebuie ţinute minte. TANTRA va utiliza cuvinte de negare, în special TANTRA budistă. TANTRA hindusă utilizează cuvinte afirmative; aceasta este una din diferenţele dintre TANTRA hindusă şi TANTRA budistă.

BUDDHA l-a utilizat întotdeauna pe "nu" pentru a descrie extremul, deoarece el spune că, odată ce ai început să dai atribute, aceste atribute sînt factori limitatori.

Aşa că BUDDHA spune: continuă să elimini; NETI, NETI; continuă să spui aceasta nu este, aceasta nu este, aceasta nu este. Şi atunci, ceea ce rămîne după toate negările, aceea este.

Deci, ţineţi minte că neant nu înseamnă neapărat gol; înseamnă totalitate, dar o totalitate imposibil de descris. Această indescriptibilitate a fost exprimată prin cuvîntul "neant".

"Toţi cei cu minţi amăgite de gînduri interpretative au
Două minţi....."

SARAHA spune:" Cei care sînt prea analitici, interpretativi, fiind încontinuu în sferele mentalului sînt întotdeauna divizaţi, dispersaţi. Pentru ei există întotdeauna o problemă. Problema nu

este în existenţa lor. Acea problemă vine din propria lor minte divizată. Propria lor minte nu este o unitate.

Poţi să-l întrebi şi pe omul de ştiinţă; el spune că mintea este divizată în două părţi: cea stîngă şi cea dreaptă, şi cele două funcţionează în mod diferit; nu numai diferit, ci diametral opus una alteia. Partea stîngă a minţii este analitică şi partea dreaptă a minţii este intuitivă. Partea stîngă a minţii este matematică, logică, silogistică. Partea dreaptă a minţii este poetică, artistică, estetică, mistică. Şi ele trăiesc în lumi diferite, existînd doar o punte foarte mică între ele, doar o mică legătură.

Uneori se întîmplă ca în vreun accident acea legătură să se rupă şi personalitatea omului devine dublă. În al doilea război mondial nu fost multe cazuri în care această legătura s-a rupt, şi omul a devenit dedublat; n-a mai fost un singur om. Atunci, el spunea un lucru dimineaţa şi pînă seara uita complet ce-a spus, şi începea să spună cu totul altceva. Dimineaţa lucra o emisferă, seara lucra cealaltă emisferă. Şi acestea se schimbă alternativ.

Ştiinţa modernă trebuie să cerceteze cu atenţie acest fenomen. YOGA a studiat în profunzime acest fenomen; ea spune: respiraţia ta se schimbă... timp de circa 40 de minute, tu respiri printr-o nară şi apoi timp de alte 40 de minute respiri prin cealaltă nară. Pînă acum, ştiinţa modernă nu s-a gîndit la aceasta; de ce se schimbă respiraţia şi ce implicaţii are acest fapt? Dar YOGA a-a gîndit profund la acest lucru.

Cînd lucrează nara stîngă, va funcţiona partea dreaptă a creierului. Cînd lucrează nara dreaptă, va funcţiona partea stîngă a creierului. Acesta este un fel de mecanism intern, care face ca o emisferă să funcţioneze numai 40 de minute şi apoi să se poată odihni. Cumva, omul a înţeles chiar fără să-şi poată explica, faptul că după fiecare 40 de minute trebuie să-ţi schimbi activitatea; de aceea în şcoli, colegii, universităţi, programul se schimbă după 40 de minute. O parte a minţii a obosit. 40 de minute par să fie limita ultimă; atunci ea are nevoie de odihnă. Aşa că dacă ai studiat matematica, este bine ca după 40 de minute să studiezi poezia, apoi poţi din nou reveni la matematică.

Acest lucru a devenit foarte clar în al doilea război mondial, anume că puntea este foarte mică, foarte fragilă şi poate fi ruptă de un accident. Şi odată ce este ruptă, omul funcţionează ca doi oameni distincţi, el nu mai este un singur om; timp de 40 de minute el este un om, apoi timp de alte 40 de minute el este alt om. Dacă el împrumută bani de la tine, după 40 de minute el

va nega acest lucru; el va spune:"n-am împrumutat niciodată bani de la tine." Şi el nu minte; reţineţi, el nu minte. Mintea care a împrumutat nu mai funcţionează, aşa că el nu are nici o amintire a ceea ce a făcut. Cealaltă minte n-a împrumutat niciodată; cealaltă minte va nega pur şi simplu:"Ai înnebunit? Eu n-am împrumutat niciodată nimic de la tine."

Şi asta li se întîmplă chiar şi celor la care această legătură nu este ruptă. Îţi poţi observa propria viaţă şi poţi înţelege acest fenomen. Doar cu o clipă înainte erai atît de drăgăstos cu soţia ta şi deodată ceva se schimbă şi nu mai eşti drăgăstos. Şi eşti îngrijorat, deoarece mai ai o uşcară amintire, o reminiscenţă a ceea ce era doar cu cîteva minute mai înainte. Erai atît de iubitor, de curtenitor şi ce s-a întîmplat? Brusc, fluiditatea acestei stări a dispărut; nu mai există; ai îngheţat. Poate că în timp ce îţi ţineai soţia de mînă, mintea s-a schimbat, o altă minte a început să funcţioneze !

Dar deodată energia nu mai curge. Acum, vrei să n-o mai ţii de mînă şi să scapi de această femeie. De fapt, începi să gîndeşti:"Ce fac eu aici? De ce-mi pierd timpul cu această femeie? Ce are ea?" Şi simţi foarte multă anxietate, pentru că, doar cu o clipă înainte îi promiseseşi:"Te voi iubi veşnic." Şi eşti îngrijorat deoarece crezi că ceea ce faci nu este drept:"Doar cu o clipă înainte am promis şi deja mi-am încălcat promisiunea."

Sau, eşti furios şi vrei să omori pe cineva şi doar cîteva minute mai tîrziu această furie a dispărut; nu mai eşti furios. Ba chiar începi să simţi compasiune pentru cealaltă persoană. Începi să te simţi fericit:" Ce bine că nu l-am omorît!"

Observă-ţi mintea şi vei constata că această schimbare de stări se produce încontinuu; acest mecanism funcţionează continuu.

TANTRA spune că există o stare de unitate, cînd puntea nu mai este doar o punte fragilă şi cele două minţi funcţionează în realitate împreună. Această împreunare este adevărata întîlnire a bărbatului cu femeia, deoarece o parte a minţii, partea dreaptă este feminină şi partea stîngă este masculină. Şi cînd faci dragoste, cînd apare orgasmul, ambele minţi sînt foarte apropiate; de aceea apare orgasmul. El n-are nici o legătură cu ceva din afara ta. El este doar înăuntrul tău. Observă...

Tantricii au studiat fenomenul iubirii în profunzime, deoarece ei cred, şi au dreptate, că cel mai important fenomen de pe Pămînt este iubirea, şi cea mai frumoasă experienţă a omenirii

este orgasmul. Aşa că, dacă există vreun adevăr, acest adevăr trebuie să fie mai apropiat în momentul orgasmului decît în oricare alt moment. Aceasta este un fapt evident. Nu este nevoie să fii prea logic în această privinţă; este un lucru atît de evident că aceasta este cea mai intensă plăcere a omului, încît această plăcere trebuie să deschidă o uşă spre infinit; poate că foarte puţin, foarte încet, poate că doar o parte a ei, dar ceva din infinit există în ea. Timp de o clipă bărbatul şi femeia sînt contopiţi; ei nu mai sînt ego-urile lor; carcasele lor dispar.

Ce se întîmplă cu exactitate? Îi puteţi întreba şi pe fiziologi. TANTRA a făcut multe descoperiri în domeniul sexualităţii. Vă voi destăinui cîteva: că orgasmul este generat în totalitate de trăirile tale interioare, trăiri emoţionale, psihice, şi nu de stimuli exteriori care sînt uneori doar iniţiatorii, declanşatorii stărilor interioare.

Al doilea lucru pe care l-au descoperit tantricii este: că atunci cînd apare orgasmul, el nu este localizat la nivelul centrului sexual. Dacă centrul sexual ar fi separat de creier, tu tot vei putea trăi orgasmul, dar nu vei mai resimţi acea stare de plenitudine. Aşa că, el nu apare numai la nivelul centrului sexual, el apare şi la nivelul creierului. Şi cercetările moderne sînt întru totul de acord cu aceasta.

Trebuie să fi auzit de numele unui faimos psiholog, Delgado. El a proiectat un mic aparat: a pus nişte minusculi electrozi pe creier şi acei electrozi puteau fi comandaţi de la distanţă. Poţi avea o mică staţie de telecomandă. Poţi pune staţia de telecomandă în buzunar şi de cîte ori vrei să ai un orgasm, este suficient să apeşi pe un buton. Orgasmul nu va fi generat de excitarea directă a centrului tău sexual, ci de stimularea prin intermediul acelui electrod a unei anumite zone cerebrale. Electrozii vor stimula artificial acei centri cerebrali care în mod normal, în timpul actului erotic, sînt excitaţi în momentul în care energia sexuală este eliberată. Îi va stimula direct şi se va obţine un orgasm de foarte mare intensitate. Sau poţi apăsa un alt buton şi se va declanşa o stare puternică de furie. Sau poţi apăsa un alt buton şi vei cădea într-o adîncă melancolie. Poţi avea multe butoane de telecomandă şi îţi poţi schimba dispoziţia după cum îţi place.

Cînd Delgado a experimentat pentru prima dată pe animale, în particular pe şoareci, a fost surprins de rezultatul experimentului. A fixat electrodul la şoarecele său favorit, care

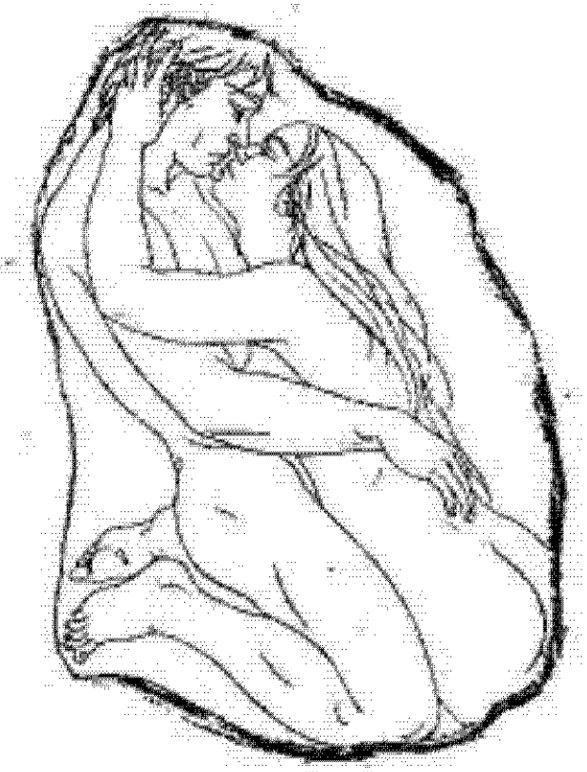

fusese foarte bine antrenat; experimentase cu el multe zile şi era un şoarece foarte inteligent. I-a fixat electrodul pe creier şi l-a antrenat să apese pe butonul staţiei de telecomandă. Odată ce a învăţat că atunci cînd apasă pe buton are un orgasm, şoarecele a înnebunit. Într-o singură zi de 6000 de ori... şoarecele a murit! Pentru că nu a mai vrut altceva. Nu a mai vrut să mănînce, nu a mai vrut să doarmă... a uitat totul. Înnebunise apăsînd pe buton din nou şi din nou şi din nou.

Aceste cercetări moderne pe creierul uman, spun exact acelaşi lucru pe care îl spusese TANTRA. Mai întîi, orgasmul nu este declanşat doar de iubita ta sau de iubitul tău. În al doilea rînd, el nu apare numai la nivelul centrului tău sexual, ci la nivelul unei anumite zone cerebrale. Iubita sau iubitul declanşează energia sexuală, care ascensionînd îţi stimulează o anumită zonă de la nivelul creierului.

Iată de ce pornografia are un succes atît de mare; pentru că ea îţi poate stimula direct creierul. O femeie frumoasă sau o femeie urîtă, ele nu acţionează decît ca agent declanşator pentru orgasmul tău. O femeie urîtă îi poate oferi unui alt bărbat un orgasm tot atît de minunat ca şi o femeie frumoasă, dar de ce preferi femeia frumoasă? Pentru că cea urîtă nu excită zona

cerebrală, asta-i tot. Altfel, în ceea ce privește orgasmul, amîndouă sînt la fel de capabile: cea mai urîtă femeie, sau cea mai frumoasă femeie, o Cleopatra... dar creierul tău, este mai interesat de formă, de frumusețe.

TANTRA spune că odată ce am înțeles acest mecanism al orgasmului, poate să apară o mare înțelegere. Încă un pas: cercetările moderne sînt de acord cu faptul că orgasmul apare prin stimularea anumitor zone cerebrale. Orgasmul femeii apare în partea dreaptă a creierului; asupra acestui fapt cercetările moderne nu pot spune nimic, dar TANTRA poate. Orgasmul femeii apare prin stimularea părții drepte a creierului, pentru că aceasta este creierul feminin. Și orgasmul masculin apare în stînga; aceasta este creierul masculin. TANTRA merge și mai departe și afirmă că atunci cînd cele două părți ale creierului se unesc apare o plăcere uriașă, apare orgasmul total.

Și aceste părți ale creierului se pot uni foarte ușor; cu cît ești mai puțin analitic, cu atît mai aproape sînt ele. Iată de ce o minte interpretativă nu este niciodată o minte fericită. O minte non-interpretativă este mai fericită. Oamenii primitivi sînt mai voioși decît așa-zișii oameni civilizați, educați, instruiți. Animalele sînt mai fericite decît ființele umane, păsările sînt mai fericite; ele nu au o minte analitică. Mintea analitică face ca legătura între cele două emisfere să se producă mai greu.

Cu cît începi să analizezi mai mult, cu atît mai mare este intervalul dintre cele două minți. Cu cît analizezi mai puțin, cu atît mai apropiate sînt ele. Cu cît este mai poetică, mai estetică abordarea ta, cu atît mai mare va fi posibilitatea bucuriei, plăcerii, delectării.

Și ultima chestiune, despre care eu cred că științei îi vor trebui mai multe secole ca să ajungă la ea. Ultima chestiune este că extazul nu apare exact la nivelul creierului, ci el apare în Martorul obiectiv care există deasupra ambelor părți ale creierului. Acum, dacă Martorul obiectiv este prea atașat de mintea masculină, atunci extazul nu va fi prea mare. Sau dacă Martorul obiectiv este atașat de mintea feminină, extazul va fi ceva mai mare, dar nu cu mult.

Ați sesizat că femeile sînt în general mai fericite decît bărbații? De aceea ele par mai frumoase, mai inocente, mai tinere. Ele trăiesc mai mult, mai în pace, mai mulțumite. Ele nu sînt prea îngrijorate, nu se sinucid atît de mult, nu înnebunesc atît de mult. În cazul bărbaților proporția este de două ori mai

mare; mai ales în sinucideri, bărbații comit de două ori mai multe, și de asemenea în cazul persoanelor bolnave psihic. Și în toate războaiele, dacă le incluzi în activități sinucigașe și criminale, atunci bărbatul nu face altceva; de-a lungul secolelor el s-a pregătit pentru război, să ucidă oameni.

Mintea feminină este mai voioasă pentru că este mai poetică, mai estetică, mai intuitivă. Dar dacă nu ești atașat de nici o parte și ești doar un observator obiectiv, atunci, doar atunci bucuria este totală, ultimă. Această fericire noi am numit-o 'ANANDA', extaz. A descoperi acest Martor obiectiv înseamnă a deveni o unitate, o unitate absolută; atunci bărbatul și femeia din tine dispar complet; ei sînt pierduți în unicitate. Atunci extazul este existența ta clipă de clipă. Și în această stare, sexul dispare în mod automat pentru că nu mai este nevoie de el. Cînd o persoană trăiește extatic 24 de ore pe zi, ce nevoie mai are el de orgasm?

Atunci orgasmul nu va fi un hucru momentan; atunci el va fi însăși natura ta. Aceasta este extazul.

"Toți cei cu mințile înșelate de gînduri interpretative au
Două minți, și astfel vorbesc despre neant
Și despre compasiune ca despre două lucruri diferite."

SARAHA spune că existența este neant, dar nu te speria! Prin "neant" noi nu înțelegem că ea este goală de orice. De fapt, noi înțelegem că ea este plină, atît de plină încît o numim "nimic". Dacă am denumi-o în vreun fel, asta ar produce o demarcare, însă existența este nelimitată, așa că o numim "nimic". Dar budiștii au fost întrebați mereu: dacă existența este "nimic", atunci de unde mai vine compasiunea? Atunci de ce a mai vorbit BUDDHA despre compasiune?

SARAHA spune: neantul și compasiunea sînt două aspecte ale aceleiași energii. Neant în existență înseamnă că trebuie să fii non-egoist. Ego înseamnă: eu sînt ceva. Dacă existența este "nimic" și eu trebuie să devin o parte a acestei existențe, va trebui să elimin ego-ul. Ego-ul mă face să fiu cineva, îmi dă o definiție, o limitare. Cînd existența este fără nici un ego, ea este neant-ANATTA- atunci și eu trebuie să fiu "nimic"; numai atunci aceste două "nimicuri" vor fi capabile să se întîlnească și să se dizolve unul în celălalt. Eu trebuie să devin un non-ego și în acest non-ego este compasiunea.

Cu ego-ul este pasiunea; cu non-ego-ul este compasiunea. Cu ego-ul există violență; cu non-ego-ul există dragostea. Cu ego-

ul există agresiunea, mînia, cruzimea; cu non-ego-ul există blîndeţea, afecţiunea, compasiunea.

SARAHA spune că nu trebuie să cultivăm compasiunea. Dacă poţi trăi în neant, compasiunea se va revărsa în afara ta din propria ei voinţă.

Am auzit o anecdotă:

«Un individ s-a dus la directorul băncii în care lucra să-i ceară un împrumut. După ce îi dădu toate amănuntele, bancherul spuse:"De fapt, ar trebui să îţi refuz cererea, dar îţi voi da o şansă. Unul din ochii mei este făcut din sticlă; dacă-mi poţi spune care este acesta îţi voi acorda împrumutul."

Clientul îl privi pe bancher timp de cîteva clipe, apoi spuse:"Este ochiul dumneavoastră drept, sir."

"Este corect,"zise bancherul "cum ai ghicit?"

"Păi", replică clientul, "el părea să fie mai milos aşa că mam gîndit că trebuie să fie un ochi de sticlă."»

Ego-ul, mintea calculată, mintea vicleană, nu este niciodată milooasă; nu poate fi. În însăşi existenţa ego-ului, există violenţă. Dacă exişti, eşti violent. Nu poţi fi non-violent. Dacă vrei să fii non-violent, va trebui să-ţi elimini ego-ul, va trebui să devii un neant. Din neant apare non-violenţa. Nu se pune problema de a o exersa; este o problemă de a deveni "nimeni", apoi ea decurge de la sine. Blocajul lui "eu" este cel care împiedică curgerea energiei tale; altfel, compasiunea va veni de la sine.

SARAHA spune: Neantul şi compasiunea nu sînt două lucruri diferite. Fii "nimic" şi va apare compasiunea. Sau, atingînd compasiunea, vei constata că ai devenit "nimic", "nimeni".

Această înţelegere a existenţei ca neant este un mare pas spre anihilarea ego-ului. Şi aceasta este una din cele mai mari contribuţii ale lui BUDDHA în lume. Alte religii continuă să cultive pe căi subtile, acelaşi ego. Persoana virtuoasă începe să simtă că:"eu sînt virtuos"; moralistul gîndeşte că:"eu sînt mai moral decît ceilalţi". Cel care practică religia se crede pe sine mai religios decît ceilalţi, dar această atitudine este generată de ego şi pînă la urmă ea nu te va ajuta. BUDDHA spune că nu trebuie să te preocupe eliminarea ego-ului, ci este necesară înţelegerea, conştiinţa că tu eşti "nimeni", "nimic"!

Aţi privit vreodată înăuntru? Aţi intrat vreodată înăuntru şi aţi privit în jur? Este acolo cineva? Nu veţi găsi pe nimeni. Veţi găsi liniştea. Nu veţi da peste nimeni.

Socrate spune:" Cunoaşte-te pe tine însuţi!" Dar

BUDDHA spune: «Dacă ajungi să te cunoşti, nu vei găsi pe nici "tine însuţi"»; nu este nimeni înăuntru; acolo este liniştea pură. Nu te vei lovi de nici un zid şi nu vei da peste nici un eu. Este doar vidul. Este la fel de gol ca existenţa însăşi.Şi din acest vid, izvorăşte totul; din acest vid decurge totul.

"Albinele ştiu că în flori
Mierea poate fi găsită.
Cum va putea înţelege vreodată cel amăgit
Că Samsara şi Nirvana nu sînt distincte?"

Ai remarcat că în jurul unui lac frumos există multe flori. Broaştele pot să stea chiar pe rădăcinile florilor, dar nu ştiu că florile au miere în ele.

"Albinele ştiu că în flori
Mierea poate fi găsită."

Păianjenii de apă, ţînţarii, peştii şi broaştele nu ştiu; nici chiar atunci cînd trăiesc alături de plante. Pentru a şti că florile au miere, trebuie să devii o albină. SARAHA spune că tantricul este ca o albină şi că ascetul este ca o broască. El trăieşte alături de flori şi nu este deloc conştient de ele. Nu numai că nu este conştient; le neagă. El crede că albinele sînt imorale, că albinele sînt nebune, că ele se distrug singure.

SARAHA spune că asceţii sînt ca broaştele şi că tantricul este ca o albină. În sexualitate este ascuns sublimul. Energia sexuală este o cheie care te poate ajuta să înţelegi existenţa. Dar broaştele nu vor şti aceasta. TANTRA spune că acesta este un fapt evident, anume că din energia sexuală se naşte viaţa; aceasta înseamnă că sexul trebuie să fie însuşi miezul vieţii. Viaţa apare datorită energiei sexuale. Un nou copil se naşte datorită energiei sexuale, o nouă fiinţă intră în existenţă datorită energiei sexuale! Energia sexuală este cea mai creatoare energie. Cu siguranţă că, dacă priveşti adînc în ea, poţi găsi nişte posibilităţi încă şi mai mari, mai creatoare.

TANTRA spune că sexualitatea este manifestarea cea mai de jos a energiei sexuale. Dacă o vei studia cu multă luciditate vei găsi ascunsă în ea cea mai minunată posibilitate-SAMADHI.

Sexul este SAMADHI căzut în noroi; este ca un diamant căzut în noroi. După ce cureţi diamantul, el va fi la fel de strălucitor; noroiul nu îl va distruge. Noroiul este numai la suprafaţă; este suficient să speli diamantul şi din nou va străluci în toată splendoarea sa.

În sex este ascuns diamantul. În dragoste este ascuns DUMNEZEU. Cînd ISUS spune că DUMNEZEU este iubire, el trebuie să fi găsit această idee undeva în TANTRA, deoarece DUMNEZEUL evreilor nu este deloc dragoste. Această afirmaţie nu poate veni din tradiţia evreilor. DUMNEZEUL evreilor este un DUMNEZEU foarte mînios, răzbunător.

DUMNEZEUL evreilor spune: "Eu sînt foarte gelos, sînt foarte mînios. Şi dacă voi sînteţi împotriva mea, eu mă voi răzbuna." DUMNEZEUL evreilor este un DUMNEZEU tiranic. Iubirea nu se potriveşte cu ideea evreilor despre DUMNEZEU. De unde a luat ISUS această idee, că DUMNEZEU este iubire? Este posibil ca ea să vină din şcoala tantrică a Indiei.

SARAHA a existat cu 300 de ani înainte de ISUS. Cine ştie? Poate că SARAHA, sau ideea lui SARAHA a călătorit. Există motive să crezi aşa ceva. Există posibilitatea ca ISUS să fi fost în India, există posibilitatea ca mesagerii din India să fi mers în Israel.

Dar un lucru este sigur, anume că TANTRA l-a privit pe DUMNEZEU ca fiind energia iubirii. Dar creştinii nu au înţeles aceasta. N-au înţeles nici chiar atunci cînd ISUS a spus că DUMNEZEU este iubire. Ei au interpretat-o ca dragoste de DUMNEZEU. ISUS nu spune că DUMNEZEU este iubitor; ISUS spune că DUMNEZEU este dragoste, că DUMNEZEU este una cu iubirea. Este ca o formulă: DRAGOSTE = DUMNEZEU. Dacă cercetezi profund iubirea îl vei găsi pe DUMNEZEU, şi nu există altă cale de a-l găsi pe DUMNEZEU.

"Albinele ştiu că în flori
Mierea poate fi găsită.
Cum va putea înţelege vreodată cel amăgit
Că Samsara şi Nirvana nu sînt distincte?"

Cine sînt aceşti oameni amăgiţi? Broaştele, asceţii, aşa-zişii înţelepţi, care continuă să nege lumea, deoarece ei spun că DUMNEZEU este împotriva lumii; atunci de ce n-o distruge? Atunci de ce mai creează el lumea? El poate să o distrugă în orice moment dacă este împotriva ei. Dacă EL este de acord cu înţelepţii voştri, atunci el ar fi trebuit s-o distrugă de mult timp. Dar EL continuă să creeze. EL nu pare să fie împotriva lumii; EL pare să fie în totalitate în favoarea ei.

TANTRA spune că DUMNEZEU nu este împotriva lumii; Samsara şi Nirvana nu sînt două: ele sînt una. Asceţii luptă împotriva energiei sexuale şi prin această luptă, ei încep să se

îndepărteze de DUMNEZEU, să se îndepărteze de viaţă, să se îndepărteze de sursa vieţii. Şi atunci apar perversiunile; este obligatoriu să apară. Cu cît te lupţi mai mult cu ceva, cu atît mai mult devii mai pervertit. Şi atunci începi să găseşti trucuri, uşi din dos pentru a reveni din nou de unde ai plecat.

Deci ascetul, la suprafaţă, luptă cu sexul, luptă cu viaţa şi adînc înăuntru începe să viseze, de fapt, asupra sexului. Cu cît îl reprimă mai mult, cu atît devine mai obsedat de el. Ascetul este persoana obsedată; tantricul este o persoană foarte naturală; el nu are nici o obsesie. Dar ironia apare cînd ascetul crede că tantricul este obsedat; ascetul nu înţelege de ce vorbeşte tantricul despre sex, dar adevărata obsesie o are ascetul. El nu vorbeşte despre sex, sau chiar dacă vorbeşte despre sex o face numai pentru a-l condamna, dar întotdeauna se gîndeşte la el.

Este dificil să mergi împotriva lui DUMNEZEU; chiar dacă mergi, eşecul tău este sigur. Mintea va găsi o cale de scăpare.

Am auzit o anecdotă:

«Un evreu îi vorbea prietenului său şi i-a spus: "Eu prefer să dorm singur. Cred în celibat. De fapt, încă de cînd ne-am căsătorit, soţia mea şi cu mine, am avut camere separate."

"Dar", zise prietenul, "presupunînd că în timpul nopţii simţi nevoia de puţină dragoste, ce faci?"

"O", replică celălalt, "atunci fluier".

Prietenul era uimit, dar continuă să întrebe: "Dar dacă lucrurile stau invers şi soţia ta simte că ar vrea să facă dragoste, ce se întîmplă atunci?"

"O", replică celălalt, "atunci ea vine la uşa mea şi bate, şi dînd eu îi răspund, ea mă întreabă: 'Iţic, ai fluierat?'»

Fie că stai în aceeaşi cameră sau nu, ce contează? Mintea va găsi o cale de scăpare, mintea va începe să fluiere. Şi desigur că femeia nu poate fluiera; de la ea te aştepţi să nu fie atît de vulgară încît să fluiere. Dar ea poate veni să bată la uşă şi să întrebe: "Iţic, ai fluierat?"

Mintea este foarte vicleană. Dar un lucru este sigur: nu poţi fugi de realitatea vieţii. Dacă încerci să fugi, mintea ta vicleană va găsi căi de scăpare şi va deveni şi mai vicleană. Şi vei cădea şi mai mult în capcana ei. Eu nu am văzut niciodată un om care a realizat adevărul; este imposibil. El neagă viaţa; cum ar putea el să realizeze adevărul?

Adevărul trebuie să fie viu. Adevărul trebuie să fie în

viaţă, însăşi viaţa. Iată de ce le spun eu discipolilor mei să fie plini de viaţă. Să fie în totalitate în ea!

"Cum va înţelege vreodată cel amăgit
Că Samsara şi Nirvana nu sînt distincte?"

Dar broaştele? Cum vor înţelege ele vreodată? Ca să înţelegi trebuie să devii o albină! Ţineţi minte aceasta: să deveniţi albine, nu broaşte! Aceste flori ale vieţii poartă mierea lui DUMNEZEU...culegeţi-o!

"Atunci cînd cei amăgiţi privesc într-o oglindă,
Ei văd un chip, nu o reflexie.
La fel, mintea care a negat adevărul
Se bazează pe ceea ce nu este adevărat."

Mintea este ca o oglindă, ea doar reflectă; ea nu îţi poate dărui niciodată restul, niciodată originalul. Ea este ca un lac şi tu poţi vedea luna plină reflectată în lac, dar reflexia nu va fi niciodată luna adevărată. Şi chiar dacă începi să crezi că reflexia este luna adevărată, nu vei găsi totuşi niciodată luna în mijlocul lacului.

SARAHA spune:

"Atunci cînd cei amăgiţi privesc într-o oglindă,
Ei văd un chip, nu o reflexie."

Care este diferenţa între a vedea un chip şi a vedea o reflexie? Cînd începi să vezi un chip în oglindă, eşti amăgit; tu crezi:"Acesta este chipul meu". Acesta nu este chipul tău; aceasta este doar reflexia chipului tău. În oglindă nu poate fi un chip real, ci numai o reflexie.

Mintea este o oglindă! Ea reflectă realitatea, dar dacă începi să crezi în această reflexie, tu crezi într-un neadevăr, într-o imagine. Şi chiar această credinţă va deveni o barieră. SARAHA spune că dacă vrei să cunoşti adevărul, trebuie să laşi mintea de-o parte, altfel ea va continua să reflecte şi tu vei continua să te uiţi în reflexie şi să crezi că este originalul. Lasă mintea de-o parte! Dacă vrei într-adevăr să cunoşti realul, atunci trebuie să lupţi împotriva reflexiei.

De exemplu, tu vezi luna plină reflectată în lac. Ce vei face ca să cercetezi luna plină? Vei sări în lac? Te vei scufunda adînc în lac pentru a găsi luna? Atunci n-o vei găsi niciodată. Ba chiar te poţi îneca. Dacă vrei într-adevăr să vezi luna adevărată, atunci luptă împotriva reflexiei, exact în direcţia diametral opusă şi atunci vei găsi luna. Nu te duce în minte; du-te în direcţia diametral opusă minţii.

Mintea analizează; tu să sintetizezi. Mintea crede în logică; tu să nu crezi în logică. Mintea este foarte calculată, mintea este foarte vicleană; tu să fii inocent. Mergi în direcţie opusă! Mintea pretinde dovezi, motive; tu să nu pretinzi dovezi şi motive. Aceasta este semnificaţia încrederii: mergi în direcţie opusă minţii. Mintea este un mare sceptic. Dacă te îndoieşti, tu pătrunzi din ce în ce mai adînc în minte. Dacă nu te îndoieşti, mergi împotriva minţii. Să nu te îndoieşti! Viaţa trebuie trăită, nu pusă la îndoială. Viaţa trebuie crezută. Mergi mînă-n mînă cu credinţa, cu încrederea şi vei găsi adevărul; mergi mînă-n mînă cu îndoiala şi te vei rătăci.

Căutarea adevărului este o căutare în direcţie opusă minţii deoarece mintea este o oglindă; ea reflectă. Şi a lăsa mintea de-o parte este ceea ce trebuie făcut pentru a reuşi să meditäm; a lăsa de-o parte gîndurile, gîndirea, activitatea mentală, aceasta este meditaţia.

Cînd poţi privi în realitate, fără gînduri care să o reflecte, adevărul este aici-acum; atunci tu eşti adevărul şi totul este adevăr. Mintea este o mare sursă de amăgiri, de iluzii, de visare.

"Deşi parfumul unei flori nu poate fi atins,
El pătrunde peste tot şi este spontan perceput.
Tot astfel, prin nenăscuta fiinţă în sine,
Recunoşti roata ciclurilor mistice."

Aceasta este o sutră de o mare importanţă.

"Deşi parfumul unei flori nu poate fi atins..."

Nu poţi atinge parfumul florilor.

"El pătrunde peste tot şi este spontan perceput..."

Dar îl poţi mirosi. Nu-l poţi vedea, dar îl poţi mirosi. El te înconjoară şi pătrunde peste tot. Nu-l poţi atinge; el nu este palpabil, nu este tangibil. Şi dacă faci din tangibilitate criteriul adevărului, atunci vei spune că el nu există. Adevărul nu poate fi gîndit. Dacă îl gîndeşti, nu îl vei realiza niciodată.

Adevărul poate fi experimentat, dar nu poate fi ştiut. Adevărul poate fi realizat, dar nu poate fi conclusionat. Tot aşa cum parfumul unei flori nu poate fi văzut cu ochii, nu poate fi auzit cu urechile. Şi dacă îţi faci un criteriu din ideea că:"Dacă nu pot auzi mirosul, nu voi crede", atunci creezi bariere şi nu vei ajunge niciodată să-l cunoşti.

Şi, încet, încet, dacă nu crezi în el, dacă nu crezi deloc în el, vei pierde capacitatea de a mirosi, pentru că orice capacitate, dacă nu este cultivată, nu este folosită şi este scoasă din uz,

devine cu timpul infirmă. Încrederea este o capacitate importantă! Ai fost atît de mult sceptic, eşti de atîta timp prieten cu îndoiala, încît spui:"Am mai întîi nevoie de dovezi raţionale. Altfel mă îndoiesc." Aşa că tu rămîi cu îndoiala, dar adevărul poate fi cunoscut numai prin credinţă, tot aşa cum parfumul poate fi cunoscut numai prin nări. Parfumul există dacă ai simţul mirosului. Adevărul există dacă ai încredere.

SHRADDHA- încrederea, credinţa- îţi demonstrează următorul lucru: că posibilitatea de a cunoaşte adevărul nu constă în îndoială, în scepticism. Dacă insişti pe îndoială, vei rămîne cu îndoiala.

"El pătrunde peste tot şi este spontan perceput."

Cu încredere, adevărul există- dintr-o dată! Nici măcar o clipă nu este pierdută.

"Tot astfel, prin nenăscuta fiinţă-în-sine..."

Şi ce este încrederea? Niciodată n-am mai întîlnit o definiţie atît de minunată a încrederii:

"Tot astfel, prin nenăscuta fiinţă-în-sine..."

Nu te modela singur pe tine însuţi! Orice modelare este un fel de blindaj. Orice modelare este un soi de protecţie. Orice modelare este un mod de a evita. Fii deschis, fii nenăscut.

"Tot astfel, prin nenăscuta fiinţă-în-sine..."

Dacă eşti nenăscut, dacă eşti deschis, dacă nu ai nici o armură, dacă nu te protejezi prin logică, prin îndoială, prin una, prin alta, eşti pur şi simplu vulnerabil...nenăscut, neprotejat, deschis. Atunci poate să intre prietenul sau dugmanul, oricine, dar toate uşile sînt deschise. În această deschidere tu eşti fiinţa în sine, tu eşti într-o stare de "vid", eşti gol, eşti neant şi doar în această stare vei cunoaşte ce este adevărul.

"Recunoşti roata ciclurilor mistice."

Şi atunci vei vedea că în afara acestei stări de "vid" apar două ceruri: unul este cel al Nirvanei, celălalt este cel al Samsarei. Două valuri apar în acest ocean de "vid": unul este al materiei, celălalt este al minţii, dar ambele sînt valuri. Şi tu eşti dincolo de amîndouă. Acum nu mai există nici o diviziune, nici o distincţie. Adevărul nu este nici mintea, nici materia; adevărul nu este nici Samsara, nici Nirvana; adevărul nu este nici sfînt, nici ne-sfînt; toate distincţiile au dispărut.

Dacă-ţi foloseşti mintea pentru a înţelege Realitatea Ultimă, ea nu-ţi va permite să vezi această Realitate. Mintea va aduce cu ea ceva din propriile ei falsităţi.

Am citit o anecdotă; meditaţi asupra ei:

«Un individ a sosit la porţile raiului şi fiind întrebat de numele său, el răspunse: "Charlie-fură tot".

"Nu cred că am fost anunţaţi de sosirea ta", îi răspunse un înger "Care a fost ocupaţia ta pe pămînt?"

"Negustor de fiare vechi", răspunse vizitatorul.

"O", zise îngerul, "mă voi duce să întreb".

Cînd a revenit, "Charlie-fură tot" dispăruse; la fel şi porţile raiului.»

"Charlie-fură tot": negustor de fiare vechi... îţi duci obiceiurile cu tine şi în viaţa de apoi.

Poate că mintea este utilă în lumea făcută de om. Poate că este utilă pentru a gîndi despre materie. Dar dacă vrei să descoperi cu această minte esenţa ta lăuntrică nu vei reuşi niciodată.

Să vă spun acelaşi lucru în alt fel: îndoiala este utilă în lumea ştiinţei: de fapt, fără îndoială n-ar exista ştiinţa. Îndoiala este însăşi metodologia ştiinţei. Deoarece ştiinţa a devenit atît de importantă, a avut atît succes în trecut, se pare că îndoiala a devenit unica metodologie de investigare. Aşa că, atunci cînd te duci înăuntru, îţi duci îndoiala cu tine şi asta nu este bine. Cînd călătoreşti în afara ta, îndoiala te ajută. Dar cînd te duci înăuntru, îndoiala este o barieră. Trebuie să ai încredere şi din ce în ce mai puţină îndoială, dacă vrei să cunoşti adevărul; din ce în ce mai puţină îndoială şi va veni un moment cînd n-a mai rămas deloc îndoială. În această stare de non-îndoială, vei fi în centru, în esenţă. Dacă vrei să cunoşti lumea exterioară, încrederea nu te va ajuta.

Acelaşi lucru s-a întîmplat în trecut în Orient. Noi am ajuns să cunoaştem realitatea interioară prin credinţă, aşa că am crezut că încrederea poate crea şi ştiinţa; noi n-am fi fost niciodată capabili să creem ştiinţa. În Orient, noi n-am putut crea nici o mare ştiinţă. Deoarece am căutat centrul, esenţa, noi am crezut că încrederea poate crea şi ştiinţa. În Orient noi nu am putut crea o mare ştiinţă. Deoarece noi am pătruns înăuntru, am ajuns la centru, la esenţă, noi am crezut că încrederea este singura metodă de investigare; acest lucru a fost înşelător. Am avut încredere în lumea obiectivă, fizică şi am eşuat. Orientul a avut un eşec în ceea ce priveşte ştiinţa. Occidentul a avut succes în ştiinţă datorită îndoielii; acum, aceeaşi păcăleală, ei cred că îndoiala este singura metodă corectă, valabilă de cunoaştere. Nu

este aşa. Acum, dacă încerci îndoiala în lumea interioară vei eşua tot atît de sigur, cum a eşuat Orientul în dezvoltarea ştiinţifică.

Îndoiala este necesară doar faţă de obiecte. Încrederea este necesară în ceea ce priveşte subiectivitatea. Îndoiala este bună dacă te duci de la centru spre periferie. Încrederea este bună dacă te îndreptăi spre centru şi te îndepărtezi de periferie. Încrederea şi îndoiala sînt ca două aripi. Omenirea care se va naşte în viitor va fi capabilă să se îndoiască şi să aibă încredere simultan. Aceasta va fi cea mai mare sinteză: sinteza Orientului cu Occidentul, sinteza ştiinţei cu religia. Cînd un om este capabil să se îndoiască şi să aibă încredere în acelaşi timp: cînd este nevoie de îndoială, cînd merge spre exterior, al se îndoieşte şi cînd este necesară încrederea el pune de-o parte îndoiala şi are încredere. Acel om care este capabil de amîndouă va fi dincolo de amîndouă, cu siguranţă dincolo de amîndouă. Deoarece el le va utiliza pe amîndouă şi va şti că "eu sînt dincolo de amîndouă". Aceasta este transcendenţa, această "dincolo de amîndouă" este marea libertate. Tocmai aceasta este Nirvana, o mare libertate.

Meditaţi asupra acestor sutre. SARAHA spune lucruri mari în cuvinte simple. El îşi revarsă marea sa înţelepciune asupra regelui. Şi voi puteţi împărtăşi această mare înţelepciune. Şi voi puteţi pătrunde împreună cu SARAHA foarte adînc în realitatea umană.

Şi ţineţi minte: aceasta este singura cale de a atinge Realitatea Ultimă. Realitatea omenească îţi deschide posibilitatea de a realiza Realitatea Ultimă, pentru că tu exişti aici. Poţi pleca numai din locul în care eşti. Sexul este realitatea ta; SAMADHI poate fi atins prin el. Corpul este realitatea ta. Transcenderea corpului poate fi realizată doar prin înţelegerea lui. Extrovertirea este realitatea ta. Interiorizarea poate fi abordată prin ea. Ochii tăi privesc spre exterior, ei trebuie întorşi spre interior.

CAPITOLUL 8. FII AUTENTIC IN DRAGOSTE

28.04.1977

ÎNTREBĂRI:

1. Dacă o broască poate fi într-o stare nenăscută? Va deveni ea o albină?
2. Există vreo speranţă pentru mine?
3. Ce rol trebuie să joace caritatea în viaţa unui discipol?
4. Îmi pierd timpul?
5. Cum poate fi folosită energia sexuală pentru a atinge starea de SAMADHI?
6. Va ajunge Bhagwan la fel de cunoscut precum reclama pentru Coca-cola?

PRIMA ÎNTREBARE. "Sînt o broască. Ştiu că sînt o broască, pentru că îmi place să înot în apa verde-închis a bălţilor şi să visez în noroi. Şi ce este mierea la urma urmelor? Dacă o broască poate fi într-o stare non-imitativă de fiinţare va deveni ea o albină?"

CU SIGURANŢĂ! A fi o albină este posibilitatea fiecăruia. Oricine poate creşte pînă la a deveni o albină. O viaţă ne-imitativă, vie, spontană, o viaţă trăită plenar clipă de clipă este poarta spre aceasta, cheia spre aceasta. Dacă poţi trăi fără să ţii seama de trecut, atunci eşti o albină şi totul în jurul tău este numai miere.

Ştiu că este dificil să explici aceasta unei broaşte. Întrebarea este justificată. La urma urmelor, broasca nu a ştiut niciodată ce este mierea. Ea trăieşte numai la rădăcina plantei ce va înflori şi din care albinele culeg mierea, dar ea nu poate înţelege, cu adevărat, ce este o floare.

Folosind exemplul broaştei, SARAHA se referă de fapt, la fiinţa care trăieşte în trecut, închisă în trecut, în amintiri. Cînd

trăieşti prin trecut, trăieşti numai aparent. Nu trăieşti în realitate. Cînd trăieşti prin trecut, trăieşti ca un mecanism, nu ca un om. Cînd trăieşti prin prisma trecutului, există o repetiţie, o repetiţie monotonă; îţi lipseşte plăcerea, bucuria vieţii şi a existenţei. Aceasta înţelege SARAHA prin miere: bucuria vieţii, dulceaţa de a fi aici-acum, dulceaţa de a fi capabil să existi pur şi simplu. Această bucurie este mierea... şi există milioane de flori care înfloresc în jurul tău. Întreaga existenţă este plină de flori sublime.

Dacă ştii cum să culegi mierea, dacă ştii cum să te bucuri de tot ce este în jurul tău, devii un împărat. Dacă nu ştii, rămîi un cerşetor... deşi totuşi mierea se revarsă în continuare! Albina o va culege, broasca nu. Acest cer, acest soare, aceşti oameni din jurul tău, în fiecare există o înfloritâ sursă de miere. Fiecare se manifestă cu dulceaţă şi dragoste. Dacă ştii cum să o culegi şi cum să o guşti ea este peste tot.

DUMNEZEU este peste tot. Gustul lui DUMNEZEU este ceea ce SARAHA numeşte "miere".

Despre albină se pot spune puţine lucruri. Mai întîi, albina nu este ataşată niciodată de nici o floare. Acesta este secretul ei cel mai profund: albina nu este ataşată de nici o floare. Ea nu are nici un fel de preferinţă. Ea, pur şi simplu, se duce la orice floare care o invită. Ea are totală libertate.

Omul este limitat de familie. TANTRA este foarte mult împotriva familiei şi are mare dreptate. TANTRA spune că din cauza familiei dragostea este distrusă complet, că din această cauză, dulceaţa vieţii este complet otrăvită. Oamenii se agaţă unul de altul. Oamenii încearcă să se posede unul pe altul; nu să se bucure, ci să se posede. Posesiunea însăşi a devenit o bucurie perversă. S-a produs o modificare uriaşă: eşti cu o femeie nu pentru a te bucura de ea, nu pentru a o bucura pe ea; eşti cu un bărbat nu pentru a-l face fericit, nu pentru a fi fericită, ci pentru a poseda acea persoană. Poţi găsi în această relaţie interese comune economice, politice, ambiţii...dar nu dragoste.

Dragostea nu cunoaşte nici o posesiune. Eu nu spun că nu poţi trăi multă vreme cu o femeie, puteţi trăi vieţi întregi împreună, dar aceasta nu va fi o familie. Prin "familie" eu înţeleg posesiunea legală; prin "familie" eu înţeleg pretenţiile. Soţul îi poate pretinde soţiei să-l iubească; el poate spune:"Eşti obligată să mă iubeşti!" Dar nimeni nu este obligat să iubească pe nimeni. Soţul poate încerca să-şi forţeze soţia să-l iubească. Cînd obligi pe

cineva să te iubească, dragostea dispare; atunci există numai pretenţia. Atunci soţia îşi îndeplineşte o îndatorire, iar soţul îndeplineşte doar o obligaţie. Obligaţia nu este dragoste! Dragostea este miere; obligaţia este zahăr: mai devreme sau mai tîrziu vei suferi de diabet. Zahărul este o otravă, doar o otravă. Da, el are un gust similar, seamănă cu mierea, dar nu este miere.

Familia este foarte posesivă. Familia este împotriva omului, împotriva societăţii, împotriva fraternităţii universale. Limitele familiei sînt închisoarea ta. Poate că nu simţi aceasta pentru că te-ai obişnuit cu ea.

Trecînd graniţele unei ţări, nu te-ai simţit niciodată umilit? Atunci ai descoperit că ţara ta nu este ţara ta, ci o mare închisoare. Ieşind din ţara ta şi intrînd într-o alta, vei înţelege că ea este de fapt o mare închisoare - la postul de control, la aeroport, trecînd prin vamă, vei descoperi că eşti un prizonier; libertatea era fictivă, doar o păcăleală. Dar trăind într-o ţară, dacă nu vrei niciodată să treci graniţa, nu vei deveni conştient de captivitatea ta. Vei crede că eşti liber. Nu eşti liber! Da, funia este lungă, te poţi mişca împrejur, dar nu eşti liber.

Şi aceeaşi este şi situaţia familiei. Dacă începi să-i depăşeşti graniţele, vei afla că de fapt eşti un prizonier. Dacă începi să-l iubeşti pe vecin, atunci familia ta va fi împotriva acestui lucru. Dacă eşti fericit cu vreo altă femeie, soţia ta va deveni duşmanul tău. Dacă dansezi cu vreun alt bărbat, soţul tău va fi furios pe tine; ar vrea să te ucidă, deşi doar cu o zi înainte ai spunea:"Te iubesc atît de mult...mi-aş da viaţa pentru tine!"

Este suficient doar să treci graniţa! Şi vei descoperi că eşti un prizonier. Dacă însă nu treci graniţa niciodată, poţi trăi în dulcea amăgire că totul este foarte bine.

Ataşamentul, posesivitatea, ţi-a distrus capacitatea de a te bucura de mai multe flori. Ia gîndeşte-te la o albină care ar culege miere de la o singură floare; nu va aduna prea multă miere! Bogăţia vine din varietate. Viaţa ta este plictisitoare, monotonă; ea nu este bogată.

Oamenii vin la mine şi-mi spun:"Sînt plictisit! Ce ar trebui să fac?" Dar ei fac tot posibilul pentru a se plictisi în continuare, creînd că plictiseala vine din altă parte. De exemplu, trăieşti cu o femeie pe care n-o mai iubeşti deloc, dar conştiinţa ta îţi spune: Odată ce ai promis, trebuie să-ţi ţii promisiunea, să fii un om de cuvînt! Odată ce te-ai obligat,*te-buie să-ţi îndeplineşti obligaţia. Acum, dacă eşti plictisit, acest lucru nu este deloc surprinzător

odată ce dragostea a dispărut!

Este ca şi cum ai fi obligat să mănînci acelaşi fel în fiecare zi; cît timp ai fi capabil să te bucuri de aceasta? Poate că ţi-a plăcut în prima zi, în a doua zi, în a treia zi, dar apoi sigur te va călca pe nervi. Dar dacă ar fi veşnic aceeaşi mîncare... atunci vei începe să te plictiseşti. Şi cînd omul este plictisit, el inventează 1001 de posibilităţi de a-şi ocupa mintea: stă gîfuit în faţa televizorului timp de 6 ore...ce stupiditate! Sau se duce la cinema, sau ascultă radioul, sau citeşte ziare, sau se duce la cluburi, unde oameni plictisiţi, ca şi el, se adună împreună. Ei încearcă să se distreze pentru a scăpa de această plictiseală care a apărut din cauza monotoniei. Încearcă să înţelegi...

TANTRA spune: fii o albină, fii liber! TANTRA nu spune că dacă iubeşti o femeie nu trebuie să fii împreună cu ea. Fii împreună cu ea, dar obligaţia ta este faţă de dragoste, nu faţă de femeie; obligaţia ta este faţă de dragoste, nu faţă de bărbat! Aceasta este o diferenţă fundamentală: eşti obligat faţă de dragoste! Eşti obligat faţă de fericire! Cînd dragostea a dispărut, cînd fericirea s-a dus, atunci spune mulţumesc şi pleacă.

Şi aceasta trebuie să fie atitudinea în toate situaţiile din viaţa ta. Dacă eşti medic şi te-ai plictisit de slujba ta, atunci trebuie să fii capabil să renunţi la ea în orice clipă, oricît te-ar costa aceasta. Cu puţin risc, viaţa devine o aventură. Dar tu gîndeşti:"Acum am 40-45 de ani şi cum aş putea să renunţ la această slujbă? Din punct de vedere financiar merge foarte bine..." dar din punct de vedere spiritual, psihologic, tu mori! Te sinucizi lent. Este foarte bine: dacă vrei să te distrugi singur şi să-ţi salvezi contul în bancă, atunci este foarte bine. Dar în momentul în care simţi că slujba ta nu mai este o slujbă care să te facă fericit, renunţă la ea! Aceasta este revoluţia tantrică. În clipa în care simţi că ceva sau cineva nu te mai atrage, că nu te mai încîntă, că nu te mai face fericit, atunci spune:"Iartă-mă, dar s-a terminat." Atunci, să fii recunoscător pentru trecut, pentru tot ceea ce s-a întîmplat minunat cu ajutorul acelei persoane, acelei slujbe. Dar să rămîi deschis faţă de viitor. Aceasta înseamnă să fii o albină.

Şi SARAHA spune: Numai albinele ştiu că fiecare floare este plină cu miere.

Dar eu nu spun să mergeţi la extrema opusă; există oameni care pot merge la extrema opusă. Pentru că omul este atît de stupid... Chiar ieri citeam despre o asociaţie din Germania:

"Societatea Analizei Acţiunilor". În această asociaţie există o regulă conform căreia nu poţi dormi cu aceeaşi femeie două nopţi la rînd. Aceasta este cealaltă extremă şi este tot o mare prostie. Se pare că omul este atît de idiot, încît oricît ai încerca, nu-l poţi ajuta. Dacă dormi două nopţi la rînd cu aceeaşi femeie, asociaţia te exmatriculează.

O extremă s-a dovedit greşită; aceasta este cealaltă extremă...şi ea se va dovedi de asemenea greşită! Prima extremă era represivă: trebuie să dormi cu aceeaşi femeie ani de zile, toată viaţa, sau cu acelaşi bărbat, fără să ştii de ce, de ce continui s-o faci. Aşa spune societatea, aşa spune statul, aşa spun preotul şi politicianul: că întreaga societate depinde de stabilitatea familiei. Această societate nesănătoasă depinde de o familie nesănătoasă; familia nesănătoasă este unitatea, cărămida, din care este făcută toată această închisoare.

Politicienii nesănătoşi se bazează pe familia nesănătoasă. Religiile nesănătoase se bazează pe familia nesănătoasă. Ei te-au reprimat; ei nu ţi-au permis să pleci de la soţia ta, de la soţul tău, de la rude. Ei spun că trebuie să fii cu ea, altfel eşti un păcătos. Ei te fac să te temi foarte mult de iad şi de focul iadului.

Acum, cealaltă extremă: că nu poţi sta două nopţi la rînd cu aceeaşi femeie. Şi asta este tot o represiune. Dacă vrei să fii cu ea şi noaptea următoare, atunci...? Deci, şi această atitudine este o represiune. Cu prima extremă, va dispare dragostea şi va apare plictiseala. Cu a doua extremă, va dispare intimitatea şi te vei simţi singur, ca o insulă. Nu-ţi vei simţi niciodată rădăcinile.

TANTRA spune: Calea este exact la mijloc. Fii în acel loc, fii cu acea persoană, fii în acea slujbă în care te simţi fericit, altfel schimbă-le. Dacă poţi să te bucuri de o femeie întreaga ta viaţă, este minunat, este grozav. Eşti un norocos, pentru că atunci intimitatea va creşte, existenţele voastre se vor întrepătrunde. Cu timpul, veţi deveni o singură persoană, un singur suflet şi aceasta este o experienţă unică! Piscul cel mai înalt al TANTREI va fi cunoscut prin această experienţă. Dar aceasta nu mai este o familie, în înţelesul ei obişnuit; aceasta este însăşi dragostea. Ai pătruns chiar mecanismul intim al dragostei.

Aceşti oameni- de felul "Societăţii pentru Analiza Acţiunilor"-sînt periculoşi! Ei cred că fac ceva măreţ. Ei pur şi simplu se răzvrătesc. Societatea a greşit, iar ei reacţionează protestînd mergînd la cealaltă extremă. Omul trebuie să se echilibreze, să găsească calea de mijloc. Aceasta este cel mai

important lucru.

Al doilea lucru: SARAHA vorbeşte de starea nenăscută, non-imitativă. Dacă trăieşti prin obişnuinţe, nu te vei putea bucura de viaţă. Cum te poţi bucura de acelaşi lucru iar şi iar şi iar? Mintea ta rămîne aceeaşi, deci cu siguranţă va apare plictiseala. Chiar dacă vei trăi cu o altă femeie(sau alt bărbat), tu rămîi acelaşi, neschimbat, deci orice relaţie este 50% întotdeauna aceeaşi. Aşa că după un timp va apare plictiseala.

TANTRA spune că mai întîi este important să nu fii niciodată obsedat de vreo persoană, să rămîi liber interior. În al doilea rînd, TANTRA spune: să rămîi liber faţă de trecutul tău; doar atunci vei fi 100% liber, ca o albină. Poţi zbura oriunde. Nimic nu te împiedică. Libertatea ta este totală.

Nu te încăpăţîna să rămîi în vechile tale tipare. Pentru a schimba ceva trebuie să fii inventiv! Fii un aventurier, un descoperitor. Ca să te bucuri de viaţă descoperă căi noi. De fapt, tu continui să cauţi căi noi pentru a face aceleaşi vechi lucruri. Dar există o infinitate de posibilităţi.

Poţi trăi aceeaşi experienţă intrînd pe multe uşi şi fiecare uşă îţi va oferi o viziune diferită a acestei experienţe. Atunci viaţa este bogată, există bucurie, fericire, sărbătoare. Iată ce este mierea. Nu fi limitat la modelul unei broaşte. Da, broasca poate ţopăi un pic, poate sări într-un loc şi în altul, dar nu poate zbura ca să privească florile, nu poate şti că fiecare floare are un parfum divin. Ceea ce înţelege SARAHA prin "miere" este o metaforă poetică pentru a-l defini pe DUMNEZEU care există în tot ceea ce ne înconjoară.

Oamenii vin la mine şi spun:" Vrem să-l cunoaştem pe DUMNEZEU; unde este DUMNEZEU?" Întrebarea este de-a dreptul absurdă. Unde nu este EL? Voi întrebaţi unde este EL; probabil că sînteţi complet orbi. Nu-L puteţi vedea? Numai EL este! În copaci şi în păsări, în animale, în ríuri, în munţi, în bărbat, în femeie... pretutindeni este EL. EL a luat atît de multe forme pentru a te înconjura, pentru a fi pretutindeni cu tine. De peste tot El te strigă, dar tu nu ÎL auzi. De peste tot El te invită:" Vino la mine!" Dar tu ţii ochii închişi, sau porţi ochelari de cal; nu priveşti nicăieri cu adevărat.

Priveşti doar într-o manieră foarte îngustă, într-un fel foarte obtuz. Cînd doreşti bani, te uiţi doar după bani; atunci nu te uiţi la nimic altceva. Cînd doreşti puterea, te uiţi doar la putere şi nu te uiţi nicăieri altundeva. Şi ţine minte: în bani

DUMNEZEU nu există, deoarece banii sînt creaţia oamenilor şi DUMNEZEU nu poate fi făcut de om. Cînd eu spun că DUMNEZEU este peste tot, aminteşte-ţi că nu trebuie incluse acele lucruri care sînt făcute de om. DUMNEZEU nu poate fi făcut de către om. DUMNEZEU nu este în bani. Banii sînt o invenţie foarte vicleană a omului. Şi DUMNEZEU nu există în putere; şi aceasta este tot o nebunie a omului. Însăşi ideea de a domina pe cineva este nesănătoasă. Însăşi ideea că:"Eu trebuie să am putere şi ceilalţi trebuie să fie lipsiţi de putere" este ideea unui nebun, o idee destructivă.

DUMNEZEU nu este în politică, DUMNEZEU nu este în bani, DUMNEZEU nu este în ambiţie, dar DUMNEZEU este peste tot unde omul încă nu a distrus, unde omul nu a creat ceva artificial. A discerne ce este făcut de om şi ce este creaţia lui DUMNEZEU este unul din cele mai dificile lucruri în lumea modernă, pentru că sînteţi deja înconjuraţi de prea multe lucruri făcute de om. Chiar nu puteţi înţelege acest lucru?

Cînd stai lîngă un copac, este uşor să-L intuieşti pe DUMNEZEU. Cînd stai pe o stradă asfaltată, va fi mult mai greu să-L descoperi pe DUMNEZEU. Cînd eşti într-un oraş modern, doar cu construcţii de beton în jurul tău, va fi mult mai greu să-L simţi pe DUMNEZEU. Ţineţi minte: lucrurile făcute de om nu cresc; ele sînt moarte, nu au deloc viaţă. Lucrurile făcute de DUMNEZEU cresc şi sînt pline de viaţă. Chiar şi munţii cresc! Munţii Himalaya încă mai cresc, devin din ce în ce mai înalţi. Un copac creşte, un copil creşte.

Lucrurile făcute de om nu cresc; nici cele mai mari. Nici măcar o bucăţică dintr-o lucrare a lui Picasso nu va creşte vreodată. Aşa că ce să mai vorbim despre construcţiile de beton? Nici măcar muzica inspirată a lui Beethoven nu va creşte vreodată, aşa că ce să mai spui despre tehnologie, despre maşinile făcute de om?

Fii atent! Ori de cîte ori vezi creştere, acolo este DUMNEZEU, pentru că numai DUMNEZEU poate determina creşterea. Pretutindeni, numai creaţia lui DUMNEZEU creşte. Cînd într-un copac apare o nouă frunză, acolo este însuşi DUMNEZEU. Cînd o pasăre este în zbor, DUMNEZEU este cel care zboară. Cînd vezi o fetiţă rîzînd, sau un băieţel gîngurind, DUMNEZEU este cel care face aceasta. Cînd vezi lacrimi curgînd din ochii unei femei sau ai unui bărbat, DUMNEZEU este cel care plînge.

Oriunde există viaţă, da, acolo este DUMNEZEU. Ascultă cu atenţie. Apropie-te. Fii deschis în fiecare clipă şi ai să-l simţi pe DUMNEZEU.

TANTRA spune: să arunci ochelarii tăi de cal... asta înţelege TANTRA prin a fi *renăscut*. Dacă dai jos ochelarii de cal, dacă începi să deschizi larg ochii, deodată vei constata că poţi vedea în toate direcţiile. Ai fost păcălit de societate care te-a învăţat să priveşti numai în anumite direcţii. Societatea te-a transformat într-un sclav.

Este ca o mare conspiraţie. Fiecare copilaş este supus, chiar din clipa naşterii, influenţei negative, destructive a societăţii. Aşa că, mai înainte ca el să devină conştient, este deja un sclav şi un infirm, infirm în 1001 de feluri. Cînd o persoană este infirmă, ea va trebui să depindă de familie, de societate, de stat, de guvern, de poliţie, de armată; va trebui să depindă de 1001 de lucruri. Şi din cauza acestei dependenţe, el va fi întotdeauna un sclav; el nu va deveni niciodată un om liber. Societatea te face infirm într-un mod atît de subtil, încît nu-ţi dai seama. Înainte de a fi capabil să înţelegi ceva, eşti deja un infirm.

TANTRA spune: regăseşte-ţi sănătatea! Distruge toate condiţionările imprimate de societate! Încet, încet, urmăreşte să devii vigilent, şi să anulezi impresiile pe care societatea ţi le-a impregnat forţat, şi începe să-ţi trăieşti viaţa. Este viaţa ta, a nimănui altcuiva. Este în întregime viaţa ta. Este darul lui DUMNEZEU pentru tine, un dar personal pentru tine, cu iniţialele tale pe el. Tu o trăieşti, tu te bucuri de ea! Şi chiar dacă trebuie să plăteşti mult pentru ea, merită să o faci. Chiar dacă uneori trebuie să plăteşti scump pentru viaţa ta, nu ezita nici o clipă. TANTRA este foarte revoluţionară. Modul ei de a înţelege viaţa este total diferit de cel al societăţii. În concepţia ei, societatea nu trebuie să fie posesivă, orientată spre bani, spre putere. De asemenea, în concepţia tantrică, familia nu trebuie să fie posesivă şi negativă faţă de viaţă.

Se naşte un copil, şi întreaga familie încearcă să ucidă în el orice bucurie a vieţii. Ori de cîte ori copilul este voios, greşeşte: şi ori de cîte ori este serios şi stă cuminte într-un colţ, este foarte bine. Tatăl spune: "Bine! Foarte bine, băiete!" Mama este foarte fericită pentru că nu are necazuri. Ori de cîte ori copilul este plin de viaţă, există un pericol şi toţi încearcă să ucidă zburdălnicia copilului. Şi în fond, orice plăcere este legată de sexualitate.

Societatea şi familia sînt atît de speriate de sex, încît ele nu-i pot permite copilului să fie fericit şi din punct de vedere sexual- dar aceasta este baza oricărei bucurii, oricărei plăceri! Societatea şi familia sînt foarte restrictive: copilului nu i se permite nici măcar să-şi atingă organele genitale; nu i se permite să se joace cu ele. Tatăl este speriat, mama este speriată, toată lumea este speriată. Frica părinţilor este moştenită de la proprii lor părinţi: ei sînt nevrotici. Aţi văzut? Cînd un copil se joacă cu organele sale genitale, toată lumea sare cu gura pe el:"Stai! Să nu mai faci aşa ceva niciodată!" Dar el nu făcea nimic rău; el, pur şi simplu, se juca cu corpul său, şi în mod natural organele sexuale sînt cele mai sensibile, cele mai pline de viaţă, cele ce aduc cea mai mare plăcere. Deodată, ceva se rupe în copil. El devine înfricoşat. Există un blocaj energetic. Acum, ori de cîte ori se simte fericit, el se va simţi şi vinovat; acum, vinovăţia a intrat în el. Şi de cîte ori se va simţi vinovat, el va simţi că este un păcătos, că face ceva rău.

Aceasta am observat şi eu la mii de aspiranţi începători: de cîte ori sînt fericiţi, se simt vinovaţi. Ei sînt speriaţi că părinţii ar putea fi undeva în apropiere, şi ar spune: 'Stai! ce faci?' Dar ori de cîte ori sînt trişti, ceilalţi sînt mulţumiţi. Tristeţea este acceptată, suferinţa este acceptată, veselia, bucuria nu sînt acceptate.

Şi copiii sînt astfel împiedicaţi să cunoască bucuriile vieţii. Tatăl şi mama fac dragoste; copiii ştiu aceasta. Ei aud sunetele, uneori ei simt că aceasta se întîmplă, dar nu li se permite să privească, să fie de faţă. Este urît, este destructiv. Copiii ar trebui să fie de faţă. Cînd tatăl şi mama fac dragoste, copiii ar trebui să se joace alături: ei ar trebui să se simtă fericiţi că tatăl şi mama lor fac dragoste. Ei ar trebui să ştie că dragostea este un fenomen minunat, că nu este nimic urît, nimic care să trebuiască să fie făcut pe ascuns, nimic care să fie ţinut secret. Dragostea nu este un păcat! Este o plăcere!

Şi dacă copiii ar putea să-şi vadă părinţii făcînd dragoste, mii de idei perverse ar dispare din lume. Şi ei se vor simţi plini de respect faţă de părinţii lor. Da, într-o zi vor face şi ei dragoste, şi ei vor şti că aceasta este o mare sărbătoare. Dacă ar putea să-şi vadă părinţii făcînd dragoste ca şi cum s-ar ruga, sau ar medita, aceasta ar avea asupra lor un mare impact.

TANTRA spune că dragostea ar trebui să fie făcută cu o asemenea veneraţie religioasă, ca o rugă, încît copiii să poată

simţi că se întîmplă ceva înălţător. Bucuria lor va creşte, şi nu va fi nici o vinovăţie în ea. Această lume ar putea fi extrem de fericită. Dar nu este fericită: foarte rar dai peste un om fericit. Şi numai omul fericit este sănătos. Omul nefericit este bolnav.

TANTRA are o viziune diferită, o viziune radical diferită despre viaţă. Ea susţine că oricine poate deveni o albină. În libertate devii o albină. În sclavie eşti o broască.

Ascultă mesajul libertăţii. Fii gata să fii liber. Trebuie să fii atent şi să te păzeşti de tot ceea ce creează limitări.

A DOUA ÎNTREBARE: "Eu sînt învăţător, un amestec de preot, politician şi erudit, tot ceea ce dumneavoastră detestaţi. Mai există vreo speranţă pentru mine? Mai ales că am 56 de ani; în cel mai bun caz pot doar să-mi trăiesc restul vieţii în linişte, sperînd într-un destin mai bun data viitoare?"

Nici o speranţă pentru preotul dogmatic, pentru politician, pentru erudit; nici măcar în viaţa viitoare! Dar poţi să renunţi să mai fii un preot dogmatic, un politician, un erudit, în orice clipă şi atunci există speranţe. Dar nici o speranţă pentru preot dogmatic, pentru politician, pentru erudit. Sînt categoric în acest sens. Nici măcar în viaţa viitoare; niciodată. Nu am auzit vreodată ca vreun preot dogmatic, habotnic să fi atins Nirvana, n-am auzit vreodată că vreun politician l-a întîlnit pe DUMNEZEU, n-am auzit vreodată despre vreun erudit care să fi devenit conştient, înţelept. Nu, nu este posibil. Savantul crede în ştiinţă, nu în cunoaştere. Ştiinţa este exterioară. Cunoaşterea este interioară. Eruditul are încredere în informaţie. Informaţia este în continuă creştere, ea devine o povară grea, dar interiorul rămîne nemodificat. Lumea ta interioară rămîne aceeaşi, la fel de ignorantă ca mai înainte.

Politicianul ridică în slăvi puterea, este o şmecherie a ego-ului său. Dar cei care ajung la DUMNEZEU, sînt oameni umili, neegoişti. Egoiştii nu ajung niciodată să descopere Divinul, din cauza egoismului lor. Ego-ul este cea mai mare barieră între tine şi DUMNEZEU; singura barieră. Aşa că politicianul nu-l poate descoperi niciodată pe DUMNEZEU.

Şi preotul dogmatic.... acest preot este foarte viclean. El încearcă să devină un mediator între tine şi DUMNEZEU. Acest preot este cel mai perfid, cel mai înşelător. El comite cea mai mare crimă pe care o poate comite omul: pretinde că îl cunoaşte pe DUMNEZEU. Nu numai atît, ci chiar că el ţi-l va face pe

DUMNEZEU accesibil, iar dacă îl vei urma pe el, te va duce la DUMNEZEU. Dar el nu ştie nimic despre DUMNEZEU! El poate să ştie ritualul, rugăciunile, dar nu îl cunoaşte pe DUMNEZEU. Cum poate atunci el să te conducă? El este un orb, şi cînd orbul îl conduce pe orb, cad amîndoi în prăpastie.

Nici o speranţă pentru preot, politician, erudit, dar există o speranţă pentru tine, Ananda Tejas. Întrebarea este pusă de Ananda Tejas; există speranţă pentru tine, toate speranţele pentru tine. Iar aceasta nu este o problemă de vîrstă. Poţi să ai 56 de ani, 76 sau 106 ani. Nu contează. Nu este o problemă de vîrstă, căci nu este o problemă de timp. Pentru a intra în eternitate, orice moment este la fel de bun ca oricare alt moment, pentru că intri aici-acum. Ce contează cît de bătrîn eşti? 56 sau 16 ani: cel de 16 ani trebuie să intre chiar acum, iar cel de 56 trebuie să intre tot acum. Amîndoi trebuie să intre aici-acum. Şi nici cei 16 ani nu te ajută, nici cei 56. Există probleme diferite pentru amîndoi. Eu ştiu aceasta. Cînd un tînăr de 16 ani vrea să intre în meditaţie şi să-l

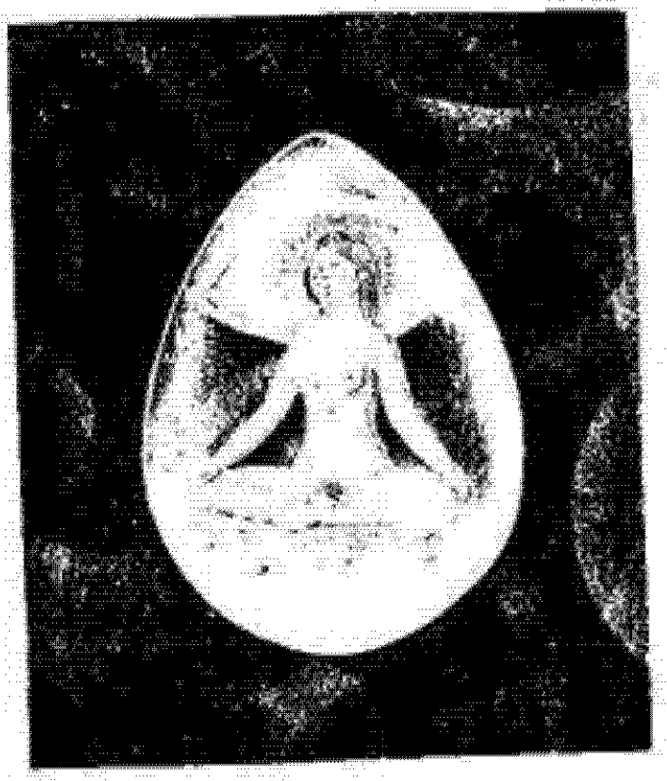

descopere pe DUMNEZEU, problema lui este diferită de cea a unuia de 56 de ani. În ce constă diferenţa? Dacă le cîntăreşti, vei constata că diferenţa este cantitativă, nu calitativă. Cel de 16 ani are numai 16 ani de trecut; din acest punct de vedere el are o situaţie mai bună decît cel de 56 de ani. Acela are 56 de ani de trecut; el trebuie să arunce o povară mai mare - multe ataşamente- 56 de ani de viaţă, multă experienţă, multe cunoştinţe. Cel de 16 ani nu are atît de multe de aruncat. El are o sarcină mai mică, mai puţin bagaj, un geamantan mic, doar un geamăntănaş de copil. Cel de 56 de ani are mult bagaj. Din acest punct de vedere cel tînăr este într-o situaţie mai bună.

Dar mai există şi un alt lucru: cel bătrîn nu mai are viitor. La 56 de ani el va mai putea trăi încă 20, 30 de ani; el nu mai are imaginaţie, visare. Nu mai are prea mult timp. Moartea se apropie. Cel de 16 ani are întregul viitor în faţa sa, multe vise de împlinit.

Trecutul este mic, iar viitorul este mare pentru cel tînăr; pentru cel bătrîn, trecutul este mare, viitorul este mic; în total pericolul este acelaşi. Cel tînăr trebuie să renunţe la 16 ani de trecut şi la întregul său viitor. Cel bătrîn trebuie să renunţe la 56 de trecut şi la viitorul său. Aşa că atît viitorul trebuie să fie eliminat, cît şi trecutul. Deci, în final, amîndoi se află în aceeaşi situaţie.

Ai toate speranţele, Ananda Tejas. Şi deoarece tu ai pus această întrebare, înseamnă că transformarea a început deja. Înseamnă că ai devenit vigilent faţă de preotul din tine, politicianul din tine, eruditul din tine şi aceasta este bine. A deveni conştient de o boală, a şti că ea există, a şti ce este ea, este deja jumătate de tratament.

Şi tu ai devenit deja un discipol, ai făcut deja un pas în necunoscut. Dacă intenţionezi să rămîi cu mine, va trebui să spui adio preotului din tine, politicianului din tine, eruditului din tine. Dar sînt sigur că poţi să faci aceasta, altfel nici măcar n-ai fi pus întrebarea. Ai simţit că tot ceea ce ai făcut pînă acum este fără sens, ai simţit aceasta. Acest sentiment are o valoare uriaşă.

Aşa că eu nu-ţi voi spune să stai liniştit şi să aştepţi viaţa viitoare, nu. Eu nu sînt niciodată pentru amînări. Orice amînare este înşelătoare şi periculoasă. Dacă spui: "În existenţa aceasta nu mai este nimic de făcut", tu ratezi o şansă. Orice poate fi făcut acum! Dar a gîndi: "Acum ce pot să fac? Sînt prea bătrîn!" este o mare păcăleală.

Chiar şi pe patul de moarte, în ultima clipă, poate să apară transformarea. Chiar şi atunci cînd eşti pe moarte, poţi avea acea sclipire spirituală care să-ţi permită să descoperi Divinul. Şi poţi elimina întregul tău trecut mai înainte ca moartea să vină şi astfel vei renaşte spiritual chiar înainte de a muri. Astfel, moartea va fi o meditaţie profundă şi a muri într-o meditaţie adîncă, înseamnă a nu muri deloc, pentru că atunci vei muri deplin conştient de nemurire.

Aceasta se poate întîmpla în orice clipă! Să nu spui: "Ar trebui mai bine să-mi trăiesc restul vieţii în linişte...?" Nu. Elimină această idee chiar acum; este foarte important. De ce să aştepţi? Şi dacă aştepţi, viaţa viitoare nu va fi deloc diferită; de aceea spun eu că nu este nici o speranţă pentru preotul dogmatic, pentru politician şi pentru erudit. Viaţa viitoare va începe de unde s-a sfîrşit această viaţă. Din nou preot, din nou politician, din nou erudit. Viaţa viitoare va fi la fel ca aceasta. Cum ar putea să fie diferită? Va fi aceeaşi roată care se va învîrti la fel.

Dar de această dată eu sînt alături de tine. Cine ştie? Poate că data viitoare nu voi mai fi. De această dată, rătăcind în întuneric, cumva, ai dat peste mine. Data viitoare, nimeni nu ştie ce se va întîmpla... De această dată ai avut nevoie de 56 de ani ca să dai peste un om, care să te revoluţioneze spiritual. Cine ştie? Data viitoare vei fi şi mai încărcat; încărcătura vieţilor trecute şi încărcătura vieţii viitoare... astfel că, poate o să ai nevoie de 70 de ani ca să găseşti un om care să te ajute spiritual.

De aceea spun că nu este nici o speranţă pentru preot, pentru politician şi pentru erudit, nici măcar în viitor. Dar pentru tine există orice speranţă, pentru că tu nu eşti un preot, nu eşti un erudit şi nu eşti un politician. Cum ai putea să fii? Acestea sînt lucruri pe care le aduni în jurul tău, dar miezul, interiorul, rămîne întotdeauna liber. Nu te gîndi la tine în termenii unei broaşte, fii o albină...

A TREIA ÎNTREBARE: "Ce rol ar trebui să joace caritatea în viaţa unui discipol?"

Întrebarea nu este pusă de un discipol; este pusă de Philip Martin. În primul rînd, Philip Martin, ar trebui să devii un discipol. N-ar trebui să pui întrebări pentru alţii; nu este cinstit. Trebuie să pui întrebări despre tine însuţi. Întîi să fii un discipol şi abia apoi pune întrebări. Dar întrebarea este plină de sens, aşa că am să răspund oricum la ea. Şi am sentimentul că mai

devreme sau mai tirziu, Philip Martin va fi un discipol.

Primul lucru: toate religiile din lume au accentuat prea mult caritatea - DHANA. Şi motivul este că omul s-a simţit întotdeauna vinovat din cauza banilor. Caritatea a fost propovăduită atît de mult, doar pentru a-l ajuta pe om să se simtă mai puţin vinovat. Veţi fi surprinşi: în engleza veche există un cuvînt "gilt"- g-i-l-t- care înseamnă bani. În germană există cuvîntul "geld"-g-e-l-d- care înseamnă bani. Şi gold (aur) este foarte apropiat!"Gilt", "guilt" (vinovăţie); "Geld", "Gold"; cumva, adînc înăuntru, o mare vinovăţie decurge din prezenţa banilor.

Ori de cîte ori ai bani, te simţi vinovat... şi acest lucru este natural, deoarece atît de mulţi oameni nu au bani. Cum poţi oare să nu vinovăţia? Ori de cîte ori ai bani, tu ştii că undeva, cineva rabdă de foame. Cu cît contul tău din bancă va fi mai mare, cu atît mai sigur vei fi că numeroşi oameni suferă de foame. Poţi fi sigur că undeva un copil nu va avea medicamentul necesar pentru a supravieţui; că vreun sărman va muri deoarece nu are ce mînca. Cum să ignori aceste lucruri? Ele există. Cu cît ai mai mulţi bani, cu atît mai mult aceste lucruri te vor obseda; te vei simţi vinovat.

Caritatea o vei manifesta pentru a te uşura de vina ta, aşa că tu spui:"Trebuie să fac ceva: voi deschide un spital, un colegiu. Voi da bani acestei asociaţii de ajutorare, acestui trust..."Te simţi un pic mai fericit. Lumea a trăit în sărăcie, lumea a trăit în lipsuri, 99% din oameni au trăit o viaţă săracă, aproape murind de foame şi numai 1% din oameni au trăit în bogăţie, avînd bani; ei s-au simţit întotdeauna vinovaţi. Pentru a-i ajuta, religiile au dezvoltat ideea de caritate. Pentru a-i elibera de vina lor.

Aşa că primul lucru pe care aş vrea să vi-l spun este: caritatea nu este o virtute; este doar un ajutor pentru a-ţi menţine sănătatea intactă, altfel ai deveni nesănătos. Caritatea nu este o virtute- nu este o PUNYA. Nu faci ceva bun cînd dai de pomană. Tu doar te căieşti pentru tot răul pe care l-ai făcut prin acumularea banilor. Pentru mine, caritatea nu este o calitate măreaţă; este căinţă, tu te căieşti. Ai cîştigat 100$ şi 10$ îi dai de pomană; aceasta este căinţă. Te simţi ceva mai bun; nu te mai simţi atît de rău; ego-ul tău se simte ceva mai protejat. În poţi spune lui DUMNEZEU:"Eu nu numai că nu exploatez, dar îi şi ajut pe cei săraci." Dar ce fel de ajutor este aceste? Cu o mînă îngfaci 100$ şi cu cealaltă dai 10$- asta nu înseamnă nimic!

Aceasta este o păcăleală inventată de aşa-zişii oameni religioşi, pentru a-i ajuta nu pe cei săraci, ci pe cei bogaţi. Să vă fie absolut clar: aceasta este părerea mea; este vorba de un truc pentru a-i ajuta pe bogaţi, nu pe săraci. Dacă săracul este ajutat, aceasta este doar o consecinţă, dar nu acesta a fost scopul caritaţii.

Ce le spun eu discipolilor mei?

Eu nu vorbesc despre caritate. Acest cuvînt mi se pare urît. Eu vorbesc despre dăruire; ea are o calitate total diferită. Dacă ai, împarte cu ceilalţi. Nu pentru că prin împărţire îi vei ajuta pe ceilalţi nu, dar prin împărţire vei creşte. Cu cît împarţi mai mult, cu atît creşti mai mult.

Şi cu cît împarţi mai mult, cu atît ai mai mult. Nu este vorba numai despre bani. Dacă ai cunoaştere, împartăşeşte-o! Dacă atingi o stare profundă de meditaţie, împărtăşeşte-o! Dacă ai dragoste, dăruieşte-o! Orice ai avea, dăruieşte, răspîndeşte peste tot; să se răspîndească aşa cum parfumul unei flori se împrăştie în jur. Aceasta n-are nimic de-a face cu oamenii săraci...şi există diferite tipuri de oameni săraci. Împarte cu orice fiinţă care este în jurul tău.

Un om bogat poate fi sărac pentru că n-a cunoscut niciodată dragostea. Împarte dragostea ta cu el. Un om sărac poate să fi cunoscut dragostea, dar n-a cunoscut o mîncare bună: împarte hrana cu el. Un om bogat poate să aibă totul, dar să nu aibă înţelepciune: împarte-ţi înţelepciunea cu el şi vei vedea că el este foarte sărac din acest punct de vedere. Există 1001 de feluri diferite de sărăcie. Orice ai avea, împarte.

Dar ţine minte, eu nu spun că aceasta este o virtute şi că DUMNEZEU îţi va da un loc special în paradis pentru aceasta, că vei fi tratat în mod special, că vei fi considerat o persoană foarte importantă, nu. Împărţind aici-acum, vei fi mai fericit. Un acaparator nu este niciodată un om fericit. Un acaparator este în fond o fiinţă tensionată. El continuă să adune; nu se poate relaxa; el nu poate dărui. El continuă să acumuleze; orice ar obţine, el pur şi simplu acumulează. El nu se foloseşte niciodată de ceea ce are, pentru că orice folosire este un fel de a împărţi.

Dacă vrei într-adevăr să te bucuri de mîncarea ta, va trebui să-ţi inviţi prietenii la masă. Dacă vrei într-adevăr să te bucuri de mîncarea ta, va trebui să ai oaspeţi; altfel nu vei fi capabil să te bucuri de ea. Dacă vrei într-adevăr să te bucuri de o băutură, cum ai putea să te bucuri singur de ea, în camera ta?

Va trebui să-ţi găseşti ca tovarăşi alţi beţivi. Va trebui s-o împarţi!

Bucuria, plăcerea, există doar dacă le împărtăşeşti. Cum ai putea să fii fericit singur, absolut singur? Gîndeşte-te! Cum poţi să fii fericit singur, absolut singur? Bucuria implică o relaţie, o fraternitate. De fapt, chiar şi acei oameni care s-au dus în munţi şi au trăit o viaţă singuratică, şi ei şi-au împărtăşit existenţa. Ei şi-au împărtăşit existenţa cu stelele, cu munţii, cu păsările, cu copacii; ei nu au fost singuri.

Gîndeşte-te! Timp de 12 ani MAHAVIR a stat singur în junglă, dar el n-a fost singur. Vă spun din experienţă, el n-a fost singur. Păsările zburau în jurul lui, animalele veneau şi stăteau în jurul lui, copacii îşi scuturau florile peste el, stelele străluceau şi soarele răsărea. Şi ziua şi noaptea şi vara şi iarna... tot anul...era multă fericire! Da, el era departe de fiinţele umane; trebuia să fie, pentru că fiinţele umane îi făcuseră atît de mult rău, încît el a simţit nevoia să fie departe de oameni, pentru a se putea vindeca. A făcut aceasta doar pentru a evita fiinţele umane un timp, aşa încît ele să nu-i mai poată face rău. Iată de ce discipolii s-au retras întotdeauna în singurătate: doar pentru a-şi vindeca rănile. Altfel, oamenii îşi vor răsuci pumnalele în rănile tale şi le vor menţine mereu deschise; ei nu-ţi vor permite să te vindeci, nu-ţi vor da nici o şansă să uiţi tot ce ţi-au făcut.

Timp de 12 ani MAHAVIR a fost tăcut; a stat cu stîncile şi cu copacii, dar n-a fost singur; el a fost înconjurat de întreaga natură. Întreaga natură fuzionase cu el. Apoi a venit ziua cînd a fost vindecat şi în acel moment a simţit că nimeni n-ar mai putea să-i facă vreun rău. El a transcens astfel condiţia umană. Nici o fiinţă umană n-ar fi putut să-l mai rănească. El a venit înapoi printre oameni numai pentru a împărţi cu ei bucuria pe care o atinsese.

Scripturile jainiste vorbesc numai despre faptul că el a părăsit lumea; ele nu vorbesc însă şi despre revenirea sa în lume; aceasta este doar jumătate din poveste, nu este povestea întreagă.

BUDDHA s-a dus în pădure, dar a revenit înapoi în lume. Cum ai putea să continui să trăieşti acolo unde ai găsit fericirea? Va trebui să revii şi s-o împarţi cu ceilalţi. Da, este bine s-o împarţi cu copacii, dar copacii nu pot înţelege prea mult. Ei sînt foarte neştiutori. Este bine s-o împarţi cu animalele; ele sînt minunate, dar frumuseţea unui dialog uman este imposibil s-o

găseşti în altă parte. Răspunsul, răspunsul uman! Ei trebuie să revină în lume, la fiinţele umane, pentru a-şi împărtăşi bucuria, fericirea, extazul!

"Caritatea" nu este un cuvînt bun. Este un cuvînt foarte nepotrivit. Eu vorbesc despre dăruire, împărtăşire. Discipolilor mei eu le spun să împartă. În cuvîntul "caritate", milă, este şi ceva urît: aceste cuvinte sugerează că tu eşti superior şi că celălalt îţi este inferior, că celălalt este un cerşetor iar tu îl ajuţi, pentru că el are nevoie. Asta nu este bine. A-l privi pe celălalt ca şi cum el ţi-ar fi inferior - tu ai şi el nu are- nu este bine; este inuman.

Împărtăşirea dă o perspectivă total diferită. Nu se pune problema dacă celălalt are sau nu. Problema este că tu ai prea mult, tu trebuie să împarţi. Cînd dai de pomană, te aştepţi ca celălalt să-ţi mulţumească. Cînd împarţi, tu ar trebui să îi mulţumeşti celuilalt că ţi-a permis să-ţi reverşi energia care te apasă prea mult. Tu ar trebui să te simţi recunoscător.

Dăruieşti o parte din ceea ce ai, pentru că tu ai mult. Mila este pentru sărăcia celorlalţi. Aceasta este o diferenţă calitativă.

Nu, eu nu vorbesc despre caritate, ci despre a dărui şi celorlalţi din ceea ce ai tu. Dăruieşte! Orice ai avea dăruieşte... şi aşa vei avea din ce în ce mai mult. Aceasta este o lege fundamentală: cu cît dai mai mult, cu atît obţii mai mult. Să nu fii niciodată prea reţinut în a dărui.

A PATRA ÎNTREBARE: "În timpul meditaţiei, mintea mea continuă să alerge cu 500 km/h. Nu experimentez decît foarte rar liniştea, şi orice moment de linişte este foarte scurt, doar ca o străfulgerare. Îmi pierd timpul degeaba?"

Să fie mintea noastră care atît de lentă! Numai 500 km/h?! Mintea călătoreşte atît de repede! Ea este mai rapidă decît lumina. Lumina călătoreşte cu 300000 km pe secundă. Mintea este mai rapidă decît lumina. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji: aceasta este frumuseţea minţii, aceasta este o mare calitate! În loc să te lupţi ce ea, fii prieten cu mintea.

Tu spui: "În timpul meditaţiilor, mintea continuă să alerge cu 500 km/h". Las-o să alerge! Las-o să alerge mai repede. Tu fii un observator. Observă mintea cum aleargă. Bucură-te de asta! Bucură-te de acest joc al minţii.

În limba sanscrită noi avem un termen special pentru acest lucru; îl numim CHIDVILAS - jocul minţii. Bucură-te de el, de acest joc al minţii alergînd după stele, mişcîndu-se atît de

rapid dintr-un loc în altul, sărind peste toată existenţa. Ce este rău în asta? Dă-i voie să se joace. Acceptă acest joc.

Am sentimentul că tu încerci să-l opreşti; nu poţi face aceasta. Nimeni nu poate opri mintea! Da, mintea se opreşte într-o zi, dar nimeni n-o poate opri dintr-o dată. Mintea se opreşte, dar aceasta nu ca urmare a voinţei tale. Mintea se opreşte ca urmare a înţelegerii tale.

Tu doar observă şi încearcă să vezi ce se întîmplă, de ce aleargă această minte. Ea nu aleargă fără motiv. Încearcă să vezi de ce aleargă mintea, unde aleargă: trebuie să fii perseverent. Dacă ea se gîndeşte la bani, atunci încearcă să o înţelegi. Mintea nu este o problemă. Tu începi să te gîndeşti la bani, ai vrea să cîştigi la loterie, şi îţi faci planuri cum ai să cheltuieşti banii pe care o să-i cîştigi, ce să cumperi şi ce nu. Sau, mintea crede că ai devenit preşedinte, sau prim-ministru şi atunci începi să te gîndeşti ce ar trebui să faci ca să conduci ţara bine. Doar observă mintea! Spre ce se duce ea. Trebuie să descoperi undeva, profund, cauzele care generează aceste dorinţe. Nu poţi opri mintea cît timp aceste cauze există.

Mintea urmăreşte, pur şi simplu, să îndeplinească toate dorinţele tale. Cineva se gîndeşte la sex; atunci, undeva în el, există o sexualitate reprimată. Observă încotro aleargă mintea. Priveşte adînc în tine şi găseşte unde se află originea acestei dorinţe.

O anecdotă:

«Un preot era foarte îngrijorat. "Ascultă", îi zise el vecinului său, "cineva mi-a furat bicicleta."

"Unde ai fost în acel timp, părinte?" întrebă acela îngrijorat.

"În spatele bisericii, îmi făceam nevoile."

Vecinul sugeră că cel mai bun plan ar fi ca duminică, preotul să ţină o predică despre cele 10 porunci. "Cînd vei ajunge la «Să nu furi» o să privim amîndoi feţele celor prezenţi şi vom vedea cine se simte vinovat."

Veni duminica, preotul începu să vorbească despre cele 10 porunci, apoi la un moment dat pierdu firul, schimbă subiectul şi încheie bîlbîindu-se.

"Părinte", zise vecinul,"credeam că vreţi să..."

"Ştiu, Giles, ştiu. Dar vezi, cînd am ajuns la «Să nu preacurveşti» mi-am amintit brusc unde mi-am lăsat bicicleta."»

Mintea are nevoie de înţelegere, de luciditate. Nu încerca

să o opreşti. Dacă încerci s-o opreşti, în primul rînd nu vei reuşi; în al doilea rînd, dacă reuşeşti totuşi- vei reuşi doar dacă faci eforturi perseverente ani de zile- vei deveni un idiot. Nu vei atinge niciodată SATORI procedînd astfel.

În primul rînd, nu poţi reuşi; şi este bine că nu poţi reuşi. Dacă vei reuşi, dacă te străduieşti să reuşeşti, vei fi un nenorocit; vei deveni idiot, îţi vei pierde inteligenţa. Cu această viteză a minţii există inteligenţa, cu această viteză există o continuă ascuţire a gîndirii, a logicii, a intelectului. Nu încerca să o opreşti. Eu nu sînt în favoarea idioţilor şi nu voi ajuta pe nimeni să devină stupid.

În numele religiei, mulţi oameni au devenit stupizi, au devenit aproape idioţi- doar încercînd să-şi oprească minţile fără să înţeleagă de ce aleargă ele atît de repede...de ce? Mintea nu poate funcţiona fără vreun motiv. Fără să cerceteze motivele, straturile adînci ale subconştientului, ei încearcă doar să oprească mintea. Ei o pot opri, dar vor trebui să plătească un preţ şi preţul va consta în faptul că îşi vor pierde inteligenţa.

Poţi străbate India în lung şi în lat, şi vei găsi mii de discipoli; priveşte în ochii lor; da, ei sînt oameni buni, drăguţi, dar stupizi. Dacă priveşti în ochii lor nu vei vedea nici o lumină; acolo nu este pic de inteligenţă. Ei sînt oameni lipsiţi de creativitate; ei n-au creat niciodată nimic. Ei doar există, vegetează, nu sînt oameni vii. Ei n-au ajutat lumea în nici un fel. N-au produs nici măcar o pictură, sau un poem, sau un cîntec, deoarece chiar şi pentru a crea un poem ai nevoie de inteligenţă, ai nevoie de anumite calităţi ale minţii.

Eu nu-ţi sugerez să-ţi opreşti mintea, ci mai degrabă, să înţelegi. Prin înţelegere se întîmplă un miracol. Miracolul se produce atunci cînd înţelegi cauzele şi cînd acele cauze sînt examinate în profunzime şi prin aceasta ele dispar, doar atunci mintea îşi va încetini viteza.

Dar ce faci dacă nu înlături cauzele prin înţelegere? De exemplu, conduci o maşină şi continui să apeşi pe accelerator şi în acelaşi timp apeşi şi frîna. Vei distruge întregul mecanism al maşinii. Şi ai toate şansele să faci un accident. Cele două acţiuni nu pot fi făcute simultan. Dacă apeşi frîna, atunci slăbeşte acceleraţia; nu-l mai apăsa. Dacă apeşi pe acceleraţie, atunci nu mai apăsa frîna. Să nu faci aceste două lucruri simultan, altfel vei distruge întregul mecanism; faci două lucruri contrare.

Te ambiţionezi şi încerci să-ţi opreşti mintea. Această

ambiţie măreşte viteza, aşa că tu măreşti viteza, dar în acelaşi timp vrei să-i pui şi frînă. Vei distruge întregul mecanism subtil al minţii, iar mintea este un fenomen foarte delicat, cel mai delicat din întreaga ta existenţă. Aşa că poartă-te cu multă atenţie cu ea.

Nu este nici o nevoie să o opreşti.

Tu spui:"Nu experimentez decît foarte rar liniştea, şi orice moment de linişte este foarte scurt, doar ca o străfulgerare."

Fii fericit! Chiar şi faptul că eşti conştient de acest lucru este de o imensă valoare. Aceste străfulgerări nu sînt obişnuite. Nu le minimaliza! Există milioane de oameni la care n-au apărut nici măcar aceste mici străfulgerări. Ei vor trăi şi vor muri fără să ştie vreodată ce este adevărul; nu l-au intuit nici măcar pentru o singură clipă. Tu eşti un fericit, eşti un norocos, pentru că ţie şi s-a întîmplat.

Dar tu nu te simţi recunoscător. Dacă nu te simţi recunoscător, aceste străfulgerări vor dispare. Fii recunoscător- şi ele vor fi din ce în ce mai dese.

"Orice moment de linişte este foarte scurt, doar ca o străfulgerare."

Nu-i nimic! Dacă această străfulgerre poate să apară şi doar pentru o singură clipă, las' să apară; vei avea gustul ei. Şi cu timpul, vei crea din ce în ce mai multe situaţii în care aceste străfulgerări vor apare din ce în ce mai des.

"Îmi pierd timpul?"

Nu poţi pierde timp, pentru că nu posezi timp. Poţi pierde ceva ce posezi. Tu nu posezi timp. Timpul va fi pierdut oricum, indiferent dacă meditezi sau nu, timpul va fi pierdut. Timpul aleargă. Orice ai face, fie că faci ceva, fie că nu faci nimic, timpul trece. Nu poţi păstra timpul, aşa că nu-l poţi pierde. Poţi pierde numai ceva ce poţi păstra. Tu nu posezi timp. Uită de el! Şi cea mai bună utilizare pe care o poţi da timpului, este să ai aceste mici licăriri, pentru că pînă la urmă, vei ajunge să vezi, să vezi că s-au păstrat numai acele momente de observaţie şi că toate celelalte s-au pierdut. Banii pe care-i cîştigi, prestigiul pe care-l cîştigi, respectabilitatea pe care o cîştigi, au dispărut. Numai acele cîteva momente în care ai avut străfulgerări, numai acele momente sînt păstrate. Numai acele momente te vor însoţi atunci cînd vei părăsi această viaţă; numai acele momente pot rămîne, pentru că acele momente aparţin eternităţii; ele nu aparţin timpului.

Dar fii fericit că ele apar. Ele apar rar, foarte rar. Dar picătură cu picătură se umple oceanul. Apar ca picăturile. Tu doar să le primeşti cu recunoştinţă, cu mulţumire.

Şi nu încerca să opreşti mintea. Mintea să-şi aibă viteza ei; doar observ-o!

A CINCEA ÎNTREBARE:" Cum poate fi folosită energia sexuală pentru a atinge starea de SAMADHI?"

TANTRA şi YOGA oferă un anumit model al omului desăvîrşit. Ar fi bine dacă ai înţelege acest model; te va ajuta, foarte mult.

TANTRA şi YOGA afirmă că există 7 centre esenţiale în fiziologia omului, în fiziologia subtilă, nu în corp. Cunoaşterea lor este utilă pentru a înţelege mai bine strucura subtilă a omului.

Acestea sînt cele 7 CHAKRE.

Prima CHAKRA, fundamentul acestei structuri subtile este: MULADHARA; de aceea ea este numită MULADHARA; MULA înseamnă bază, rădăcină. MULADHARA CHAKRA este centrul în care energia sexuală este înmagazinată, fiind disponibilă în orice moment. Însă, societatea influenţează negativ manifestarea armonioasă a acestei CHAKRA.

Această MULADHARA CHAKRA are 3 porţi de manifestare: prima este orală-gura; a doua este anală şi a treia este genitală. Copilul îşi începe viaţa cu manifestarea orală, şi din cauza educaţiei greşite, mulţi oameni rămîn la acest nivel; ei nu-l depăşesc niciodată. De aceea sînt atît de răspîndite fumatul, obiceiul de a mesteca gumă şi de a mînca într-una. Aceasta este o fixaţie orală şi mulţi oameni rămîn la acest stadiu.

Există multe societăţi primitive la care sărutul este necunoscut. De fapt, dacă copilul a fost crescut într-un mod armonios, dorinţa obsesivă de a săruta va dispare; acest sărut arată că omul a rămas oral. Altfel, ce legătură ar avea sexul cu buzele? Cînd societăţile primitive au aflat pentru prima dată despre obiceiul oamenilor civilizaţi de a săruta, ei au rîs; li se părea de-a dreptul ridicol. Două persoane sărutîndu-se una pe alta: pare şi foarte neigienic; doar un transfer de tot felul de boli şi de infecţii de la unul la altul. Şi ce fac ei? Şi pentru ce? Dar omenirea a rămas orală. Copilul nu este satisfăcut din punct de vedere oral. Mama nu-i dă să sugă atît cît are el nevoie; buzele rămîn nesatisfăcute. Atunci copilul va fuma ţigări, va săruta, va mesteca gumă sau va mînca încontinuu. Dacă mama îi dă să sugă

atît cît are nevoie,atunci MULADHARA va fi armonioasă.

Dacă eşti fumător, încearcă o suzetă şi vei fi surprins de efecte. Asta a ajutat mulţi oameni. Am oferit această metodă la multe persoane. Dacă vine cineva la mine şi mă întreabă cum să se lase de fumat, eu spun:"Ia o suzetă şi ţine-o în gură. Ţine-o atîrnată de gît, şi de cîte ori simţi că ai dori să fumezi, pune suzeta în gură, şi în trei săptămîni vei fi surprins: nevoia de a fuma a dispărut."

Sînul este atrăgător. De aceea omul este atît de preocupat de sînul femeii. S-ar părea că nu este nici un motiv... şi totuşi de ce? De ce este omul atît de interesat de sînii femeii? Pictura, sculptura, filmul, pornografia, totul pare să fie orientat spre sîni! Şi femeile încearcă în acelaşi timp să-şi ascundă, dar şi să-şi arate sînii; altfel sutienul este doar o prostie. Este un truc pentru a ascunde şi a arăta în acelaşi timp; este o atitudine foarte contradictorie. Şi acum în America, unde orice lucru prosteşc este dus la extrem, se injectează medicamente în sînii femeii, se introduc pungi cu silicon; îndoapă sînii în mod artificial pentru a deveni mai mari şi a căpăta formă, forma pe care omenirea neevoluată ar dori să o vadă. Ce idee copilărească! Dar omul rămîne în continuare oral.

Aceasta este starea cea mai de jos a MULADHARA-ei.

Apoi puţini oameni trec de nivelul oral şi devin ataşaţi de cel anal, deoarece a doua mare perturbare apare şi în momentul în care copilul este educat să meargă la W.C. Copiii sînt forţaţi să meargă la W.C. la o anumită oră. Copiii nu-şi pot controla mişcările intestinale; este nevoie de timp, este nevoie de ani de zile să le controleze. Aşa că, ce fac ei? Ei pur şi simplu forţează mecanismul anal şi din această cauză devin fixaţi anal. De aceea există atît de multă constipaţie în lume. Numai omul suferă de constipaţie. Nici un animal nu suferă de constipaţie; nici un animal sălbatic nu suferă de constipaţie. Constipaţia este mai mult psihologică. Este o perturbare a lui MULADHARA. Şi din cauza constipaţiei, în mintea omului apar multe alte probleme. Omul începe să acumuleze, să strîngă ca un hîrciog; un strîngător de cunoştinţe, bani, virtuţi; devine un strîngător şi suferă. El nu se poate despărţi de nimic! El adună orice şi păstrează totul. Şi din cauza acestei fixaţii anale, bărbatul sau femeia nu vor putea trece la manifestarea sexual- genitală. Dacă devin fixaţi oral sau anal, ei nu trec niciodată la genital; aceasta este trucul utilizat de societate pînă acum, pentru a nu-ţi permite să devii pe deplin

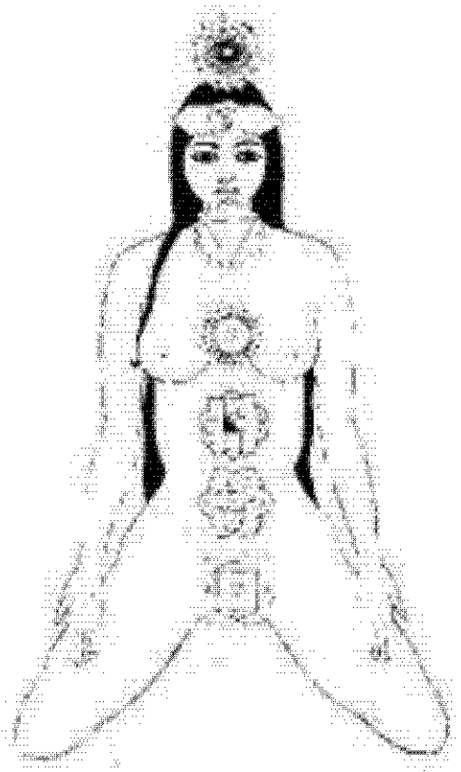

sexual. Atunci fixaţia orală devine atît de importantă, încît organele genitale devin mai puţin importante. Din această cauză există atît de multă homosexualitate în lume. Homosexualitatea nu va dispare din lume pînă cînd această orientare anală nu va dispare. Educaţia de a merge la W.C. la ore fixe este o educaţie foarte periculoasă.

Dar dacă totuşi unii oameni devin genitali, dacă nu rămîn fixaţi oral sau anal, şi devin genitali, în această situaţie există la ei un mare sentiment de vinovăţie legat de sex. Sexul înseamnă păcatul. Creştinismul a considerat sexul un păcat atît de mare, încît continuă să susţină uneori exagerat faptul că ISUS s-a născut printr-un miracol: că el nu s-a născut dintr-o relaţie bărbat-femeie, că Maria era fecioară. Sexul în viziunea aşa-zis creştină este un păcat atît de mare, încît pentru creştini ar fi un mare sacrilegiu să considere că mama lui ISUS ar putea să facă dragoste. Este ceva normal pentru oamenii obişnuiţi, dar ca mama lui ISUS să aibă o astfel de relaţie, este considerat a fi un sacrilegiu; cum ar fi putut ISUS, un om atît de pur, să se nască altfel decît dintr-un miracol?

O anecdotă: «Era odată o tînără care nu se simţea prea bine şi mama ei a dus-o la doctor. Mama a susţinut toată conversaţia; aşa îi era felul.

"Este însărcinată", zise doctorul după ce a examinat-o.

"Doctore, aceasta este o prostie! Fata mea nici măcar nu

a sărutat vreodată pe cineva, nu-i așa dragă?"

"Nu mamă, nici măcar nu am ținut un băiat de mână!"

Doctorul își părăsi fotoliul, se duse la fereastră și privi fix cerul. A urmat o tăcere lungă, apoi muma întrebă:" Este ceva în neregulă acolo, doctore?"

"Deloc! Numai că ultima dată cînd s-a întîmplat așa ceva, a apărut o stea la răsărit și de data aceasta am vrut s-o văd și eu!"

Sexul a fost condamnat atît de mult, încît nu te poți bucura de el. Și de aceea, energia a fost fixată undeva: oral, anal, genital. Nu poate urca mai sus.

TANTRA spune că omul trebuie să fie eliberat, dezlegat de aceste trei lucruri. Așa că, TANTRA spune că prima mare transformare trebuie să aibă loc în MULADHARA. Pentru eliberarea orală: țipetele, rîsul, strigătele, plînsul, sînt foarte utile. Iată de ce am ales eu țocul,terapia primară și aceste tipuri de grupe: toate ajută la eliberarea de fixația orală. Și pentru a te elibera de fixația anală: pranayama, bhastrika, respirația haotică rapidă sînt foarte utile, deoarece ele acționează direct asupra centrului anal și te fac capabil să-ți relaxezi mecanismul anal. Meditația dinamică are o valoare urieșă.

Urmează apoi eliberarea centrului sexual; centrul sexual trebuie să fie eliberat de povara vinovăției, a condamnării. Trebuie să începi să înveți din nou să-l integrezi. Numai atunci centrul sexual poate funcționa într-un mod sănătos. Va trebui să reînveți să te bucuri de el fără nici o vină.

Există diferite stări de vinovăție. În mintea hindusă există teama că poți pierde energia seminală; ești nefericit dacă ai pierdut o singură picătură. Nu trebuie să ai o atitudine de teamă atît de exagerată. Fii atent pe viitor să nu se mai întîmple. Mintea indiană este mult prea obsedată de VEERYA, energia seminală. Nu trebuie pierdută nici măcar o picătură! Îți se tem încontinuu. Așa că, de cîte ori faci dragoste, dacă faci dragoste, se simt deprimați, pierduți, deoarece încep să gîndească cît de multă energie poate fi pierdută datorită neatenției.

Deci există o nebunie indiană: o stare de profundă vinovăție dacă îți pierzi energia sexuală. Și există și o nebunie americană: o fantastică dorință de a te descărca, fără rost, fără sens. Sexul este bun, sexul este minunat, dar el nu este totul. El este alfa dar nu este și omega. El trebuie transcens. Dar nu trebuie să-l condamni!

TANTRA are cea mai sănătoasă atitudine față de sex. Ea consideră că sexul este minunat, este sănătos, natural și că sexul are mai multe disponibilități decît simpla reproducere. Și sexul este mai mult decît o distracție. Sexul este o poartă către SAMADHI.

MULADHARA CHAKRA trebuie să fie relaxată, purificată și integrată; trebuie eliminate toate tensiunile de la acest nivel. MULADHARA CHAKRA trebuie să funcționeze armonios și doar atunci energia va începe să ascensioneze.

A doua CHAKRA este SWADHISTHANA, centrul regenerării, aceasta implicînd într-o viziune mai profundă și ideea morții. Prima și a doua CHAKRA sînt perturbate la omul modern foarte mult, deoarece el se teme de sex și de moarte. Moartea a fost ocolită: nu vorbi niciodată despre moarte! Uită de ea! Ea nu există! Chiar dacă uneori există, nu o observa, nu o băga în seamă. Continuă să crezi că vei trăi veșnic; evită moartea!

TANTRA spune: nu evita sexul și nu evita moartea. De aceea SARAHA s-a dus să mediteze pe un teren de incinerare, pentru a nu ocoli moartea. Și s-a dus acolo cu o femeie pentru a trăi o viață sexuală sănătoasă, plenară, transfiguratoare. Trăind pe un teren de incinerare cu o femeie, aceste două aspecte - sexul și moartea- pot fi transcense și astfel îți vei armoniza primii doi centri. Odată ce ai acceptat moartea și nu te mai temi de ea, odată ce ai acceptat sexul și nu te mai temi de el, cei doi centri inferiori se relaxează.

Aceștia sînt cei doi centri inferiori care au fost cel mai puternic perturbați de societate. Dacă acești doi centri fundamentali, de bază ai ființei sînt armonioși, următorii cinci centri, care sînt utilizați mult mai rar de omul obișnuit, vor fi mai ușor de armonizat. Primii doi centri sînt accesibili tuturor. Nașterea a avut loc: MULADHARA CHAKRA a fost activată. Și moartea va avea loc: SWADHISTHANA CHAKRA este activată. Aceste două evenimente sînt prezente în viața oricui, dar societatea a perturbat ambii centri și a încercat să manipuleze omul, să-l domine prin aceste două aspecte.

TANTRA spune: meditează în timp ce faci dragoste, meditează în momentul în care cineva moare; du-te, uită-te, vezi. Stai alături de un muribund. Să simți, să participi la moartea sa. Identifică-te cu starea muribundului. Și cînd un om este pe moarte, există posibilitatea de a înțelege moartea, pentru că atunci cînd un om moare, el eliberează foarte multă energie din

Seva nu mai curge, sucul s-a uscat. Nu vor mai apare flori sau fructe. Nici măcar păsări nu vor mai veni să se adăpostească în noi.

Sîntem morţi! Pentru că încă nu ne-am născut. Am luat naşterea fizică drept naşterea noastră; dar aceasta nu este naşterea noastră. Noi existăm ca potenţialităţi, încă nu am devenit reali. Din această cauză apare suferinţa. Realul este fericit, potenţialul este suferind. De ce este aşa? Deoarece potenţialul nu poate fi în repaus. Potenţialul este în continuă agitaţie; el trebuie să fie agitat. Ceva este pe cale de a se întîmpla. Pluteşte în aer.

Este ca o sămînţă. Cum poate o sămînţă să fie în repaus şi să se relaxeze? Repausul şi relaxarea sînt cunoscute numai de flori. Sămînţa trebuie să fie într-o frămîntare continuă. Îngrijorarea există: va fi oare capabilă să devină reală? Va găsi solul potrivit? Se va întîmpla aceasta? Sau pur şi simplu va muri înainte de a se naşte? Sămînţa tremură de frică. Este anxioasă, se chinuie. Sămînţa nu poate dormi; sămînţa suferă de insomnie.

Potenţialul este ambiţios, potenţialul tinjeşte după viitor. N-ai observat aceasta în propria ta existenţă? Că tinjeşti încontinuu după ceva care să se întîmple, dar care totuşi nu se mai întîmplă? Încontinuu speri, doreşti, visezi...şi nu se întîmplă nimic! Şi viaţa curge mai departe. Viaţa continuă să ţi se scurgă printre degete. Şi moartea se apropie şi tu încă nu ai devenit real. Cine ştie? Ce va veni mai întîi? Realizarea, înflorirea, sau poate moartea? Cine ştie? De aici frica, chinul, anxietatea.

Soren Kierkegaard a spus că omul este o frică. Da, omul este o frică, deoarece omul este o sămînţă. Freidrich Nitzsche a spus că omul este o punte. Chiar aşa! Omul nu este un loc unde să te odihneşti! Este o punte peste care trebuie să treci. Omul este o uşă prin care trebuie să intri. Nu te poţi odihni fiind om. Omul nu este o existenţă; omul este o săgeată în mişcare...o funie întinsă între două eternităţi. Omul este o continuă tensiune. Numai omul suferă de anxietate; el este singurul animal de pe pămînt care suferă de anxietate. Care poate fi cauza acestui lucru?

Numai omul există ca o potenţialitate, numai omul, prin conştientizare, are posibilitatea de a evolua în timpul unei existenţe. Un cîine este real; n-are ce altceva să se mai întîmple. Un taur este real; el nu poate fi mai mult; el este ceea ce poate fi. El este tot ceea ce ar fi putut fi. Nu îi poţi spune unui taur:

"Tu încă nu eşti un taur"; aceasta ar fi o prostie. Dar îi poţi spune unui om: "Tu încă nu eşti un om." Îi poţi spune omului: "Tu eşti incomplet. "Nu îi poţi spune unui cîine: "Tu eşti incomplet." Ar fi o prostie să spui aşa ceva. Toţi cîinii sînt complet dezvoltaţi.

Omul are o posibilitate, un viitor. Omul este o deschidere. De aici apare frica continuă. Va trebui să facem asta acum sau nu? De cîte ori am ratat-o înainte! Vom rata ocazia din nou? Iată de ce nu sîntem noi fericiţi. Existenţa este o sărbătoare, un cîntec, o bucurie uriaşă! Întreaga existenţă este o celebrare. Ca un carnaval. Întreaga existenţă de fiecare zi este ca un orgasm. Cumva, omul a devenit străin de existenţă.

Omul a uitat limbajul inocenţei. Omul a uitat cum să intre în legătură cu existenţa. Omul a uitat să intre în legătură cu el însuşi! Să fii în legătură cu tine însuţi înseamnă meditaţie. Să fii în legătură cu existenţa înseamnă rugăciune. Omul a uitat limbajul însuşi. Iată de ce noi părem nişte străini, în propria noastră casă! Străini faţă de noi înşine. Nu ştim cine sîntem şi nu ştim de ce sîntem şi nu ştim pentru ce continuăm să existăm. Se pare că aşteptăm la nesfîrşit...îl aşteptăm pe DUMNEZEU.

Nimeni nu ştie dacă DUMNEZEU va veni vreodată sau nu. De fapt, cine este acest DUMNEZEU? Nimeni nu ştie nici măcar acest lucru, dar trebuie să aşteptăm ceva, aşa că am creat o idee şi o aşteptăm. DUMNEZEU este acea idee. Trebuie să aşteptăm pentru că trebuie să ne umplem cumva existenţa, altfel ne vom simţi foarte gol. Aşteptarea îţi dă sentimentul scopului şi al direcţiei. Te poţi simţi bine; cel puţin aştepţi. Încă n-a apărut, dar trebuie să apară într-o zi. Ce este acel ceva care trebuie să apară?

Noi nici măcar n-am pus întrebarea corectă. Ce să mai vorbim despre un răspuns corect? Şi, ţineţi minte, odată ce e pusă întrebarea corectă, răspunsul corect nu e prea departe, este chiar după colţ. De fapt, el este ascuns în însăşi întrebarea corect formulată. Dacă vei continua să pui întrebarea corect, vei afla răspunsul corect chiar prin acest interogatoriu.

Aşa că, primul lucru pe care aş vrea să vi-l spun azi, este că noi eşuăm, eşuăm încontinuu, deoarece am luat mintea drept limbaj cu care să comunicăm cu existenţa. Dar mintea este, de fapt, o cale de a te separa de existenţă. Nu este calea de a te uni cu existenţa. Gîndirea este o barieră. Gîndurile sînt ca un zid chinezesc în jurul tău, iar tu bîjbîi printre gînduri. Nu poţi atinge realitatea. Nu pentru că acea realitate este îndepărtată;

DUMNEZEU este chiar în noi, cel mult la distanţă de o rugăciune.

Dar dacă îţi utilizezi prea mult mintea: gîndirea, analiza, interpretarea, filozofarea, atunci te îndepărtezi din ce în ce mai mult de realitate, deoarece cu cît ai mai multe gînduri, cu atît este mai greu să priveşti printre ele. Ele creează o ceaţă densă. Ele te orbesc.

Aceasta este una din afirmaţiile fundamentale ale TANTRA-ei, şi anume, că o minte care gîndeşte este o minte care eşuează, că gîndirea nu este un limbaj prin care să intri în legătură cu realitatea. Atunci care este limbajul care te pune în legătură cu realitatea? Non-gîndirea. Cuvintele nu au sens în realitate. Tăcerea are sens. Tăcerea, liniştea sînt vii; cuvintele sînt moarte. Trebuie să înveţi limbajul tăcerii.

Şi atunci se întîmplă astfel: erai în pîntecele mamei tale; tu ai uitat complet aceasta, dar timp de nouă luni n-ai spus nici măcar un singur cuvînt...dar eraţi împreună, într-o tăcere adîncă. Erai una cu mama ta; nu era nici o barieră între tine şi mama ta. Tu nu existai ca un cu separat. În acea tăcere adîncă, tu şi mama ta eraţi o unică fiinţă. Era o unitate deplină. Nu era o uniune, ci o unitate. Nu eraţi doi, aşa că nu era o uniune; era o unitate. Nu eraţi doi. În ziua în care vei deveni din nou liniştit, se va întîmpla acelaşi lucru: din nou vei intra în pîntecele existenţei; din nou vei fi una cu ea, dar într-un mod total nou. De fapt, nu în totalitate nou, pentru că l-ai cunoscut în pîntecele mamei tale, dar l-ai uitat. Aceasta înţeleg cu atunci cînd spun că omul a uitat limbajul prin care poate stabili raporturi, legături. Aceasta este calea: aşa cum erai legat cu mama ta, în pîntecele ei; orice stare a ta îi era transmisă mamei; orice stare a mamei îţi era transmisă ţie. Era o înţelegere totală; nu exista nici o neînţelegere între tine şi mama ta. Neînţelegerile apar numai atunci cînd apare gîndirea. Cum poţi să ai vreo neînţelegere cu cineva fără să apelezi la gîndire? Poţi? Poţi să nu te înţelegi cu mine dacă nu te gîndeşti la mine? Cum să nu te înţelegi? Şi cum să mă înţelegi dacă te gîndeşti? Este imposibil. În clipa în care gîndeşti, începi să interpretezi. În clipa în care gîndeşti, tu nu mă mai vezi pe mine; vezi imaginea mea reflectată de propriile tale gînduri. Te ascunzi în spatele gîndurilor tale. Gîndurile tale vin din trecutul tău. Eu sînt aici prezent. Eu sînt acum şi aici; iar tu mă amesteci cu trecutul tău.

Poate ştii cum se apără o caracatiţă. Cînd caracatiţa vrea

să se ascundă, ea împroaşcă o cerneală neagră în jurul ei, un nor de cerneală neagră. Atunci nimeni nu poate vedea caracatiţa." Este pierdută în norul de cerneală neagră produs de ea; aceasta este metoda ei de apărare. Exact acelaşi lucru se întîmplă atunci cînd tu împroşti un nor de gînduri în jurul tău; te pierzi în el. Atunci nu poţi intra în legătură cu nimeni, şi nimeni nu poate intra în legătură cu tine. Este imposibil să intri în legătură cu o minte; poţi intra în legătură numai cu o conştiinţă.

O conştiinţă nu are trecut. O minte este doar trecut, şi nimic altceva. Aşa că, primul lucru pe care îl spune TANTRA, este că trebuie să înveţi din trăirea orgastică. Cînd faci dragoste, ce se întîmplă? Timp de cîteva clipe, nu mai gîndeşti; dar acest lucru este foarte rar, şi devine tot mai rar, pe măsură ce omul devine din ce în ce mai civilizat; da, timp de cîteva clipe te izolezi de propria ta minte; prin această trăire explozivă, eşti separat de minte. Dintr-o dată, eşti în afara minţii. În aceste cîteva secunde de orgasm cînd mintea nu mai funcţionează, intri din nou în relaţie cu existenţa. Eşti din nou în pîntece... în pîntecele existenţei. Nu mai sînteţi separaţi. Din nou există unitate, nu o uniune.

Cînd începi să faci dragoste cu o femeie, aceasta este începutul unei uniuni. Dar cînd apare orgasmul, nu mai este o uniune, ci o unitate; dualitatea dispare. Ce se întîmplă în această experienţă profundă?

TANTRA îţi aminteşte mereu, că orice s-ar întîmpla în momentul culminant, acesta este limbajul prin care poţi intra în legătură cu existenţa. Este limbajul pîntecului; este limbajul fiinţei tale adevărate. Deci să gîndeşti fie ca atunci cînd erai în pîntecele mamei tale, fie ca atunci cînd eşti din nou pierdut în pîntecele iubitei tale. Şi timp de cîteva secunde, mintea pur şi simplu nu va mai lucra!

Aceste clipe de non-gîndire sînt nişte licăriri de SAMADHI, de SATORI, de DUMNEZEU. Ai uitat acest limbaj şi trebuie să-l înveţi din nou. Dragostea este limbajul.

Limbajul dragostei este tăcut. Cînd doi îndrăgostiţi sînt într-adevăr într-o armonie adîncă, în ceea ce Carl Jung obişnuia să numească sincronicitate, cînd trăirile lor se sincronizează una cu alta, cînd amîndoi vibrează pe aceeaşi lungime de undă, atunci există tăcere, atunci îndrăgostiţilor nu le place să vorbească. Nu mai soţii şi soţiile vorbesc. Îndrăgostiţii sînt tăcuţi.

De fapt, soţul şi soţia nu pot păstra tăcerea, deoarece

vorbirea este calea de a-l evita pe celălalt. Dacă nu-l eviţi pe celălalt, dacă nu vorbeşti, prezenţa celuilalt devine stingheritoare. Soţul şi soţia se apără unul de celălalt, împroşcînd imediat cerneala lor. Se ascund în nor şi atunci nu mai este nici o problemă.

Vorbirea nu este o cale de a stabili legături, ci o cale de a le evita, mai mult sau mai puţin. Cînd eşti îndrăgostit profund, îţi poţi ţine iubita de mînă, dar vei fi tăcut...o tăcere totală; nu rosteşti nici un cuvînt, eşti ca un lac fără unde. În acest lac limpede al conştiinţei tale, ceva este transmis, este comunicat un mesaj. Este un mesaj fără cuvinte.

TANTRA spune că trebuie să înveţi limbajul dragostei, limbajul tăcerii, limbajul prezenţei reciproce, limbajul inimii.

Noi am învăţat un limbaj care nu este autentic. Am învăţat un limbaj străin; util, desigur; îndeplineşte anumite scopuri, dar în ceea ce priveşte explorarea conştiinţei, el este o barieră. La un nivel inferior, el este foarte bun; la piaţă, ai nevoie desigur de un anumit limbaj: n-ai ce face cu tăcerea. Dar cînd vrei să pătrunzi adînc în existenţă, acest limbaj nu este util.

Chiar ieri vorbeam despre CHAKRA-e; am vorbit despre primele două: MULADHARA CHAKRA şi SWADHISTHANA CHAKRA. "MULADHARA" înseamnă baza, rădăcina. Ea este centrul sexului, sau o poţi numi centrul vieţii, centrul naşterii. Din MULADHARA te-ai născut. Din MULADHARA mama şi din MULADHARA tatăl ai ajuns să ai acest corp. Următoarea CHAKRA este SWADHISTHA: aceasta semnifică locuinţa eu-lui; ea este CHAKRA morţii. Este foarte ciudat numele dat acestei CHAKRA: locuinţa eu-lui, SWADHISTHANA - unde exişti tu în realitate. În moarte? Da. Cînd mori, intri în existenţa ta pură, pentru că moare numai ceea ce tu nu eşti. Numai corpul poate muri. Corpul s-a născut din MULADHARA. Cînd mori, corpul dispare; dar tu nu. Orice a fost creat de MULADHARA, este luat înapoi de către SWADHISTHANA. Mama şi tatăl tău ţi-au dat un anumit vehicul fizic, care îţi este luat la moarte. Dar tu? Tu existai chiar mai înainte ca tatăl şi mama ta să se fi cunoscut; tu ai existat întotdeauna. ISUS a fost întrebat ce crede el despre profetul Avraam şi el a spus:" Avraam? Eu sînt dinainte ca Avraam să fi fost." Avraam a existat cu 2000-3000 de ani înaintea lui ISUS, dar cu toate acestea el spune:" Eu sînt înainte ca Avraam să fi fost!" Despre ce vorbeşte ISUS? În ceea ce priveşte corpul fizic, cum poate el să fi fost

înaintea lui Avraam? De fapt, el nu vorbeşte despre corp, el vorbeşte despre existenţa lui pură, "Eu sînt"... care este eternă.

Hinduşii au fost nişte mari exploratori ai conştiinţei. Ei au numit-o SWADHISTHANA deoarece atunci cînd mori, doar atunci ştii cine eşti. Murind pentru planul fizic, în meditaţie, poţi afla cine eşti. Moartea este calea de a şti.

În antichitate, în India, Maestrul era numit "Moartea", pentru că el trebuia să-şi omoare discipolul pentru planul fizic, pentru a-l ajuta apoi să renască spiritual... numai astfel discipolul ajunge să descopere cine este.

Aceste două centre au fost perturbate foarte mult de către societate. Dincolo de aceste două, mai sînt încă cinci centre. Al treilea este MANIPURA, al patrulea ANAHATA, al cincilea VISHUDDHA, al şaselea AJNA, al şaptelea SAHASHRARA.

Al treilea centru, MANIPURA, este centrul tuturor sentimentelor, al tuturor emoţiilor. Noi continuăm să ne reprimăm emoţiile în MANIPURA. Ea înseamnă "diamant"; viaţa are valoare datorită sentimentelor, emoţiilor, rîsului, plînsului, zîmbetului. Viaţa are valoare datorită tuturor acestor trăiri. Acestea dau strălucire vieţii; de aceea, această CHAKRA este numită MANIPURA, "diamant".

Numai omul e capabil să aibă acest diamant preţios. Animalele nu pot rîde; ele nu pot nici să plîngă. Lacrimile sînt caracteristice numai omului. Frumuseţea lacrimilor, frumuseţea rîsului; poezia lacrimilor şi poezia rîsului sînt accesibile numai omului. Toate celelalte animale există numai cu doi centri: MULADHARA şi SWADHISTHANA. Ele s-au născut şi mor; între cele două nu există nimic mai mult. Dacă şi tu te-ai născut şi mori, atunci tu eşti un animal, nu eşti încă om. Şi milioane de oameni există numai cu aceşti doi centri: ei nu urcă niciodată dincolo de ele.

Am fost învăţaţi să ne reprimăm sentimentele. Am fost învăţaţi să nu fim sentimentali. Am fost învăţaţi că sentimentalismul nu are valoare: să fim practici, să fim duri; să nu fii moale, să nu fii vulnerabil! Altfel vei fi exploatat. Fii dur! Cel puţin arată că eşti dur, cel puţin să te prefaci că eşti periculos, că nu eşti o fiinţă slabă. Să creezi teamă în jurul tău. Să nu rîzi, pentru că dacă rîzi, nu mai poţi crea teamă în jurul tău. Să nu plîngi; dacă plîngi, arăţi că şi tu eşti sperint. Să nu-ţi arăţi limitările tale omeneşti. Să te prefaci că eşti perfect.

Reprimă-ţi centrul al treilea şi vei deveni un soldat, nu un

om, ci un soldat; un militar, un om fals.

În TANTRA se face mult efort pentru a relaxa acest al treilea centru. Emoţiile trebuiesc eliberate, relaxate. Cînd simţi că ai urla, trebuie să urli; cînd simţi că vrei să rîzi, trebuie să rîzi. Trebuie să elimini acest nonsens al reprimării, trebuie să înveţi exprimarea, deoarece numai prin sentimentele tale, prin emoţiile tale, prin sensibilitatea ta, ajungi la acea vibraţie prin care este posibilă comunicarea.

N-ai observat? Poţi să spui cît de multe vrei şi nimic nu este spus. O lacrimă poate să spună mult mai multe. Poţi vorbi ore în şir fără folos şi o lacrimă poate spune totul. Poţi să spui într-una: "Sînt foarte fericit, sînt foarte fericit, etc, etc,..." dar faţa ta va arăta exact contrariul. Un pic de rîs autentic şi nu ai nevoie să spui nimic; rîsul spune totul. Cînd îţi vezi prietenul, faţa ta iradiază, străluceşte de bucurie.

Al treilea centru trebuie să devină din ce în ce mai accesibil. El este împotriva gîndirii, aşa că, dacă îi permiţi să funcţioneze, îţi vei elimina tensiunile mentale mult mai uşor. Fii autentic, sensibil: să simţi mai mult, să rîzi mai mult, să plîngi mai mult. Şi, ţine minte, nu poţi face mai mult decît este necesar; nu poţi exagera. Nu poţi să scoţi nici o lacrimă mai mult decît e nevoie şi nu poţi să rîzi mai mult decît e nevoie. Deci, să nu-ţi fie frică şi să nu suferi.

TANTRA permite vieţii să-şi manifeste toate emoţiile.

Aceştia sînt cei trei centri inferiori -inferiori nu în sensul valorii- aceştea sînt primele trei trepte ale scării.

Al patrulea centru, centrul inimii este numit ANAHATA CHAKRA. Cuvîntul este minunat. ANAHATA înseamnă "sunet neprodus prin lovire", este exact ceea ce înţeleg adepţii Zen cînd spun:"Auzi sunetul aplauzelor produse cu o singură mînă?" Inima este chiar la mijloc: există trei centri sub ea şi trei centri deasupra ei. Şi inima este uşa prin care comunică superiorul cu inferiorul şi invers. Inima este ca o răscruce.

Dar inima a fost complet ocolită. N-ai fost educat să fii "inimos". Nici măcar nu ţi s-a permis să intri pe tărîmul inimii, pentru că acest lucru este foarte periculos. Acesta este centrul sunetului nefizic; este centrul non-lingvistic, sunetul neprodus prin lovire. Limbajul este un sunet fizic; noi trebui să-l creem cu ajutorul coardelor noastre vocale; el trebuie să fie produs prin lovire: aplauzele cu amîndouă mîinile. Sunetul inimii este întocmai ca sunetul aplauzelor cu o singură mînă. În inimă nu este nici un

cuvînt; ea este lipsită de cuvinte.

Noi am ocolit complet inima, am evitat-o. Noi trăim ca şi cum inima n-ar exista, sau, în cel mai bun caz, ca şi cum ea n-ar fi decît un mecanism de pompare a sîngelui şi atîta tot. Dar nu este aşa. Inima despre care vorbim, nu este doar inima fizică. Ea este locul unde apare iubirea. Iată de ce iubirea nu este doar un sentiment. Şi dragostea ca sentiment aparţine celui de-al treilea centru, nu celui de-al patrulea.

Iubirea nu este doar un sentiment. Iubirea are mult mai multă profunzime decît sentimentele; iubirea are mai multă vigoare decît sentimentele. Sentimentele sînt momentane. Mai mult sau mai puţin, sentimentul iubirii este confundat cu experienţa iubirii. Într-o zi, te îndrăgosteşti de un bărbat sau de o femeie, iar în ziua următoare sentimentul a dispărut; şi tu numeşti aceasta, iubire! Aceasta nu este iubire; este doar un sentiment: ţi-a plăcut femeia (ţi-a plăcut, dar n-ai iubit-o), ţi-a plăcut, a fost o "plăcere", tot aşa cum îţi place îngheţata. A fost o plăcere. Plăcerile vin şi se duc; plăcerile sînt momentane; ele nu pot dura multă vreme; ele n-au nici o posibilitate de a dura. Îţi place o femeie, petreci un timp împreună cu ea şi gata, plăcerea s-a sfîrşit! Este exact la fel cum îţi place îngheţata. Şi dacă cineva îţi mai dă îngheţată, îi spui: "M-am săturat de ea; gata! Nu mai vreau!"

Plăcerea nu este iubire. Să nu confunzi niciodată plăcerea cu dragostea, altfel toată viaţa ta vei fi doar o plută...vei pluti de la o persoană la alta; intimitatea nu va fi deplină niciodată.

Al patrulea centru, ANAHATA, este foarte important, deoarece, pentru prima dată, prin inimă ai intrat în relaţie cu mama ta. În dragostea profundă, în orgasmul adînc, tu intri din nou în legătură prin inimă, nu prin meditaţie. În meditaţie, în rugăciune, se întîmplă acelaşi lucru: eşti în raport cu existenţa prin inimă, de la inimă la inimă. Da, este un dialog de la inimă la inimă, nu de la minte la minte; este dincolo de cuvinte.

Şi centrul inimii este centrul de unde apare sunetul nefizic. Dacă te relaxezi în centrul inimii, vei auzi OMKAR, AUM. Aceasta este o mare descoperire. Cei care au reuşit să-şi dinamizeze ANAHATA, au auzit un cînt continuu înăuntrul fiinţei lor care seamănă cu AUM. Ai auzit vreodată ceva ca un cîntec care izvorăşte de la sine, pe care nu tu l-ai produs?

Iată de ce eu nu sînt în favoarea MANTRELOR. Poţi să

cînţi încontinuu AUM, AUM, AUM şi astfel poţi crea un substituent mental pentru inimă. Aceasta însă nu te va ajuta. Este o înşelătorie. Şi poţi continua să intonezi aceasta timp de ani de zile şi poţi crea un sunet fals înăuntrul tău, ca şi cum inima ta ar vorbi, dar nu este aşa. Pentru a-ţi dinamiza ANAHATA, nu trebuie să intonezi AUM; trebuie doar să fii tăcut, şi într-o zi, deodată, auzi sunetul venind de nicăieri. El vine din tine, din esenţa ta lăuntrică. Este sunetul liniştii tale interioare. La fel cum într-o noapte liniştită, există un anumit sunet, sunetul liniştii, exact la fel, pe un nivel mult mai profund, un sunet apare în tine.

El apare (dă-mi voie să-ţi reamintesc iar şi iar), el apare, nu tu îl produci; nu tu repeţi AUM, AUM. Nu, tu nu spui nici un cuvînt. Tu pur şi simplu eşti tăcut. Tu pur şi simplu eşti liniştit. Şi el izbucneşte ca un izvor...deodată el începe să curgă, el există. Tu îl auzi; tu nu-l produci, îl auzi.

Aceasta este înţelesul afirmaţiei mahomedanilor, referitoare la faptul că Mahomed a auzit Coranul. Tocmai aceasta se întîmplă în miezul interior al inimii tale. Tu nu îl rosteşti; tu îl auzi. Mahomed a auzit Coranul; l-a auzit înăuntrul său. El a fost într-adevăr uimit; nu mai auzise niciodată aşa ceva. Era ceva aşa de necunoscut, aşa de neobişnuit. Povestea spune că el s-a îmbolnăvit. A fost aşa de tulburător! Dacă deodată, stînd în camera ta, începi să auzi înăuntrul tău AUM, AUM, sau orice altceva, vei începe să te gîndeşti: "Am înnebunit? Eu nu spun asta, nimeni nu spune asta. Înnebunesc oare?"

Mahomed stătea pe un vîrf de deal cînd i s-a revelat Coranul. S-a întors acasă tremurînd; era transpirat: avea febră. Era într-adevăr bolnav. I-a spus soţiei sale: "Ia toate păturile şi înveleşte-mă! Niciodată n-am tremurat aşa; am o febră grozavă." Dar soţia sa a văzut că faţa lui era luminată: "Ce fel de febră este asta? Ochii îţi strălucesc, îţi strălucesc într-un mod minunat. O stare de graţie a pătruns o dată cu tine în casă. O mare linişte s-a lăsat peste casă." Chiar şi soţia lui a început să audă ceva. Ea i-a spus lui Mahomed: "Nu cred că este vorba despre febră; cred că DUMNEZEU te-a binecuvîntat. Nu-ţi fie frică! Ce s-a întîmplat? Spune-mi!"

Soţia lui a fost primul mahomedan; Khadija era numele ei. Ea a fost prima fiinţă convertită. A spus: "Pot vedea; DUMNEZEU a intrat în tine şi acum ceva se revarsă din inima ta pretutindeni. Ai devenit luminos! Niciodată n-ai fost aşa; s-a

întîmplat ceva extraordinar. Spune-mi de ce eşti aşa de îngrijorat şi de ce tremuri? Poate este ceva nou, dar spune-mi!"

Şi Mahomed i-a povestit foarte speriat ceea ce s-a întîmplat. Şi ea s-a convertit, ea a fost primul mahomedan.

Şi aşa s-a întîmplat întotdeauna. Hinduşii spun că Vedele au fost recitate de DUMNEZEU Însuşi. Aceasta înseamnă pur şi simplu că ele au fost auzite. În India, noi avem un cuvînt pentru scripturile sacre; cuvîntul este SHRUTI; SHRUTI înseamnă "ceea ce a fost auzit".

La acest centru al inimii, ANAHATA CHAKRA, tu auzi. Dar dacă tu n-ai auzit nimic înăuntrul tău, nici un sunet, nici un OMKAR, nici o mantră, înseamnă pur şi simplu că tu ai ocolit inima. Cascada există şi sunetul apei există, dar tu ai ocolit-o, tu ai luat un alt drum, ai luat-o pe o scurtătură. Scurtătura pleacă pur şi simplu de la al treilea centru, evitîndu-l pe al patrulea. Al patrulea, este cel mai periculos centru, deoarece el este centrul din care se naşte încrederea, credinţa. Şi mintea pentru a exista, trebuie să le evite. Dacă mintea nu le evită, atunci n-ar mai exista nici o posibilitate pentru îndoială. Mintea trăieşte prin îndoială.

Acesta este cel de-al patrulea centru. Şi TANTRA susţine că prin dragoste vei ajunge să cunoşti acest al patrulea centru.

Al cincilea centru este numit VISHUDDHA. VISHUDDHA înseamnă "puritate". Desigur, după ce ai făcut dragoste, apare puritatea şi inocenţa; rareori însă, înainte de aceasta. Numai dragostea purifică; nimic altceva nu purifică. Chiar cea mai urîtă persoană, în acel moment devine minunată. Dragostea este nectar. Ea curăţă toate otrăvurile. De aceea a cincea CHAKRA este numită VISHUDDHA; VISHUDDHA înseamnă puritate, puritate absolută. Acesta este centrul de la nivelul gîtului.

Şi TANTRA te sfătuieşte să vorbeşti numai cînd ţi-ai dinamizat al cincilea centru, trecînd printr-al patrulea centru; să vorbeşti numai prin dragoste, altfel mai bine taci. Să vorbeşti prin compasiune, altfel să nu vorbeşti! Care este problema cu vorbirea? Dacă ţi-ai dinamizat ANAHATA şi dacă ai auzit spusele lui DUMNEZEU, sau sunetul lui DUMNEZEU ca o cădere de apă, ca sunetul aplauzelor cu o singură mînă, atunci ai voie să vorbeşti, atunci centrul tău de la nivelul gîtului, poate să transmită mesajul, atunci ceva poate fi transpus în cuvinte.

Foarte puţini oameni îşi trezesc cel de-al cincilea centru,

foarte rar, pentru că ei nu ajung nici la cel de-al patrulea centru, așa că nu pot ajunge la al cincilea! Aceasta se întîmplă foarte rar. Cîndva, un ISUS, un BUDDHA, un SARAHA au ajuns la al cincilea centru. Chiar și frumusețea cuvintelor lor este magnifică; ce să mai spui despre tăcerea lor? Chiar și cuvintele lor poartă în ele tăcerea. Ei vorbesc și totuși tac. Ei spun ceea ce nu se poate spune, inefabilul, inexprimabilul.

Și tu utilizezi gîtul, corzile vocale, atunci cînd vorbești, dar aceasta nu este VISHUDDHA. Această CHAKRA poate să nu fie trezită în ființă. Dar cînd această CHAKRA se dinamizează, cuvintele tale au miere în ele, atunci cuvintele tale au un parfum anume, atunci cuvintele tale au în ele o muzicalitate aparte, o armonie. Atunci orice ai spune, orice ai rosti este bucurie plină.

Cea de-a șasea CHAKRA este AJNA; AJNA înseamnă "ordin , poruncă". Cu cea de-a șasea CHAKRA tu devii un Maestru, un stăpîn, niciodată înainte. Înainte, tu erai un sclav. Cu cea de-a șasea CHAKRA dinamizată, orice ai spune se va întîmpla. Cu cea de-a șasea CHAKRA te deschizi față de voința divină, niciodată înainte.

Cu cea de-a patra CHAKRA ego-ul dispare. Cu cea de-a cincea CHAKRA toate impuritățile dispar și se poate manifesta voința, așa că nu mai poți face nici un rău. De fapt, ea nu mai este voința ta; este voința lui DUMNEZEU, deoarece ego-ul dispare la a patra CHAKRA și toate impuritățile dispar la a cincea. Acum, tu ești cea mai pură existență, doar un vehicul, un instrument, un releu. Acum se poate manifesta voința divină, pentru că tu, ca ego, nu mai exiști; acum voința lui DUMNEZEU este voința ta.

Foarte rar se întîmplă ca o persoană să ajungă la cea de-a șasea CHAKRA, deoarece într-un fel, aceasta este ultima. În lume, aceasta este ultima. Dincolo de aceasta este a șaptea, dar atunci tu intri într-o lume total diferită, într-o realitate superioară. Cea de-a șasea este ultima linie de demarcație.

Cea de-a șaptea este SAHASRARA; SAHASRARA înseamnă "lotusul cu 1000 de petale". Cînd energia ta ajunge în cel de-al șaptelea nivel al ființei, SAHASRARA, tu devii un lotus. Acum nu mai ai nevoie să te duci la nici o floare după miere; acum alte albine încep să vină la tine. Acum tu atragi albinele din toată lumea, sau uneori chiar albinele din alte planete încep să vină la tine. SAHASRARA ta s-a deschis, lotusul tău este pe deplin înflorit. Acest lotus este Nirvana.

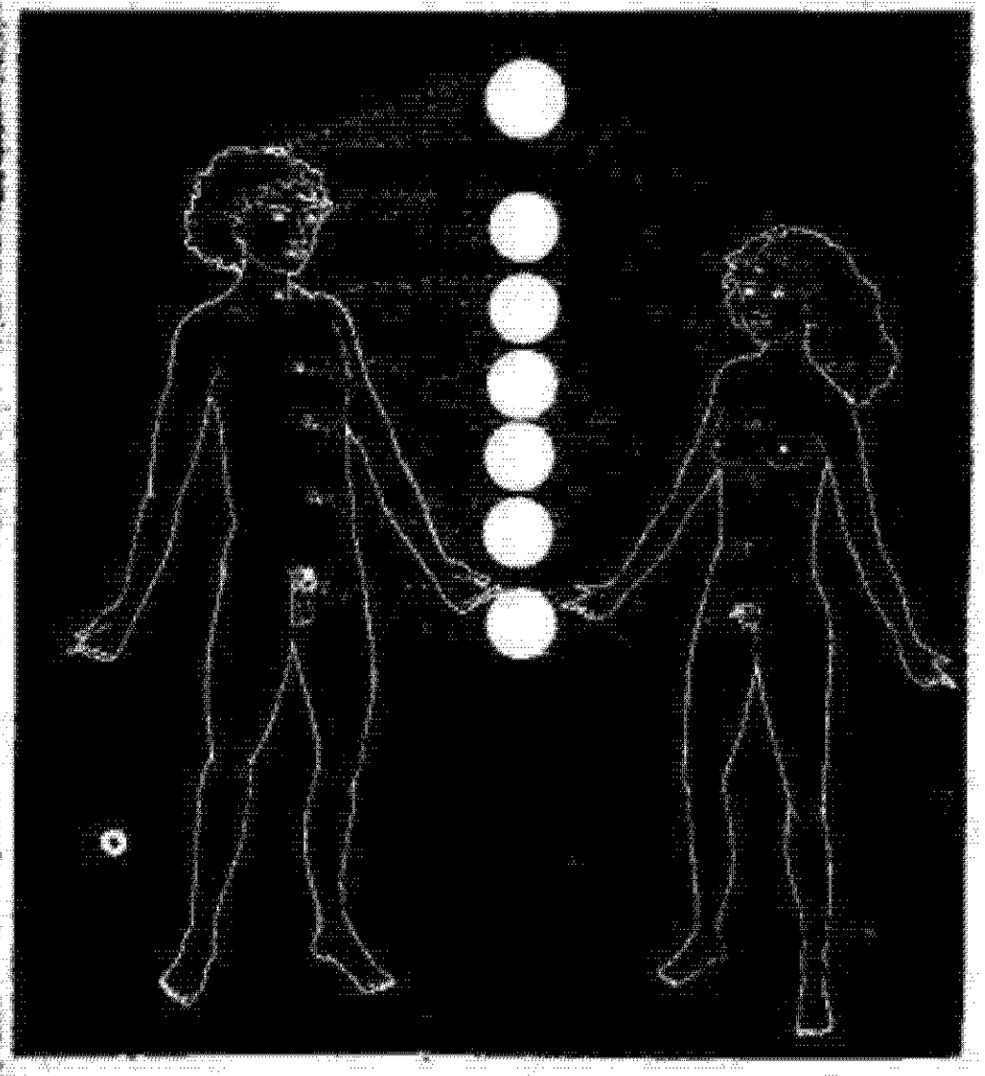

Cea mai de jos CHAKRA este MULADHARA. Din cea mai de jos CHAKRA s-a născut viața, viața corpului și a simțurilor. Cu cea de-a șaptea se naște viața eternă, nu a corpului, nu a simțurilor. Aceasta este fiziologia TANTRA-ei. Aceasta nu este o fiziologie din cărțile medicale. N-o căutați în cărțile de medicină; n-o veți găsi acolo. Ea este o metaforă, un fel de a vorbi. Este o schiță pentru a face lucrurile inteligibile. Dacă

ocolești cea de-a patra CHAKRA, atunci tu pătrunzi direct în minte. Dar a fi în minte nu înseamnă a fi în dragoste; a fi în gînduri nu înseamnă a fi în încredere; a gîndi nu înseamnă a privi și a vedea.

Și acum sutrele:

"Cînd iarna, apa liniștită este agitată de vînt
Ea va lua, ca gheața, forma și structura unei pietre.
Cînd amăgitul este răscolit de gînduri interpretative,
Ceea ce este mereu nenăscut devine foarte tare și solid."

SARAHA spune iarna; ascultați fiecare cuvînt, meditați asupra fiecărui cuvînt:

"...iarna, apa liniștită este agitată de vînt,
Ea va lua ca gheața forma și structura unei pietre."

Apa liniștită fără nici o undă este o metaforă pentru conștiință: o apă liniștită fără nici un val, fără vînt care să bată, aceasta este metafora pentru conștiință. Apa este lichidă, fluidă, liniștită; nu este dură, nu este ca stînca. Este catifelată ca floarea de trandafir, este vulnerabilă. Ea poate să curgă în orice direcție, ea nu este îngrădită. Ea are fluiditate, are viață, are dinamism; lacul este liniștit, pașnic. Aceasta este starea conștiinței.

Iarna...'iarna' simbolizează apariția dorințelor. De ce le numește SARAHA 'iarna'? Cînd apar dorințele, tu ești într-un ținut pustiu și rece, pentru că ele nu sînt niciodată satisfăcute. Dorințele creează un pustiu în ființa ta. Ele te induc în eroare, ele nu îți oferă nici o împlinire. Ele nu ajung niciodată să dea roade; ele sînt un ținut pustiu și foarte rece, rece ca moartea. Nici o viață nu este împlinită doar de dorințe. Dorințele distrug viața, ele aduc multă suferință.

Așa că, SARAHA spune: cînd în timpul iernii...cînd în tine au apărut dorințele, aceasta este climatul iernii...apa liniștită este agitată de vînt... și apar gîndurile, 1001 gînduri din toate direcțiile, aceasta este simbolul pentru vînt. Apar vînturi, vînturi de furtună. Cînd ești într-o stare de dorință, plin de dorințe, ambiție, atunci apar gîndurile.

De fapt, dorințele invită gîndurile. Cît timp nu dorești, gîndurile nu pot veni. Doar să apară o dorință și imediat vei vedea că gîndurile încep să vină. Doar cu o clipă mai înainte nu exista nici un gînd, apoi a trecut o mașină pe lîngă tine și a apărut o dorință: ți-ar plăcea să ai acea mașină. Acum, imediat au apărut 1000 gînduri. Dorința invită gîndul. Deci, atunci cînd

există dorință, gîndurile pot veni din orice direcție, vînturile vor sufla deasupra lacului conștiinței. Și dorința este rece și gîndurile vor continua să agite lacul.

"Cînd iarna apa liniștită este agitată de vînt,
Ea va lua ca gheața forma și structura unei pietre."

Atunci apa începe să înghețe. Ea începe să devină solidă ca stînca. Își pierde fluiditatea. Înghețată. Aceasta este ceea ce în TANTRA se numește minte. Meditați la acest lucru. Mintea și conștiința nu sînt două lucruri diferite, ci două stări, două faze ale aceluiași fenomen. Conștiința este lichidă, fluidă; mintea este ca stînca, ca gheața. Conștiința este ca apa, mintea este ca gheața: deci ele sînt două aspecte diferite ale aceluiași fenomen. Aceeași apă devine gheață și gheața poate fi topită din nou; prin dragoste, prin căldură, ea poate fi topită din nou și devine apă.

Și a treia stare de agregare posibilă a apei este starea de vapori; atunci apa devine invizibilă și dispare; aceasta este Nirvana, extincția, încetarea. Acum nici măcar n-o mai poți vedea. Apa este lichidă, dar o poți vedea; cînd se evaporă, ea pur și simplu dispare; intră în nemanifestat. Acestea sînt cele trei stări ale minții. Mintea înseamnă gheață, conștiința înseamnă apă lichidă, Nirvana înseamnă evaporare.

"Cînd amăgitul este răscolit de gînduri interpretative,
Ceea ce este mereu nenăscut devine foarte tare și solid."

Lacul este nemodelat. Poți turna apă în orice vas; ea va lua forma vasului. Dar nu poți turna gheață în nici un vas: ea va rezista, ea se va opune, ea nu va lua niciodată forma vasului.

La mine vin două feluri de oameni: unii care vin precum apa; supunerea lor este simplă, ei sînt foarte inocenți, ca niște copii; ei nu se opun. Pot beneficia de ajutorul meu spiritual chiar din prima clipă. Nu este nevoie de timp. Apoi vin oamenii din cea de-a doua categorie: cu o mare rezistență, cu frică; ei se protejează pe ei înșiși, se blindează. Ei sînt ca gheața. Este foarte greu să-i ajuți pe aceștia să devină fluizi. Se opun la toate eforturile de a-i lichefia. Le este teamă că-și vor pierde identitatea. Își vor pierde soliditatea, este adevărat, dar nu identitatea. Da, ei își vor pierde identitatea pe care o are soliditatea, dar acea soliditate aduce suferință și nimic altceva.

Cînd ești solid, ești ca o stîncă moartă. Nimic nu poate înflori în tine, și nu poți fi fluid. Cînd curgi, tu ai sevă. Cînd curgi, ai energie, dinamism, ești creativ, ești o parte din DUMNEZEU. Cînd ai înghețat, nu mai ești o parte a acestei revărsări, nu mai

eşti o parte a acestui ocean uriaş; ai devenit o insulliţă, îngheţat, mort.

"Cînd amăgitul este perturbat de gînduri interpretative,
Ceea ce este încă nemodelat devine tare şi solid."

Fii isteţ! Fii din ce în ce mai mult într-o stare de nemodelare, de nestructurare. Fii fără caracter; asta spune TANTRA. Este foarte greu chiar şi să înţelegi, pentru că de secole sîntem învăţaţi să avem caracter. Caracter înseamnă să ai o structură rigidă; caracter înseamnă trecutul; caracter înseamnă o anumită disciplină forţată. Caracter înseamnă că tu nu mai eşti liber, că urmezi numai anumite reguli, că nu te duci niciodată dincolo de aceste reguli. Tu ai o soliditate. Un om de caracter este un om solid.

TANTRA spune: elimină caracterul, fii fluid, mai curgător, trăieşte clipă de clipă. Aceasta nu înseamnă iresponsabilitate, înseamnă o responsabilitate mai mare, deoarece înseamnă o luciditate mai mare. Cînd ţi-ai modelat deja un caracter, nu mai ai nevoie să fii lucid; caracterul are grijă de toate. Cînd trăieşti prin intermediul unui caracter, poţi adormi uşor; nu ai nevoie să fii treaz; caracterul va continua să acţioneze într-o formă mecanică. Dar cînd nu ai nici un caracter, cînd nu ai nici o structură tare în jurul tău, va trebui să fii atent în fiecare clipă. În fiecare clipă trebuie să vezi ce faci. În fiecare clipă, trebuie să răspunzi unei situaţii noi. Un om cu caracter este un om mort. El are un trecut, dar nu şi viitor. Un om care nu are caracter... şi eu nu folosesc cuvîntul în acelaşi sens ca atunci cînd îl foloseşti faţă de cineva, referindu-te la faptul că este "lipsit de caracter"; cînd foloseşti expresia "lipsit de caracter", tu nu o foloseşti în mod corect, pentru că orice persoană căreia i te adresezi astfel, de fapt are un caracter; poate că el acţionează împotriva societăţii, dar el totuşi are un caracter.

Sfîntul are un caracter, la fel şi păcătosul; amîndoi au caracter. Tu îl numeşti pe păcătos "lipsit de caracter", deoarece vrei să condamni caracterul lui; altfel, el are un caracter. Dă-i posibilitatea şi el este gata să fure. Dă-i posibilitatea şi el va face ceva rău: el are un caracter. În clipa în care iese din închisoare, el începe să se gîndească:"Ce să fac acum?" Din nou este băgat în închisoare, din nou iese... nici o închisoare n-a ajutat vreodată pe cineva să devină mai bun. De fapt, închizînd o persoană, întemniţînd o persoană, o faci să devină şi mai rea şi mai perfidă. Poate că data viitoare nu vei mai fi capabil s-o prinzi tot atît de

uşor, dar nimic altceva; doar i-ai dat ceva mai multă isteţime, dar răufăcătorul are un caracter. Nu poţi vedea? Un beţiv are un caracter, ba chiar un caracter foarte îndărătnic. De 1001 ori se hotărăşte să nu mai bea şi din nou caracterul învinge şi el bea iar.

Păcătosul are un caracter, la fel şi sfîntul.

Ceea ce înţelege TANTRA prin lipsă de caracter este libertatea faţă de caracter; caracterul sfîntului şi caracterul păcătosului, amîndouă te fac solid ca stînca, ca ghenţa. Nu ai nici o libertate, nu te poţi mişca uşor. Dacă apare o situaţie nouă, tu nu poţi răspunde într-un fel nou; tu ai un caracter, cum ai putea răspunde într-un fel nou? Vechiul, cunoscutul, cărările bătute; eşti deja legat de ele.

Un caracter devine un alibi: nu mai ai nevoie să trăieşti.

TANTRA spune:"Fii fără caracter, fii lipsit de caracter. Lipsa de caracter este libertate."

SARAHA îi spune regelui:"Maiestate, eu sînt lipsit de caracter. Tu vrei să mă pui iar în vechiul meu post de erudit, de învăţat la curte? Vrei să mă duci înapoi la trecutul meu? Eu m-am eliberat de el. Sînt o persoană lipsită de caracter. Uită-te la mine! Acum eu nu mai urmez nici o regulă; acum eu urmez propria mea conştiinţă. Uită-te la mine... eu nu mai am nici o disciplină, eu am numai conştiinţa mea. Eu trăiesc pînă la sfîrşitul ei. Eu nu am nici o "conştiinţă morală"; conştiinţa mea este singurul meu adăpost.

"Conştiinţa morală" înseamnă caracter şi ea este o şmecherie a societăţii. Societatea creează o conştiinţă în tine, astfel încît tu să nu simţi nevoia de luciditate. Ea te face să urmezi unele reguli timp îndelungat; te recompensează dacă le urmezi, te pedepseşte dacă nu le urmezi. Te face un robot. Odată ce a fost creat mecanismul "conştiinţei morale" în tine, atunci societatea a scăpat de tine; poate avea încredere în tine: vei fi un sclav toată viaţa ta. Societatea a sădit "conştiinţa morală" în tine, tot aşa cum Delgado a pus un electrod în creierul şoarecelui; conştiinţa ta este acum ca un electrod subtil. Dar ea te-a ucis. Tu nu mai eşti o fiinţă fluidă, nu mai eşti un dinamism.

SARAHA îi spune regelui:"Eu sînt nestrucurat, Maiestate. Eu m-am eliberat de toate modelele. Eu nu mai am nici o identitate. Eu trăiesc în clipa prezentă.

"Conştiinţa, imaculată în însăşi existenţa ei, nu poate fi niciodată
Perturbată de impurităţile Samsara-ei sau Nirvana-ei.

Un giuvaer de preţ afundat în noroi
Nu va străluci, deşi are luciu."

SARAHA spune: mintea imaculată... cînd mintea nu are gînduri, atunci mintea este conştiinţă pură, cînd mintea este un lac liniştit fără nici o încreţitură, fără gînduri interpretative, fără gînduri analitice, cînd mintea nu filozofează ci doar există...

TANTRA spune: mergînd, mergi; stînd, stai; fiind, fii! Să exişti fără gîndire. Viaţa să curgă prin tine fără nici un bareş al gîndurilor. Viaţa să curgă prin tine fără nici o frică. N-ai de ce să te temi, n-ai nimic de pierdut. N-ai de ce să te temi, deoarece moartea va lua numai ceea ce tu nu eşti, corpul. Şi îl va lua oricum, aşa că n-ai de ce să te temi. Fie ca viaţa să curgă prin tine.

"Conştiinţa imaculată în însăşi existenţa ei, nu poate fi niciodată
Perturbată de impurităţile Samsara-ei sau Nirvana-ei!"

Şi SARAHA spune: tu crezi că eu am devenit impur, aşa încît ai venit la mine să mă ajuţi şi să mă duci în lumea esenţelor pure? Eu sînt acum într-o stare imaculată a minţii. Eu nu mai sînt gheaţa solidă. Nimic nu mă mai poate perturba, pentru că nici un gînd nu poate crea un val în mine; eu nu mai am nici o dorinţă.

Iată o afirmaţie de o uriaşă importanţă - el spune:

"...Perturbaţi de impurităţile Samsara-ei sau Niravana-ei."

Nu, nu este posibil. Nici măcar Niravana nu mă poate perturba! Ce să mai vorbim de Samsara? Această femeie care face săgeţi nu mă poate perturba, nici acest teren de incinerare nu mă poate perturba, nici măcar activităţile mele nebuneşti nu mă pot perturba, nimic nu mă poate perturba! Eu sînt dincolo de ceea ce m-ar fi putut odată perturba!

Ce înţelege el cînd spune: "Nici măcar Nirvana, nici măcar impurităţile Nirvana-ei?" SARAHA spune: "Nu doresc lumea, nu doresc nici măcar Nirvana."

A dori înseamnă a fi impur. Dorinţa este impură; nu contează ce doreşti. Poţi să doreşti bani: este impur. Dorinţa este impură; nu contează ce doreşti. Poţi să doreşti puterea: este tot impur. Poţi să doreşti pe DUMNEZEU: este tot impur. Poţi să doreşti Nirvana: este tot impur. Dorinţa este impură; obiectul dorinţei nu contează. Orice ai dori, nu contează...dorinţa este impuritate!

În clipa în care apare dorinţa, apar şi gîndurile: Odată ce

a apărut climatul rece al iernii, dorinţa, vîntul începe să sufle. Dacă începi să gîndeşti cum să atingi Nirvana, cum să devii Iluminat, tu vei invita gîndurile, lacul tău va fi agitat. Din nou vei începe să îngheţi, vei deveni solid ca stînca, mort. Îţi vei pierde fluiditatea, curgerea; dar curgerea este viaţa, curgerea este DUMNEZEU, curgerea este Nirvana.

Aşa că SARAHA spune: "Nimic nu mă poate perturba; nu-ţi face griji pentru mine. Eu am ajuns la un punct unde numai puritatea este posibilă."

"Un giuvaer de preţ afundat în noroi
Nu va străluci, deşi are luciu."

Mă poţi arunca în noroi, în noroiul murdar, dar acest noroi nu mă poate murdări. Am atins această stare, acum am devenit un giuvaer, o bijuterie, am înţeles cine sînt! Acum poţi arunca această bijuterie în orice noroi, în orice murdărie; poate că ea nu va străluci, dar nu-şi poate pierde valoarea, tot va avea luciu. Va fi tot aceeaşi bijuterie.

Va veni o clipă în care vei privi în tine însuţi şi vei vedea conştiinţa ta transcedentală şi atunci nimic nu te va mai putea perturba.

Adevărul nu este o experienţă, adevărul este experimentarea. Adevărul nu este un obiect al luciditătii; adevărul este luciditatea. Adevărul nu este exteriorul; adevărul este interioritatea ta. Soren Kirkegaard spune: adevărul este subiectivitate. Dacă adevărul ar fi ca un obiect, ai putea să-l găseşti şi ai putea să-l pierzi; dar dacă adevărul eşti tu, cum ai putea să-l pierzi? Odată ce l-ai cunoscut, l-ai cunoscut; atunci nu mai există cale de întoarcere. Dacă adevărul ar fi o experienţă, el ar putea fi modificat, dar adevărul este experimentare, este conştiinţa ta cea mai interioară. Eşti tu, este fiinţa ta.

"Cunoaşterea nu străluceşte în întuneric, dar cînd
întunericul
Este luminat, suferinţa dispare dintr-o dată."

SARAHA spune: cunoaşterea nu străluceşte în întuneric...întunericul minţii, întunericul unei fiinţe structurate, întunericul ego-ului, întunericul gîndurilor -1001 de gînduri- întunericul pe care tu continui să-l creezi în jurul tău ca o caracatiţă. Din cauza acestui întuneric, pe care tu îl creezi mereu, bijuteria ta interioară nu străluceşte; altfel el este o sursă de lumină. Odată ce încetezi să creezi acest nor de cerneală în jurul tău, acest nor negru, atunci aceasta este Iluminarea.

Şi suferinţa dispare imediat! Aceasta este mesajul TANTRA-ei, un mare mesaj eliberator. Alte religii spun că trebui să aştepţi. Creştinismul, islamismul, iudaismul spun că trebuie să aştepţi pînă în ziua judecăţii de apoi cînd totul va fi cîntărit-binele pe care l-ai făcut, răul pe care l-ai făcut - şi atunci vei fi recompensat sau pedepsit în mod corespunzător. Trebuie să aştepţi viitorul, ziua judecăţii.

Hinduşii, jainiştii şi alţii spun că trebui să-ţi anulezi faptele rele, făcînd fapte bune; trebuie să elimini Karma rea şi să dezvolţi Karma bună. Şi pentru aceasta trebuie să aştepţi. Îţi va lua timp. Timp de milioane de vieţi ai făcut milioane de lucruri bune şi rele; să le selecţionezi, să le cîntăreşti va fi imposibil.

Ziua judecăţii de apoi a creştinilor, a mahomedanilor şi a evreilor este mai simplă: cel puţin nu trebuie să calculezi tot ceea ce ai făcut bine şi rău. Aceasta o va face DUMNEZEU, El va judeca; aceasta este treaba lui. Dar jainismul şi hinduismul spun că tu trebuie să-ţi examinezi Karma ta, să elimini răul, să-l înlocuieşti cu binele; şi aceasta s-ar părea că durează milioane de vieţi.

TANTRA este eliberatoare. TANTRA spune că suferinţa poate dispare imediat. În clipa în care priveşti în tine însuţi, în acea clipă unică de viziune interioară, suferinţa dispare, pentru că, în realitate, suferinţa n a existat niciodată. Suferinţa este un coşmar. Nu suferi pentru că ai o karmă negativă. TANTRA spune că suferi pentru că visezi. N-ai făcut nimic, nici bun, nici rău, doar ai visat.

Această afirmaţie este de o imensă frumuseţe! TANTRA spune: tu n-ai făcut nimic, DUMNEZEU este cel care face.Întregul este cel care face; cum poţi tu să faci ceva? Dacă ai fost un sfînt, aceasta este viaţa Sa; dacă ai fost un păcătos, aceasta a fost viaţa Sa, tu n-ai făcut nimic. Cum poţi tu să faci ceva? Tu nu eşti separat de El, cum poţi tu să faci ceva? Tu nu ai nici o voinţă personală, este doar voinţa Lui, este voinţa universală.

Aşa că TANTRA spune că tu n-ai făcut nimic, nici bun, nici rău. Aceasta trebuie să realizezi şi atîta tot. Trebuie să-ţi realizezi conştiinţa ta interioară; ea este pură, veşnic pură, nepreturbată de Samsara sau de Nirvana. Odată ce ai avut această viziune a conştiinţei tale pure, toate suferinţele dispar imediat, dintr-o dată! Nu necesită nici măcar un interval de o secundă.

"Din sămînţă creşte mugurii
Iar din muguri frunze."

Şi atunci lucrurile încep să se schimbe. Atunci sămînţa se deschide. Sămînţa închisă, zice TANTRA, este ego; sămînţa deschisă este lipsa ego-ului. Tu pui sămînţa în pămînt; ea nu poate creşte pînă cînd nu se deschide, pînă cînd nu moare, nu dispare ego-ul.

Sămînţa, odată deschisă, îşi pierde ego ul. Atunci apar Eistarii; lăstarii sînt non-gîndurile, non-dorinţele, non-mintea. Apoi apar frunzele; frunzele sînt cunoaşterea, experimentarea, Iluminarea, Satori, SAMADHI. Apoi apar florile; florile sînt SAT-CHIT-ANANDA: pură existenţă, pură conştiinţă, pură beatitudine. Şi apoi fructul, fructul este Nirvana, dispariţia totală în existenţă. Odată ce sămînţa este deschisă, totul decurge de la sine. Singurul lucru care trebuie făcut este să pui sămînţa în pămînt, să-i dai voie să dispară.

Maestrul este pămîntul şi discipolul este sămînţa.

Ultima sutră:

"Cel ce se gîndeşte la minte în termeni de unul
Sau mai mulţi, părăseşte lumina şi intră în lume.
El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc teribil-
Cine ar merita mai multă compasiune?"

Gîndirea are întotdeauna proprietatea de a divide. Gîndirea este ca o prismă; o rază albă, pură, intră în prismă şi este divizată în 7 culori: apare un curcubeu. Lumea este un curcubeu. Prin minte, prin prisma minţii, intră o singură rază de luminâ, o singură rază de adevăr şi devine un curcubeu, un miraj; întreagalume este un miraj.

Mintea divide. Ea nu poate vedea întregul; ea gîndeşte întotdeauna în termeni de dualitate. Mintea este dualistă. Sau, mintea este dialectică; ea gîndeşte în termeni de teze şi anti-teze. În clipa în care vorbeşti despre dragoste, ura este prezentă. În clipa în care vorbeşti despre compasiune, mînia este prezentă. În clipa în care vorbeşti despre lăcomie, opusul este prezent, deri caritatea este prezentă. Vorbeşte despre caritate şi lăcomia este prezentă; ele merg împreună, ele vin în acelaşi ambalaj, nu sînt separate. Dar mintea creează încontinuu separarea.

Spui "minunat" şi ai spus şi "urît". Cum ai putea să spui "frumos" dacă nu ştii ce este urîţenia? Ai divizat. Spune "Divin" şi ai spus şi "Profan". Spune DUMNEZEU şi aceasta înseamnă că

există şi un Diavol. Cum poţi să spui DUMNEZEU fără să crezi că există şi un Diavol?

Mintea divide şi realitatea este unică, indivizibilă. Atunci ce-i de făcut? Mintea trebuie pusă de-o parte. Nu privi prin prismă. Dă prisma de-o parte şi fie ca lumina albă, unicitatea existenţei să pătrundă în fiinţa ta.

"Cel ce se gîndeşte la minte în termeni de unul
Sau mai mulţi, părăseşte lumina şi intră în lume."

Dacă gîndeşti despre unic sau mai mulţi, dual sau non-dual, dacă gîndeşti în concepte, tu ai intrat în lume; ai dat de-o parte lumina. Există numai două posibilităţi: fie să renunţi la minte, fie să renunţi la lumină. Acesta va fi alegerea ta.

«Un individ a venit odată la Ramakrishna, i-a adus foarte multe elogii, i-a atins picioarele şi i-a spus: "Sînteţi pur şi simplu măreţ; aţi renunţat la lume. Sînteţi un om atît de mare! Cît de mult aţi renunţat!"

Ramakrishna l-a ascultat, a rîs şi a spus: "Stai! Mergi prea departe; adevărul este exact în sens opus."

Individul zise: "Ce vreţi să spuneţi?"

Ramakrishna spuse: "Eu n-am renunţat la nimic, tu ai renunţat. Tu eşti un om mare!"

Individul spuse: "Glumiţi? Eu am renunţat? Eu sînt un tip modern, îmi plac lucrurile frumoase, am 1001 de pofte. Sînt foarte ambiţios, îmi plac banii. Cum pot eu să fiu numit mare? Nu, nu cred că glumiţi!"

Şi Ramakrishna spuse: "Nu. Eu am avut două posibilităţi şi tot două posibilităţi ai şi tu. Tu ai ales lumea şi ai renunţat la DUMNEZEU; eu l-am ales pe DUMNEZEU şi am renunţat la lume. Care dintre noi a renunţat la mai mult? Tu ai renunţat la ce este mai valoros şi ai ales ce este mai neînsemnat. Eu am renunţat la ce este mai neînsemnat şi am ales ce este mai valoros. Dacă, de exemplu, există un diamant uriaş şi o stîncă, tu ai renunţat la diamant şi ai ales stînca; eu am ales diamantul şi am renunţat la stîncă; şi tu mă numeşti pe mine un om mare? Un om care a renunţat mult? Ai înnebunit?! Îmi place DUMNEZEU, aşa că l-am ales pe El."»

Da, şi eu sînt de acord cu Ramakrishna, Mahavir, Buddha, Isus, Mahomed, Saraha - ei n-au renunţat. Le-a plăcut, le-a plăcut foarte mult Dumnezeu. Ei s-au bucurat într-adevăr de existenţă. Noi care alergăm după lucrurile obişnuite, noi sîntem cei care renunţăm mai mult.

Există numai două posibilităţi: fie să renunţi la minte şi să alegi lumina, fie să renunţi la lumină şi să alegi mintea; tu trebuie să hotărăşti.

"Cel ce se gîndeşte la minte în termeni de unul
Sau mai mulţi, părăseşte lumina şi intră în lume.
El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc teribil.
Cine ar merita mai multă compasiune?"

SARAHA spune: "Maiestate, tu ai venit să mă ajuţi. Tu crezi că ai milă de mine. Desigur, întregul tău regat va gîndi astfel: că regele s-a dus la terenul de incinerare; cît de mare este mila lui pentru SARAHA! Mă faci să rîd... de fapt, eu sînt cel care simt compasiune pentru tine, nu invers. Mie îmi pare rău de tine; tu eşti un nebun!"

"El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc teribil"

Ochii tăi par deschişi, dar nu sînt. Tu eşti orb! Tu nu ştii ce faci... trăind în lume, crezi că aceasta este deplina fericire? Tu eşti doar într-un foc teribil.

Exact aceasta s-a întîmplat cînd Buddha şi-a părăsit palatul, a depăşit graniţa regatului său şi i-a spus vizitiului: "Acum du-te înapoi. Eu mă voi duce în junglă. Am renunţat la tot."

Bătrînul vizitiu spuse: "Maiestate, eu sînt destul de bătrîn, sînt mai în vîrstă decît tatăl tău; ascultă de sfatul meu. Faci ceva de-a dreptul nebunesc! Să părăseşti acest regat frumos, acest palat, această soţie frumoasă, toate aceste obiecte de lux, pe care le doreşte orice fiinţă umană; unde vrei să te duci şi pentru ce?"

Buddha a privit înapoi la palatul de marmură şi a spus: "Eu văd acolo numai foc şi nimic altceva, un foc turbat. Toată lumea este într-o flacără şi eu nu renunţ la ea pentru că nu am la ce să renunţ. Eu încerc doar să scap de acest foc. Nu, eu nu văd nici un palat şi nici o bucurie acolo!"

SARAHA îi spune regelui:

"El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc turbat,
Cine ar merita mai multă compasiune?"

Tu crezi, Maiestate, că ai venit să mă ajuţi din cauza milei? Nu, adevărul este exact invers: eu sînt compasiune pentru tine; tu trăieşti într-un foc teribil. Fereşte-te! Fii atent! Veghează! şi ieşi din el cît poţi de repede, pentru că tot ceea ce este minunat, tot ceea ce este bun, tot ceea ce este demn de crezut, este cunoscut şi experimentat numai prin non-minte.

TANTRA este un proces de transcendere a minţii, de creare a non-minţii. Non-mintea este uşa Nirvana-ei.

Cap.10. HINGLE DE JIBITY DANGELE JI.

30. 04. 1977

ÎNTREBĂRI

1. Hingle de je, bipity jung dang- do run nun, de jun bung.

2. Este utilă rugăciunea?

3. Din punct de vedere istoric, o mulţime de bărbaţi au nevoie de două tipuri de femei, în timp ce foarte puţine femei par să aibă nevoie de mai mult de un bărbat...?

4. Morcovul şi măgarul.

5. Acum eu sînt un mizerabil cu o oarecare doză de luciditate. Ce este nou?

6. Ce ar trebui să fac cînd mă veţi distruge?

7. Ce este Samsara?

PRIMA ÎNTREBARE, este de la Prabha:"Dragă Bhagwan, hingle de je, bipity jang dang - do run nun, de jun bung. Hingle de jibility dangely ji."

Este minunat, Prabha! Este foarte frumos. Eşt deja foarte departe. Eu te voi conduce în siguranţă. Încă un pas...şi Iluminarea.

A DOUA ÎNTREBARE:"Este utilă rugăciunea? Dacă este aşa, învaţă-mă cum să mă rog. Adică, să mă rog pentru a primi dragostea lui DUMNEZEU, pentru a simţi graţia Sa."

În primul rînd rugăciunea nu este utilă cîtuşi de puţin. Rugăciunea nu este utilă, nu foloseşte la nimic. Ea nu este o marfă. N-o poţi utiliza; ea nu este un lucru. Ea nu este un mijloc pentru a obţine ceva; cum ai putea s-o foloseşti?

Eu pot să-l înţeleg pe cel care întreabă. Aşa-zisele religii i-au învăţat pe oameni că rugăciunea este un mijloc de a ajunge

la DUMNEZEU. Dar nu este! Rugăciunea este însăşi DUMNEZEU. Ea nu este un mijloc spre ceva; a simţi rugăciunea este scopul în sine. Cînd eşti în stare să simţi rugăciunea, eşti divin. Nu că rugăciunea te duce spre DUMNEZEU; cînd eşti în stare de a-ţi trăi rugăciunea, tu îţi descoperi divinitatea fiinţei tale.

Rugăciunea nu este un mijloc de a atinge ceva. Ea este scopul în sine.

Dar această eroare a persistat timp de secole în mintea omului.

Dragostea este şi ea un mijloc, la fel rugăciunea, la fel meditaţia; tot ceea ce este imposibil să reduci la un mijloc de a obţine ceva, a fost redus. De aceea s-a pierdut frumuseţea lor.

Dragostea este inutilă, la fel rugăciunea, la fel meditaţia.

Cînd întrebi:"Este utilă rugăciunea?" tu nu înţelegi ce înseamnă cuvîntul rugăciune. Tu eşti plin de lăcomie. Îl vrei pe DUMNEZEU, vrei să ţi-l însuşeşti pe DUMNEZEU; acum tu cauţi căi şi mijloace de a ţi-l însuşi. Şi DUMNEZEU nu poate fi acaparat!

Tu nu poţi să-l posezi pe DUMNEZEU. Nu poţi să-l conţii pe DUMNEZEU. Nu-l poţi interpreta pe DUMNEZEU. Nu-l poţi experimenta pe DUMNEZEU. Atunci ce se poate face în privinţa lui, pentru că tu eşti DUMNEZEU. Numai un singur lucru: tu poţi fi DUMNEZEU însuşi. Nimic altceva nu poate fi făcut în privinţa lui, pentru că tu eşti DUMNEZEU. Fie că recunoşti acest lucru, fie că nu, fie că-l realizezi sau nu, dar tu eşti DUMNEZEU. Şi nu poate fi făcut decît ceea ce deja există; numai ceea ce deja s-a întîmplat, poate fi făcut. Nimic nou nu poate fi adăugat...numai revelaţie, numai descoperire.

Aşa că, primul lucru: rugăciunea nu este o utilitate. În clipa în care utilizezi rugăciunea, e foet nu numai nereligios, ci şi anti-religios. El n-a înţeles ce spune. El spune non-sensul.

Să fii în dispoziţie sufletească pentru rugăciune nu pentru că ea ar avea vreo utilitate, ci pentru că ea este o bucurie. Să fii în dispoziţie sufletească pentru rugăciune, nu pentru că prin asta vei ajunge undeva, ci pentru că prin aceasta exişti! Prin aceasta tu începi să exişti. Prin aceasta tu eşti prezent; fără ea eşti absent. Aceasta nu este un ţel undeva în viitor; este o descoperire a prezentului care există deja, care este deja adevărat.

Şi nu gîndi numai din punct de vedere material, altfel rugăciunea devine o parte a economiei, nu a religiei. Dacă ea este un mijloc, atunci ea este o parte a economiei. Toate mijloacele sînt părţi ale economiei. Scopurile ei sînt dincolo de economie. Religia este legată de scopuri, nu de mijloace. Religia nu are de-a face cu ceea ce se obţine undeva. Ea se referă la un singur lucru: să ştii unde eşti!

A sărbători acest moment, este rugăciune. A asculta aceste păsări, este rugăciune. Să atingi un copac cu dragoste, este rugăciune. Să priveşti un copil cu un respect profund, cu veneraţie pentru viaţă, este rugăciune.

Aşa că, primul lucru: nu întreba "Este utilă rugăciunea?"

Şi al doilea lucru, tu spui: "Dacă este aşa, învăţă-mă cum să mă rog."

Dacă începi cu "dacă", rugăciunea nu poate fi învăţată. Însuşi faptul de a începe cu "dacă" reprezintă începutul îndoielii. "Dacă" nu face parte dintr-o minte dispusă la rugăciune. Rugăciunea are nevoie de încredere; nu există nici un "dacă". Aşa este. Este exact aşa.

Cînd poţi avea încredere în necunoscut, în invizibil, în nemanifestat, atunci, aceasta este rugăciunea. Dacă începi cu "dacă", atunci rugăciunea va fi cel mult o ipoteză. Atunci rugăciunea va fi o teorie, şi rugăciunea nu este o teorie! Rugăciunea nu este un lucru, nu este o teorie; rugăciunea este o experienţă. Nu poţi începe cu "dacă".

Însuşi începutul este greşit. Ai făcut un pas în direcţie greşită. Elimină-l pe "dacă" şi vei fi în rugăciune. Elimină-l pe "dacă", nu ţi trăi viaţa în lucruri ipotetice:"Dacă este aşa, dacă există DUMNEZEU, atunci mă voi ruga." Dar cum te poţi ruga dacă DUMNEZEU este doar un "dacă"? Dacă DUMNEZEU este doar "dacă este aşa", atunci şi rugăciunea ta vi tot un "dacă este aşa". Aceasta va fi o imitaţie goală. Vei face mătănii, vei rosti cîteva cuvinte, dar inima ta nu va fi prezentă. Inima nu este niciodată cu "dacă".

Ştiinţa lucrează prin "dacă"; religia nu lucrează prin "dacă". Tu întrebi:"Dacă există dragostea, atunci învaţă-mă să iubesc." Dacă există dragoste? Atunci, nimic nu a fost mişcat în inima ta, atunci primăvara n-a venit şi nu te-a atins acea adiere care se numeşte dragoste. Tu trebuie să fi auzit pe altcineva vorbind despre dragoste. Tu trebuie să fi citit vreo carte. Trebuie

să fi citit poezii romantice. Ai întîlnit cuvîntul "dragoste", dar n-ai avut nici o singură clipă de experienţă de dragoste...aşa că tu zici:"Dacă există dragoste, atunci învaţă-ne..." Dar cu "dacă", dragostea nu poate fi învăţată.

N-ai avut niciodată nici o clipă de dragoste, de rugăciune, de beatitudine? eu încă n-am întîlnit nici o fiinţă umană care să fie atît de sărac㠠N-ai ascultat niciodată tăcerea nopţii? N-ai fost niciodată încîntată de ea? Atinsă de ea? Transformată de ea? N-ai văzut niciodată soarele răsărind la orizont? N-ai simţit niciodată o legătură profundă cu soarele răsărind? N-ai simţit mai multă viaţă în tine, revărsîndu-se peste tot? Poate măcar pentru o clipă...n-ai ţinut niciodată mîna unei fiinţe umane şi nu ai simţit că ceva inefabil se petrece? N-ai simţit niciodată cum te dizolvi în fiinţa iubită?N-ai văzut niciodată o floare de trandafir şi nu i-ai mirosit parfumul? Şi deodată eşti trasportată într-o altă lume?

Acestea sînt clipe de rugăciune. Nu începe cu "dacă". Adună toate clipele din viaţa ta care au fost minunate; toate acestea sînt clipe de rugăciune. Înalţaţi templul rugăciunii pe aceste clipe. Acestea să fie temelia, nu "dacă". Cărămizile lui "dacă" sînt false. Construieşte-ţi fundaţia cu certitudini, cu certitudini absolute; numai atunci ai posibilitatea de a intra în lumea rugăciunii. Aceasta este o lume uriaşă. Ea are un început, dar nu are sfîrşit. Este oceanică.

Aşa că te rog să nu spui 'dacă este aşa.' Este aşa! Şi dacă încă n-ai simţit că este aşa, atunci examinează-ţi propria viaţă şi găseşte nişte certitudini despre frumuseţe, despre dragoste, despre experienţe care merg dincolo de minte. Adună toate acestea.

Obişnuinţa ordinară a minţii este să nu le adune, pentru că ele sînt împotriva logicii minţii. Aşa că mintea nu le reţine niciodată. Ele apar, ele i se întîmplă oricui. Repet:"Nimeni nu este atît de sărac." Ele apar şi la cel mai sărac om. Omul este făcut astfel încît datorită naturii sale este obligatoriu ca ele să apară. Dar noi nu le dăm atenţie deoarece ele sînt nişte clipe periculoase. Dacă ele sînt reale, atunci ce se va întîmpla cu mintea noastră logică? Toate acestea sînt nişte clipe ilogice.

Acum, ascultînd cîntecul unei păsărele, ceva începe să cînte în tine; aşa ceva este foarte ilogic. Nu îţi poţi da seama cum se întîmplă, de ce se întîmplă, de ce ar trebui să fie aşa? Mintea este în încurcătură. Singura posibilitate ce-i rămîne minţii este să

nu ţină seama de ele, să le uite! Este doar o toană, o clipă excentrică, poate că ai înnebunit pentru o clipă. Aşa interpretează mintea aceste lucruri... n-a fost nimic, doar o toană. Ai fost emoţionată, ai fost sentimentală, asta-i tot. N-a fost nimic autentic în acea experienţă.

Aceasta este calea de a nega. Odată ce ai început să negi, atunci nu mai ai nici o clipă pe care să-ţi bazezi viaţa ta de rugăciune. De aici întrebarea:"Dacă este aşa..."

Prima mea sugestie este: uită-te în viaţa ta; aminteşte-ţi toate acele clipe. Tu trebuie să fi fost un copilaş adunînd cochilii de scoici pe plajă şi soarele te copleşea şi vîntul era sărat şi puternic şi tu erai extrem de bucuroasă. Nici un rege nu a fost vreodată atît de voios. Erai aproape în vîrful lumii; erai un împărat. Ţine minte...aceasta este adevărata cărămidă pe care să te bazezi.

Erai un copilaş alergînd după un fluture; aceasta era pentru tine clipa rugăciunii. Pentru prima dată te-ai îndrăgostit şi inima ta a fost mişcată şi tu ai început să visezi într-un fel nou...aceasta a fost un moment de rugăciune, prima ta dragoste, prima ta prietenie.

Adună din trecutul tău cîteva certitudini despre ceva care merge dincolo de minte, pe care mintea nu le poate interpreta, pe care mintea nu le poate diseca, care sînt pur şi simplu transcedentale pentru minte. Adună acele momente transcedentale; chiar dacă sînt doar cîteva, ele sînt suficiente, dar atunci nu va mai fi nici un 'dacă'. Atunci te vei mişca în certitudine. Atunci aceasta nu va mai fi o ipoteză. Atunci apare încrederea.

Dacă aceasta ţi s-a putut întîmpla pe cînd erai copil, de ce nu ţi s-ar mai putea întîmpla şi acum? De ce? Adună acele momente de uimire, cînd tu ai fost înfiorat!

Chiar ieri citeam despre un om, un om foarte simplu şi foarte bătrîn. Şi filozoful, gînditorul englez, doctor Johnson stătea de vorbă cu bătrînul. Dimineaţa, pe cînd îşi bea ceaiul, bătrînul spuse:"Doctor Johnson, poate că vei fi surprins să afli că în tinereţe şi eu am încercat să devin un filozof."

Doctor Johnson întrebă:"Atunci ce s-a întîmplat? De ce n-ai putut deveni un filozof?"

Bătrînul rise şi spuse:"Pentru că veselia a izbucnit mereu în viaţa mea. Din cauza acestei veselii, eu n-am putut să devin un

filozof. Am încercat mereu, am încercat din greu să o reprim!"

Îmi place acest răspuns. Acele clipe de veselie sînt clipe de rugăciune. Un filozof nu se poate ruga; un gînditor nu se poate ruga deoarece gîndirea începe cu "dacă", gîndirea începe cu îndoiala. Şi rugăciunea trebuie să înceapă cu încrederea.

De aceea spune ISUS:"Numai cei care sînt ca nişte copiii, numai aceia vor fi capabili să intre în Împărăţia Cerurilor; cei ai căror ochi sînt plini de uimire, pentru care fiecare clipă este o clipă de surpriză, cei ale căror inimi sînt încă deschise pentryu înflorare, numai aceia pot pătrunde în Împărăţia Cerurilor.

Aşa că în primul rînd, elimină-l pe "dacă" şi adună ceva certitudini; aceasta este prima lecţie despre rugăciune.

Al doilea lucru, tu spui:"...învaţă-mă cum să mă rog."

Nu există nici un "cum", rugăciunea nu este o tehnică. Meditaţia poate fi învăţată; ea este o tehnică, este o metodă. Rugăciunea nu este o metodă, este o poveste de dragoste! Te poţi ruga, dar rugăciunea nu poate fi învăţată.

S-a întîmplat odată:

«Unii din discipolii lui ISUS i-au cerut:"Învaţă-ne să ne rugăm şi învaţă-ne cum." Şi ce a făcut ISUS? Ştiţi? El a procedat exact aşa cum se presupune că ar proceda un Maestru Zen: el pur şi simplu a căzut la pămînt în genunchi şi a început să se roage!

Disipolii au fost uluiţi. Priveau. Ei trebuie să fii dau din umeri pentru că:"Noi i-am cerut să ne înveţe şi face el? El se roagă, dar cum ar putea rugăciunea Lui să ne ajute pe noi?" Mai tîrziu ei trebuie să fii întrebat şi ISUS a spus:" Dar aceasta este singura cale; nu există nici o tehnică!"»

ISUS se ruga; ce altceva puteţi face voi? Dacă discipolii ar fi fost ceva mai atenţi erai ar fi stat liniştiţi alături de ISUS, ţinîndu-l de mînă, sau atingîndu-i mantia...l-ar fi contactat. Atunci s-ar fi întîmplat ceva.

Nu vă pot învăţa să vă rugaţi, dar eu mă rog. Şi n-am nevoie să cad în genunchi ca să mă rog; eu sînt rugăciunea. Voi doar să-mi asimilaţi fiinţa, să simţiţi din ce în ce mai mult prezenţa mea. Şi aceasta vă va învăţa ce este rugăciunea. În fiecare dimineaţă eu vă învăţ ce este rugăciunea! În fiecare clipă cînd veniţi la mine, eu vă învăţ ce este rugăciunea. Eu sînt în rugăciune! Voi doar să fiţi un pic deschişi. Voi doar să vă deschideţi ugile... daţi voie adierii mele să treacă prin voi. Este ca

o epidemie, rugăciunea este o contaminare.

Eu nu vă pot învăţa cum să vă rugaţi, dar pot să vă fac să simţiţi rugăciunea, să fiţi mai în acord cu fiinţa mea.

Şi nu ţineţi aceste întrebări întăuntrul minţii voastre pentru că ele vor fi bariere. Fii doar deschis şi se va întîmpla. Într-o zi vei vedea că inima cîntă şi că ceva dansează înăuntrul tău: o energie, ca şi cum într-o noapte întunecoasă o rază de lumină a intrat în fiinţa ta.

Aceasta este rugăciunea! Voi n-o puteţi face; voi puteţi doar să-i permiteţi să apară. Meditaţia poate fi făcută, rugăciunea nu. Meditaţia este mai ştiinţifică într-un fel; ea poate fi învăţată. Dar rugăciunea? Rugăciunea este absolut neştiinţifică; este o problemă de suflet.

Să mă simţi pe mine şi vei simţi rugăciunea. Să mă atingi pe mine... şi vei atinge rugăciunea. Să mă asculţi pe mine şi vei auzi cuvinte care sînt pline de rugăciune. Şi atunci, uneori cînd stai liniştit va exista un dialog, un dialog cu existenţa. Poţi să numeşti existenţa DUMNEZEU, sau Tatăl, sau Mama; oricum este foarte bine. Dar să nu repeţi nici un ritual. SĂ nu repeţi rugăciunea creştină, să nu repeţi rugăciunea hindusă, să nu repeţi mantra Gayatri, să nu repeţi namokar, să nu repeţi nici o mantră indiană, tibetană, chineză. Să nu repeţi. Să creezi propria ta mantră, să nu fii un papagal. Nu poţi să-i spui ceva personal lui DUMNEZEU? Şi n-o repeta, nu te pregăti pentru ea. Nu poţi să-L priveşti pe DUMNEZEU direct în faţă, aşa cum un copilaş îi vorbeşte tatălui sau mamei sale? Nu îi poţi spune nimic Lui? Nu-i poţi spune "Hello"?

Fie ca rugăciunea să apară! Nu te pregăti pentru ea. O rugăciune pregătită este o rugăcine falsă. Şi o rugăciune repetată este doar un lucru mecanic. Poţi să repeţi rugăciunea creştină; ai fost îndopat cu ea. Poţi să o repeţi seara şi să o adormi dar ea nu te va face lucid, pentru că ea nu a fost făcută drept răspuns!

Am auzit de un mare matematician care obişnuia să se roage în fiecare seară cu un singur cuvînt; el privea cerul şi spunea:"Ditto". Care este sensul să repeţi în fiecare zi acelaşi lucru ca şi ieri? Ce faci tu cînd repeţi mereu aceeaşi rugăciune? "Ditto" este mai bună! De ce să îi ceri pe DUMNEZEU zilnic cu aceeaşi rugăciune? Spune ceva dacă ai ceva de spus? Iar dacă nu ai ceva de spus, n-ai decît să-i spui:"Nu am nimic de spus azi."

Sau doar să stai liniştit; ce nevoie ai să spui ceva? Dar să

fii sincer; măcar față de DUMNEZEU să fii sincer. Aceasta este rugăciunea. Să-ți deschizi inima.

Să vă spun o anecdotă: «Moise trecea printr-o pădure și a întâlnit un om, un cioban, un biet om murdar, îmbrăcat în zdrențe. Și el se ruga; era ora de spus rugăciunea și el se ruga. Moise, din curiozitate, a stat lângă el și a ascultat. Și nu-și putea crede urechilor ce fel de rugăciune este aceasta, pentru că iată ce a auzit:"Doamne, când voi muri ia-mă în cerul tău; voi avea grijă de tine. Dacă ai păduchi eu te voi despăduchea." Bietul om avea păduchi, desigur că avea. "Dacă ai păduchi te voi despăduchea. Îți voi face o baie bună și voi găti pentru tine; mă pricep să gătesc mâncăruri bune. Și voi avea grijă de oile tale. Și voi pregăti laptele pentru tine... și îți voi face și frecție bună în fiecare zi!"

Aceasta era prea mult. Când a ajuns la păduchi, Moise s-a repezit la el și i-a zis: "Ce non-sensuri îndrugi aici? Vei despăduchea, ce, DUMNEZEU are păduchi?"

Bietul om a fost tulburat. A spus:" Nu știu exact pentru că eu nu L-am văzut niciodată. Dar tot ceea ce știu este ce știu despre mine însumi!"

Moise spuse:" Stai! Să nu te mai rogi niciodată în acest fel! Este un sacrilegiu, vei ajunge în iad!"

Omul a început să tremure și să transpire. El a spus:" Dar am făcut asta toată viața mea: ce mi-a venit în minte am spus. Și eu nu știu cum să mă rog, învățați-mă cum să o fac."

Și Moise l-a învățat cum să se roage și bietul cioban a plecat cu oile sale și atunci, deodată, DUMNEZEU a tunat deasupra pădurii și era foarte mânios. El l-a spus lui Moise:"Ești nebun! Eu te-am trimis în lume să îi aduni pe oameni la mine și tu îi îndepărtezi pe oameni de mine. Ciobanul mă iubea, era unul din cei mai buni credincioși și tu i-ai frânt inima, i-ai distrus încrederea. Du-te și cere-i scuze și ia-ți rugăciunea înapoi!"

Și Moise se duse și căzu la picioarele ciobanului și spuse:"Iartă-mă! Eu am greșit și tu ai avut dreptate. DUMNEZEU te aprobă pe tine; trebuie să îmi iau rugăciunea înapoi."

Chiar așa trebuie să fie. Rugăciunea ta trebuie să crească să apară de la sine. Da, de câte ori stai de vorbă cu DUMNEZEU, caută aceste momente. Și nu este nevoie să o repeți în fiecare zi. Numai când apare simțirea! Din sentiment să se nască rugăciunea; nu face un ritual din ea.

Uneori făcând o baie, stând sub duș și deodată simți

nevoia să te rogi; fă-o atunci. Este foarte bine; camera ta de baie este foarte bună. Nu este nevoie să te duci la nici o biserică. În clipa în care simți această nevoie, camera ta de baie este biserică. Roagă-te acolo. Încearcă atunci și acolo să-l simți pe DUMNEZEU! Și vei fi surprins cât este de minunat. Când rugăciunea vine din inimă, ea este auzită și i se răspunde.

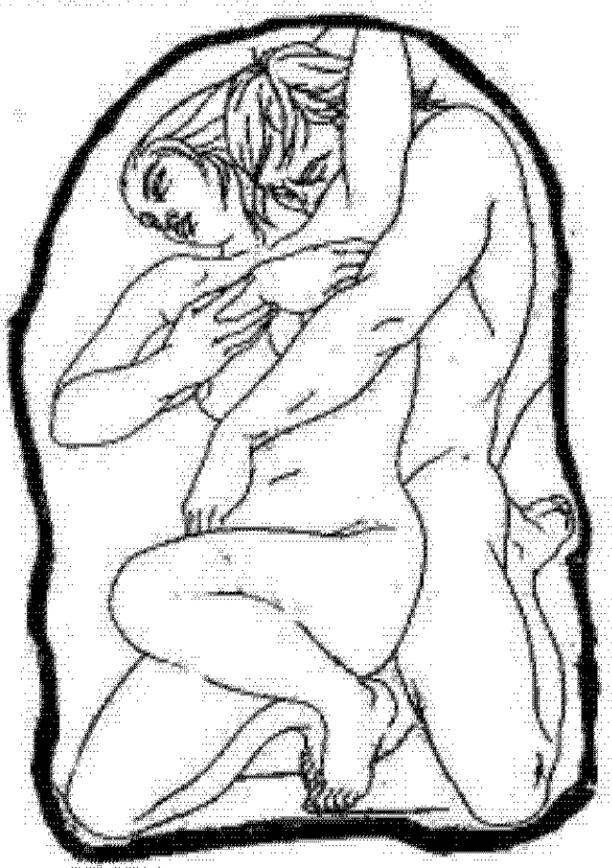

Uneori când faci dragoste cu femeia ta, deodată apare nevoie de a te ruga; roagă-te chiar în acea clipă! Nu poți găsi o clipă mai bună decât aceea; **ești foarte aproape de DUMNEZEU, ești foarte aproape de energia vieții.** Când orgasmul se revarsă asupra ta... roagă-te! Dar atenție: să nu faci din aceasta un ritual. Aceasta este atitudinea tantrică: lucrurile să fie spontane.

Și ultimul lucru, tu spui:"Adică să mă rog pentru a primi dragostea lui DUMNEZEU, pentru a simți grația Sa."

Din nou întrebarea ta este greșită:" Adică rugăciunea pentru a primi dragostea lui DUMNEZEU." Ești lacom! Rugăciunea este să-l iubești pe DUMNEZEU. Da, dragostea vine de la DUMNEZEU:mmiită, dar asta nu este dorința, aceasta este câștigul ei; nu rezultatul, ci consecința. Da, dragostea va veni ca

un potop. Tu faci un pas spre DUMNEZEU şi DUMNEZEU face 1000 de paşi spre tine. Tu îi dai o picătură, îi oferi o picătură din dragostea ta şi întregul Său ocean îţi devine accesibil ţie. Da, aceasta se întîmplă, dar nu aceasta trebuie să fie dorinţa ta. Dorinţa ta este greşită. Dacă tu vrei pur şi simplu dragostea lui DUMNEZEU şi dacă pentru aceasta te rogi, atunci rugăciunea ta este un tîrg, este o afacere. Şi fereşte-te de afaceri.

«Într-o mică şcoală, undeva în S.U.A., învăţătorul le spune băieţilor că cine va răspunde corect la următoarea întrebare va primi o recompensă:"Cine a fost cel mai mare om din istoria omenirii?" Desigur, un american spuse:"Abraham Lincoln", un indian spuse:"Mahatma Gandhi", un englez spuse:"Winston Churchill", etc, etc, etc. Şi apoi un băieţel evreu se ridică în picioare şi spuse:"Isus" şi el a cîştigat, a cîştigat o recompensă. Dar învăţătorul îl întrebă:"Tu eşti evreu, de ce ai spus Isus ?" Băieţelul răspunse:"Eu am ştiut tot timpul în inima mea că este Moise, dar afacerile sînt afaceri!"»

Să nu faci din rugăciune o afacere. Ea trebuie să fie o dăruire pură, din toată inima ta. Să nu ceri nimic în schimb. Atunci Ţi se vor dărui mult mai multe...înmiit. DUMNEZEU vine spre tine. Dar, ţine minte, aceasta este un cîştig nu un rezultat.

A TREIA ÎNTREBARE:"Aţi menţionat ideea lui Jung conform căreia bărbatul are nevoie de două tipuri de femei. Istoria arată că mulţi bărbaţi par să simtă în acest fel, în timp ce foarte puţine femei par să aibă nevoie de mai mult de un bărbat. Există aşa ceva în psihologia masculină? Dacă este aşa, de ce?"

Întrebarea este de la Ananda Prem. Primul lucru, ea spune:"Istoria arată..." Istoria este doar o contrafacere. Şi istoria este creată de către bărbaţi; nici o femeie n-a scris istorie. Istoria este orientată masculin, este dominată masculin, este condusă masculin. Este o istorie falşă.

Bărbatul a încercat să condiţioneze femeia astfel încît s-o poată exploata mai uşor şi ea nici măcar să nu se poată revolta. Sclavii trebuiesc întotdeauna hipnotizaţi astfel încît să nu se poată revolta. Bărbatul a condiţionat mintea femeii astfel încît ea gîndeşte aşa cum vrea el să gîndească.

Tu spui:"Istoria arată că mulţi bărbaţi par să simtă în acest fel..." pentru că bărbaţii sînt mai liberi, ei sînt sclavii.

Trebuie să elimini complet această sclavie, trebuie să te eliberezi de ea.

Chiar ieri seară citeam că în secolul VI a avut loc o mare conferinţă creştină a tuturor şefilor bisericilor creştine a tuturor şefilor bisericilor creştine pentru a decide dacă femeile au suflet sau nu. Din fericire, ei au hotărît că femeile au suflet, dar numai cu o majoritate de un vot. Aceasta nu prea sună a victorie. Cu o majoritate de un vot! Doar un vot mai puţin şi din punct de vedere istoric tu nu ai fi avut suflet. Nu este mare lucru, acest suflet!

Bărbatul a distrus întreaga psihologie a femeilor. Şi ceea ce vezi nu este în realitate psihologia femeilor, este psihologie făcută de bărbaţi, psihologie creată de bărbaţi în femei. Cu cît vei fi mai liberă, cu atît mai mult vei simţi în acelaşi fel, pentru că bărbaţii şi femeile nu sînt în realitate atît de diferiţi pe cît au fost făcuţi să creadă că sînt. Sînt diferiţi, desigur! Biologia lor este diferită şi psihologia lor este diferită, dar ei nu sînt inegali. Asemănările sînt mai mari decît deosebirile.

La gîndiţi-vă: un bărbat care ar mînca acelaşi lucru zilnic, se satură, nu? Şi o femeie? Se va sătura şi ea, sau nu? Şi ea se va sătura! Care este diferenţa dintre cei doi? Plictiseala este la fel de naturală la bărbat ca şi la femeie. Şi dacă o relaţie sexuală nu evoluează spre o prietenie spirituală, ea va duce la plictiseală.

Să vă fie foarte clar: o realţie sexuală în sine nu poate fi un lucru durabil, deoarece în ceea ce priveşte sexul, ca este o treabă momentană. Odată ce ai făcut dragoste cu o femeie, ai terminat cu ea; nu te mai interesează. Dacă între voi apare ceva mai mult decît o relaţie sexuală, dacă apare ceva spiritual, ceva ca o căsătorie spirituală, atunci nu va mai fi nici o problemă. Puteţi rămîne împreună. Şi atunci, fie că eşti bărbat fie că eşti femeie, nu te vei mai gîndi la celelalte femei sau la ceilalţi bărbaţi. Ţi-ai găsit tovarăşul sufletesc.

Dar dacă relaţia este doar fizică, atunci, la un moment dat, corpul oboseşte, se plictiseşte. Corpul are nevoie de un fior, de nou, de senzaţii. Corpul doreşte întotdeauna ceva nou.

O anecdotă:

«O şoferiţă pe un TIR, după o călătorie lungă, a juns la destinaţie pe la miezul nopţii, îşi parca camionul. Sergentul care era de pază i-a arătat unde să-şi parcheze camionul şi apoi a întrebat-o:"Unde vei dormi la noapte?"

Fata i-a explicat că singurul lucru pe care-l putea face era să se lungească în cabină. Era o noapte friguroasă şi după ce sergentul se gîndi o clipă spuse:"Dacă vrei, poţi folosi camera mea. Eu voi dormi pe duşumea."

Oferta a fost acceptată cu mulţumiri. După ce fata s-a urcat în pat, i-a părut rău de sergentul întins pe jos, pe duşumeaua tare şi rece, aşa că i-a spus:"Asta nu este drept; de ce nu vii aici să te înghesui în pat lîngă mine?"

Lucrul fiind făcut, sergentul zise:"Păi, cum vrei să fie? Vrei să dormi ca celibatară sau ca soţie?"

Fata chicoti şi spuse:"Cred că ar fi bine dacă am dormi ca soţ şi soţie, nu-i aşa?"

"Bine, eu nu sînt prea insistent, atunci vom dormi ca soţ şi soţie", zise sergentul întorcîndu-i spatele şi cufundîndu-se în somn.»

Căsătoria plictiseşte. De aceea vezi atîtea feţe plictisite în toată lumea. Căsătoria este o plictiseală groaznică. Dacă în ea nu apare ceva spiritual...ceea ce este foarte rar. Aşa că bărbaţii încep să-şi îndrepte atenţia în afară. Şi femeile îşi vor îndrepta atenţia în afară, dar ele n-au fost libere. De aceea găseşti atît de multe femei prostituante, dar nu şi bărbaţi prostituaţi. Da, am auzit că la Londra ar exista ceva, dar prostituţia masculină este aproape inexistentă. De ce?

Prostituţia este un produs secundar al căsătoriei şi pînă cînd nu va dispare căsătoria, prostituţia va rămîne; ea este un produs secundar. Ea va dispare numai odată cu căsătoria. Acum, aşa-zişii voştri sfinţi au încercat să interzică prostituţia şi aceeaşi oameni continuă să impună căsătoria. Şi ei nu văd absurditatea acestui lucru! Prostituţia există din cauza căsătoriei. La animale nu există prostituţie deoarece nu există căsătorie. Aţi văzut vreodată vreun animal prostituîndu-se? Nu există nici o problemă! De ce ar trebui să existe prostituţia?

Acest lucru urît există din cauza altui lucru urît: căsătoria.

Dar prostituaţii masculini nu sînt prea mulţi deoarece femeile n-au fost libere. Ele au fost suprimate complet. Lor nici măcar nu li s-a permis să trăiască plăcerea sexuală. Nici măcar nu se presupune că ele ar avea ceva; numai femeile inferioare au plăceri sexuale, nu cele bune, nu doamnele. Se presupune că doamnele nu au nici un fel de plăcere; ele sînt mult superioare.

Aceasta nu este istorie adevărată. Aceasta este istorie trunchiată, aranjată. Şi dacă insişti timp de mii de ani să bagi în cap o idee, ea devine aproape reală. Aceasta nu este psihologie adevărată. Pentru a cunoaşte adevărata psihologie, va trebui să le dai femeilor libertate totală şi atunci să vezi! Şi veţi fi surprinşi: femeile vor fi mult înaintea bărbaţilor.

Le poţi vedea: un bărbat îmbracă aproape întotdeauna acelaşi costum gri, dar femeile? În fiecare zi ele au nevoie de un costum nou. Eu văd mintea lor. Dacă ar avea libertate totală, ele ar fi mult înainte bărbaţilor! Bărbaţii sînt mai stabili; puteţi vedea: hainele lor nu sînt prea colorate. Şi în ceea ce-i priveşte pe bărbaţi, nu există ceea ce se cheamă modă. Ce modă? acelaşi costum gri de birou, aceeaşi cravată. Ei nu au prea multe lucruri în garderobă; dar femeile? Întregul comerţ există pentru ele! Ele sînt adevăraţii consumatori.

Bărbatul este producător; femeia este consumator. 90% din lucrurile din comerţ există pentru femei. De ce? Ele vor mereu lucruri noi, vor experienţe noi, senzaţii noi. Poate că din cauză că sexualitatea lor a fost reprimată; aceasta este o deviere a energiei lor; deoarece nu pot avea un soţ nou, un costum nou este un substituent. Ele îşi investesc energia în altceva...dar asta nu schimbă cu adevărat lucrurile.

Femeile au fost atît de mult corupte şi distruse încît este foarte greu să decizi care este psihologia lor reală. Nu asculta de istorie; istoria este o înregistrare urîtă, înregistrarea unei lungi sclavii. Cel puţin femeile n-ar trebui să asculte de istorie; ele ar trebui să ardă toate cărţile de istorie! Ar trebui să spună că istoria trebuie scrisă din nou.

Vei fi surprins că dacă impui o anumită idee, mintea începe să funcţioneze conform acelei idei. Mintea începe să imită ideile. Femeile au trăit într-o lungă hipnoză.

Eu spun că sexul ar trebui să fie o trambulină. Dacă relaţia voastră este definită numai de sex şi nu are nimic mai mult în ea, atunci căsătoria va fi o prostituare. Dar cînd căsătoria voastră este mai mult decît corpul, nu este o prostituare.

Fiecare fiinţă omenească, bărbat sau femeie, este un spaţiu atît de infinit...poţi continua să-l explorezi la nesfîrşit. Fiecare fiinţă umană, bărbat sau femeie, în fiecare zi este atît de viu şi atît de nou; apar frunze noi, înfloresc flori noi, un nou climat, trăiri noi; dacă iubeşti, dacă sînteţi într-adevăr intimi, nu

vei găsi niciodată aceeaşi veche femeie cu tine şi acelaşi vechi bărbat. Viaţa este un dinamism atît de uriaş...

Dar tu nu iubeşti! Tu eşti ataşat de corp. Nu te uiţi înăuntru. Nu te uiţi la cerul tău interior care se schimbă încontinuu...de ce schimbare mai ai nevoie? Dar tu nu te uiţi la aceasta. Desigur, corpul este acelaşi. Atunci el îşi pierde atracţia. Cînd atracţia s-a dus, viaţa devine plictisitoare.

Cînd devii plictisit, începi să cauţi ajutor, pentru că devii nevrotic. Viaţa ta este o frînă. Te duci la psihanalist; în trecut te duceai la preot, acum te duci la psihanalist; ceri ajutor. Ceva nu merge bine; nu te bucuri de viaţă, ea nu mai are nici o încîntare. Începi să te gîndeşti să te sinucizi.

Dacă vei căuta senzaţiile, devii un criminal. Dacă respecţi cerinţele societăţii, ale familiei, te plictiseşti. Aceasta este o mare dilemă: nu ţi se dă voie să te mişti niciunde! Eşti strivit între ciocan şi nicovală. Fie trăieşti cu familia şi atunci vei trăi o viaţă de plictiseală, fie mergi împotriva familiei, dar atunci vei părea un criminal şi tu începi să te simţi vinovat.

Femeile trebuie să ajungă la libertatea absolută. Şi odată cu libertatea femeilor va fi şi bărbatul liber, pentru că nu poţi într-adevăr liber dacă ţii pe cineva va sclav. Bărbatul nu este în realitate liber, deoarece nu poate fi; jumătate din omenire este forţată să rămînă în sclavie; cum ar putea bărbatul să fie liber? Libertatea lui este doar aparentă, doar superficială. Odată cu libertatea femeilor, bărbatul va fi şi el liber.

Şi odată cu libertatea apare posibilitatea de a intra într-o relaţie mai adîncă şi dacă aceasta nu se întîmplă, atunci nu este nevoie să rămîi plictisit, nu este nevoie să rămîneţi agăţaţi unul de altul.

O anecdotă:

«Un bărbat care nu se simţea bine de cîtva timp, se duse la doctor pentru un consult. Doctorul îl examină în amănunt şi spuse:'Fie renunţi la ţigări, la băutură şi la femei, fie vei fi mort în 12 luni.'

După un timp bărbatul veni înapoi şi spuse:'Ascultă, mă simt atît de nefericit, ca şi cum aş fi deja mort; te rog, pot să fumez doar un pic?"

Foarte bine, doar 5 chiştoace de ţigări cu filtru pe zi", spuse medicul care era un tip foarte nepoliticos.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, bărbatul reveni din

nou:"Ascultă, mi-am pierdut culoarea, te rog..."

"Bine, două halbe pe zi, dar fără alcool!"

Timpul a trecut şi pacientul a venit la doctor pentru a treia oară...văzîndu-l, doctorul spuse:"Da, da, dar numai cu nevastă-ta; fără excitante!"»

Viaţa are nevoie de senzaţii. Dacă nu-i poţi permite să aibă senzaţii spirituale, ea va avea nevoie de senzaţii fizice. Dă-i o senzaţie superioară şi senzaţia inferioară va dispare; nu este nevoie de ea. Nu-i da o senzaţie superioară şi senzaţia inferioară este singura accesibilă.

Bărbatul a încercat să se menţină deschis. Jung este un punguş şi ce spune el este o veche loxincă. Bărbaţii au spus întotdeauna că ei au nevoie de cel puţin două tipuri de femei: una de tip mamă, de tip soţie; ocazional de tip amantă, inspiratie. Dacă bărbatul are nevoie de două tipuri de femei, atunci şi femeile au nevoie de două tipuri de bărbaţi: tipul Don Juan şi tipul soţ.

Dar eu încerc să spun că chiar şi în sec XX bărbaţi precum Freud şi Jung sînt tot atît de mascul-şovinişti ca întotdeauna; nu este prea mare diferenţa. Femeile trebuie să gîndească pentru ele însele; bărbaţii nu le pot ajuta prea mult. Ele trebuie să ajungă la propria lor înţelegere şi acum ele au o şansă să ajungă la aceasta.

Dar în fond, întrebarea pusă de Ananda Prem nu este despre femei, ci despre propria ei minte. Ea este de tip ataşat şi acest ataşament este tot din cauza unei condiţionări istorice. Femeia se ataşează prea mult deoarece este speriată de nesiguranţă, de bani, de una, de alta. Ea este atît de speriată! S-a făcut totul pentru ca ei să-i fie frică! Aceasta este şmecheria bărbatului: s-o facă pe femeie să-i fie frică. Cînd femeii îi este frică, ea poate fi dominată uşor. Nu-i poţi domina pe cineva căruia nu-i este frică. Aşa că vei crea frică!

În primul rînd, bărbatul creează frica în femeie în ceea ce priveşte virginitatea ei; el creează frica urieşă că virginitatea este ceva de valoare. De secole el a creat această frică, aşa că oricărei fete îi este frică: dacă îşi pierde virginitatea, totul este pierdut. Din cauza acestei frici ea nu poate avea legături cu oamenii, nu poate lega prietenii, nu se poate mişca în libertate. Nu poate avea cîteva experienţe înainte de a se decide pe cine să aleagă. Frica...ea trebuie să fie virgină.

Priviţi această diferenţă: bărbaţilor nu li s-a spus că

"trebuie să fii virgin"; se spune "băieţii sînt băieţi". Şi ce, fetele nu sînt fete? Şi fetele sînt fete! De ce băieţii sînt băieţi? Băieţilor nu li se pretinde virginitatea. Lor li se dă libertate.

Prin virginitate se creează o mare condiţionare. Şi odată ce o femeie este destul de înfricoşată că-şi va pierde virginitatea, ia gîndiţi-vă: pînă la vîrsta de 20 de ani, timp de 20 de ani ea şi-a protejat virginitatea, 20 de ani de condiţionare, ea va deveni frigidă. Atunci ei nu-i va mai place niciodată să facă dragoste! Atunci ea nu va fi niciodată capabilă să se topească în fiinţa iubită; ea nu va avea niciodată orgasm. De-a lungul secolelor, milioane de femei n-au avut deloc orgasm; ele n-au ştiut ce este orgasmul. Ele pur şi simplu suferă. Ele sînt nişte simple mijloace pentru bărbaţi. Aceasta este o mare degradare.

Dar dacă virginitatea este atît de importantă şi dacă ai fost condiţionată timp de 20 de ani că trebuie să fii virgină, atunci va fi foarte greu să elimini această obişnuinţă. Cum ai putea s-o elimini imediat după 20 de ani de condiţionare? Într-o zi, va veni luna de miere şi tu trebuie s-o elimini dintr-o dată; cum ai putea s-o faci? Poţi doar să te prefaci, dar adînc înăuntrul tău tu crezi că soţul tău este un criminal, o fiară, un om rău, deoarece el face ceea ce tu ştii că este un păcat. Niciodată nu i-ai permite vreunui alt bărbat; dragostea este un păcat şi tocmai asta face bărbatul!

Nici o soţie nu este vreodată capabilă să-şi ierte soţul. De fapt, îndeosebi în India, nici o femeie nu-şi respectă bărbatul, nu poate. Ea îi arată tot respectul, dar nu-l poate respecta; adînc înăuntru ea îşi urăşte bărbatul, deoarece acesta este cel care o tîrăşte în păcat. Cum să-ţi respecţi soţul cînd este un păcătos? Fără el, tu erai virgină; cu el, ai decăzut. Iată de ce societatea ne învaţă atît de mult: respectă-ţi soţul! Pentru că societatea ştie desigur că femeia nu va fi capabilă să-l respecte, aşa că respectul trebuie să fie impus... Respectă-ţi soţul! Pentru că dacă lucrurile ar merge în mod natural, atunci ea l-ar urî. Aceasta este bărbatul care o tîrăşte în iad.

Şi din acest păcat se nasc copiii; aşa că cum poţi să-ţi iubeşti copiii? Născuţi din păcat, îi vei urî şi pe ei, în subconştientul tău. Însăşi prezenţa copiilor îţi aminteşte mereu de păcatul pe care l-ai comis!

Întreaga societate a suferit din cauza acestei nebunii. Dragostea este o virtute, nu un păcat. Şi a fi capabil de mai multă dragoste, înseamnă a fi mai virtuos. A fi capabil să te

bucuri de dragoste este calitatea fundamentală a omului religios; acestea sînt definiţiile mele.

Ananda Prem este plină de ataşament; şi ea crede că ceea ce este valabil pentru ea, este valabil pentru toate femeile. Într-un fel are dreptate, deoarece toate femeile au fost condiţionate în acelaşi fel. Dar nu aceasta este adevărul pentru nici o femeie şi nici pentru tine, Ananda Prem.

Să devii capabilă, să fii o individualitate şi atunci vei gusta libertatea. O femeie nu este niciodată considerată o individualitate. Cînd este mică, ea este o fiică. Cînd este tînără este o soţie. Cînd îmbătrîneşte un pic, este mamă; cînd este şi mai bătrînă, este bunică, dar nu este niciodată ea însăşi. Fiică, soţie, mamă, bunică, dar niciodată ea însăşi. Întotdeauna este raportată la altcineva!

Individualitatea este o cerinţă fundamentală. O femeie este o femeie! Faptul că este fiică, este secundar; faptul că este soţie, este secundar; faptul că este mamă, este secundar. O femeie este o femeie; feminitatea ei este primordială. Şi cînd femeile încep să devină individualităţi, lumea va fi total diferită; mai frumoasă, mai veselă.

Acum există plictiseală şi gelozie, nimic altceva. Te plictiseşti cu o femeie, femeia se plictiseşte cu tine. Tu eşti gelos, ea este geloasă. De ce apare această gelozie ca o umbră a plictiselii? Plictiseala o generează. Atîţia oameni vin la mine pentru că ei nu vor să mai fie geloşi, dar nu înţeleg cum apare gelozia, nu-i înţeleg mecanismul.

Ascultă: cînd eşti plictisit de o femeie, adînc înăuntrul tău tu ştii că şi ea trebuie să fie plictisită de tine. Acest lucru este normal! Dacă ea este plictisită de tine, atunci ea trebuie să caute un alt bărbat în altă parte -lăptarul, poştaşul, şoferul- orice fiinţă care este disponibilă, ea trebuie să caute undeva. Tu ştii că atunci cînd eşti plictisit, tu începi să cauţi alte femei. Aşa că ştii! Aceasta este o deducţie naturală. Apare gelozia. Aşa că devii gelos; dar realizezi că ea trebuie să caute! Atunci tu doreşti să afli dacă ea se uită la alţi bărbaţi sau nu. Şi, desigur, cum poate ea să nu se uite! Există atît de mulţi bărbaţi şi ea este atît de plictisită de tine. Aceasta este viaţa ei; întreaga ei viaţă este legată de tine.

Femeia este geloasă; ea ştie că soţul este plictisit. Acum, el nu mai este atît de atent ca mai înainte; acum, el nu mai vine bucuros acasă; acum, el pur şi simplu o tolerează. De fapt, el este

mai interesat de ziar decît de ea. Acum, el este foarte irascibil; pentru o nimica toată devine foarte furios. Toată blîndeţea lunii de miere a dispărut. Ea ştie că el este plictisit; că ea nu îl mai interesează.

Atunci deodată, ea ştie cu siguranţă, instinctul ei ştie, că el trebuie să aibă o altă relaţie; de aici gelozia. Atunci, dacă într-o zi el vine acasă fericit, ea este îngrijorată: el trebuie să fi fost cu vreo altă femeie, altfel de ce ar fi atît de fericit? Dacă el pleacă în concediu sau într-o altă călătorie de afaceri, ea este îngrijorată. Dacă el începe să plece mai mult în călătorii de afaceri, bănuiala ei devine certitudine...gelozia otrăveşte căsnicia.

Dar aceasta se întîmplă din cauza plictiselii! Dacă nu eşti plictisit cu persoana respectivă, nu vei fi gelos pentru că nu îţi va apare această idee. De fapt, gelozia nu apare din cauză că celălalt este interesat de altă persoană, ci din cauză că tu eşti interesat de o altă persoană; de aceea devii gelos. De aceea apare gelozia.

Desigur, femeile sînt mai geloase deoarece ele sînt mai puţin libere. Plictiseala lor este mai mare. Ele ştiu ca bărbatul lor le înşeală; el are mai multe posibilităţi, mai multe ocazii. Femeile sînt închise în casă, stau cu copiii; este greu pentru ele să aibă libertate. Ele se simt geloase. Şi cu cît se simt mai geloase, cu atît se ataşează mai mult. Apare frica. Dacă bărbatul le părăseşte, ce se va întîmpla? Un sclav devine mai ataşat de siguranţa lui decît de libertatea lui. Tocmai aceasta s-a şi întîmplat. Aceasta n-are nimic de-a face cu psihologia feminină, Prem. Da, eu înţeleg: aceasta s-a întîmplat cu femeile; este un fenomen urît. El trebuie eliminat. Nu va mai fi aşa în viitor dacă bărbaţii şi femeile devin ceva mai conştienţi.

O anecdotă:

«D-nul Lord şi cu Lady, soţia sa, erau invitaţi de onoare la expoziţia de agricultură şi după ceremonia de deschidere, ei au făcut turul expoziţiei, amestecîndu-se cu arendaşii şi cu ţăranii, privind la exponate.

Dar Lordul a petrecut prea mult timp la bufet şi în acest timp Lady s-a dus să admire un taur preţios. Niciodată nu văzuse un animal mascul atît de splendid dotat.

"Vai, dar ce animal grozav ai tu aici, Giles", îi spuse ea ţăranului care avea grijă de el.

"Da, doamnă, el este campion şi tată de campioni."

"Oh, povesteşte-mi despre el."

"Păi, doamnă, taurul aici de faţă a mers la montă de 300 de ori anul trecut."

"Într-adevăr? N-ai vrea, dragul meu, să te duci să-i spui Lordului că aici este un taur care a mers la montă de 300 de ori într-un an, vrei?"

Îndatoritor, Giles se duse în fugă la Lord şi-i transmise mesajul...

"Într-adevăr, foarte interesant," comentă el, "întotdeauna cu aceeaşi vacă, bănuiesc!"

"O, nu, domnule, cu 300 de vaci diferite".

"Aha, atunci du-te şi spune asta Doamnei, vrei?"»

Animalele sînt atît de fericite... pentru că ele nu au nici o instituţie în care să trăiască. Şi, ţine minte, eu nu sînt împotriva căsătoriei; eu sînt pentru o căsătorie superioară. Sînt împotriva acestei căsătorii deoarece această căsătorie a creat prostituţie. Eu sînt pentru o căsătorie superioară.

Dacă-ţi poţi găsi intimitatea, intimitatea spirituală cu un bărbat sau cu o femeie, atunci aceasta va putea fi o uniune naturală: nici o lege nu trebuie s-o impună. Atunci va exista o bucurie spontană în a fi împreună. Cît durează, este bine; cînd dispare, n-are nici un rost să mai staţi împreună, nici unul! Atunci vă veţi distruge unul pe altul, vă veţi ucide unul pe altul; atunci eşti fie un masochist, fie un sadic; eşti nevrotic.

Dacă ideea mea va învinge într-o zi (ceea ce pare foarte dificil, deoarece omul s-a obişnuit atît de mult cu rolurile moarte încît a uitat cum să trăiască), dacă într-o zi viaţa va învinge şi omul va deveni suficient de curajos pentru a trăi în mod periculos, atunci vor exista căsătorii reale, atunci vei găsi împreună mulţi tovarăşi sufleteşti. Atunci nu va mai exista deloc prostituţie.

Desigur, o mare parte din omenire va continua să-şi schimbe partenerii, dar în aceasta nu este nimic rău. Singura problemă care apare mereu în mintea oamenilor este : ce faci cu copiii? Aceasta nu este o problemă grea. Concepţia mea este cea a comunităţii, a obştii, nu a familiei. Familiile trebuie să dispară; comunităţile trebuie să existe.

De exemplu, aceasta este o comunitate. Copiii trebuie să aparţină comunităţii şi comunitatea trebuie să aibă grijă de copii. Mama trebuie să fie cunoscută, trebuie să se ştie cine este mama, dar tatăl nu trebuie să fie cunoscut; nu este nevoie.

Aceasta a fost starea originară a omenirii: matriarhatul. Apoi societatea a devenit patriarhală: tatăl a devenit important. Şi cu tatăl au venit 1001 de rele. Cel mai mare rău a fost proprietatea privată; ea a venit cu tatăl. Şi societatea va suferi din cauza proprietăţii private pînă cînd tatăl va dispare.

O comunitate; unde copiii aparţin comunităţii, unde comunitatea se îngrijeşte de ei. Mama se va îngriji de ei, dar ea poate fi sigură de un lucru: că poate trăi cu ce bărbat doreşte ea, fără nici o problemă. De copii se va avea grijă; chiar dacă ea moare, comunitatea va rămîne.

Şi, cînd proprietatea aparţine comunităţii şi nu indivizilor, atunci va exista adevăratul comunism. Nici în U.R.S.S. nu există un comunism adevărat. Nu poate, există tatăl, este imposibil. Proprietatea privată a venit odată cu familia (tatăl, mama, copiii), atunci a apărut proprietatea privată. Proprietatea privată poate să dispară numai cînd va dispare această familie şi cînd apare un concept total nou al comunităţii. Acum este posibil. Lumea a ajuns la acea stare de conştiinţă la care comunitatea poate exista şi prin comunitate, comunism, nu invers. Nu apare întîi comunismul, nu este posibil. Dacă apare întîi comunismul, el va aduce numai dictatură, el va aduce numai o societate urîtă aşa cum s-a întîmplat în U.R.S.S. şi se întîmplă acum în China.

Deci, mai întîi trebuie să existe viaţă comunitară în ceea ce priveşte sexul şi apoi va dispare proprietatea privată. Proprietatea este o parte a posesiunii sexuale. Cînd posezi o femeie, posezi o proprietate; cînd posezi un bărbat, posezi o proprietate. Cînd nu posezi nici o fiinţă umană, cine-şi bate capul să posede proprietate? Atunci proprietatea va fi folosită; nu este nevoie să o posezi. Şi este mai uşor s-o foloseşti decît s-o posezi, deoarece oamenii care o posedă n-o pot folosi; le este mereu frică, suferă. Proprietatea poate fi utilizată numai fiind liber.

Dar mai întîi trebuie să dispară familia.

Eu nu spun că toate familiile vor dispare. Dar aceasta este bine, deoarece acei oameni care nu sînt destul de spirituali, de ce să fie obligaţi să rămînă într-o legătură care nu duce la nici o bucurie? De ce? Ar fi o crimă.

A PATRA ÎNTREBARE:"Obişnuiesc să cred că sînt destul de conştient, destul de supus. Această imagine îmi trece prin minte, dar în realitate eu nu cred în ea. Şi toate astea mă fac să

mă întreb dacă nu cumva tot ceea ce spuneţi dumneavoastră despre conştiinţă şi supunere are doar scopul să ne înnebunească precum un morcov în faţa unui măgar şi că de fapt nimic din toate acestea nu există în realitate şi asta mă face să mă simt furios, stupid şi indiferent în acelaşi timp."

Morcovul există...dar măgarul nu. Acum, tu trebuie să alegi: poţi fi un măgar, atunci morcovul nu există. Dacă priveşti la morcov, morcovul există şi măgarul dispare. Desigur, dacă tu crezi că morcovul nu există, te vei simţi furios, stupid şi indiferent, pentru că tu vei fi măgarul. În loc să crezi că morcovul nu există, de ce priveşti tu în tine însuţi? Exişti tu?

Afirmaţia mea este: iluminarea există, tu nu exişti. Luciditatea, conştiinţa există, ego-ul nu există; aceasta este afirmaţia mea.

Dar alegerea este a ta; tu trebuie să alegi. Dacă vrei să alegi suferinţa, atunci suferinţa este posibilă numai datorită ego-ului; atunci tu trebuie să alegi ego-ul; atunci tu trebuie să alegi măgarul. Atunci trebuie să continui să crezi că morcovul nu există. Dar el există! Şi îndată ce începi să simţi morcovul, vei începe să vezi că măgarul dispare; el era doar o idee.

Cu morcovul există fericire. Cu ego-ul există numai iadul. Alege ceea ce vrei să alegi...

A CINCEA ÎNTREBARE:"Înainte de a vă întîlni, eram suferind şi total inconştient. Acum sînt suferind, cu un oarecare grad de luciditate. Ce este nou?"

Nu poţi vedea? Acel "oarecare grad de luciditate", crezi că este fără valoare? Aceasta este prima rază...şi soarele nu este departe. Dacă apuci raza, dacă te mişti în direcţia din care vine raza, vei atinge adevărata sursă a luminii.

Dacă în întuneric există măcar o singură rază de lumină, ea este o dovadă suficientă a luminii, a lui DUMNEZEU. Să nu o numeşti:"un oarecare grad de luciditate".

Dar eu înţeleg. Noi am trăit inconştienţi atît de mult timp, am trăit ca nişte maşini atît de mult timp, încît chiar dacă apare un pic de conştiinţă, vechile noastre obişnuinţe sînt atît de puternice, de mari...

O anecdotă:

«Era odată o tînără şoferiţă pe un TIR care s-a dus să-şi

face vizita medicală. Doctorul a pus-o să se dezbrace şi apoi şi-a chemat asistentul. "Priveşte! Cel mai mare abdomen pe care l-am văzut vreodată în cariera mea!"

Asistentul privi şi spuse:"Doamne sfinte, aceasta este un abdomen uriaş; pot să-l fotografiez pentru presa medicală?"

Fata era deja plictisită de curiozitatea şi uimirea lor."Aţi fi avut un abdomen mai mare dacă aţi fi fost în Armata Salvării atîţia ani cîţi am fost eu."

Aceasta n-a făcut decît să mărească misterul. "Armata Salvării?" Ce are ea de-a face cu abdomenul tău?"

"Am purtat drapelul timp de 10 ani!"»

Şi voi aţi purtat drapelul timp de milioane de vieţi, aşa că abdomenul a devenit foarte mare.

Inconştienţa este toată biografia ta; şi ceea ce ştii despre tine nu este altceva decît inconştienţă. Aşa încît chiar şi atunci cînd apare o rază de lumină, la început tu nu poţi să crezi în ea. Poate că te uiţi la un vis? La o iluzie? La o închipuire ? Poate că este vreo şmecherie la mijloc? Chiar dacă ai încredere, ea pare atît de mică faţă de uriaşul tău trecut încît nu poţi crede că ea te va ajuta în vreun fel.

Dar, dă-mi voie să-ţi spun un lucru: o mică luminiţă este mai puternică decît tot întunericul de pe toate planetele. Întunericul nu are putere; el este impotent. O luminiţă este potenţială, deoarece ea există! Întunericul este doar o absenţă.

O anecdotă:

«Un bărbat sosi la chirurgie plin de sînge şi vînătăi.

"Ce s-a întîmplat?" zise doctorul.

"Soţia mea... încă unul din coşmarurile ei".

"Nu vorbi prostii, omule! Ea te-o fi lovit poate cu piciorul, dar nu ţi-a putut face toate aceste răni."

"Ascultă doctore, ea a avut din nou unul din coşmarurile ei; a strigat:«Ieşi, repede; soţul meu vine acasă!» Şi eu fiind pe jumătate adormit, am sărit direct pe fereastră."»

Este o obişnuinţă îndelungată, veche, de a fi inconştient. Dar uită-te la acest "oarecare grad de luciditate", focalizează-te asupra lui; aceasta este speranţa ta. Prin această mică rază se deschide uşa.

N-o poţi vedea? Tu mă întrebi:"Ce este nou?"

A ŞASEA ÎNTREBARE:"Eu sînt un creştin catolic. Îmi

place ceea ce spuneţi, dar cînd spuneţi ceva ce este împotriva religiei mele, atunci sînt teribil de întors pe dos. Ce ar trebui să fac?"

Există trei lucruri: primul, să asculţi numai ceea ce îţi convine; să nu auzi ceea ce nu-ţi face plăcere să auzi. Aşa procedează mulţi, altfel ar fi pentru ei o călătorie foarte grea. Dar chiar eşti aici şi asculţi, este dificil; cum s-o eviţi? De fapt, înainte de a şti că este împotriva ta, tu trebuie s-o asculţi.

Atunci trebuie să faci ceea ce profesorii ştiu să facă, învăţaţii, cruditii ştiu cum să facă. Cînd auzi ceva ce este împotriva ta, în primul rînd poţi să crezi că este neadevărat, că nu contează, că nu este prea relevant, că nu îţi schimbă mintea. Că este un lucru minor! Poate că este o mică diferenţă de detalii, dar în fond Bhagwan este de acord cu tine. Ţine minte acest lucru.

O anecdotă:

«O femeie s-a dus la doctor şi s-a plîns că ea nu poate fi pasională. Doctorul a examinat-o şi i-a spus că dacă va urma dieta lui specială, va deveni foarte senzuală. Ea a fost de acord, dar după cîteva săptămîni a revenit şi a spus:"Ceva merge prost! Noaptea trecută am fost atît de înflăcărată încît i-am mîncat urechea prietenului meu."

"Oh, nu-ţi face griji pentru un fleac", a zis doctorul, "Este numai proteină, fără hidraţi de carbon."»

Aceasta este prima cale: că modificările constau numai în nişte detalii neinsemnate...nu este nimic prea important. N-ai de ce să-ţi faci griji. Aceasta te va ajuta şi nu vei fi prea răscolit.

Al doilea lucru este: interpretează. De aceea SARAHA spune mereu: fii interpretativ! Interpretează ceea ce spun eu în aşa fel încît să devină apropiat de ideea ta. Acest lucru se poate face întotdeauna; este nevoie de un pic de isteţime. Un pic de logică, un mic joc de cuvinte; atîta-i tot. Nu este o problemă, te poţi descurca. Dacă eşti într-adevăr un catolic, atunci nu va fi deloc dificil.

Ascultaţi această anecdotă:

«Cîţiva muncitori irlandezi săpau un canal pe lîngă o casă de toleranţă. Sosi un pastor, îşi scoase pălăria şi intră înăuntru. Pat îi spuse lui Mike:"Ai văzut? Exact ceea ce te-ai aştepta de la un pastor protestant!"

Curînd după aceea, sosi un rabin, îşi întoarse colanul şi

intră şi el înăuntru. Mike îi spuse lui Pat: "Nu este imoral ca preotul poporului ales al lui DUMNEZEU să intre în aşa o casă?"

În sfîrşit, sosi un preot catolic, îşi trase gluga pe cap şi intră liniştit înăuntru în casă.

"Pat, este îngrozitor, cred că una dintre fete este foarte bolnavă!"»

Aceasta este o interpretare. Cînd este vorba de rabin este vorba despre un păcat; la fel şi cînd este vorba de un pastor protestant; dar cînd apare un preot catolic...este cu totul altceva, aşa că schimbi interpretarea. Nu este nici o problemă în asta: acum, desigur, vreunei fete trebuie să i se fi făcut rău.

Aceasta este a doua cale de a mă ocoli pe mine.

Şi a treia cale este: să crezi că individul din faţa ta este nebun. Aceasta este cea mai sigură dintre toate; dacă altceva nu merge, ea merge. Doar să te gîndeşti că acest om este nebun! Numai un nebun poate să spună ceva împotriva catolicismului. Aceasta te va ajuta şi nu vei fi deloc răscolit.

O anecdotă:

«Preotul nou numit s-a gîndit să se ducă prin urisaga sa parohie pentru a-şi întîlni enoriaşii. Într-o zi, el a parcurs un drum prăfuit lung de multe mile pentru a întîlni o familie de credincioşi cu 14 copii.

"Bună ziua, Connelly, tu eşti o onoare pentru Irlanda: cea mai mare familie din parohie."

"Bună ziua, părinte, dar aceasta nu este cea mai mare familie din parohie, ci Doylan-ii de peste deal."

Preotul era deja frînt în momentul în care a ajuns la casa Doylan.

"Dumnezeu să-i binecuvînteze pe aceşti 16 mici catolici", spuse el.

"Îmi pare rău părinte, dar noi sîntem o familie protestantă!"

"Atunci voi pleca imediat", zise preotul,"Pentru că tu nu eşti altceva decît un maniac sexual!"»

Dacă eu sînt de acord cu tine, "Acest om este mare!", dacă nu sînt de acord cu tine, tu gîndeşti:"Acest om este nebun!"; asta te va ajuta.

Acestea sînt trucurile pe care le folosesc ceilalţi pentru a nu fi răscoliţi. Acum ştii secretele...poţi să faci şi tu acelaşi lucru.

Dar dacă tot efortul tău este ca să nu fii răscolit, atunci

de ce ai mai venit aici? Tot efortul meu este ca tu să fii cît mai răscolit cu putinţă. Altfel de ce să mai porneşti la drum cu mine? Cît timp nu te tulbur, nu te pot transforma. Pînă cînd nu te distrug, nu te pot crea. Cît timp nu sînt foarte drastic, nu este nici o cale, nici o speranţă pentru tine.

De aceea vă bat la cap atît de mult, pentru că aceasta este singura cale! Şi trebuie să vă bat la cap zdravăn; ce pot să fac? Sînteţi atît de grei de cap! Ceva vă tulbură, pentru că ceva intră în viziunea voastră; altfel nu v-ar tulbura.

Ţine minte: orice te tulbură, este valoros...gîndeşte-te la el, meditează la el. Dă-i voie să spună tot ceea ce are de spus. Contemplă-l. Dă-i voie să fie prezent în fiinţa ta pentru a-l putea privi din toate unghiurile posibile, pentru că ceva care te tulbură înseamnă pur şi simplu ceva care te-a făcut conştient că un anumit aspect în care tu ai crezut pînă acum este doar o minciună. Numai adevărul tulbură. Numai adevărul distruge pentru că numai adevărul poate crea.

Eu sînt un haos...şi dacă tu vei fi într-adevăr cu mine, va trebui să treci prin haos. Ceea ce spune SARAHA, ceea ce spune TANTRA este: să elimini caracterul, să elimini ideologia, să elimini mintea ta! TANTRA este o chirurgie.

Nu am de ales. Trebuie să o fac. Şi ştiu că aceasta este o treabă pentru care nu-mi mulţumeşte nimeni.

ULTIMA ÎNTREBARE:"Ce este Samsara?"

Samsara este această poveste:

«Ceaţa londoneză se revărsa peste Tamisa în timp ce un tînăr vagabond se întinse pe o bancă de pe malul rîului, pentru a dormi. Deodată el a auzit o voce plăcută-şi privind în sus văzu o brunetă minunată coborînd din Rolls-Royce-ul ei, venind spre el.

"Biet om", spuse ea, "trebuie să fii teribil de îngheţat şi de ud. Dă-mi voie să te invit să-ţi petreci noaptea aceasta acasă la mine."

Desigur, vagabondul n-a refuzat această invitaţie şi se urcă în maşină alături de ea. După puţin timp, maşina se opri în faţa unei case mari şi frumoase, construită în stil victorian. Bruneta coborî, invitîndu-l pe vagabond s-o urmeze. Uşa a fost deschisă de către majordom, în grija căruia bruneta l-a dat pe vagabond, cu instrucţiuni de a-i da de mîncare, de a-i oferi o baie

fierbinte şi de a-i da o cameră confortabilă în aripa servitorilor.

Ceva mai tîrziu, pe cînd bruneta se pregătea să se culce, i-a trecut prin minte că oaspetele ei ar mai putea avea nevoie de ceva, aşa ca, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte transparentă, ea se grăbi spre aripa servitorilor.Pe cînd dădea colțul, văzu lumină în cameră, ceea ce a facut-o să creadă că tînărul era încă treaz. Bătînd uşor în uşă, ea intră în cameră şi-l întrebă pe tînăr de ce nu doarme.

"Sigur nu ți-e foame? "

"Oh, nu, majordomul dumneavoastră m-a hrănit regeşte."

"Atunci poate că patul nu este confortabil? "

"Ba este; este moale şi pufos."

"Atunci poate că ai nevoie de companie. Dă-te puțin mai încolo..."

Tînărul, bucuros, se dădu un pic mai încolo... (şi căzu în Tamisa...)

Spiritualitatea tantrică, vol 1
SFÎRŞIT

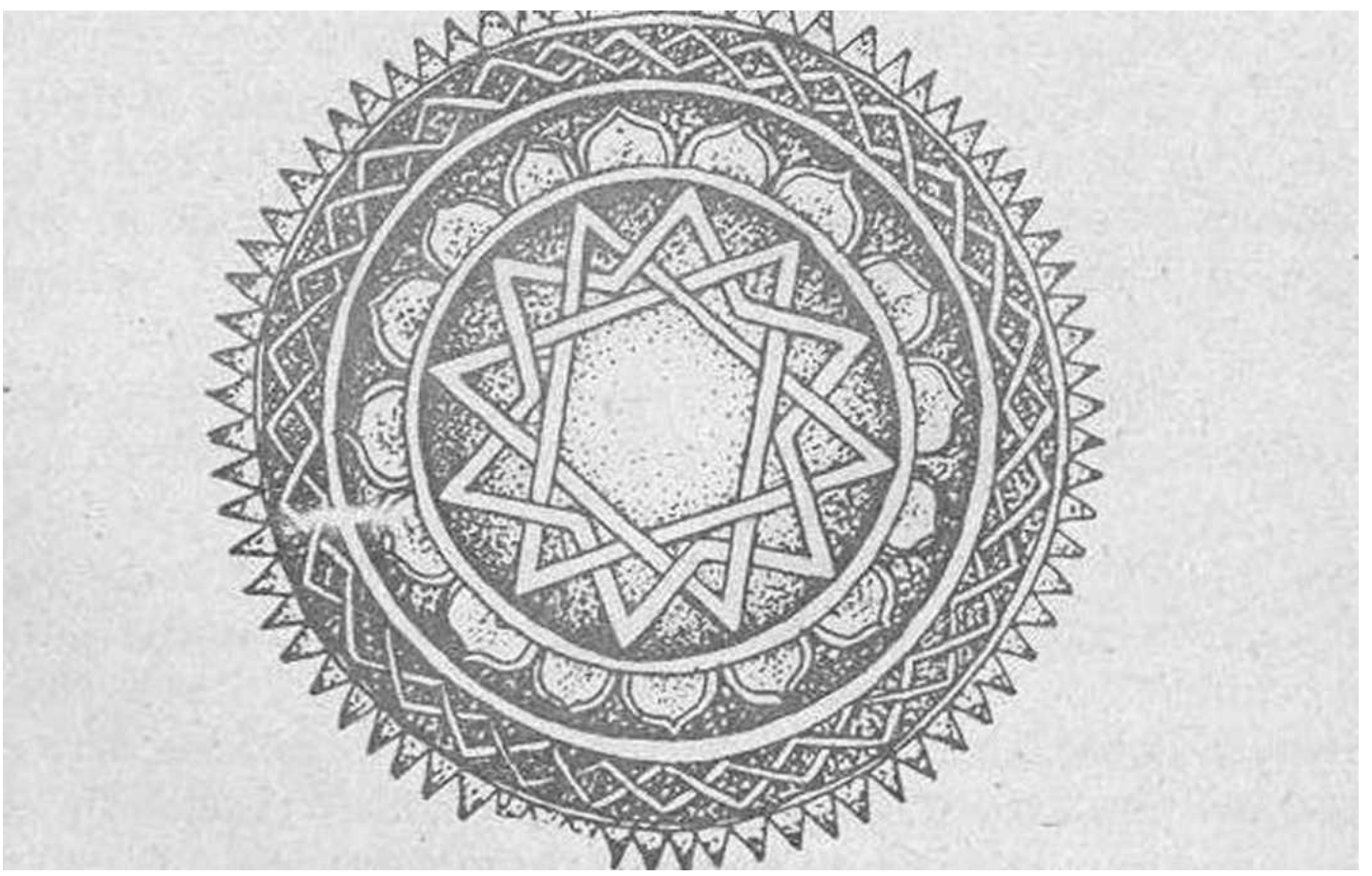

În vederea atingerii stării de beatitudine care marchează astfel începutul eliberării spirituale, TANTRA YOGA urmăreşte să folosească plenar şi permanent toate stările şi energiile (inclusiv cele latente în fiinţă) dar aceasta numai după ce printr-o mutaţie necesară le-a făcut să fie sublimate în energii benefice divine. Acest proces misterios de transmutaţie lăuntrică se realizează prin intermediul iubirii infinite care face ca imposibilul să devină posibil.

SPIRITUALITATEA TANTRICĂ este o lucrare faimoasă, de o mare frumuseţe şi de o înaltă spiritualitate care ne ajută să ne înţelegem pentru a atinge starea de iluminare.

PROFESOR YOGA
GREGORIAN BIVOLARU

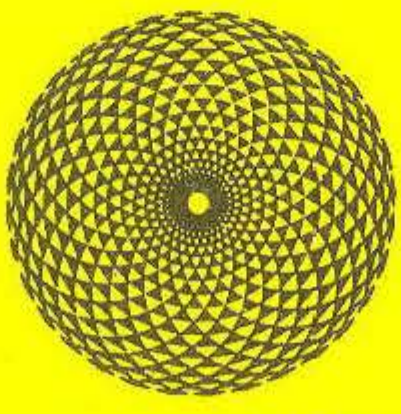

Lei 750

ISBN 973-95815-8-7